

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

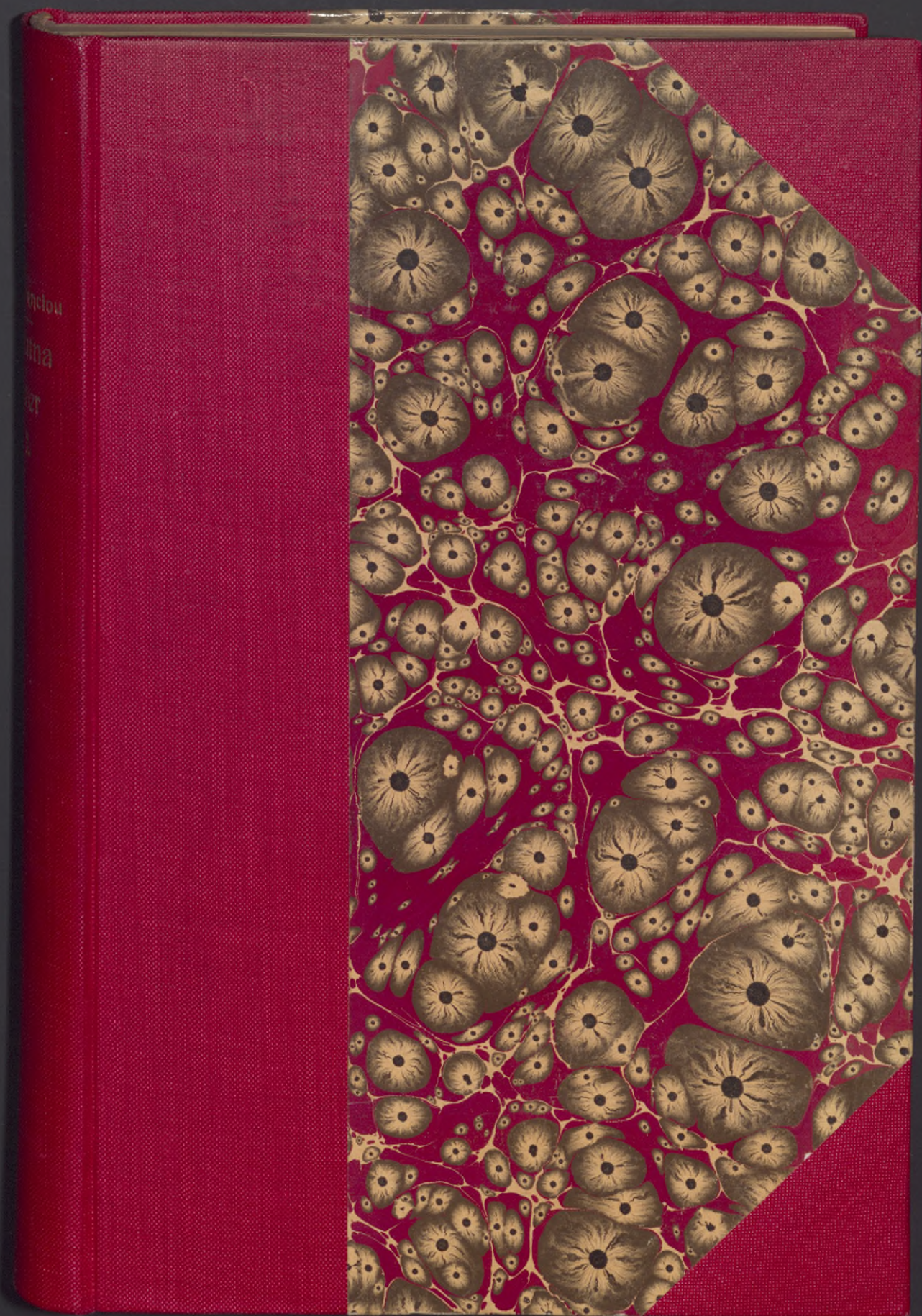

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

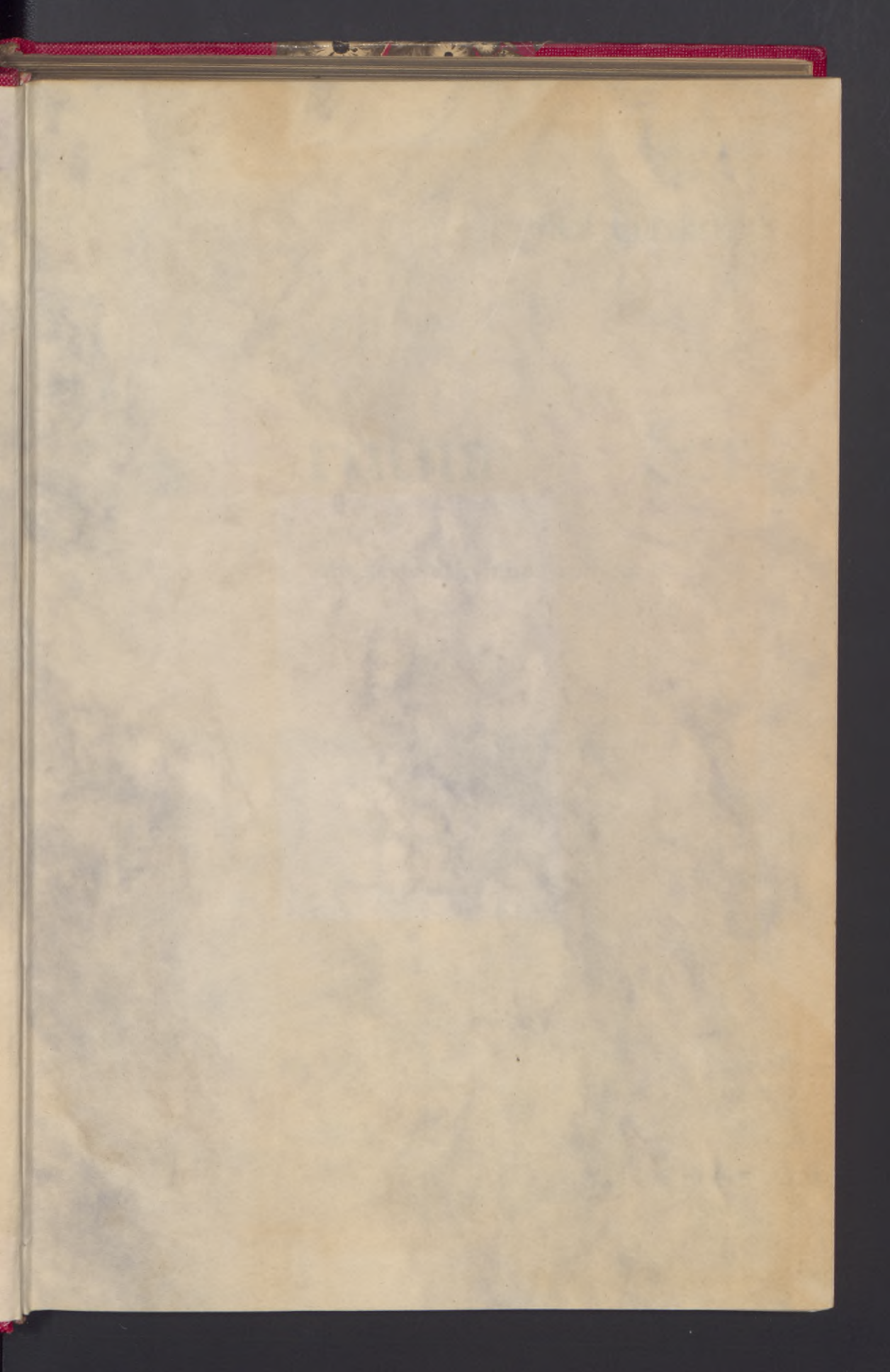
McClou
ma
er

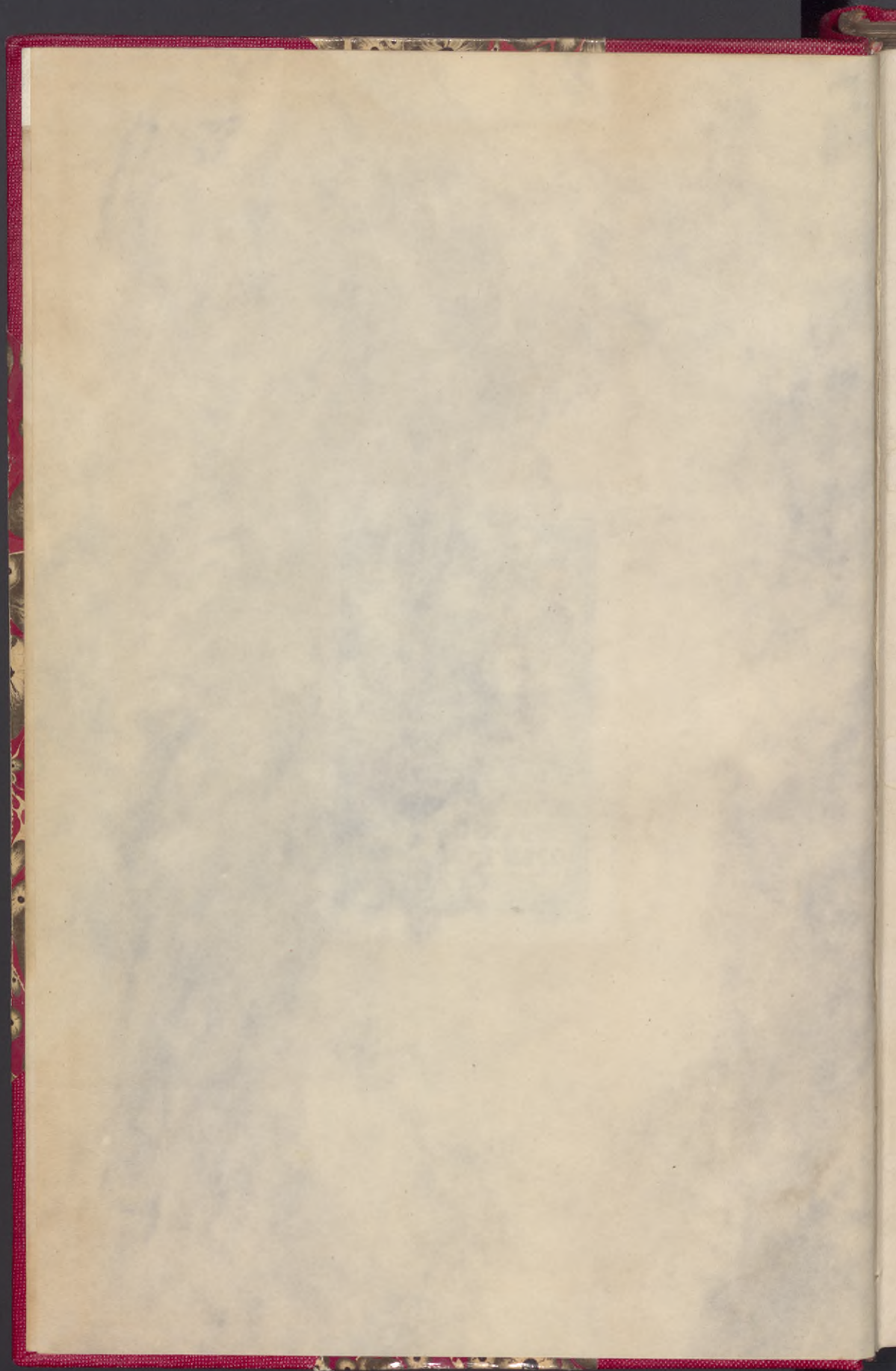
Litt.
Sv.

Adil Ehrencloou.

 Brutna Eder
MMMMM

En societetkvinnas roman.

Bilder
från det moderna
Stockholm.

Första delen.

2 kr. 50 öre.

Bokförlaget
Svevia.

[Kerpe, Seal]

Brutna Eder

En societetkvinnas roman

Nutidsbilder

af

Adil Ehrenciou [psaud]

FÖRSTA DELEN.

STOCKHOLM
BOKFÖRLAGET SVECIA.

Bratna Eder

En societetskvinnas roman

Av

Adil Ehrenson

Första delen

STOCKHOLM
GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI
1868.

Ärade läsare!

Man har uppmanat mig att skildra några iakttagelser från den värld, der samhällets "upper ten thousands" svärma kring likt granna fjärilar i glansen och trollmakten af de solar, som heta rikedom och börd.

Ämnet är vanskligt.

Man kan nämligen icke underlåta att i en sådan skildring spela in med en hel del realiteter.

Och när dessa — skärskådade med skriftställarens ögon — komma så nära, som nu du och jag efter dagssläpets slut, måste jag erkänna, att mycket af det, som har den nödvändiga distansen till häxflor, blir under sanningens loupe högst obehagligt att sysselsätta sig med.

Men vår tid är realistisk och fordrar det reala.

Kanske kan detta i någon mån tjäna som ursäkt för, att verkligheten här får råda öfver fantasien.

"Sanning i dikten" är tidens lösen.

*Dock, jag är glad, att denna sanning äfven
har sidor, som än i många fall kunna låta gam-
maldags poesi ligga öfver larmet från de strängar,
hvilka sjunga de brutna edernas och den tanklöst
lekande erotikens lof.*

Vi komma att höra ljudet af dem båda.

Stockholm i mars 1898.

Författaren.

FÖRSTA KAPITLET.

Ett "rendez-vous".

on kastade en orolig blick på den stora urtaflan i Sturebadhusets aula.

Nervöst fingrade hennes handske på paraplyets elfenbenskrycka, under det den andra handen ängsligt tryckte den lilla fjäderlätta björnskinns muffen mot det lifligt klappande hjärtat.

Skulle han verkligen komma? Eller var det bara ett lätt-sinnigt utkastadt ord, när han i går kväll tog afsked och förstulet tryckte hennes hand, just som hennes man gick in i sitt rum efter cigarrer för att, som han sade, "ge sin vän topplantärna på hemseglingen".

— Klockan är snart en hel kvart öfver, hviskade hon, i det hon väl för tionde gången lät blicken flyga mot de stora visarne, som bestämdt aldrig syntts henne så tydligt markera, att tiden flyr

Hon var ännu ensam i den eleganta entrén till hufvudstadens fashionablaste badetablissemang, som de elektriska båg-lamporna bäddade in i ett angenämt skimmer af dämpadt ljus. Plasket från den eleganta fontänen var det enda ljud, som här störde tystnaden, der de rika växtgrupperna manade fram en bild af vekligt drömmande tropik. De tjocka gångmattorna förtogo till och med ljudet af hennes nervösa steg under en väntan, som hotade att bli en "evighet" i hennes irriterade inbillning.

— Hon närmar sig allt mer och mer nio, fortsätter den unga damen, i det hon slår sig ned i en pryddig wienerstol i skydd af en storbladig dvärgpalm, hvars rika växtlighet nu breder sig öfver vänterskans hufvud likt ett grönskande, luftigt tak.

Hon spritter till. Nu hör hon, hur de stora glasörrarne i fonden slås upp för en inträdande herre. Hennes blod rusar åt hufvudet och färgar de efter badet ännu rödletta kinderna allt rödare. Förstulet vågar hon ändligen rikta sina ögon mot den dörr, som åter slutit sig, automatiskt ljudlöst.

En äldre herre med gråsprängdt skägg och pelskragen högt uppdragen i nacken har gått fram till biljettluckan. Hon hör honom fråga:

— Fins ångskåpet ledigt?

Svaret hör hon ej. Det intresserar henne icke heller. Det är icke denne man, som hon stämt möte med, och hon är ju icke här för att studera de sentima badgästerns val af badsorter.

Den gamle herrn, som skall in i ångskåp, passerar henne utan nyfikenhet. Han skulle föröfrigt ej kunnat se en skymt af hennes drag. Den höga, moderna kragen dolde ansiktet till mer än hälften och för näsa och mun höll hon sin muff.

Hon har på nytt och liksom mekaniskt vändt sig mot taffelns visare. Hon stirrar på dessa, som ville hon med sina blickar med ens hejda deras enförmiga cirkelgång. Hon tycker sig slutligen sitta på den längsta af dem, färdig att med handen

passa på, när den skall möta nästa siffra för att då med ett raskt grepp tumma tiden efter sin egen vilja, efter sin längtan.

— Drömmerska!

Hon vänder sig om med känslan af en på bar gerning gripen tjuf.

Nu äro hennes kinder blodröda, och hennes lilla mjuka hand darrar märkbart, der den nu hvilar mellan hans kraftfulla, pressande fingrar.

Han har själf letat fram denna lilla hand ur hennes muff, som nu sitter uppskjuten på handleden. Utan en tanke på motstånd har hon låtit honom hållas med detta bestyr.

Men hennes blick kan han icke fånga. De långa mörka ögonfransarne täcka den afundsjukt, och de skälvande ögonlocken sänka sig allt djupare.

— Jane! Säg, blef du rädd?

Hon spratt åter till vid klangen af denna djupa baryton. Sakta drog hon sin hand ur hans, och hennes blodfulla läppar rörde sig till ett svar, som dock intet mänskligt öra skulle kunnat uppfatta.

— Svara mig, älskade Jane!

— Tyst! Tyst! Icke så!

— Hvarför? Ingen hör oss . . .

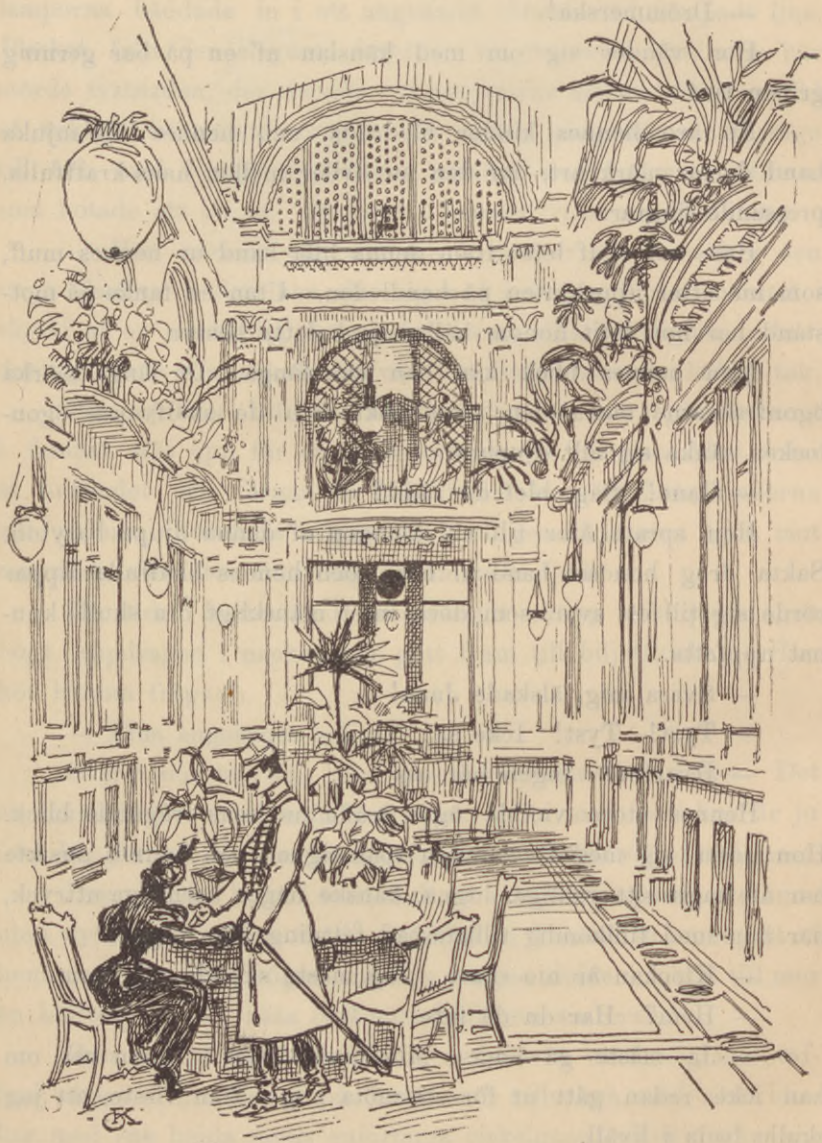
Hennes stora violblå ögon träffa nu hans frågande blick. Hon reser sig med återvunnen spänstighet, och hennes ansikte har återtagit sitt vanliga, lugna, kanske något barnsliga uttryck, när hon med fullkomlig tillkämpad fattning hörs säga:

— Klockan är nio snart. Jag måste skynda mig hem.

— Hem? Har du då inte . . . ?

— Ja måste gå hem. Min man väntar. Hvem vet, om han icke redan gått ut för att möta mig. Han visste, att jag skulle bada i kväll.

— Drömmerska.

Den reslige, mörkhyade mannen, som var iförd en lifgardets till häst officersuniform, fäste en skalkaktig blick på den förtjusande unga frun, när han med en käck handrörelse drog upp den ena af de yfviga mörka ryttaremustascherna och svarade med långt kyligare tonfall, än man skulle väntat, af hvad han sagt nyss.

— Min fru! Ni oroar er i onödan. Helt visst har ni så väl som jag reda på, att kapten Bratte är på klubben i kväll. Hem lär han nog icke komma förr än framåt småtimmarna.

— Sää? . . . Nå, då vet löjtnanten verkligen mer än jag, svarade den unga frun, i det hon långsamt närmade sig utgången . . . Huru som helst går jag nu hem.

— Men ert löfte . . . ? Jane, du lofvade ju i går att . . .

Hans tonfall lät nu smekande som nyss, och han gjorde åter en rörelse som för att på nytt fånga den lilla handen i muffen.

Men nu var hon på sin vakt, när hon svarade, ej utan anstrykning af bitterhet:

— Löften? . . . Hvad betyda väl sådana? Tomma ord, som springa fram för att döda en sekund af tråkighet.

— Jane! Du . . .

— Jag vill ej, att ni kallar mig så . . . Det . . . det är . . . orätt . . . Ja, det vore . . .

— Ah! . . . Du leker med mina känslor? . . . Var det för att få höra detta, som du i går lofvade att glädja mig i kväll med ett möte, hvilket hela dagen fyllt min själ med en himmel af outsäglig längtan?

— Och som därför hindrade er att vara punktlig, inpassade fru Jane med ett gäckande löje.

— Punktlig? . . . Punktlig? . . . Jag förstår dig ej? . . .

— Inte? . . . Nå så mycket större skäl att låta hela denna dumma historia vara glömd för alltid. Jag bekänner verkligen,

att jag burit mig åt som en riktig fjolla, då jag redan väntat öfver en hel kvart.

— Ah! . . . Nu börjar jag förstå . . . Ett missförstånd har vållat hela denna fatala, smärtsamma, oersättliga försummelse från min sida. Jag har uppfattat din korta hviskning i går afton på så vis, att vi ej skulle mötas här förr än tre kvart och då har du väl menat en kvart öfver åtta . . . O, Jane säg . . . Kan du väl vara så grym, att du nu, när vi stå vid målet, stöter bort mig för ett misstag, som ju äfven den punktligaste skulle kunnat begå? . . . Hur kan ditt lilla veka hjärta med ens visa sig så hårdt, ja, grymt?

Han ville hejda henne, innan hon nu stod i begrepp att stiga ut i trappförstugan. Hon undvek dock hans hand med en smidig rörelse och öppnade själf dörren, i det hon sade:

— Jag har länge nog riskerat att vänta er på denna högst komprometterande plats . . . Den oro, jag genomgått denna halftimme, vill jag aldrig mer lida . . . Derfor skiljas vi, min herre . . . Det skedda skall lära mig att bli visare för framtiden . . . Farväl! . . .

Och liksom hinden flyr för den hvinande kulan ur jägarens lod ilade den unga, förtretade kaptenskan Jane Bratte ut på Sturegatan, hvars glänsande nyfallna snötäcke skimrade som öfversålladt af millioner diamanter under det strålande månsken, hvilket nu bröt fram mellan remnorna af rifna moln.

Den ståtliga hästgardesofficeren lämnade ej sitt byte. Han visste att denna blyga hind redan var träffad, om också ännu icke fäld. Han visste som allt för bepröfvad kvinnokännare, att denna flykt måste hindras med hvad medel som helst. En gång, men icke flera skulle hon gå inom skotthåll; nya locktoner skulle hon aldrig följa.

Hack i häl var han efter henne. Han visste hennes väg: Birger Jarlsgatan, Nybroplanen och Strandvägen.

Hade han icke åter fångat upp henne, innan porten till numro 35 slöt sig bakom den flyende, skulle han aldrig mer få hennes löfte om ett nytt möte.

Han kände henne bättre, än hon kände sig själf. Han visste, att bakom denna skenbart lugna yta dolde sig en passionerad själ och ett blod, som kunde svalla af lidelse, blott den rörande vinden en gång väl finge brusa fram öfver dess ännu lugna yta.

Ännu litade han på sin makt öfver detta lugn. Och han satte ej stunden för ett omkast på slumpen af den nyck, som nyss glimmat fram och gifvit sig sken af att vara berättigad, genom malheuren af en tillfällig felräkning på tiden för detta deras första möte utom salongernas observerade tummelplats för det lif, som gjort nöjena till gradmätare för tillvarons värde.

Först nu kom han att tänka på en annan fatal omständighet, som denna kväll dref sitt spel med hans brinnande längtan.

Stockholm är icke Paris. Man går ej ogeneradt på kärleksmöten, klädd i uniform.

— Tusan så förargligt, mumlade han i det stegen något saktades för att ej just här i kröken af den starkt trafikerade korsningen mellan Hamngatan och Birger-Jarls-gatan stöta samman med den flyende . . . Civil borde jag varit.

Och liksom omständigheterna genast velat bekräfta detta hans mycket logiska tankeslut, hejdades han i samma ögonblick af en likaledes uniformerad vapenkamrat, som med modernaste skånsk accent hördes utbrista:

— Halt, mon ami. Du sträcker i väg för lösa tyglar, som vore du ordonnans åt själfva f—n. Hvarthän?

— Tjänare bäste bror. Tusan så brådt, som du ser.

— Onödig ursäkt . . . Du durkar ju.

— Nästan . . . Pardon. Ett viktigt möte. Du förstår?

— Kärlek?

— Nej! Affärer.
— Passera! . . . Skall upp till Svearnes kasern och helsa på daglöjtnanten.

Hur kort detta afbrott än var, hade vår unge Don Juan redan förlorat en dyrbar tid. Den flyende hinden var nästan ur synhåll och famnades nu af skuggorna nere vid de Lundströmska kolbodarna. Till all iycka tog vännen sin väg öfver planen mot Sibyllegatan, och sträckan fram åt Djurgården låg således klar.

Bara nu icke ett nytt hinder måste tagas.
Nu arbetade sig loppet verkligen till sken.

De eleganta lackstöflarne riktigt flögo öfver den mjuka snömattan och de moderna sporrarnas naggade små klingor hvirflade rundt med större hastighet än propellern på den snabbaste atlanterångare under tidtäfling.

Vid hörnet af Skepparegatan hade han henne åter nästan i räckhåll.

Ännu var det således tid.
Några få minuter senare och alla de planer han byggt, alla de kärlekens luftslott, som redan tornat upp sig på fantasiens soliga höjder, hade ramlat som korthuset för den lekande gossens svaga andedräkt.

— Kurt! Hvarför förföljer du mig?
Han stannade med känslan hos en navigatör, som plötsligt rider upp på ett icke utprickadt grund.

— Jane!
— Du får inte! . . .

Hon hade stannat i skuggan mellan två gaslyktor. Hennes röst flämtade af den brådskande gången, och hon fäste en blick af bönfällande värme på den svettdrypande officeren, när hon fortsatte:

— Du får icke Kurt! . . . Jag vill, måste, skall hem!

— Jane! Bara ett ord. Här är det ingen, som stör oss. Förlåt min glömska . . . Du vill väl ej bringa mig till vanvett bara för ett fel, som du själf kan vara lika mycket orsak till som jag.

— Må vara, att så är. Det är icke heller det, som nu manar mig att gå . . . Det är . . . Ah . . .

— Älskade! Blott några ögonblick. Sedan må ödet skilja våra vägar för alltid. Vill du icke *nu* höra mig, skall jag aldrig mer sätta min fot inom dina och Allans dörrar.

Hans röst darrade af rörelse och snärjde henne med all den tjuskraft, som han var mäktig att lägga in i densamma.

Den flyende var åter sårad. Eftertanken flydde med förståndet. Beslutsamhetens friska hy blef bytt i vankelmodets sjuka blekhet, för att tala med världens störste skald och människokännare, Shakespeare.

Nästa minut ser man två skuggor sakta stryka fram efter stängslet till Nybrovikens skridskobana.

Ingen af dessa har dock sinne för det rörliga lif af ungdom och helsa, som der vill fånga kvällens sista sporttimma. Ingen af dessa lånar en blick åt glädjen i denna kung Vinters festliga spegelsal.

Och dock äro dessa skuggor så ofantligt vaksamma. Icke ett drag af de få mötande, som här komma i deras väg, undgår deras blickar.

Det är flyende fångars skarpa synnerver, som här ansträngas till det yttersta, anande en fara, ett försåt för hvarje nytt framflyttande af en fot.

Så! . . . Ändtligen andas lungorna med fullare drag. Värsta passet är klarerad. Åter ligger "rum sjö" för deras färd. Den grådaskiga Musikaliska akademien med dess fabriksliknande yttre reser sig upp som en skyddande mur å ena sidan och Frimurarelogen gör den andra bogen icke osäkrare.

Hon smyger sig fram vid hans sida så nära, att deras ytterkläder gång på gång tangera, ja, tryckas mot hvarandra.

Han följer hvarje hennes rörelse med samma minutiösa uppmärksamhet som en läkare den döendes sista andetag.

Det är nu han, som bryter tystnaden med ett mera segervisst tonfall, när han höres säga:

— En tur kring "Holmen" kan du väl unna mig, fast jag mankerade mitt ord . . .

— Hvert du vill . . . Men bara ingen får se oss.

— Så sent som nu möta vi ingen af våra bekantskaper der ute.

— Såvida icke någon af min mans kamrater.

— Lilla toka! Icke äro de på promenad så här dags och på vintern, hvarken till eller från varfvet. Utom dess är du mer än väl skyddad af din höga krage och af min uniform.

— Det är just den, som jag tror kan ådraga oss mesta uppmärksamheten . . . O, hvad detta Stockholm i alla fall är för en småstad.

— Du har rätt, Jane. Men man skall taga allt från den sida, som är klokast.

— Det är just så jag vill . . . Och plikten liksom förståndet mana mig att ej spänna bågen för högt.

— Hvad menar du, älskade?

Hon hade stannat och lät drömmande ögon insupa all denna af månsken försilfrade vinterkvälls friska skönhet. Lutad mot räckets af den vackra bron nästan stirrade hon upp mot de glindrande små ljusen der uppe på Söders amfiteatraliska höjder, som nu Luna kysste till nattlig ro.

— Jane! Kom, du står och blir kall.

Och han lade hennes arm i sin, utan att hon gjorde en rörelse för att hindra honom, när de nu kärleksdrömmande fortsatte sin svärmiska promenad, glömska af de faror, som här kunde lura på dem.

Man hade nästan hunnit slutet af den långa bron, då Jane häftigt drog sin arm ur Kurts i det hon hviskade, nästan förlamad af förskräckelse:

— Ser du inte, att man helsar på dig?

Kurt hade vändt sig åt henne och märkte ej, hur en yngre sjöofficer i samma ögonblick gjorde honnör.

Janes varning kom honom att nästan allt för tafatt besvara den å andra sidan bron passerade mannens hälsning, samtidigt med att han instinktmässigt placerade sig så, att den kortare frun blef i det närmaste dold för den unge sjöofficerens nyfikna blickar.

— Tusan så harmligt! mumlade han liksom mer för sig själf. Du har rätt, Stockholm är en bondhåla.

— Ser du det. Tänk om han kände igen mig! Det var min mans kusin.

— Evert?

— Ja visst. Skynda dig, så att vi i värsta fall kunna komma öfver flottbron till Djurgården. Med spårvagnen är jag sedan hemma på ett ögonblick och telefonerar derifrån till klubben och säger åt Allan, att jag redan är hemma.

— Kvinnolist! mumlade Kurt, inom sig gillande hennes förslagenhet. Ett dylikt telefonbud skulle genast bevisa hennes alibi, för den händelse att kusinen verkligen känt igen henne.

— Otroligt är det, fortsatte han, att han såg, att det var du . . . Men i alla fall är ditt förslag värdt en Evas dotter . . . Kom då, så skynda vi.

— Vi? . . . Nej jag tackar. Du vänder om nedanför skolan . . . Hvem vet. Vi kunde råka ut för värre möte än den der pojken.

— Och detta skulle således bli allt af vårt första möte på tu man hand?

— Redan för mycket, svarade Jane oroligt.

— Nå väl! Nästa gång skall jag . . .

— Farväl. Skynda dig . . . Det kommer någon der uppe vid Kanoniërekasernen.

— Jane!

— Nå! Jag dör af oro.

— En kyss . . . Jane! Jane! . . . Du måste! . . .

Hon slet sig smidigt lös ur den arm, som hastigt lagt sig kring hennes smärta lif och ilade från honom, fort som tanken.

Skulle han åter förfölja henne?

Passionerna, kärleken — och det otillfredsställda hopp, som förverkligandet af detta möte manat fram att få säga henne allt,

huru vansinnigt han älskade henne, huru hela hans kommande lif berodde af hennes genkärlek och hur framtiden för dem båda *måste* bli evig lycka — kufvade han nu med en reflex af hennes lugna förstånd. Han hade ju så godt som redan vunnit sitt mål. Den afgörande choquen kunde vara klokast att inställa till ett ögonblick, då ej nyfikna ögon hade alla luftens vindar till pådrifvare.

Han kastade en svärmisk blick uppåt den långa backen, der Jane dock redan hade hunnit försvinna. Slirande på den hala underisen syntes en äldre man försiktigt närma sig den af månskenet upplysta bron, på väg till Blasieholmen.

Kurt betraktade honom icke utan stor nyfikenhet, han visste dock egentligen alls icke hvarför. Han såg nu den ankommandes ansikte i skenet från en gaslykta och var just färdig att så hastigt som möjligt retirera öfver den snöbetäckta bron, då han plötsligt fick höra den gamla "civilisten" tätt bakom sig brista ut på kärnfriskt, äkta sjömansmanér:

— Hvad nu! Ta mig sju tunnor tusan, nytvättade beckbyxor! Ska hästgardet falla oss i ryggen som kapare efter korum?

Kurt vände sig om med förvåning, som icke minskades af att se sig ansikte mot ansikte med själfva amiral Lagercrona, hvilken ogeneradt slog hästkarlen på axeln, i det han besvarade dennes honnör med ett skämtsamt:

— Men här fins god utkik, som löjtnanten ser.

— Märker det jag, svarade Kurt något brydd af det oförmodade sammanträffandet . . . Men jag hoppas, att amiralen ger pardon åt fånge, som kapitulerar!

— Beror på . . . Hä hä! Lösen?

— Frisk luft!

— Godt! Då nöjer jag mig med att ta löjtnanten som "god pris" till inloppet af "Grand". Hä, hä! . . . Så kan jag få ett stöd, ifall mitt gamla skrof skulle få lust att kantra på den här förbaskade landbacken.

Vår unge hästgardesofficer fann för godt att hålla god min och upptaga den fryntlige amiralens begäran om konvoj såsom en indirekt befallning. Men han kände sjelf, att de svar, han gaf på den gamle sjöbussens frågor om ett och annat af mer militär natur, voro både osäkra och tankspridda. Hans tankar voro också på helt annat håll och rörde sig nu kring det fatala öde, som kommit honom att snarare förlora än vinna en drabbning, af hvilken han på förhand påräknat så mycket.

Hade icke amiralen hållit honom så bastant om armen, så att han nu nästan — icke blott figurligt taladt — kände sig såsom fånge och tagen god pris, skulle han helt visst ännu en gång låtit den vilda jagten gå lös. Och han förbannade ödet, som drifvit honom att välja just en sådan passage som Skeppsholmsbron till kärlekspromenad med just en hustru till en sjöofficer.

— Löjtnant Silfversporre.

— Ja, amiraln.

— Ni är så förbaskadt dyster i kväll. Tyckte jag rätt, lät det som ni suckade.

— Suckade? I så fall var det bara en influensattack.

— Ja, den ja! Det ha vi också den förbaskade ryssen att tacka för.

— Ryssen? . . . Ja . . . Ja visst . . . Ryska snufvan, menar amiralen, syrade Kurt med ansträngning att följa med i den utläggning af helsotillståndet inom Stockholm, hvilket nu hotade komma under debatt.

Man hade redan hunnit kasta en generell öfverblick på influensan, rheumatismen, difteri, messlingen och bästa sättet att göra sig till nytta massage vid några af dessa fall, då den icke allt för snabbseglande amiralen lade till vid den rikt upplysta entrén till "Grand", der han ändtligen släppte det stöd, som löjtnant Silfversporres fasta arm lämnat honom öfver Stockholms ohyggligt vanvårdade gångbanor med deras osandade isvallar och lurande fallgropar.

— Se så der ja, min unge vän. Tack för hjälpen. Får det lof att vara en kupa whisky här nere i "Gropen"?

— Nej, tack amiralen. Jag måste upp till kasern.

— Så, så! Nå krigstjänsten framför allt. Helsa öfverstelöjtnant R. om ni träffar honom. Vi ha vira i morgon kväll.

— Skall ske amiralen.

Och Kurt tog afsked med samma glädje, som om en pinsam mara lyftats af hans skuldmedvetna bröst, och styrde derpå med raska steg sin väg upp till Rydberg för att der vid ett glas "Martell tre stjärnor" göra upp planen till ett nytt anfall på sin väns husliga lycka.

Men tankarne ville icke nu ordna sig i någon bestämd slaglinie. Orediga voltigerade de utan minsta symmetri och trafvade slutligen otyglade bort mot ett mål, som med ett par stora, bedjande violblå ögon förlorade sig i de vakna drömmarnas fantastiska värld.

Han hade lidit sitt första Waterloo i det eviga kriget mellan man och kvinna, mellan plikt och kärlek.

ANDRA KAPITLET,

En kvinnas seger.

Fru Jane Bratte kastar en blick upp mot fönstret till hennes mans arbetsrum. Hennes hjärta bultar af oro, och den nyss inträffade sinnesrörelsen, då hon i sällskap med löjtnant Kurt Silfversporre mötte mannens kusin, löjtnant Evert Bratte, hade föga hunnit lägga sig, då hon strax hit-

om den provisoriska Djurgårdsbron försiktigt spejande hoppade af den spårvagn, som hon i Allmänna gränd stigit upp uti.

Hon hade tur. I vagnen hade hon varit ensam. Ingen bekant hade hon mött på vägen, sedan hon skilts från Kurt. Hon trodde, att högst en kvart hunnit gå åt för denna färd. Och

till stor glädje märkte hon nu, att mannens arbetsrum var mörkt. Ja hela våningen var mörk, så när som salongen, der endast en glödlampa i den elektriska kronan syntes vara tänd som vanligt om kvällarna, när herskapet ej var hemma eller syntes hågade, att ej ta' emot.

Men trots alla dessa gynsamma tecken, kunde hon ej bekämpa sin ängslan, när hon äntligen steg in i den eleganta personhissen, som på ett ögonblick ljudlöst lät henne sväfva upp till det fashionabla husets tredje våning.

Hennes hand skälfdde lätt, när hon satte den lilla näpna nyckeln i patentlåset. I tamburen härskade djupt mörker. Endast det blodröda skenet från den engelska kaminen borta i andra hörnet lyste här emot henne som ett hotande rofdjursöga, lurande i ett bakhåll som tigern i ett snår.

Med nervös hast kastade fru Jane af sig kappan och hatten. Galoscherna flögo samtidigt af hennes fötter. Allt skedde med den smidiga snabbhet, som utmärker kattsläktets rörelser, och med undvikande af det minsta buller.

Den tjocka tamburmattan dämpade ljudet af hennes steg, när hon nästa ögonblick drog undan draperierna till salen och verkligen fann sin oroliga önskan uppfylld.

Hon var ensam.

En kort tryckning på en elektrisk knapp, och en täck kammarsnärta infinner sig nästan ögonblickligen.

— Är kapten hemma?

— Nej, hennes nåd.

— Var det länge sedan han gick?

— Det kan jag icke säga, för jag hörde det ej.

— Har det varit någon här?

— Nej! . . . Men det var telefon alldeles nyss.

— Från hvem?

— Det sa' dom inte.

— Har jag icke sagt Lina, att hon alltid skall fråga, hvem det är som ringer? . . . Hvad ville man?

— Tala med hennes nåd. Men jag sa', att hennes nåd vår å bada.

— Så! Lina kan gå nu . . . Nej, vänta . . . Bär in lite' té i mitt rum.

En lång telefonsignal ute i tamburen hejdade fru Jane, just som hon stod i begrepp att gå in i sin egen lilla privata vrå — en förtjusande boudoir, som skvallrade om både smak och rika tillgångar.

Fru Jane svarade själf. Kammarsnärtan — nyfiken som alla tjänsteandar — kunde höra henne säga med en röst, som lät ganska osäker och beslöjad:

— Jo, visst är det jag . . . Inte . . . Hörde' redan i förstugan, att det ringde . . . Nyss? . . . Jag blef fördröjd och fick vänta minst en kvart . . . Var inte dum nu, lilla Allan . . . Omöjligt . . . Du vet ju själf, hur lång väg det är . . . Klockan tre kvart till nio, tror jag . . .

Det blef en längre paus, under hvilken fru Jane syntes uppfånga ett anförande från den påringande. Hennes barm häfde sig våldsamt, och en betraktare skulle genast funnit, att det var ett speladt lugn, som hon lät påskina, när hon svarade:

— Omöjligt, säger jag . . . Helsa Evert, att han bör skaffa sig en bättre pincenez . . . Jag kan väl icke vara på två ställen samtidigt? . . . Lina vet förresten, när jag kom hem . . . Jaså . . . Välkommen! . . .

En kort afringning. Kammarsnärtan drog sig hastigt undan in i serveringsrummet, der hon började slamra med koppar och skedar.

— Lina!

— Ja, hennes nåd.

— Om kapten händelsevis skulle fråga, när jag kom hem, så vet hon, att det var klockan nio, icke fullt . . .

— Ja, hennes nåd.

— Och att jag var inne i mitt rum, när kapten ringde första gången, fast Lina inte såg efter.

— *Var* hennes nåd?

— Hör Lina inte, att jag säger det? . . . Se efter bättre en annan gång, och låt mig nu få starkt té, för jag fryser efter badet . . . Lite' sulfonal till natten kan heller icke skada . . . Har Lina varit till apoteket efter det?

— Ja, hennes nåd . . . Pengarna och receptet ligga på skrifbordet.

— Tänd ljuset och sätt in en brasa derinne.

En stund senare se vi fru Jane sitta bekvämt tillbakalutad i en låg hvilstol, som hon dragit fram till den muntert flammmande björkvedsbrasan i den hemtrefliga majohkakakelugnen.

Vid sidan har hon ett näpet bord af antik façon och på detta synes nu en teservis, som skulle ha väckt en drottningens förtjusning.

Händerna hvila slappt i hennes knä, der en modern, halft uppskuren fransk roman ligger uppslagen, utan att synas förmå tilldraga sig den unga kvinnans intresse; lika litet som det doftande karavantéet ännu förmått henne att slita sig lös från de tankar, hvilka lagt beslag på hennes odelade uppmärksamhet.

Fru Jane är en skön kvinna, en äkta nordisk typ, men med något omoget, utsprucket öfver hela sin fängslande varelse.

Det blonda, rika håret vågar sig lika mycket af naturen som af frisösens konst. Dess svaga teinte i rött gör toltalfärgen svår att bestämma, utom dess, att det nästan aldrig har fullt samma ton, en egenhet just med detta rätt sällsynta slag af kvinnohår. Stundom synes det nästan färglöst, matt och alldeles utan glans. Så kan det en annan gång riktigt blänka

till som öfverdraget med en bronsgul vätska, för att åter vid ett nytt tillfälle gifva en mer bestämd förnimmelse af dämpade guldreflexer.

Ned öfver den höga pannan, der ännu hvarken år eller motgångar tryckt in den minsta fåra, ringlar en ostyrig guldlock mot de nobelt böjda, svarta ögonbrynen, som just genom färgernas kontrastverkan gör en sällsamt fångslande effekt. Och under de långa, sammetslena ögonfransarne framblicka ett par mandelformade, drömmande ögon, som med deras djupt viol-

färgade iris smeka den mötande blicken med en känsla, som berusar.

Fru Janes näsa är icke fullt konstnärligt bildskön. Den vittnar hvarken om rent ursprung från Roma eller Hellas. Men den är käck i all dess lilla uppåtsträfvande trots, och de lätta näsvingarne af skärhvit genomskinlighet darra känsligt för hvarje impuls, som sätter hennes blod i hastigare lopp.

Hennes mun?

En rosenknopp, som bjuder solen kyssar.

Tänderna, jämna, små och bländande. Kinderna svagt rundade med färg af munnens fullt utslagna syskon.

Och figur som Hasselbergs "Snöklockan".

Så ter sig i korta drag det yttre af kapten Allan Brattes tjugutvåriga maka.

Den mot kakelungsservisens höga messingsgaller stödda foten, hvars eleganta känga smyger sig upp med smidig precision efter, smalbenets läckra mejsling, vagggar nu nervöst fram och åter, under det att hennes blickar synas vilja läsa de flammande kolens orakelsvar på någon af hjärtats stumma fråga.

Det är en allvarlig, mycket allvarlig fråga, som hon framkastat. Men den är på långt när ej så oskyldig, som hennes barnsliga yttre borde gifva vid handen.

Det gäller afgörandet, om hennes lögn — nyss framburen af telefonrådarnas vibrationer — skall tros eller icke tros af hennes make, som älskade henne med en modern Othellos hela plågsamma intensitet.

Och denna ovisshet kommer rysningar af fruktan för upptäckt att brusa genom hennes fina, nervösa varelse, liksom hade hon redan äktenskapsbryterskans onda samvete till domare, men endast lögnen till advokat.

Det hade alltså gått, som hon fruktat. Redan vid det första

steg, som hennes nyvaknade brottsliga böjelse hade manat henne till, kom hon att snubbla öfver ett farligt hinder.

Hvarför hade denne nyfikne pojke kommit i deras väg? tänkte hon med grämlse. Han kunde ej placerats lämpligare, äfven om han med afsigt blifvit utskickad som rekognosör. Men hur i all världen kunde något sådant vara möjligt? . . . Den omständigheten måste hon absolut förkasta såsom för mycket otänkbar . . . Hur klart förstånd och snabb konklusionsförmåga hennes man hade, men tankeläsare var han icke, lika litet som hypnotisör . . . Allt var naturligtvis en sådan der vanlig, men därför icke mindre fatal slump.

Och i det fru Jane nu först förde det nästan kalla téet till sina läppar, utan att preparera den stimulerande drycken med hvarken socker eller grädde, lät hon tankarne arbeta med nästan svindlande fart för att i hast kunna finna lämpligaste uttryck till framläggandet af det alibi, mot hvilket all hennes mans misstanke måste förintas.

Hon älskade honom ej. Åtminstone ej med den kärlek, som har passionerna till vagga. Han var rik. Han hade friat, och hennes förmyndare hade rådt henne att knyta detta parti, som fördelaktigt skulle sammanslå två förmögenheter till en. Han hade en aktad social ställning med stora utsikter att avancera fort inom det vapen, han valt till vitæ genus. Och han var ett mönster för en äkta man, utan att därför glömma sina förpliktelser mot kåren och kamraterna, äfven utom tjänstgöringen om bord eller på land.

Och så hade två hela år gått som efter noga utprickad kurs. Baler, teatrar, konserter, bazarer, kyrkobesök i paradstil och bjudningar i hemmet, när de icke själfva voro bortbjudna. På somrarne badresor till vestkusten, och allt detta inledt med en konventionell weddingtripp till "världens hufvudstad" midt under brinnande säsong.

Allt var, hvarken mer eller mindre, än man måste vara med om för att representera.

Men det var trivialt . . . Ohyggligt trivialt.

Hon hade känt detta länge, och hon ryste vid den tanke, som målade ett helt kommande lif i samma enformigt enahanda färger, utan hopp om en enda liten ljusare eller — hvarför icke — äfven mörkare punkt.

För honom skulle det nog gå utan pinsamma känningar af trivialitet.

Han hade tjänsten, kamraterna och sina vänner. Han hade ju också den räddande klubben och spänningarna vid spelbordet, när luften vid hemmets hård kändes tryckande. Han var för öfrigt af ett temperament, der nerverna ligga öfverdragna liksom med förståndets förpackningar. Han kunde rent utaf resonnera sig till en sällhet, som verkligen icke fans till, annat än i en pliktskyldig inbillning.

Det var endast i ett afseende, som han blottade något af eldigare blod.

Detta var hennes, makans, ställning gent emot andra män än den, hon svurit sin tro. När hon ville, kunde hon se hans mörka ögon följa hennes steg i en vals med någon kavaljer, som han funnit visa mer artighet — än det konventionella bruket fordrade — mot den dam, som bar hans namn. Och om vid festborden en placering egde rum, som ej konvenerade honom, var hon viss om, att oafbrutet kunna korsa sina blickar med hans, om konvensansen tillätit ett sådant ögonspel.

Kom detta af hans glödande kärlek?

Nej! Hon visste, att motivet var att söka i hans abnormt stora egoism.

Och åt denna egoism — som på sätt och vis hade en öfverdrifvet känslig grund, men ännu aldrig haft skäl till utbrott — skulle hon vara hemfallen ett helt lif med dess hela vår och

sommar, kanske äfven höst, om hon ens orkade lefva så länge. Ålderdom med snö i lockarna var för fru Jane något så ofattligt, beträffande henne själf, att hon icke ens ett ögonblick tänkt sig in i en dylik eventualitet. Nej, långt innan dess hade säkert hennes nerver upphört att lida och att njuta, och hennes lilla oroliga hjärta att längta efter något, som ännu icke var fattbart nog att kläda i ord.

Hon reste sig långsamt och gick sakta ut i ett elegant kabinettrum med utsikt öfver den i glänsande mån-sken badande Nybroviken.

Molnen hade skingrat sig. Himmelen låg djupblå och dunkel med väna stjärnor, insydda som diamanter på mattblå sammet.

Tankfullt stödde hon sin brännande panna mot den svalkande rutan. Hon kände, att hon tänkt alldeles för mycket öfver en sak, som ju i alla fall icke kunde ändras.

Badet hade äfven mattat hennes nerver denna kväll och så den ohyggligt pinsamma väntan i badhusets aula, samt mötet och skilsmässan.

Anblicken af den lugna vinterbilden derutanför dämpade i viss mån sinnets oro, och lade sordin på den ängslan, som nyss huggit skarpa klor i hennes hjärta.

Der, just der, alldeles invid den röda lykta, som ledde ängsluparna in i rännan vid Grefbron, hade hon kort förut stått försjunken i helt andra tankar än nu, och med den man vid sin sida, som hennes make kallade "sin bästa vän".

Hvarför hade hon stått der med honom? Hvarför hade hon gifvit honom ett möte? Och hvarför hade hon slutligen som en tjuf smugit sig upp till sitt eget hem, der hon — maken — ju hade fullt så dominerande ställning som han, den andre, hvilken kyrkan gjort till hennes make?

Hon tummade samvetets svar med kall logik . . . Hon hade intet ondt att banna sig för . . . Hon hade inga löften gifvit, som kunde fläcka hennes rykte . . . Hon var än lika mycket hans obrottsliga Jane som förr — som hon *alltid* varit . . .

Men luften kändes tryckande härinne i det lilla eleganta kabinettet.

Det var som om något ville kväfva henne. Och förebräelserna smögo fram ur hvarje vrå, hvar och en med sin lilla anklagelse, men ingen med tillräcklig styrka att slå ned henne.

Hennes blickar irrade oroligt öfver det skumma rummet, som nu endast fick en svag belysning genom reflexerna af mån-skenet der utanför och brasans matt flammande glöd inne i hennes boudoir.

Hon ryste till. Var det en synvilla eller ej? Hennes fötter blefvo liksom fastnaglade vid mattan.

Der i hörnet, midt emot henne, satt ju hennes man. Hon

såg ju så tydligt, hur hans ögon stirrade på henne, så der en-
vist svartsjukt, som hon visste, att de kunde stirra.

Orörlig, stum och hotande satt han der, utan att hon hört
ett ljud af hans steg, när han kommit hem eller gått öfver sa-
len för att nå detta kabinett.

Hon blef rädd och var nära att skrika till af fruktan.
Denna hemska tystnad och dessa stirrande ögon kommo henne
att darra som ett för spöken skrämtdt barn.

Hon samlade allt det lilla mod, som hon ännu egde kvar,
liksom för att begå en ytterst vågad handling, när hon nu mer
bestämdt fäste ögonen på skuggan i hörnsoffan, och i rösten låg
nog en dåligt markerad darrning, när hon sade:

— God afton, Allan! . . . Är du redan hemma?

Men intet svar. Och icke heller en rörelse, som vittnade
om, att han hört hennes ord.

Blodet vek från hennes kinder och droppar af ångestsvett
kvälde fram på hennes panna.

Hvarför svarade han ej?

Hon tog ett steg närmare soffan och sträckte ut sin hand
som till hälsning. Mekaniskt gjorde hon detta och automatiskt
som ur en fonograf, hvilken hasplar upp sin lexä, sade hon på
nytt:

— God afton, Allan! . . . Redan hemma?

Men var det då verkligen en synvilla, som dref sitt spel i
denna vrå? Som genom ett trollslag hade skepnaden nu än-
drat både utseende och ställning. Nu var det icke sin man,
hon såg i den lilla fantasisoffan . . . Nu var det Kurt.

Den darrande fru Jane grep hastigt tag i en stolskarm för
att ej falla till golvet. Långsamt gick hon sedan fram till
den elektriska nyckeln.

En vridning, ett svagt knäppande ljud och kabinettet strå-
lade i bländande belysning.

Nu kunde fru Jane tydligen se, att hon var ensam i rummet, och att synen på soffan endast måtte varit resultatet af en till påtaglig verklighet gränsande illusion.

Denna upptäckt gjorde henne nästan räddare än förut. Dylika hallucinationer tära på hjärnans celler och rubba det sunda förnuftets funktioner.

Hon började frukta för sitt förstånd.

Med handen pressad mot den bultande pannan skyndade hon in i sin boudoir.

Ett rop af förskräckelse banade sig väg öfver hennes läppar.

I hvilstolen framför den nu alldeles nedbrända brasan såg hon åter sin man.

Hon stod som fastnaglad vid denna syn, liksom vore det en ny hallucination, som fånglade hennes blickar. Icke en muskel rörde sig i hennes ansikte, och händerna hade omedvetet intagit en afvärjande ställning, liksom ville hon skydda sig mot en plötslig fara.

De falnande kolen hade öfvergjutit hans kinder med en färg af blod, i hvilken skuggorna framträdde nattsvarta kring ögats hålor. Det hvita skjortbröset blänkte fram under västen och hans eleganta smoking såsom ett af saltvatten länge spoladt skelett. Och från diamantknappen i dess midt sköt fram en stråle som af blåroda lågor med kanter af orange.

Orörlig satt han der, såsom nyss fantomen inne i kabinettssoffan. Men hans ögon, som hon då så tydligt kunde se stelt riktade mot sig, visade nu icke en enda glanspunkt. Endast mörka hålor stirrade henne tillmötes.

Var hon då alldeles förhexad? Skulle hon ej kunna frigöra sig från denna mara i vakna drömmar för än den liksom nyss antog bilden af Kurt?

Och hon väntade fattnaglad på denna metamorfos som en dödsdömd på svaret af sin nådeansökan.

Det var nu så tyst, att hon kunde höra sin egen andedrägt arbeta med tyngden af en lungsjuks kamp efter luft . . . Hon vågade ej röra sig, ej draga sina blickar från synen och vända dem inåt det upplysta kabinettet, af fruktan att der se synens dubbelgångare eller en lika förskräcklig dimbild af den andre — af frestaren — Kurt.

— Hur dags kom ni hem?

Jane spratt till vid denna dofva röst, som om hon vaknat ur en ohygglig dröm.

Skuggan hade vändt sig något och visade således ändå en yttring af lif.

Hennes förra ängslan byttes i en ny. Kampen med spöken, vore väl den värre än med en man, hvars misstanke om hennes brott hade vaknat?

— Jag sade ju det i telefonen . . . När kom du?

— Nyss.

— Så tyst, att jag ej hörde det?

— Tror nog det . . . Det var helt visst behagligare tankar än de på mig, som gjorde dina hörselnervver svagare än vanligt.

— Hvad menar du? . . . Du talar i gåtor . . .

— Hvilka du har lösningen till . . . Hur dags kom du hem?

Åter denna fråga, mer tvingande än nyss och despotiskt befallande trots det sänkta tonfallet.

Kriget var alltså förklaradt.

Bestämmdt visste han något. Eller tänkte han börja sitt anfall med en djärf öfverrumpling, för att redan vid första anloppet få henne att kapitulera?

Men hon var kvinna . . . List går öfver förstånd.

Utan att svara drog hon sig tillbaka till salen för att ej låta det pinande mörkret i boudoiren öfverraska hennes svaga stridskrafter vid en ögonskenligt förestående första drabbning.

Hon hade ej räknat fel. Hennes strategiska rörelse var fullt befogad.

Det är alltid i mörkret, som det onda samvetet känner sig svagast.

Fienden dröjde att komma. Kanske gjordes det upp någon ny plan, då den första visade sig så fullständigt resultatlös.

Man är icke slagen därför att man retirerar.

Kvällens "Allehanda" låg utbredd framför henne på det stora ekbordet. Hennes ögon hvilade nu derpå. Men af alla dessa tusentals små, svarta bokstäfver, som bilda ord, meningar, tankar om allt och om intet, var det henne nu omöjligt att foga samman ett enda redigt begrepp.

Rad för rad strömmade alla dessa svarta kryp förbi hennes blickar, som i en brådskande trängsel, i en vild flykt, afundsjunkt glidande undan så fort hon trodde sig finna en fast punkt att binda dem vid.

Och hon uppgaf försöket såsom varande en narraktig dumhet.

Hvad hade hon också med andras tankar att göra? . . .

Hon hade nu mer än nog af sina egna.

Så tänkte hon:

Skall han då icke komma snart? . . . Har han redan uppgifvit tron på sin seger? . . . Eller vill han draga ut på tiden för att själf vinna styrka genom den oro, som väntan och tvifvel måste bringa henne? . . . Kanske skulle natten få gå? . . . Och det kalla, klara dagsljuset sedan förråda henne genom blodets skiftningar på lena, bleka kinder, som nu kunde taga skuggorna till skyddande faskiner . . .

. . . Då vore han klok . . . Hennes styrka skulle slappas — hon kände det redan — genom att tusen gånger under nattens lopp vända och vrida på ovissheten, om han verkligen visste något eller ej . . .

Här i denna antikt hållna matsal rädde ett angenämt halfljus, som varmt strilades ned från den tunga kopparkronan, hvars imiterade vaxljus brunno med elektriska lågor, dämpade af små lustrar i ostindiskt arbete. Endast två lampor voro tända.

Här hade hon således både ljus och skugga, här kunde hon hafva fördelen af att se sin fiende på samma gång, som hon undvek att själf utsätta sig för en allt för mycket förrådande ljuskälla.

Nu hörde hon hans steg närma sig.

Var det inbillning, att de läto så smygande? . . . Aldrig brukade han gå så der annars . . . All hurtighet var borta och hans vanliga något nervretande svaga hvissling — som hon så ofta pikerat honom för såsom varande ej comme il faut — var nu förstummad.

Hon tog i hast på sig lögnens harnesk.

En enda svaghet, en enda liten eftergift . . . och hon hade varit förlorad.

Han skulle brusa upp och bli våldsam; det ena ordet skulle gifva det andra och så vore — skandalen färdig.

Skandal! . . .

Hon ryste till vid denna tanké, som om hon mött en orm i sin väg.

Skandal! . . .

Hela societeten skulle med jubel omfatta ett nytt och delikat tillfälle att få kasta sig öfver deras privata lif, att få borra in sig som råttan i osten, och gnaga, gnaga, tills ej ens det yttre skalet, det skyddande skenet af ett misstag — om det ens blef rådrum att kasta ut ett sådant sken — fans kvar af all denna förut i alla tonarter — der afundsjukan var kapellmästare — beprisade och förhånade äktenskapliga lycka vid seklets slut.

Han skulle icke i första utbrotten af sin vrede och sårade egenkärlek ens ett ögonblick vika för att undfly denna skan-

dal . . . Han hörde till dem, som på torgen ropa ut sin smärta för hvem som ville höra på . . . Man skulle trösta honom med fagra ord af medlidande, för att genast i närmaste salong smyga fram med den sataniskt verkande ingressen:

— Ha ni hört? *Stor skandal!* . . .

När reaktionen sedan skulle komma . . . Ja, då vore det så dags att ångra, hvad tungan brutit. Då fans man på alla läppar — så fort dörren blifvit stängd efter en . . . Då lofde man i alla blickar såsom en kärkommen ny illustration till det moderna äktenskapets förbannelse.

Allan strök tätt förbi den stol, på hvilken hans unga maka tagit plats.

Hon kände, att hans mörka ögon hvilade på henne med genomträngande skärpa. Men hon lyfte ej hufvudet, utan försjönk skenbart i studerandet af tidningens innehåll.

Han gick fram mot tamburen och stängde *deuxbattanger*na, som vanligen ej ens voro tillskjutna, då herrskapet "var på landet".

Det såg alltså ut, som om drabbningen ej skulle uppskjutas till morgondagen.

Hur häftigt hennes hjärta än bultade vid denna upptäckt, kunde hon dock icke frigöra sig från den tanken, att strid nu vore att föredraga framför vapenstillestånd på oviss tid.

Hon var beredd, när han åter en gång, men mer smygande än nyss, frågade:

— Jane! Hur mycket var klockan, då du kom hem?

Hon lyfte en blick full af mäterligt spelad trovärdighet mot honom, då hon svarade, naturligtvis med en fråga!

— Hur dags telefonerade jag till klubben?

— Det är icke *det*, jag nu vill hafva eller gifva svar på.

— I så fall torde du också få ursäkta, att jag ej svarar på din egen fråga.

— Du kringgår mig, Jane?

— Kringgår? . . . Icke alls! . . . Alldenstund jag gick till telefonen så snart jag . . . det vill säga . . . en god stund sedan jag kommit hem.

Hjärtat darrade, men rösten var kall och lugn, ögat ljög med samma trovärdighet som tungan.

— Sää! . . . En *god* stund sedan du kommit hem?

Han kursiverade starkt ordet *god*, och lät en blick af hån spela fram när han fortsatte:

— Händelsevis har jag reda på tiden bättre än du sjelf. . . . Klockan är för oss män, hvad spegeln är för er kvinnor. . . . Alltså! . . . Du var *icke* hemma, när du telefonerade till mig.

— Allan! . . .

Hon kände sig lugn som den oskyldigt anklagade.

Han hade en aning om något, men ingen visshet.

Det var därför, som uttalandet af hans namn nu fick ett tonfall, som verkade likt en väl riktad kula, och bringade honom förkänslan af ett nederlag.

Han blef osäker på godheten af sin plan och på styrkan hos den mina, hvarmed han vid lämpligaste ögonblicket ville borra fienden i sank.

Intet var han så rädd för, som att visa sig löjlig. Hans styrka var den klara bevisföringen. Men han märkte, att hon satt inne med bevis, mot hvilka han ej skulle kunna komma med en dräpande kritik.

Hennes svaga punkt vore, att ej kunna visa sitt alibi, att hon ej varit i deras våning, då hon telefonerade.

Det var den punkten han måste anfalla.

— Jane, sade han med en röst, som förlorat en hel del af sin förra tillit. . . . Hur dags gick du öfver Skeppholmsbron?

Utfallet var väntadt. Hon hade också denna punkt väl garderad.

— Menar du jag? kom svaret, som alltid frågande, då kvinnan vill vinna tid. I rösten låg ingen oro, men en djup fond af förvåning.

— Naturligtvis! . . . Eller kan *du* upptäcka någon annan än vi två här i salen?

— *Jag* har icke passerat den bron på hela vintern.

— Inte?

Åter det ironiska tonfallet med den snärjande blicken.

Hon fortsatte med vilja att verka kraft:

— Man brukar ej göra sådana promenader efter ett varmt karbad denna tid på året.

— Alldeles riktigt . . . Det är därför, jag tycker det vara så besynnerligt, att just *du* skulle göra det, som jemt klagat öfver dina ömtåliga nerver.

— Allan! . . . Dina ord kunna tolkas som en förolämpning . . . Jag har *icke* gått öfver Skeppsholmsbron denna kväll, icke ens en gång på hela vintern . . . Hörde du ej, att jag sade det.

— Hvad man säger, är icke alltid ett exakt uttryck för, hvad man tänker.

Hon skrattade hånande:

— Kanske du menar, att jag gått i sömnen?

— Något ditåt, om du så vill . . . Jag skulle endast vilja tillägga ett litet ord, som närmare bestämmer arten af denna sömn.

— Och det vore? frågade Jane något osäkrare på målet.

— Pliktens . . . Alltså, pliktens sömn.

Jane kufvade en darrning, när hon nu drog sina amorinläppar till ett nytt leende och svarade:

— Du älskar, att i kväll visa mig en alldeles ny sida.

— Då äro vi lika . . . Om också arten af dessa nya sidor divergera betydligt.

— Helt visst! . . . Men österländskt bilderspråk har aldrig varit min starka sida . . . Du vet det.

— Men österländska känslor? . . . Icke sant? . . .

— Äfven i dessa torde du ega företräde gent emot mig . . . Jag har . . . inga känslor alls.

— Nej, du har rätt . . . Mot *mig* är du känslolös.

— Såå? Säg snarare, att dina fordringar på sådana öfverskatta min förmåga.

Han kände, att han var nära att tappa den tändande tråden, och att han fördes allt längre bort från den punkt, der minan skulle explodera.

Han måste åter samla sina skepp, som strömsättningen af hennes repliker bringat ur ordnad slaglinie, på samma gång som han häpnade öfver lugnet i hvarje hennes parad.

Kanske skulle han kunna förnagla hennes kanoner med en snabbare och skarpare eld.

— Jane, sade han med nervös häftighet . . . Vi skola nu icke rida på ord, icke tala i gåtor, icke kringgå och icke frångå ämnet . . . Kort och godt . . . Jag har helsningar från Evert.

Precisionsskjutningen började alltså. Hon ville svara med samma eld.

— Evert? . . . Nå, hvad hade han att förtälja?

— Han aflade en rapport.

— Såå . . . God förmodar jag?

— Tvärtom . . . Dålig, usel, gemen!

Rösten hade höjts till retad skärpa.

— Har han . . . blifvit förbigången?

— Just *för-bi-gången*.

— Af hvem då?

— Af *dig* och . . .

Hon log en fauns sarkatiska löje:

— Af *mig*? . . . . Också ett nytt framsteg för kvinnan å emancipationens fält.

— Jane! . . .

— Nää! . . . Hnr var det med Evert? . . . . Säg han mycket bedröfvad ut? . . . Han är ju så ung ännu . . .

— Men *du* är yngre och . . .

— Prestbetyget och dopattesten säga så . . .

— Jane!

Rösten hade närmat sig orkan.

— Mår du inte bra?

— *Hvem* hade du med dig på den der promenaden?

— Mitt lugna samvete, och vissheten, att badet gjort mig godt.

— Orm!

Jane reste sig.

Hennes ögon mötte makens gnistrande blickar med en ironi, som kom hans våldsamhet att sjunka samman.

Han kände, att slaget var förloradt. Kanonerna hade gått varma, och ammunitionen var redan bortskjuten. Af alla skott hade han ej gjort en enda träff, som kunde anses vara effektiv. Hon gled undan som en ål, och låg ännu stolt flytande på spegeln af oåtkomlighetens vida haf.

Skulle han då verkligen hafva bedragit sig?

Var Everts historia om, att han mött Jane med en löjtnant vid lifgardet till häst en lögn?

Och hvilken löjtnant?

Kurt kände dem alla.

Kanske var allt endast lumpet skämt, ett uselt, nedrigt gyckel med hans känslor som make, som egare af denna kvinna, hvars blickar alla män tycktes fika efter, som tjuften efter vaxaftrycket af kassaskåpets hufvudnyckel.

Hon hade stannat alldeles tätt inpå honom. Hånet i hennes blick låg kvar, när hon nu gick från försvar till anfall . . . Nu *måste* hon segra.

— Du är dum, Allan! . . . Och detta är en mans största fel. Han ryggade tillbaka som för en dödlig förolämpning.

Hon såg verkan och visste att begagna sig af fördelarne i sin ombytta roll, när hon fortsatte:

— Jag beklagar dig, om du länge tänker lura på mig genom spioner . . . När Evert kommer hit, skall han stå till svars för sin lögn . . . Man trampar icke ostraffadt på en kvinnas heder.

Hon vände honom ryggen och gick fram till ringledningen. Han hejdade henne på halfva vägen sägande:

— Jane! Förlåt mig! . . . Jag trodde honom icke . . . Men . . .

— Men du ville som vanligt se felet hos mig, fast du *icke* trodde, att det fans . . . Allan! . . . Lek ej med kärleken . . .

— Jane! . . . Jag leker icke . . . Men . . . det är denna evigt pinande ängslan, som drifver mig till vanvett . . . Pondera, att Evert trodde, att det var du?

— Nå än sedan? . . . Skulle du därför genast nappa på den krok, som hans närsynthet lägger ut . . . eller också hans lust att spela försyn öfver kusinens heder? . . . Fy, Allan! . . . Trots allt, trodde jag dig ej om denna förblindning . . . Gjorde jag rätt, skulle vår piga få döma mellan oss . . . Ty *hon* vet, att det var från vår telefon, som jag gaf dig bud . . . och då var klockan ännu knappast nio . . . Half gick jag från badhuset . . . Räkna nu sjelf ut, hur jag då skulle kunna hunnit med att samtidigt promenera på Skeppsholmsbron . . . Du är ju känd att vara matematiker? . . .

— Jane! . . . Förlåt mig!

— Det vet du, att jag gör . . . Men hur länge skall det dröja, innan du begär det på nytt?

— Aldrig mer, älskade, afgudade Jane, skall jag sära dig med en sådan misstanke som i kväll. Det är endast min vansinniga kärlek, som . .

— Din kärlek? . . . Nej Allan . . . Vore det *den*, då skulle du forska djupare med egna ögon, och ej blindt tro, hvad falska vänner på skämt eller elakhet bjuda dig som lockbete för ett gift, som dödar tron på dig själf . . . Det är din *egenkärlek*, som . . .

— Jane! Älskade! Jag tror dig . . . Kom i min famn . . . Gif mig åter min lycka i en kyss full af oskuld som alltid förr.

Och han drog henne passioneradt till sig i öfvermåttet af sällhet att hafva förlorat ett slag, hvars vinnande blifvit döden för nerven i hans lif.

Och hon gaf honom den kyss, som var inseglet på hennes trolöshet . . . En judaskyss, hvars falskhet han icke kunde känna.

Hon kysste honom i rusig glädje öfver att hafva vunnit sitt första, allvarliga slag. Hon var färdig att skrika ut ett passionernas jubelskri öfver denna sin seger.

På kvällen frossade hon i den besegrade fiendens läger. Nu gingo tankarna fria till Kurt.

Men Allan trodde sig njuta af hennes kärlek.

Satan satt i sin vrå och skrattade.

Och med blodig penna skref han upp namnet på ännu en kvinnas själ.

TREDJE KAPITLET.

Fru Jane får längre tömmar.

ärningen var kastad, men fru Jane kunde vara lugn.

Hennes seger hade varit fullständig, och blef det ännu mer när mannens kusin — på uppmaning af Allan — några dagar senare medgifvit, att han kunde sett fel den der kvällen på Skeppsholmsbron.

Evert trodde visserligen icke derpå själf. Men för släktskapets

skull lät han udda vara jämt.

På det hela taget var ju kusin Allan en allt för hygglig karl, när det var fråga om ett litet ficklån, för att han, Evert, ville lägga en skugga på det unga husets lycka.

Och fru Bratte var söt . . . Ah! Så söt! . . .

Evert hade tyckt det redan från första stund han såg henne, denna "härliga kvinna", som han kallade henne i sina tankar och något pojkkaktiga begrepp om, hvad kvinnan egentligen är

“för ett underligt ting“ bland allt annat, som dväljes och rör sig på jorden.

Naturligtvis hade Evert genast blifvit *kär* i sin kusins unga maka.

Men det var endast en sådan der vanlig underlöjtnantskärlek, som är lika spirande grön som vanan vid epåletterna är ny.

Han bar dessutom en obeskrifligt stark respekt för kusin Allan, som ju äfven, såsom kapten vid sjövapnet, var hans förman.

Men på bjudningar och äfven å mer intima familjfester kunde Evert dock icke neka sig att med förstulna blickar smeka den förbjudna frukten. Alltid dock under noga aktgifvande på, att han ej observerades af sin kusin och icke af föremålet heller.

Han älskade henne så att säga med platoniskt svärmeri. Blott en blick från henne var nog att dränka hans svagt fjunade kinder i ett haf af blod.

Han satt nu vid sin kusins frukostbord och lät som vanligt blickarne i smyg halka öfver till Jane, som denna dag visade sig om möjlig ännu mer förtjusande än vanligt.

Efter den vunna segern mot sin mans misstankar hade hon liksom fått ett alldeles nytt sätt emot honom. Hon var beständigt glad och pratade “som en liten skata“ — såsom Allan sade — om allt möjligt, hvilket förr icke intresserat henne det minsta.

Man höll just på med en fråga som rörde sport — lawn-tennis — och Jane kunde icke nog prisa, hur stiltigt man arrangerat banorna för denna lek uti Idrottsparken. Hon hade varit der föregående dag och var nu fast besluten att gå in i klubben.

Allans panna hade mulnat vid dessa ord.

Han älskade sport, men afskydde dess narraktiga afarter, sådana de ofta te sig i så kallade klubbar.

Detta hade han redan sagt, men den underliggande orsaken var en helt annan.

Evert hade med glöd bistått sin förtjusande släkting. Han ville själf bli hennes läromästare och bälde riddare i Idrottsparken.

Detta verkade visserligen något lugnande på Allans oro för sin lilla hustru, och han visste, att med Evert som "riddare" skulle nog andra sådana få svårt att närma sig. Han var till och med slutligen beredd att gifva Jane det begärda löftet, då man anmälde ett besök.

— Hvem är det? frågade kaptenen, under det att fru Jane såg förtretad ut öfver det olägliga afbrottet.

— Löjtnant Silfversporre.

En blodröd sky drog öfver Janes kinder, när hon böjde hufvudet ned öfver sin tallrik.

Mannen hade rest sig och märkte ej sin hustrus plötsliga förvirring. Kaptenen hade gått att taga mot sin vän, som ej varit synlig på flera dagar i deras hus.

Evert hade ej kunnat undgå att varseblifva det skiftande färgspelet på Janes kinder. Från djupröda hade de snart antagit en nästan hemsk blekhet, som föranledde Evert att fråga:

— Hur är det, Jane? . . . Mår du inte bra?

— Jo, visst mår jag bra . . . Det . . . det var endast ett lätt anfall af min vanliga nervositet.

Och hon tillade med en hastig och orolig blick mot tamburen:

— Så konstigt, att de inte komma.

— Löjtnanten gick naturligtvis in i Allans rum för att vänta tills vi frukosterat, svarade Evert, i det han med god aptit lät kusinens anrättningar smaka sig väl, och just beredde sig att anfälla ett kycklingslår, när både kaptenen och dennes vän visade sig.

Det var verkligen löjtnant Kurt Silfversporre.

Jane hade rest sig för att helsa.

Endast med fenomenal själsstyrka lyckades det för henne att dölja den sinnesrörelse, som nu satt hennes blod i svallning.

Allt sedan den kväll, då hon så mästerligt förstått att föra sin man bakom ljuset beträffande promenaden på Skeppsholmsbron, hade hon stundtals vaknat upp ur den samvetets slummer, som hon sjelf suggererat sig in uti. Men nu fylkade sig anklagelserna massvis, då hon i fulla dagsljuset stod öga mot öga med den, som delvis kommit henne att bryta den ed, hvilken hon inför kyrkan svurit sin make. Hon var ännu icke nog förhärdad att summariskt affärda dessa anklagelser såsom man lägger af ett omodernt plagg eller gör ett nytt arrangement i sin våning.

Det blef en pinsam stund för henne detta möte med Kurt, som fortfarande spelade mannens "vän" med världsmannens lugna säkerhet.

Och han hade ej räknat fel på sin medbrottsling, då han insett, att *hon* skulle ingenting förråda.

Men han såg hennes oro, der ingen annan af de öfriga två kunde märka något. Och han jublade. Ty denna oro visade honom, att Janes hjärta skulle bli hans — om det ej redan vore det.

Man pratade vid bordet om diverse dagens "on-dit". — Tomt prat om ingenting.

Kurt var vid briljantaste humör. Han beskref med sprittande lust en animerad festlighet hos greffe v. Hasenyl, der finesserna i arrangementen endast öfverträffades af damernas eleganta toiletter. Och han gjorde dervid chevalereskt den anmärkningen, att denna fest skulle blifvit ännu mer animerad, om endast kaptenskan Bratte hedrat den med sin närvaro, då aftonens Parisäpple helt visst kommit i rätta händer.

Fru Jane rodnade lätt åt komplimangen, när hon svarade:
— Jag beklagar verkligen, att jag måste lämna återbud.

Vi voro två veckor förut engagerade till konsul Klingers och hade redan ett par gånger måst afsäga oss deras vänliga inbjudningar.

— Konsul Klinger — föll Allan in, just icke vidare angenämt berörd af vännens artighet mot frun i huset — har bedt mig biträda vid inköpet af en ny fenbåt, som han tänker lägga sig till med för sommarens segelkampanj. Och som uppdraget är mycket hedrande för mig, såsom *icke* varande sportman, hade jag samma kväll några goda förslag att lägga fram.

— Du är dig lik, Allan, svarade Kurt med ett leende, hvilket kom en lätt rysning att genomlä Jane . . . Du förenar alltid nytta med nöje, och ständigt så, att nyttan får öfvertaget. Jag är glad, att denna goda princip äfven synes bli min.

— Verkligen? Gratulerar, svarade Allan uppriktigt . . . Om detta är sant, måste du äfven medgifva, att nöjet blir dubbelt.

— Tiodubbelt, käre bror! svarade Kurt, i det hans ögon hastigt sökte Janes blickar, som sänkte sig ned öfver tallriken . . . Jag vill endast gifva dig bevis . . . Hade jag ej gått till grefvens i förrgår, såsom jag verkligen tänkte, så hade ett charmante sto gått mig ur händerna. Tänk det, ett djur värdt fem gånger mer än von Rosens bästa . . . Men nu är det bara fråga att skaffa mynt.

— Hm! Var det der nyttan?

— Naturligtvis! Hvad annars?

— Ett dyrt nöje, skulle jag vilja kalla det, svarade Allan, leende åt sin väns så kallade praktiska nöje. Men jag respekterar din mening i alla fall, om det är så, att hästen för kavalieristen är hvad skutan är för sjömannen.

— Bravo! . . . Du har alldeles rätt . . . Men hör nu en annan sak. Också nyttig vill jag tro, men som närmast rör din älskvärda fru.

— Jane? . . . Är du ute och gör nytta för henne också? . . .
I så fall är du nästan allt för trägen.

— Icke alls, då mitt ärende är till er, min fru.

Och han vände sig till fru Jane, som med både förvåning och ängslan lyssnat till det senare replikskiftet mellan Allan och Kurt.

— Jo, fortsatte kavalleristen . . . Grefvinnan von Hasenyl, min faster, har bedt mig framföra en bön till er, fru Bratte.

— Till mig? . . . Och genom er, herr löjtnant?

Jane kastade en skygg blick på sin man, som nu nyfiket egnade hela sin uppmärksamhet åt den bön, som löjtnant Silversporre skulle bära fram.

Kurt hade märkt detta, och detta roade honom.

— Kort och godt, fortsatte han med skälmen i ögonvrån . . . Grefvinnan vill prompt, att ni min fru skall låta presentera er vid hofvet.

— Jag? svarade Jane med största förvåning, i det hon härunder spårade en snara, som Kurt lagt ut.

Och hon vände sig mot sin man sägande:

— Hvad säger du om den saken, Allan?

— Omöjligt! . . . Jag är ännu bara kapten och . . .

— Se så! . . . Inga skrupler! . . . Grefvinnans relationer äro stora nog att drifva denna sak igenom . . . Hon sade sig vilja föredraga frågan redan vid nästa cour, och med kannedom af att fru Bratte, född Stjernbanér, redan är introducerad i Amaranten och Innocensen skall . . .

— Men jag förstår verkligen icke, hvarför *du* ifrar så varmt för denna sak, min käre Kurt? afbröt Allan, ej utan en anstrykning af otålighet, men på samma gång med den känsla af vaknande tillfredsställelse, som mer egoistiskt anlagda naturer erfara, då de röna något ovanligare bevis på sitt värde . . .

Du talar om denna sak, som om den redan vore en fullbordad handling . . . Men hvad jag har att invända, bryr du dig icke om . . . Hvarför rådfrågar du icke grefvinnan själf, min Jane? . . . Vet hon då så alldeles visst, att . . .

— Bäste bror! . . . Så äro kvinnorna alla; den raka vägen är icke deras första val . . . Och . . .

— Löjtnanten tycks negligera min närvaro, afbröt nu Jane i sin tur och med en blick, som kunde tolkas på mer än ett sätt . . . Jag hyllar naturligtvis min mans åsikt i detta afseende så väl som i *alla* andra . . . Och hvad beträffar valet af vägar, ämnar *jag* alltid slå in på den rakaste.

Det allt för frimodiga i Kurts sätt syntes henne nu såsom ett väl dristigt spel, på samma gång som hennes snabbt arbe-

tande kvinliga instinkt lät henne ana, hvarför denne don Juan sökte få grefvinnan v. Hasenyl att arbeta för hans privata syften.

Hon ville så godt som omedelbart visa honom, att han var genomskådad, och att hennes svaghet — då hon lofvade honom det der mötet, som kunnat blifva ödesdigert nog — ej skulle upprepas så snart — nej, aldrig.

Och vid denna tanke smickrade hon sitt kvinliga värde, såsom trogen äkta maka, till den grad, att hennes blickar fingo ett så sällsamt återsken af tillfredsställelse med sig själf, att den ståtliga hästgardeslöjtnanten ett ögonblick kände sig mer osäker på henne mer än någonsin förr.

Hans mission — som verkligen egde den grund, hvilken Jane redan anat — kunde alltså misslyckats.

Men konvenansen bjöd honom naturligtvis att ej lägga någon förargelse i dagen. Saken måste behandlas som en bagatell, efter hvad som nu händt. Och han gjorde det äfven när han svarade:

— Förlåt mig att jag med mitt yttrande om kvinnornas val af vägar, råkat träffa ett undantag från hufvudregeln. Mitt ärende är emellertid framfördt, och jag hoppas, att grefvinnan v. Hasenyl själf skall närmare vidröra detaljerna.

— Det hoppas äfven jag, för *er* skull, herr löjtnant, svarade Jane, med en fasthet, som i viss mån besvarade hennes man, hvilken i själfva verket ej ogärna såg, att få sin maka presenterad vid hofvet, sedan han själfviskt gjort ett hastigt öfverslag af de fördelar, som hans advancement möjligen kunde vinna derpå.

Han hade också sina tankar på tungan när Jane afbröt honom sågande:

— Jag skall i dag infinna mig på grefvinnan von Hasenyls mottagning, ehuru jag verkligen icke tänkt mig dit i dag . . . Vid detta tillfälle skall jag nog tacka henne för det anbud, hon

genom löjtnanten bringat mig, hur egendomlig budbärare hon än valt . . . men . . .

— Jane, nu är du allt för stygg, inföll kaptenen, som ej undgått att märka den rodnad af sårad fåfänga — eller möjligen framkallad af förlägenhet — som drog sig öfver Kurt Silfverporres kinder . . . Denna yttring af välvilja, som Kurt nu visat dig, lika väl som mig, bör endast tagas såsom ett uttryck för hans vänskap till oss . . . Du vet, att jag räknar Kurt till mina bästa vänner!

Det blänkte fram en egendomlig eld i den blick, som träffade Kurts ögon, när hon sade:

— Jag tackar er för denna *vänskap*, herr löjtnant . . . Men i den sak, hvarom här varit fråga, ber jag att få odeladt följa min egen mening . . . God morgon!

Stolt som en drottning styrde hon sina steg in till sin egen lilla fridlysta vrå af den eleganta våningen, lämnande kvar en stämning, som verkade nästan mer pinsamt på hennes man än på själfva upphofvet till vackra fru Janes misshumör.

Kusinen syntes indifferent, kanske dock med någon anstrykning af tillfredsställelse. Hans hjärta log.

Evert blef nämligen alltid angenämt berörd af lilla fru Janes långt ifrån ovanliga hvasshet mot kringsvärmande kavaljerer. Han älskade till och med dessa törnen hos en ros, som han själf ej fått lyckan att fästa vid sitt eget bröst. Det var nog af denna anledning, som han nu vid Janes utgående gaf henne en blick af större beundran än vanligt.

Just så skulle han velat se henne i beständig fjärd, oätkomlig, oöfvervinnerlig.

Det var afundsjukans fröjd, då den ser, att ingen annan kan få, hvad man själf måste försaka. Everts ungdom saknade icke god grund för en intrigant själ.

Herrarna hade dragit sig in i Allans rum, der det bjöds på konjak och cigarretter. Samtalet gick trögt och rörde sig hufvudsakligast om senaste militära utnämningar, i hvilka åtskilliga afvikelser mot gällande principer ställes under debatt.

Detta var vanligtvis ett älsklingstema för Allan Bratte, som länge ansett sig oförskyldt förbigången af långt mindre dugliga vapenkamrater än han själf.

Löjtnant Kurt Silfversporre, som var en sorglös natur, när det gälde framtiden och hvad de visa nornor spunno på sina sländor, lekte med allvaret som ett oförståndigt barn med svafvelstickor.

I fråga om befordran tackade han för hvad han fick.

Hans passion var kvinnor och — hästar; de senare kanske mest.

Han var en sorglös goddagspilt utan kreditiver på bankerna. Dagen tog han som den kom och njöt af, hvad slumpen förde i hans väg.

Kärlek var för honom liktydigt med att ega, hvilket icke hindrade honom, att önska sig ega, hvad andra rådde om. Men härtill var ej, som hos Evert, afundsjukan driffjäder. Ty i egandet kunde Kurt nästan ställa sig solidarisk med en fullödig socialist, det vill säga, han höll på den fullt genomförda delningsprincipen — men endast i allt, som han tyckte om.

Evert spelade sin roll af underordnad med nödig hänsyn till omständigheterna. Han var helt visst den mest beräknande af de tre, som nu sutto i Allans rum. Han var också klok nog, att ej skjuta af, förr än han siktat.

Kusinens och Kurts prat ansåg han nu som ord i vädret, och lånade ej ens sitt öra deråt mer än nödvändigt för att svara på frågor. Och då svarade han alltid så försiktigt, att någon tolkning till hans nackdel ej kunde ifrågakomma.

Han älskade att spela pojke — då han hade favör deraf. Och det har man alltid vid hans år.

Nu satt han försjunken i Posttidningen tills att han plötsligt spetsade öronen vid det att han hörde kusinen kasta fram:

— Du tror således, att jag skulle ha något att vinna, om Jane låte grefvinnan presentera sig?

— Obestridligt! . . . Det är i hoftrapporna, som den militära lyckan skall sökas under fredstid . . . Hoftrapporna och kjortelvägen . . . Derfor tycker jag, att du gör dumt, om du låter din fru kasta bort ett så gynsam tillfälle som nu . . . Hvem vet, när lyckan härnäst sträcker ut sin hand?

— Du gick för rakt på sak . . . Du skulle icke låtit Jane se, att *du* hade med saken att skaffa.

— Kanske . . . Men du vet min vänskap till er båda.

— Jag vet det . . . Men, ser du, kvinnor äro icke män.

— Visserligen . . . Din hustru har dock alltid förefallit mig vara olik alla andra . . . Och när nu grefvinnan kom på den der idén, så . . .

— Skulle du först talat med mig.

Evert hade tidningen för ögonen. Han kunde därför ogeradadt göra den grimas, som kusinens senaste yttrande fram-

kallat. Han trodde sig känna Jane tillräckligt för att veta, att mannen här vid lag var numro två i huset.

Allan fortsatte:

— Men hur kommer det sig, att grefvinnan just valde dig till ordonnans i detta fall!

— Frågan är allt för delikat, käre vän . . .

— Ah! . . . Jag börjar förstå . . . Det är du, som för *min* skull . . .

— Alldeles, kära bror . . . Hvad gör man ej af vänskap? Evert gjorde en ny grimas bakom sin tidning.

Också han började nu förstå.

Kapten Bratte fortsatte, i det han reste sig:

— Nåväl . . . Jag skall själf följa Jane till grefvinnan i dag . . . Du skall ha tack, käre bror . . . Den här gången skall lyckan icke ropa mig förgäfves . . .

— Käre bror, ingenting att tala om . . .

— Säg icke det . . . Men en annan sak . . . Tjänst mot tjänst . . . Hur mycket var det den der hästen kostade?

— Nej, nej! . . . Du *får* inte . . . Tror du, att jag? . . .

— Se så! . . . Kan jag, så räkna på mig.

— Nå, tackar då för anbudet . . . Men det var sannerligen icke meningen, käre bror, att . . .

— Vet väl det. Titta emellertid upp, när du har lust. Men icke i kväll, för då skola Jane och jag gå på operan.

— Ödmann förstås?

— Tror jag inte, att Jane bryr sig om . . . Teaterhjältar ha aldrig legat henne i hågen . . . I kväll skola vi dit med hennes fostermor och . . .

— Jaså! Öfverstinnan Stjärnbanér . . . Ar hon i staden?

— Ja, gu'nås så visst. Skall bo här en hel vecka. Hon kommer i middag.

— Sää. Gratulerar.

— Beklaga hellre sorgen.

— Ökar bara saknaden, käre vän . . . Men farväl med dig nu! . . . Ja vågar väl icke hoppas, att få taga afsked af din helt visst högst förgrymmade fru?

— Tror jag inte är värdt . . . Du såg ju själf.

En afmätt bugning för löjtnant Evert Bratte, som nu lagt från sig tidningen och rest sig med iakttagande af behörig hållning.

Och så bar det af med "grefvinnans ordonnans", som helt visst trots motigheterna med husets värdinna likväl ej hade anledning att beklaga sig öfver utgången af sin mission.

Beklaga sig?

Nej, snarare motsatsen.

Kurt var kvinnokännare, lika väl som han kunde skilja fullblod från blandad ras, när det gällde hans andra passion.

Janes visade misshumör gaf honom säkrare hopp, än om hon burit fram en ogenomtränglig glädtighet.

Hon var osäker på sig själf. Deraf det lilla elaka trotset.

Och mannen visste tydligen ingenting.

Allt gick således som en fin défilé.

Men der han nu — i rosenröda tankar på hur lyckligt allt skulle ordna sig i de saker, som nu närmast lågo honom om hjärtat — stolt marscherade fram efter Stockholms modernaste promenadplats, Strandvägen, med dess storstadslänkande palats och om en gången tid minnande tegel och vedupplag nere vid den murkna hamnskoningin, hade han alldeles glömt af, att medräkna den unge kusinen, underlöjtnant Evert, som tanklöst blifvit invigd i en sak, hvilken han ej borde fått veta något om.

Småhvisslande styrde Kurt sina steg till sitt älskingsställe, Hotell Rydberg, der absinttimmen var inne.

Gröna voro hans tankar som hoppet och den karamellsmakande drycken.

Och, trofast blå som ringarna ur hans cigarr voro de blickar, som från hans oroliga själ följde detta hopp om en ny lager till dem, han redan vunnit på nutidskrigarens bataljfält, der priserna äro — kvinnohjärtan, såvidt man ej får nöja sig med den ära, som kan vinnas med ett fortspringande fullblod.

Kurt Silfversporre satte ännu så länge båda dessa lagrar lika högt i pris.

Nu skulle han raskt närma sig sitt nyaste mål.

Blefve Jane presenterad vid hofvet, skulle Allan knappast kunna underlåta att "lefva med" litet mer i salongerna, än han hitintills hade gjort.

Jane skulle komma ut ur sin förskansning. Segern blefve lättare. Stormningen kunde

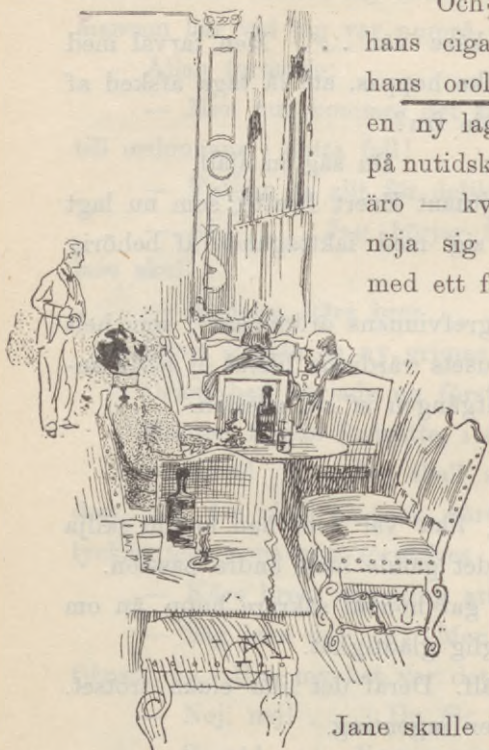
icke låta vänta på sig allt för länge.

Och han log ett själfbelåtet leende när han nu med lämpligt tonfall rekvirerade:

— Vaktmästare! En ny Absinth!

* * *

Med kvinnologik hade fru Jane räknat ut, att hon med sitt uppträdande mot löjtnant Silfversporre fullständigt lyckats föra sin man bakom ljuset och släckt den sista gnista af misstanke rörande händelserna, som föranledt deras första egentliga äktenskapstvist.

Hon hade icke heller räknat fel. Den aning, som ett ögonblick smugit sig fram och hviskat i hans öra, att just Kurt — husets vän — kunde hafva varit löjtnanten, som promenerat med Jane på Skeppsholmsbron i svärmiskt månsken, dog alldeles bort, då han såg och hörde dem båda vid frukostbordet.

Helt visst var det hela endast ett misstag — men ett förargligt sådant — af den närsynte kusinen. — Janes hela uppförande tydde derpå, och väckte en underström af nästan lidelse för denna kvinna, som han i ett svagt ögonblick så kunnat misstänka.

Ett ypperligt tillfälle erbjöd sig nu att sona den öfverilning, som han låtit komma sig till last gent emot sin lilla oskyldigå maka.

Det trista enahanda lif de båda fört en längre tid — dels i hemmet, dels i den ganska inskränkta krets af bekanta, hvarmed man slutit umgänge — borde vinna i luft och ljus. Kunde grefvinnan v. Hasenyl, hvars bekantskap man gjort i Marstrand, bidraga till att lilla fru Jane blef presenterad vid hofvet, skulle han, den svartsjuka maken, icke längre sätta sig deremot. Hon skulle derigenom komma ut i leken, som man säger, hon skulle få vidgade vyer och ej i förtid tyna bort såsom en med äktenkapet afskuren ros, satt i glas mellan fyra väggar för att kanske endast en kort tid fägna makens egoistiska ögon.

Han tyckte själf, att detta var mycket vackra och filantropiska tankar. Och han beslöt att genast realisera dem, utan att ens ett ögonblick offra en tanke på, att det var han själf, som hoppades draga största revenyn af dessa förändringar. En alldeles ny tid skulle dagas, en tid, som skulle bryta udden af alla de små missräkningar, som han trott sig finna i det ännu relativt unga äktenkapet, om man såge det med sekelslutets nervösa ögon.

Evert] hade gått för en god stund sedan, nästan omedelbart efter löjtnant Silfversporre.

Allan skulle gerna velat taga kusinen till råds i den fråga, som vännen gifvit initiativet till; ty han hade mer än en gång haft skäl att anse Everts råd såsom goda, trots rådgifvarens ungdom ock skenbara oerfarenhet med lifvet.

Men hur det kom sig, gjorde han det ej.

Kanske rörde det sig på djupet af hans själ en stilla anklagelse mot det verkliga motivet till en icke ens af honom själf inspirerad önskan att få Jane ut i lifvet.

Allt nog! . . . Han gick — som han trodde — nu sin egen väg, då han, med känslan af att vara herre i huset, ämnade delgifva sin unga maka den stora nyheten om att han, maken, hennes herre, önskade, att Jane själf uppvaktade grefvinnan v. Hasenyl för att underdånigt tacka för det älskvärda erbjudande, som "husets vän" — och antagligen äfven grefvinnans förtroendeman, löjtnant Silfversporre — burit fram.

Draperierna till Janes lilla artistiskt hållna boudoir voro fördragna. Detta var i regeln ett tecken till, att hon ville vara ostörd.

Men trots nydaningar, trots regelbundet återkommande strömningar af frigjordhet i det sociala lifvet, sedt som kollektiv fins i hemmets värld inga nya moder, som utestänga mannen som make från kvinnans, hustruns territorium. För honom måste alla bommar falla.

Portiererna dragas undan.

Jane lyfte en otålig blick mot den inträdande. Romanen, som hvilat i hennes händer utan att kunna fånga ens en sekund af hennes intresse föll ned på mattan, då hon reste sig från sin hvilande ställning och tämligen kyligt hördes brista ut:

— Hvad vill du?

— Se så, min lilla unge . . . Hoppas att ditt ganska malplacerade missnöje vid frukosten hunnit lägga sig nu?

— Jag är trött, Allan . . . Låt mig vara i fred.

— Det är just för den saken jag kommit in till dig . . .
Jag hoppas du ursäktar min . . .

— Genera dig inte . . . Är det fråga om Idrottsparken?

— Inte alls . . . Nej ser du, jag har närmare tänkt öfver
det der med grefvinnan von Hasenyl.

— Du menar, hvad löjtnant Silfversporre sade?

— Alldeles! . . . Men förstå mig nu rätt . . . Det duger
naturligtvis inte, att vi taga hennes förslag såsom utgånget från
honom . . . Hör på! . . . Saken har två sidor. Den ena är
den, att man icke gerna kan stöta sig med en så pass fram-
skjuten familj, som verkligen synes intressera sig för oss. Den
andra är, att — ja, Jane, jag erkänner det nu villigt — du har
allt för länge måst känna det trista i att vid dina år försaka
den värme, som det stora umgänget bör skänka åt en ande, en
fägring som din. Med ett ord sagdt . . . Du måste röra på
dig . . .

Jane kastade en blick af genomskådande förstånd på sin
man, när hon svarade:

— Och du?

— Äfven jag, kära barn, medger, att lifvet rinner spår-
löst bort, om man ej själf förstår att bryta den rätta ilen . . .
Man lär så länge man lefver . . . Det är därför som . . . som
jag önskar, att du omfattar grefvinnans proposition med all den
vänlighet, du är mäktig.

— Godt! . . . Jag vill följa ditt råd Allan. När det kom-
mer från dig, kan det ej vara annat än grundligt öfvertänkt . . .
Klockan tu är grefvinnans mottagning . . . Vi ha alltså ej kvar
mer än två timmar.

— Du går således in på min önskan?

— Hvad *du* vill, det vill äfven jag . . . Men . . .

Fru Jane gjorde en paus som om hon sökt ett lämpligt
ord innan hon fortsatte:

— Om det sedan skulle inträffa, att du gjort en felaktig kalkyl . . . skyll då icke på mig . . .

— Hvad menar du, älskade?

Hans röst lät febril, när han framkastade denna fråga.

— Endast att du kommer ihåg, att det redan varit en scen mellan oss, som en ärbär kvinna ej underkastar sig mer än en gång.

Det uppstod en paus, som svindlande hastigt lät två tankar springa ut på milvidafärd . . . Och dessa tankar konvergerade hvarandra, men i en punkt, der färgen var olika för de fyra ögon, som sågo dem.

Han såg punkten skimra i hoppets färg.

Hon siktade mot kärlekens purpur.

När han nu vände sig mot sin hustru, hade han utan ordstrid förlorat sin andra drabbning. Han föll undan för hennes aggressiva hållning, och fick fram en vilja, hvilken i själfva verket var hennes.

De möttes i punkten med de olika färgerna.

— — —

Mellan] klockan två och tre var grefvinnan von Hasenyls visittid.

Kapten Bratte med fru lät anmäla sig.

Man infördes i en pompös salong af den på nittioalet förhärskande stilen, det vill säga utan stil alls. Skalets skimrande, brokiga yttre fick så vidt möjligt ersätta den pinande tomheten i de agerande personernas konversation, der väderleksutsigterna debatterades långt utförligare än på hvilken meteorologisk centralbyrå som helst.

I] en af dessa tomhetens tankepausar, som ofta inträffa i ett] sällskap, der man har tråkigt, passade fru Jane på att diskret bära fram sitt egentliga ärende.

Kaptenen sekunderade.

Grefvinnan blef "öfverförtjust" . . . Hvarför visste hon

helt visst icke själf . . . Redan nästa "cour" skulle hon "så gerna" framföra denna anmälan för ceremonimästarinnan, och omedelbart skulle Jane få veta resultatet.

Hon slöt sitt skatpladder med några ord, som verkade likt kallt vatten på Janes man, ehuru han redan nu gått för långt för att kunna blåsa till reträtt.

Grefvinnan sade nämligen:

— Det är visst icke jag, som har äran af att detta charmanta förslag kommit att väcka intresse. Löjtnant Silfversporre, i förening med min son, kadetten, ha inspirerat denna förtju-sande tanke hos mig. Vi vänta oss snart en hel flod af nöjen inom sociétén . . . Redan nu kan man spåra tecken till ett rörligare lif . . . Och bara den der utställningen, som nu lägger

band på allt, väl är slut . . . Då . . . Ah! . . . Ja, ja, vi få väl se; vi få väl se . . . Herrskapet är ju båda så unga . . . Man *måste* ha roligt medan man är ung . . . Hvarifrån annars få minnen, då man blir gammal? . . . Men förlåt! . . . Der ser jag min väninna, generalskan Albin . . .

Och hon gaf sig knapt tid att taga afsked af Brattes förrän hon med ett riktigt solvargsleende skyndade mot den senast anmälda, som nu kom för att prata bort en af det pulserande hufvudstadslifvets brådaste timmar.

På hemvägen hade de unga makarna icke ett ord åt hvarandra. Båda voro fullt upptagna af tankar på det resultat, som kunde väntas af detta besök. Det vill säga icke så, att Jane ej skulle ha utsikter att bli presenterad och derigenom få nutidens moderna adelsbref på att fullt tillhöra landets "upper ten" . . . Nej, hon hade dertill den förnämsta driffjädern af alla — hon hade guld.

Men hon tänkte på resultatet af det lif, som skulle börja — det moderna socié-lifvet i all dess banala ytlighet och sterila tomhet, som så litet öfverensstämde med hennes af naturen frihetsälskande temperament.

Hvarför Allan ville vara med på all denna fånighet, visste hon nu lika klart, som om hon läste det i en bok . . . Det var hans äregirighet, som här kommit i kontakt med hans smak för ett lif i stillhet. Hvarför Kurt gjort sig omaket att intressera grefvinnan för denna sak, var ju också tydligt. Han ville ha ut henne för att riktigt på allvar börja sina anfall mot hennes dygd.

Och Jane log ett löje, som gälde lika mycket mannens som älskarens planer.

Nu först skulle hon riktigt leka kurra gömma med dem båda.

* * *

Presentationen hade egt rum med all önskvärd stelhet.

Jane var nu nobiliserad såsom ett salongernas dekorationsföremål. Hennes visitkort hade nu fått ändrad lydelse. Där stod icke längre "Kaptenskan Jane Bratte", utan "*Jane Bratte, f. Stjernbanér*", naturligtvis för att adelskapet af hennes födelse skulle mer ostentativt komma till heders.

Hofbalen närmade sig med stora steg. Den första hofbal som Jane skulle vara med på!

Dagarna runno som strömmar.

Dräkter och åter nya dräkter skulle sys, profvas och åter sys och profvas.

Nästan hela förmiddagarna tillbragte fru Jane på den fashionabla syateljeren under ett nervöst vridande och vändande framför profspeglarna.

Hade hon varit ensam, skulle kanske ändå någon lindring kunnat vinnas genom att generöst godkänna åtminstone efter en tredje profning.

Men hon var icke ensam.

Som en bomb hade hennes styfemor med dotter, öfverstinnan och fröken Stjernbanér, slagit ned i den trefna våningen vid Strandvägen.

Öfverstinnan hade nu mer än en vecka rört upp hela huset med sina betraktelser öfver den "nåd", som kommit Jane till del, och hon kunde icke nog prisa all den glans, som deraf skulle falla öfver det Bratteska namnet.

I förtroende sade den gamla damen en aften till sin styf-dotter, att denna presentation aldrig kommit till stånd, om ej Jane varit född adel.

Och dervid skeno hennes blickar med hela den tillfredsställelse, som "l'ancien régime" visste lägga in, när värdigheterna af riddarhusets gamla sköldplåtar kommo på tal.

Öfverstinnan var ett barn af århundradets början och egde

kvar halfva sin själ i den tidens stormande brytningar mellan "bättre folk" och "sämre folk".

Hon hade själf förmånen att vara "född en Rosenbäck", som visserligen icke hade stamträdets rötter ned i forntiden, men ändå var *adel*, fast — och detta grämde henne ofta till migrän. — icke introducerad.

Men hennes stolthet var minnena från hofvet, der hon till och med en gång haft den outhärliga lyckan att få kyssa drottning Desiderias mops midt på nosen, medan det lilla "söta" djuret ännu låg i sin höga härskarinnas knä.

Den historien glömde öfverstinnan aldrig att berätta för en hvar, som råkade i hennes väg.

Hon fick alltid anledning — ibland de besynnerligaste sådana — att passa in detta bevis på sitt människovärde.

Ve den, som ej genast uppskattade detta drag, som hon ville, att det skulle värderas.

Detta hände föröfrigt högst sällan. Alla, som kände den gamla öfverstinnan, voro rädda för hennes tunga. Ingen kunde som hon plocka hederns kronblad af sin nästa, hvars alla fel hon visste placera så, att man fick se dem genom lögnens och förtalets förstoringsglas.

— — —

Kapten Bratte var på klubben.

Han hade efter hustruns "upphøjelse" börjat röra på sig mer än förr.

I det åt öfverstinnan och hennes verkliga dotter, Janes halfsyster, fröken Vivi anvisade rummet, sutto nu de tre damerna i lifligt samspråk om val af färger till en ny "sortie de bal".

Vivi ifrade för skärt siden och drog med sakkännedom fram en proflapp från det med profkartor öfversällade bordet.

Jane älskade den hvita färgen. Öfverstinnan höll på ett siden, som gick i blått.

— Men kära mamma, hördes Jane med uttröttad röst, sedan hon länge kämpat för sin färd . . . Är icke blått ändå bra tungt? . . . Jag tycker . . .

— Gör som du vill, gör som du vill, Jane . . . Naturligtvis! Du har alltid varit själfständig och . . .

— Och aldrig lydt råd, afbröt Vivi, som hade ett horn i sidan till sin halvesyster, hvilken, ehuru långt yngre än Vivi, dock hunnit göra ett verkligt godt parti.

— Vet ni hvad? fortsatte Jane med en undertryckt gäspning . . . Jag tar alla tre, så är den gordiska knuten löst.

— Hvilket slöseri! utbrast nu Vivi med en suck, som nog kom från djupet af hennes halvesysterliga hjärta. Hade pappa lefvat, så . . .

— Hade jag gjort det i alla fall, sade Jane med nervös retlighet . . . Eller kanske det nu icke är min man, som jag närmast har att taga råd af?

Halfsystemen syntes på detta svar vilja komma med ett längre anförande. Hon hämtade nämligen djupt efter andan såsom alltid, då hon tänkte ingå på debatt. De små gråblå ögonen brunno af hetsighet, och en lätt hostning tvingades fram som en äskande signal att få gehör.

Men just som hon skulle börja, föll modern henne i talet med ett kort, afvisande:

— Tyst nu, Vivi! . . . Här är det jag, som ber att få säga några ord.

Och hon vände sig till Jane, som likgiltigt väntade, hvad som komma skulle.

Hon hade ofta hört den der läxan förr, och var nu icke alls sinnad att byta ord med någon af dessa värda representanter för den Stjernbanérska familjen — utdöd på svärdsidan med hennes far.

— Hör du, lilla Jane, började öfverstinnan med illa speladt

saktmod i rösten . . . Du är ännu ett barn . . . Fast du är gift, anstår det dig ej, att låta din mor — låt vara styfemor — kastas i vrån som en gammal utnött toffel.

Denna ingress hade Jane hört många gånger, sedan hon blifvit Allans maka. Nu ägde den ej ens nyhetens retelse, hvarför hon sorglöst fortsatte med studiet af sidenprofverna, utan att ens bevärdiga sin styfemor med en blick.

— Ser du, min flicka, fortsatte öfverstinnan med större eftertryck . . . Ja, jag säger *flicka*, fast du är gift . . . Din far sade alltid: — Håll ögonen på Jane, om jag skulle falla ifrån. Hon är en god, men på samma gång en själfvisk natur, som . . .

— Bör behandlas likt ett vax mellan förståndiga fingrar, och så vidare, och så vidare . . . Jag vet det der, afbröt Jane otåligt, då hon märkte, att den vanliga ingressen icke skulle afkortas det minsta . . . Men hvad vill mamma nu? Fatta dig kort för en gång.

— O, den ungdomen! . . . Därskap, flärd och ytlighet . . . När jag var vid dina år, då hade man ålderdomens ord som ett rättesnöre, hvilket man ej ens ett ögonblick tänkte på att icke hörsamma. Nu går ungdomen som de stora gåsungarna; och hvad blir följden? Jo, helt enkelt den, att . . .

— Jag kommer att taga *hvit* balkappa, afbröt Jane ej utan sarkasm och till öfverstinnans stora häpnad, alldenstund det aldrig förr händt, att Jane — ens som gift — vågat afbryta sin styfemor såsom hon gjorde denna dag.

— Vivi! sade hon med en flammande blick öfver monoclen . . . Se till, att våra saker bli i ordning . . . I morgon resa vi hem.

Detta var icke Vivis plan. Icke öfverstinnans heller. Ty fast hon icke här i hufvudstaden såsom vid Kungsör var den mest framskjutna personen, älskade hon Stockholm med ett slags för-

näm idolatri, och hade nu kommit så långt deri, att hon på vårsidan ämnade slå sig ned i hufvudstaden till döddagar.

Till grund för detta låg nog också den riktiga tanken, att Vivi snart borde göra ett parti. Hvilket hade den omtänksamma modern också förutsett.

Det var för att preparera denna viktiga affär, som de båda nu kommit till staden.

Vivi tycktes hafva en invändning mot moderns order om inpackning för hemresa. Visligen teg hon emellertid och afvaknade vidare detaljer. Dessa uteblefvo och Vivi tog då saken som icke ens nämnd.

Till öfverstinnans synnerliga förargelse syntes emellertid unga fru Jane icke vilja släppa detta delikata tillfälle att bli af med släkten, som nu kommit mer olägligt än vanligt.

Hon var alltför intresserad af ämnet att vilja låta det själfdö utan vidare.

Med ett lugn som om det gällt nytt ryggtäcke åt öfvernans mops sade hon:

— Om mamma tänker resa i morgon, är det väl bäst att jag låter Fina . . .

— Besvära dig inte alls! Du vill bli af med mig och du *skall* få bli af med mig.

— Kära mamma, inte menar jag så . . . Du sade ju nyss, att . . .

— Och jag ämnar stå vid mina ord . . . Du känner mig . . . Men *i morgon* går det icke för sig . . . Vivi och jag hafva ännu åtskilligt att ordna med här, innan vi få resa hem till vårt lugna Kungsör . . . Jag hoppas därför att du ursäktar . . .

— För all del! . . . Mamma hörde ju, hvad Allan sa', när mamma kom? Och han bestämmer ju allt.

— Just så, mitt barn! . . . Det är en ung kvinnas pligt att i allt vara sin man underdånig, afslutade öfverstinnan denna

kontrovers, i hvilken hon ej — som vanligt — var så noga med logiska slutledningar.

Och hon reste sig i all sin antika härlighet och seglade stolt som en gammal korvett ut i matsalen, medan Jane och Vivi blefvo kvarsittande vid arbetsbordet.

Vivi hade tagit fram handarbetet. En spets, som redan var åtskilliga meter. Bredden var också rikligt tilltagen, hvardan det helas trådlängd nog borde räcka till ända från Haparanda till Ystad.

Jane var nervös. Styfmoderns omkastning hade retat henne.

Aldrig förr hade den gamla damen och halfsystemen varit mer ovälkomna än nu. Just när Allan ändtligen vaknat till insikt om, att lifvet inom hemmets fyra väggar icke vore den värld, hvari hans äregirighet skulle finna dess rätta jordmån. och Jane själf stod i begrepp att taga det steg, som fullt skulle föra henne ut i "lifvet", det verkligt pulserande societetslifvet, kommo dessa inbitna småstadssjälur och lade sina näsor i allt, hvad hon företog sig.

Allan var ense med sin hustru i detta fall. Det visste Jane. Men hans natur var allt för undfallande och rädd för obehag för att bestämdt sjunga ut med, att hans hem icke var ett hotell, icke ens för släkten.

Öfverstinnans vackra fras om den unga kvinnans pligt mot sin man föreföll Jane så löjlig, att hon måste skratta.

Hon, den gamla damen, hade aldrig vetat, hvad en "eftergifvande" handling ville säga. Hon hade ständig fört regementet; och hennes far, öfversten, död sedan ett par år, hade aldrig haft ett ord att säga i det hus, der han bygde sitt andra hem.

Han hade varit en docka, som placerades efter behag, en namnkonung utan sigill i den värld, som hans andra gemål styrde med oinskränkt despotism.

Hade icke Janes morsarf varit så rundligt stort, skulle

hon gått fattig som sparfven ur fädernehemmet. Ty någon kärlek till Jane hade öfverstinnan Eulalia Stjernbanér aldrig haft. Och pänningar voro för henne, hvad guldet är för draken.

Jane hade nu afgjort bestämt sig för ett af profverna.

Hon tyckte sig redan i andanom se, hur väl denna balkappa skulle kläda henne. Med ett trefligt pelsverk till garnering skulle hon framträda med "förtjusande" effekt. Gärna hade hon närmare velat inlåta sig på detta ämne med en väninna — för att få njuta af dennas beundran. Men med Vivi vore detta ogörligt. Hennes tankar funno aldrig uttryck för annat än klander, i hvilket afundsjukan spelade en dominerande roll.

— Vivi, bröt hon slutligen tystnaden . . . Blef mamma ond nu igen? Det såg så ut, när hon gick.

— Säg icke så, Jane, svarade halfsystemen med en hastig blick mot salsdörren. Mamma vill oss alltid båda så väl.

— Hoppas det! Men du förstår väl, att jag som gift icke gärna kan låta mamma bestämma allt, i hvad som rör Allan och mig.

— Det begär hon icke håller. Men i dag är hon ledsen öfver en tråkighet, som hände oss på förmiddagen.

— Då ni voro ute och badade? Hvad hände det då, som var så tråkigt?

Jane kastade fram denna fråga utan att vara vidare intresserad af svaret.

Det hände alltid något tråkigt, då öfverstinnan ej fick som hon ville.

Att Vivi nu icke kom med en utförlig beskrifning väckte emellertid Janes nyfikenhet, synnerligast som en förrädisk rodnad derjemte smugit sig upp på Vivis eljes gråbleka kinder.

Hvad kunde nu vara anledningen? Vivi brukade icke visa högre färg, än när hon blifvit vid dåligt humör. Antingen var hon således ond, eller . . .

Jane var kvinna och nyfiken som en sådan, om också i mindre grad än hvad allmänregeln brukar visa.

— Vivi, sade hon med sitt vänskapsfullaste tonfall. Var det något särskildt tråkigt, som hände mamma i dag? I så fall smärtar det mig djupt, om jag ytterligare gifvit anledning till hennes ledsnad.

Vivi kastade på Jane en forskande blick.

Hennes misstänksamma natur anade något försåt, men samtidigt kunde hon icke skilja sig från den tanken, att det kunde vara godt för henne att hafva en deltagande väninna i den smärta, som nu brände henne. Hvad vore också naturligare än att anförtro sig åt sin gifta syster.

— Jane, sade hon dröjande. Det är för min skull, som mamma är ledsen . . . Jane; du får icke skratta åt mig. Men . . .

Hon tystnade, och kinderna fingo åter den ovanliga, röda färgen.

— Kära Vivi! Säg du, hvad det är. Kan jag hjälpa dig, så vet du, att ingen vill det hållre. Har mamma nekat dig någonting, som du ville ha?

— Nej, men . . . O, om du visste . . .

Tårarne kommo henne i ögonen och glittrade snart likt tunga pärlor på den trettioåriga ungmöns bleksiktiga kinder.

— Kära Vivi, syster min, hur är det? . . . Hvarför gråter du?

— Jag kan icke, jag törs icke säga det! O, hvad de äro lika alla . . . Alla! Icke en är bättre än de andra.

— Vivi! Talar du om herrar?

Det var något i Janes röst, som åter kom Vivi att betrakta sin halvesyster med tvifvel. Skulle hon verkligen af henne kunna påräkna det deltagande, som hon kände sig behöfva?

Jane hade stigit upp och gått fram till system. Hennes hand darrade lätt, då hon lade den på Vivis axel och sade:

— Du är kär, Vivi!

Tystnaden bekräftade hennes misstanke. Det ges ofta tillfällen, då inga svar äro alla svar.

Rodnaden, den oroliga, tårdränkta blicken, och det insjunkna bröstets korta och tvära rörelser, då det höjde och sänkte sig vid andningen, lät Jane förmoda, att de känslor, som nu bestormade Vivi, voro allvarsamma nog.

Hon lade sin hand smekande på Vivis kind, när hon med värme i rösten fortsatte:

— Och mamma vill icke?

— Jo, jo! Det är just hon, som vill detta parti.

— Sää? . . . Men icke du?

— Jo, Jane! Också jag . . . Men . . .

Och hon lutade sitt hufvud mot den yngre men i kärlek långt erfarnare systemens sköte. Och hennes tårar föllo strida. Nervöst darrade hennes spåda lemmar, och krampaktigt var det grepp, som hennes armar nu fått om Janes smärta lif.

Med lätt hand smektes hennes mörka hår af den unga frun, som ännu aldrig sett ett sådant utbrott af kärlekens lidande. Hon hade situationen klar för sig.

Modern och dottern ville, men han, den utsedde, ville icke. Detta var ju klart som dagen. På samma gång som det just var det svåraste fallet af alla.

Kanske finnes det dock någon möjlighet? . . .

Jane älskade sin styfsyster som hvarje annan kvinna, hon såg lida. Vivi hade lagt sina känslor till hennes beskådande och hon — Jane — var icke den, som afvisade en nödstäld vän. Minnet af allt smågnabb, som i talrik mängd fans mellan dem båda, bleknade för stundens varma känsla af systerligt deltagande.

Råd ville hon gifva. Kunde hon göra något mera, vore hon också genast beredd till detta.

— Är du då alldeles säker på, att han ej besvarar dina känslor? började hon sina undersökningar.

— Ja, Jane! Jag tror det nu. Mamma har visserligen ingenting sagt, men . . .

— Mamma? . . . Det är väl icke *hon*, som skall bestämma den saken, lilla toka? Är det *hon*, som skall fria?

Jane kunde, trots det sorgliga i situationen, ej hindra ett leende öfver den gamla tärnans naivitet.

Vivi märkte detta och svarade under snyftningar:

— Håna mig icke, Jane! . . . Du vet ej, hvad jag lider. Du har alltid fått, som du velat, du är älskad och du lefver ett lif, fullt af sol och värme, men jag . . .

Janes drag blefvo allvarsamma.

Systemens kritik var ytlig, men den var sann, efter hvad världen dömde. Hon skulle haft lust att bevisa för Vivi, hur falskt man kunde se vissa saker här i lifvet, och hur falskt man äfven kunde spela lycklig. Men det var icke Janes sätt att lindra andras smärta med att duka upp sina egna lidanden och missräkningar.

När Jane gaf hjälp, var det med gladt ansikte och med en hand, hvars tryckning kändes varm af förnöjelse.

Hon slog sig ned på stolen bredvid Vivi och torkade hennes tårar med sin lena, spetsprydda näsduk i det hon sade:

— Se så! Var inte pjunkig längre, min kära Vivi. Du blir nog lika lycklig som jag, ja lyckligare, om bara tiden får ha sin gång. Tala nu om för mig allt, som rör ditt hjärta i denna sak. Kanske skall detta gifva dig både lättnad och nödig styrka.

Vivi hade återhämtat sig vid dessa ord

Hon kände en brinnande längtan att få lätta sitt hjärta, och hon trodde sig nästan kunna vinna ännu ett hopp just genom den, åt hvilken hon nu anförtrodde sina bekymmer.

Rösten lät också klar och sansad, när hon började, under det att fingrarne mekaniskt böjde och vred sig för virknålens passage genom spetsens stolpar och maskor.

— Som du vet, har mamma länge bråkat med mig, att jag skulle gifta mig. Friare ha ju icke heller saknats. Men då jag allt för väl sett, att det är hemgiften och icke mig de sätta i främsta rummet, så . . . så har jag alltid sagt nej till deras anbud . . . Men i våras, då vi voro här i Stockholm, fick mamma den fixa idén, att jag innan årets slut *skulle* vara gift, åtminstone förlofvad . . . Och hon pinade mig så — du vet, att mamma kan vara envis — med sina så kallade planer, att jag till slut gärna gift mig med hvem som hälst, bara för att få vara i fred för allt detta ideliga bråk.

— Ack säg icke så, kära Vivi! Du vet icke . . .

— Jo, för all del . . . Resten anar jag nog . . . Men det blir väl alltid någon råd med den saken också . . . När man icke gifter sig af kärlek så . . . så blir det inga missräkningar. Det der kan jag nog fatta.

— Näväl! . . . Så blef du kär?

— Ja, fortsatte Vivi lugnt med blickarne på sin virkning . . . Löjligt nog kom Amor äfven till mig. Men den gången träffade hans pil bara *ett* hjärta.

— Och detta var ditt?

— Det var mitt . . . Allt borde dock ha varit bra, bara den, som jag fått tycke för, åtminstone haft en varmare känsla för mina — pengar. Men icke ens detta kunde jag spåra i hans föröfrigt alltid förekommande och artiga sätt både mot mig och mamma.

— Mamma! Mamma! Hvarför skall du då alltid röra in henne? Du är väl nu gammal nog att tala och handla för dig själf! . . .

— Jane! . . . Förebrå mig icke . . . Om du visste hur

det käns, att alltid hafva gått i ledband, alltid nödgas foga mig efter mammas vilja och att icke en sekund töras tänka en tanke, som jag sedan vågar realisera, utan att först höra hennes råd . . . . Då skulle du . . . .

— Se så! . . . . Var nu förnuftig . . . . Det är väl i alla fall du, som skall gifva det sista och afgörande svaret på den fråga, hvilken gäller din framtid som en annans maka . . . . Vi lefva, gud ske lof, icke längre i en tid, då föräldrarne kunna tvinga sina barn att taga den, de icke vilja ha.

— Inte? . . . . Du själf då, för att nämna ett exempel . . . . Du var ju icke alls med på det parti, pappa ville att du skulle göra . . . . Jane, mins du icke, hur mamma? . . . .

— Jo, jag mins . . . . Men det var något helt annat med mig . . . . Jag . . . . jag var ju icke *kär* i någon annan . . . . den tiden . . . . det vill säga . . . . förstå mig rätt . . . . det gjorde mig totalt detsamma, om jag tog Pål eller Per, bara mamma och pappa voro med på saken. Jag . . . .

— Och så lättsinnigt kan du nu tala om kärleken. Du, som dock är så lycklig . . . . Men kanske just därför. Det man har, det saknar man icke.

— Du har rätt, Vivi . . . . Det saknar man icke.

Det kom ett underligt tonfall i Janes röst. Var det verkligen menadt, hvad hon sade och som Vivi hade tänkt det? Eller fans det en annan tanke derunder?

Vivi tyckte så, och det låg också en stum fråga i den blick, som hon nu riktade på sin halvesysters något bleka drag.

En stund af tankfull tystnad hade inträdt. Det var ett lugn, hvilket bådade en oro, som båda anade, men ingen kunde afvärja.

Vivi bröt tystnaden. Hon kunde ej återhålla den känsla af deltagande, som gripit henne.

— Är du icke lycklig, Jane? . . . Vi ha trott det båda, mamma och jag . . . Och vi tala ofta om, hur själfständig du får vara, hur du i allt får göra som du vill . . . Mamma förstår värdet af detta . . . Jag anar det och hoppades en gång, att . . .

Hon hejdade sig ett ögonblick.

Jane störde henne ej. Hon hade med ens fått sina tankar på, hvad som rörde henne själf. — Halfsystemens hjärtelidande låg numera som ett svagt accompagnement till den stormande sång om passioner, som hennes eget hjärta tog upp.

— Jag hoppades, sade Vivi, fortsättande sin tankegång.

Jane spratt till, som om accompagnementet hastigt med ett bullrande grepp i basen kommit henne att fullständigt tappa både melodi och text.

— *Hvad* hoppades du?

— Så häftig du är, Jane?

— Förlåt mig . . . Den der hofbalen kom för mig . . .

Ack, du kan icke tro, hvad en kvinna i min ställning verkligen har mycket att tänka på, fast det kan synas annorlunda . . . Men säg mig nu, hvad du hoppades . . . Kanske kan detta gifva mig en ledtråd vid mina sträfvanden att hjälpa dig i ditt hjärtas plåga.

— Kanske! . . . Jo, ser du . . . Du får icke bli ond . . . Jag vet nog, att ett fagert ansikte oftast är det förnämsta för ett lyckligt äktenskap . . . Men pänningen talar också ett mäktigt språk i denna fråga . . . När du gifte dig, funnos båda dessa faktorer. Du var och du är vacker . . .

— Vivi! . . . Smickra ej! . . .

— Du är vacker och du är rik . . .

— Förmögen, är väl rätta ordet. *Du* blir rik . . .

— Och då tänkte jag: det var kanske icke aldeles enbart för din fägring, som . . .

— Allan friade, menar du? . . . Helt visst icke, eller . . . Jag känner verkligen icke igen dig, Vivi . . . Icke brukar du prata om sådana här saker . . . Jag menar, du gör mig alldeles förlägen . . . Men jag vill vara uppriktig och svara i samma mån som ditt förtroende är stort . . . Hör på! . . . En man, som blir kär, får denna känsla genom sina ögon . . . Hvad, som är vackert hos en kvinna enligt hans ögons rådslag, det lär han sig älska med hjärtat, för att slutligen också vilja ega, tumma, plocka sönder samt kanske ändtligen kasta i skräpvrån och se sig om efter nya leksaker i samma stil, eller annan stil . . . Men har leksaken, den vackra dockan, också en *dyrbar* infattning, då går sönderplockandet mycket varsammare tillväga . . . Då är han rädd, att något af denna infattning skall förfaras och ej komma till nytta . . . Jag skulle vilja travestera ett gammalt vackert ordspråk till ett fult . . . Och då låter det så här: Kärlek förgår, men guld består.

Det lyste till en flamma af hopp i den trånande frökens ögon vid dessa halfsystemens ord. Hon reste sig från stolen och grep Janes brännande hand med en ifver, som var så olik henne . . . Och det klang af ljusare tankar, när hon sade:

— Jane! Tack! Du ger mig just den kraft, som måste hålla mig uppe . . . Ja, ja! Jag tror dig. Kärlek förgår, men guld består! . . . Och om jag nu blott finge en ringa, ringa del af denna flyktande kärlek; då skulle allt mitt guld icke vara bortkastadt, om det fölle i *hans* händer . . .

— Och denne man är?

— Löjtnant Kurt Silfversporre . . . Ack, Jane! Om du hade en aning om, hvad jag älskar honom.

Jane hade sjunkit ned på stolen. Kinderna blefvo hvita som snö, och läpparne darrade, som skakade af häftiga frossbrytningar.

Det var dödens vinge hon kände vid dessa halfsystemers jublande ord.

Det var endast detta som behöfdes för att bringa henne — Allans maka — till insikt om, att hon *aldrig* älskat den, med hvilken ödet, påtryckningar och en lättsinnig likgiltighet för framtidens kraf hade förenat med band, som visserligen ej voro romerskt-katolskt olösliga, men hvars slitande i alla fall måste väcka till lif varulfvén, som lurade — skandalen af en skilsmässa.

Den lyckliga Vivi — lycklig öfver tanken, att guldets stod öfver kärleken, kärleken vid seklets slut — hade ej märkt den plötsliga blekhet, som dragit fram öfver Janes kinder.

Hennes längtan stod efter hjälp i den svåra fäjd, hon nu var beredd att öppna, fäjden om en mans vankelmodiga hjärta. Kärleken, som aldrig förr klappat med oro och längtan i hennes bröst, hade med ens gjort sitt intåg, lurande, smygande, famlande och med bäfvande fruktan till visir.

Så kommo Janes ord likt ett väckande härskri, en bullrande fanfar.

Hennes guld — den fula, gamla flickans guld — skulle kullkasta alla hans tvifvel . . . Blott för att inför världen få kalla denne ståtliga man för sin make, ville hon offra allt, guld, frihet och lycka. Offret var knappast *så* stort. Frihet och lycka hade hon ju aldrig egt.

— Jane! sade hon, sprittande upp ur sina drömmar . . . Du har gifvit mig hopp . . . Nu måste du äfven gifva mig visshet.

Jane drog undan den hand, som halfsystemen ville fatta . . . Hon reste sig långsamt, men med fast beslutsamhet i hela sin varelse. De ögon, som nu mötte Vivis soliga blickar, voro intetsägande likt tonfallet i hennes röst, när hon svarade:

— Hopp och visshet äro fiender, Vivi. Men så länge du har kvar hoppet, är dock icke allt förloradt.

Och hon ämnade gå, oberörd af den ängsligt frågande blick, som halfsystern gaf henne.

Var det en slump, som då fogade det så, att de båda halfsystarna redan nu skulle ställas öga mot öga med den man, som fångat bådass hjärtan?

— Förlåt, mina damer! . . . Jag stiger på oanmäld. Men dock med muntliga kreditiver från husets herre.

Det var Kurt, löjtnanten, hustruns frestare och halfsysterns afgud.

Blod kom öfver Vivis bleka kinder. Blod färgade äfven fru Janes persikolena hull.

Han stod ännu kvar der i dörröppningen till salen, och hans blickar sökte vexelvis hustrun och den bedagade jungfrun.

Såg han sin seger? *Om* han gjorde det, behöll han öfvermodet inom sig. Ytan visade endast världsmannens poletrade artighet, när han räckte fru Jane sin hand.

— Förlåt mig! Jag visste ej, att damerna voro så fullt uppe i valet af allt för öfverflödiga prydnader, som jag nu kan se af dessa profkartor, hvilka göra mig afundsjuk, på min ära, mina damer.

Och han bugade sig för Vivi utan att bjuda henne handen samt sade:

— Öfverstinnan ber mig helsa, att tiden nu är inne att åka till teatern. Generöst som alltid har hon offrat en biljett åt mig, ovärdige.

Vivi var icke filosof. Hon kunde icke heller maskera sina känslor. Glansen i hennes blickar och skyarna, som drogo öfver hennes kinder, vittnade om den lycka, hvilken hon trodde sig gå till mötes.

Janes väl spelade glädje öfver Kurts artighet att för aftonen bli fru öfverstinnans och Vivis kavaljer, förde både Kurt och Vivi bakom ljustet.

För att närma sig Jane hade han gjort denna uppoffring åt "drakarna", som han kallade sin välgörares änka och dotter.

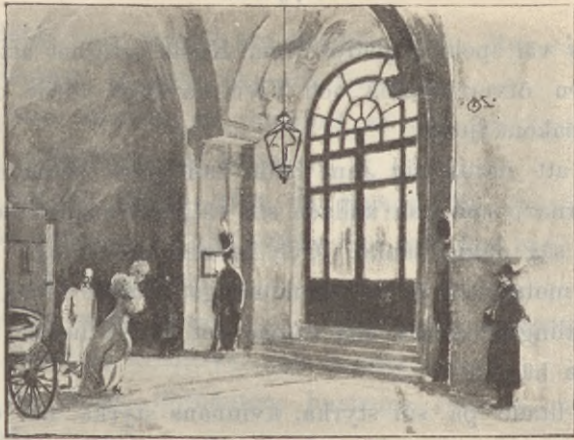
Jane såg denna tanke. Och hennes hjärta log.

Hon motsåg en tid af egendomliga, kanske äfven stormande förvecklingar, hvars alla trådar det blefve henne förunnadt hålla i sina händer.

Hon litade på sin styrka, kvinnans styrka, när det gäller att drifva igenom något, som hennes hjärta dikterar.

FJÄRDE KAPITLET.

En fönsternisch i "Hvita hafvet".

ftonen var inne.

Vagn efter vagn rullar in i västra slottshvalfvet.

Nyfikna skaror njuta af det skådespel, som aflevererandet af gäster till en kunglig fest kan skänka lystna ögon. Hästarnas hofslag mot hvalfvets stenläggning blir en ljuf musik för väntande sinnen och på samma gång ett lystringsljud för de ståtliga "björnskinnsmössorna" att sträcka på sig ännu mera, der de stå som fastgjutna på träplattorna vid entréens eleganta trappa.

Lysande uniformer i parad — militära och civila — guld, silver, brokiga färger och glänsande vapen taga hufvudintresset af den kategori "medmänniskor", som här i hvalfvet värmer sig — eller rättare sagdt hetsar upp sig — vid återskenet af alla

dessa glänsande konstellationer, som göra en bal i "Hvita havet" till en förverkligad bild af sagornas trollvärld.

Damernas glans ser man så litet af här nere i den dragiga porten.

Men de många utrop af beundran, som flickorna från butiken och fruarna från torgen, sömmerskörna från vindskupan och gatornas fladdrande irrbloss med kostymer från klädstånden — kasta fram, när någon mer frappant balkappa skymtar förbi, gifva vid handen, att man anar den makt af siden och juveler, som gömmer sig under dessa lysande skal.

— Ah! . . . Se där! . . . höres en nymf på sjutton varar brista ut i formlig extas . . . Såg du henne! . . . En så'n kapp! . . . Tusen "krisch" är det minsta . . .

— Säkert femhundra . . . Men såg du hennes *hår*? . . . Hade man sådant, vore ens lycka så säker, som om man redan hade den i en liten ask.

— En så'n janne hon hade med sig . . . Bara kapten vid flottan.

— Duger de', må du tro! . . . Ä' du afundsjuk?

— Inte ett dugg! Men du, som bara har en kanonier . . .

— Konstapel, jag ber . . . Din ä' bara götagardist.

Det var kapten Allan Bratte med fru som gifvit upphof till detta obesvärade tankeutbyte mellan de båda hetärerna och som hotade att riktigt föra dem i lufven på hvarandra, om ej en försonande punkt helt plötsligt träffat deras halfrusiga blickar.

— Nej, se! ropade den ena med högröstad förtjusning . . . Gud, en så kilig kar'! . . . *Den hästgardisten* . . .

— Löjtnant ä' han . . .

— Ser väl de' . . . Hästgardist i alla fall . . . Har du någonsin sett stiligare mustascher?

— Knappast . . . Men ögonen då? . . .

— Till och med vackrare än Kalles . . .

— Tjafs! . . . Säg Oskars. Ditåt lutar det i alla fall . . .

Föremålet var löjtnant Kurt Silfversporre.

Reslig som en tall, spänstig som en fjäder, flög han ur droskan och var nästa ögonblick hack i häl med kapten Bratte och dennes fru på marmortrappornas breda steg.

En lätt hostning.

Allan vände sig nu. Med vänskap räckte han löjtnanten sin hand sägande:

— Nej se du! Var roligt vi träffades här! . . . Blir svårt att få tag i hvarann der uppe i trängseln.

Jane besvarade svagt rodnande den ståtliga militärens riderliga honnör. Handsken darrade lätt, då den lades i hans hand.

— Charmant tur i sanning, sade Kurt . . .

Och han vände sig mot kaptenen i det han med skälmen i ögat fortsatte, liksom bara för att säga något:

— Nu är det bäst, att vi hålla tillsammans. Två tusen själar göra festen till ett kaos . . . I "Hvita hafvet" kan man också segla i kvaf, eller hvad tror du, käre bror?

— Helt visst, svarade kapten Bratte medgifvande . . . Men om jag får råda, skulle vi i tid se oss om efter en säker ankarplats, där vi kunna löpa in alla tre, då stormen blir för svår.

— Utmärkt! Och det skall bli mig ett kärt nöje att få rekommendera en sådan, som jag tror skall falla både dig och din älskvärda maka i smaken.

— Gärna, käre vän! . . . Jag medger, att du är mer hemma i det här farvattnet än jag, svarade kaptenen artigt. Det är bara tredje gången, som jag nu har äran att på fest kryssa mig upp för dessa den odödlige Tessins konstnärliga trappsteg. Jag har, oss emellan sagdt, aldrig haft något vidare intresse af dessa fester, där man prässas in som gästar i en pansarbåt under träffning.

Fru Jane gaf sin man vid dessa ord en blick, som tydligt bar vittne om, att hon icke fann liknelsen *comme il faut*.

Allan märkte denna blick, och såg smått försagd ut, der han sträfvade upp mot de allt mer glänsande höjderna.

Nu stod man i kapprummen. Vana lakejer pelsade af de kungligas gäster, och så bar det åter iväg, men nu genom allt tätare skaror, ju längre man kom.

Äntligen befann man sig i det väldiga slottets parad- och festivitetsvåning, rikskunnig för sin furstliga och verkligt gedigna prakt.

Redan i vakt salen blef trängseln besvärande, likaledes i lifdrabant salen, för att sedan gradvis ökas i stucksalen, audiensrummet, gobelinsförmaket, galleriet, röda och gröna salongerna och äntligen nå kulmen i själfva högtidsbrännpunkten "Hvita hafvet", såsom någon påhittlig hjärna en gång döpt detta väldiga med spegelglänsande stuckatur och mäterlig trämosaik samt läckra allegoriska plafonder smyckade hörnrum, med utsikt åt både Norrbro och Blasieholmen.

Fru Jane vandrade som i en dröm.

Hon hade nog förr sett dessa gemak, men då endast såsom medlem i eu skock nyfikne under en sommar dags ströftåg i slottets salar.

Nu strålade allt i bländande belysning, som lät alla finesser springa fram med mångdubbel effekt.

Hon lät ögonen dricka af de källor, som här flödade från väggar och tak; och i sitt konstälskande sinne repeterade hon namn på flertalet af de mästare, som här, hvar och en med sitt trollspö, bidragit till sagans förverkligande.

Här hade hon en Jaques Fouquets allegoriska brudgemaks plafond, der blickade kraftiga dörrstycken af Restou. Här hade mästare af mäjseln, en Chauvau, Pagani och Henrion lämnat odödliga intyg på konstskicklighet, och här återfann hon lefvande porträtt, målade af Krafft och Breda. Längre in njöt hon af van Loos "Zepyr och Flora" och Paravals "Venus och Mars"

för att ej glömma Bernard Fouquets öfverdådiga träsniderier, eller Hubaults och Carre's brons- och ciseleringsdelikatesser i dörrväg.

Det var icke endast den gedigna totalverkan, som här tilltalade i hvarje gemak. Det låg äfven i de många detaljerna en rik värld för hennes beundrande ögon, nu då festljusen brunno i elektriska floder, och yppigheten kunde obeslöjad träda fram ur hvarje vrå. Det hela syntes henne som ett konstens helgade paradis, der artistens skapande geni och handtverkarens skicklighet gingo hand i hand.

Nu vidrörde hennes små sidenskor Dymraths charmanta mosaikgolf i "Hvita hafvet" — första gången bjudna till dans i denna väldiga sal.

Som en glanskis låg planet framför henne, och kom henne obetvingadt att minna sig på den gamla satsen: "I hofvets salar slinter foten lätt" . . .

Från Detomas berömda, spegelglänsande stuckaturväggar bröt sig ljuset i bländande verkan och kom hennes blickar att mer personligt kunna granska de skaror, som här myllrade. Många voro de ansikten, hon kände. Hela sociétén — åtminstone hvad den egde af skönhet och behag — syntes denna kväll stämt möte i denna praktfulla sal.

Helsningar till höger och venster. Här och der en presentation.

Se der komma grefven och grefvinnan von Hasenyl, åtföljda af en ung diplomat, som vid ryska hofvet skurit sina första lagrar . . . Der ser man andra välbekanta ansikten ur corps diplomatique . . . Här rör sig den gamle oförbrännnerlige generalen, och der synes veteranen-kommandanten i lifligt sampråk med chefen för ett af våra rangregementen samt landets statsminister.

Här har man med ett ord gräddan af landets "upper ten".

Stor rörelse . . .

Hans majestät vill helsa sina gäster.

Europas ståtligaste och mest bildade monark gör sin entré.

Med oförlikelig elegans rör sig den reslige, afhållne landsfadern bland élitén af landets barn. Många äro de utrop af beundran, som ej ens konvenans och beundran eller etikett kunna dämpa. Det ligger så att säga i luften ett lifligt erkännande af, att ingen som han har förstätt realisera innebörden af satsen . . . "*noblesse oblige*".

Janes ögon följa konungens steg från par till par af den lysande skaran. Hon motser med oförklarlig oro det ögonblick, då majestätet skall närma sig den punkt, der hon kommit att få sin plats i främsta ledet, lätt stödd mot sin makes arm, och med den ståtligt uppsträckte hästgardeslöjtnanten vid sin andra sida, samt bakom påträngd af den massa, som här pressat sig samman för att öppna konungen en väg.

Nu är detta ögonblick inne. Hon känner hur hennes man lätt frigör sig för att bringa konungen sin helsning.

Och mellan maken och älskaren gör hon nu för första gången i sitt lif den ceremoniösa komplimang, som hofetiketten fastslagit . . .

Var det en dröm?

Det surrar för hennes öron, som ringde det tusentals små klockor derinne.

Hon hör konungen säga några ord till Allan. Och hon hör hans förlägna, stammande svar . . . Hon hör sitt namn nämnas, och . . . fattar darrande den hand, som med oförliknelig grace sträckes mot henne.

Det är landets konung, som nu håller hennes hand.

Hon hör hans "Välkommen!" klinga som musik, men sina ögon vågar hon icke lyfta.

Nästa sekund är hon åter frigjord som förr. Klart och

med lugn ger hon sina svar, och med blyg hänförelse mottager hon den artighet, som landets fader i mästerliga ord egnar en rikets fagra dotter.

Konungen hade fortsatt sin rond. Trängseln från ryggen blef mindre pinsam, men icke så de hundrade blickar af beundran och — afund, som nu plåga henne med mindre diskret nyfikenhet.

Den uppmärksamhet, som hon nu med ens väckt, pinade henne oerhördt. Det låg kritik i denna nyfikenhet, kritik, som tog henne från hufvud till fot, och obarmhärtigt lät minsta detalj af hennes jag undergå granskning.

Ängsligt frågade hon sin man:

— Allan, ser du ej, hur man fixerar?

— Låt dem fixera, svarade Allan stolt.

— Men hvarför gör man så?

— Hm . . . Hvarför? . . . Jo, det skall jag säga dig . . .

Och han böjde sig ned mot Jane och hviskade:

— För att jag ännu bara är *kapten*.

Åter kom egoisten fram.

Det var således för *hans* skull, för det relativt obetydliga i hans rangvärde, som man nu beskådade henne som ett vidunder.

Kunde det icke lika gerna finnas ett annat motiv, ett skäl, som mer hade tilltalat henne?

Hade hon frågat sin andre kavaljer, den ståtliga och vackre löjtnanten, skulle hon helt visst fått ett mer tilltalande svar . . . Hon hade till och med kunnat läsa detta svar i den förstulna blick af beundran, som Kurt just nu stal sig till att egna henne, när hon utbrast:

— Men icke skola vi väl stå här som lefvande statyer för allas nyfikenhet?

— Nej, visst icke! svarade Kurt . . . Dansen börjar på

ögonblicket . . . Jag ser, hur man ordnar sig på musikläktaren . . . Behagas det icke några förfriskningar?

— Nej tack, icke än, svarade Jane. Och hennes man instämde i det han tillade:

— Den der ankargrunden, du? Hvar har du den?

— Ja, det var så rätt det, svarade Kurt . . . Jag kryssar sakta förut . . . Kom efter bara!

Och han rörde sig genom de böljande skarorna ned mot salens nordöstra hörn, der han snart i en djup fönsternisch kunde erbjuda en punkt, som var både väl skyddad och väl situerad.

— Charmant! . . . Du känner farvattnet precis, du Kurt.

— Tämliigen, som du ser . . . Här kan man . . .

Han visste ej själf hur det kom sig, att fortsättningen stockade sig för honom. Och i hans blickar låg det en stum bön om förlåtelse, som Jane på samma stumma sätt besvarade.

Hon visste, hvad Kurt hade menat med sitt afbrutna: Här kan man . . .

Men Allan egnade icke en tanke deråt. För honom stod den nyss timade händelsen kvar likt en ledande fyr i det farvatten, som heter "Uppkomst" och hvars många undervattensskär ännu aldrig blifvit utprickade och kartlagda.

Han hade mycket väl iakttagit, hur åtskilliga högre sjö-militärer gifvit akt på, att Hans Majestät värdigats tilltala den ringe kaptenen och dennes maka med förbigående af åtskilliga högre grader . . . Och hans egoism fick en högtid af njutning, för hvilken hofbalens glans bleknade bort som en godtköpsram kring ett mästerverk.

Nu blåstes upp till dans . . .

Kavaljerernas svärm kretsade icke minst kring vackra fru Jane.

Programmet var snart fulltecknad.

- OSCAR KEEN -

Af alla danser hade kaptenen själf endast förbehållit sig den första.

Två hade löjtnant Kurt Silfversporre med nöd kunnat utbedja sig. Hans hopp om en tredje stod till Janes ännu vakanta rum vid "Damernas vals".

Mäktigt brusade militärmusiken från den höga läktaren. I väldiga vågor böljade de dansande paren.

Guld, silfver, granna färger, juveler, siden, brokader och hårfina spetsar. Uniformer och ståtliga manliga figurer. Blixtrande ögon och väna kvinnoformer i dyrbara toaletter. Allt i hvirflande ringar på lätt dansande sulor.

Musik, dans, prakt, styrka och grace knöto här förbund på konungens bal.

Jane drömde.

Allan drömde.

Men icke den dröm, som länkar två hjärtan med kärlek.

Jane stod vid foten af kunskapens träd i äktenskapets paradiset . . . Den förbjudna frukten lockade med retande färger . . . Hon hade redan sträckt ut sin hand.

Allan höll i drömmen sitt intåg som en "stor man" i sitt rike, der konungens nåd var solen och krökta, guldsmidda ryggar segerbankettens clou.

Man stannade ändtligen vid den der fönsternischen.

Allan var trött af dansen. Han var ovan vid seglats i Hvita hafvet. Slappt föll han ned i en bänk invid fönstret, der Kurt nervöst väntade deras återkomst.

Kurt hade — honom fullständigt olik — setat öfver balens första dans.

Drömmande lät han sina blickar flyga öfver den vackra tafan derutanför, med Norrbro, Gustaf Adolfs toag, Strömmen och Mälaren, hvars här icke bundna böljor hastade ned att i förbifarten mot hafvet kyssa Helgeandsholmens minnesrika fötter.

— Hvad nu! Dansar du icke? —

Kurt vände sig om, när han hörde denna Allans fråga. Något förlägen svarade han:

— En stor faute, käre vän! . . . Bjöd upp, men — mankerade.

— Är du alldeles rysk? utbrast kapten Bratte leende. Du mankerade, som är själfva punktligheten, då det gäller att vara artig? Hur kom det till? Hvem var det? Vål ej någon af "hofffruntimbret"?

— Just en dam vid hofvet. Jag råkade infinna mig just som valsen började. Hon presenterade mig då för en annan kavaljer, löjtnant vid svearna. Och i det hon visade mig sitt program, såg jag, att mitt namn blifvit ersatt med hans. Förlägen, och naturligtvis äfven förargad, bugade jag mig och vågade begära en förklaring. Det fick jag också med ett sådant der hemlighetsfullt leende, som du kanske känner till?

— Sade hon icke något skäl?

— Jo . . . Nästa gång kanske löjtnanten behagar intaga sin plats i rätt tid. Jag är icke van att bli mankerad.

— Det der var ju en riktig skrapa. Hörde någon annan den?

— Nej . . . Hon dömde hviskande.

— Och på så vis kom du att få sitta öfver?

— Och få en förarglig lektion, ja, svarade löjtnant Silfver-sporre, i det han, utan att se vidare bedröfvad ut, vred sina martialiska mutascher och bugade sig för fru Jane sägande:

— För att ej riskera, att ock från er utsätta mig för samma malheure ännu en gång, ber jag att från och med nu få bli er uppvaktande kavaljer till den francaise, som följer.

— Löjtnanten är ju upptecknad, svarade Jane kort.

— Visserligen. Men som jag nyss haft äran att berätta, var jag det äfven för den vals, som ännu pågår.

— Icke på mitt program.

— Har jag icke sagt. Men jag vill ej af er riskera samma straff, som nyss af fröken Poulette.

— Hvilket helt visst icke skulle uteblifva, då jag ej tänker manka min moitiée.

— Vet du hvad? inföll nu kaptenen. Den här ankarplatsen var charmant. Här kan man se utan att bli sedd. Ett riktigt bakhåll, så att säga.

— Ett kärlekens bakhåll, om man så vill, föll Kurt in med obesvärad frispråkighet, och med en hastig blick på fru Jane, som fick mycket brådt att granska ett förbidansande par.

Kurt gaf akt på, att hans ord träffat det mål, han ville, och vände sig åter mot sin vän, sägande:

— Hvilken dansar du françaisen med?

— Jag sitter öfver. Du vet, att dans icke är något nöje för mig. Deremot tror jag att det redan nu icke skulle skada att få sig ett litet glas champagne.

— Kanske fru Bratte har samma åsikt? sade Kurt, vändande sig till Jane, som svarade med en böjning på hufvudet i det hon tog sin mans arm.

I buffeterna rädde redan trängsel som alltid på hofbalerna.

Många voro de, som föredrogo Baccus framför Terpsichore.

Genom en tät vägg af glänsande uniformer och broderade frackar banade Kurt en väg för vännen och dennes maka, samt lyckades äfven skaffa en relativt lugn position tätt intill ett väldigt glacetorn, som lockade med frusen svalka.

— En sådan trängsel, och hvilken värme! sade Jane, som hade svårt att reda sig i denna nästan allt för rikliga mängd af svalkasökande, kungliga gäster.

— Blir ännu värre vid supéen, svarade Kurt, som ställt sig bakom henne likt en skyddande mur.

— Värre? Då skall jag be att få slippa vara med. Redan detta kan vara mer än nog.

— Inte är det mycket att trängas för heller . . . Men hvart tog Allan vägen?

Han träffade en kamrat derborta . . . Men vi finna honom ju alltid vid ankargrunden, svarade Kurt med ett varmare tonfall, i det hans blickar sökte fånga fru Janes ögon.

Men hon undvek denna blick och visade sig på det hela taget så kylig, att Kurt kände sig mer än någonsin osäker på, hvar han hade henne.

Han hade gerna velat skriva Janes något tvära sätt på räkningen af den stelhet, som ofta själfva hofluften meddelar åt alla, hvilka kommo inom dess lysande vindkrets.

Men å andra sidan hade han ju redan vid frukostbesöket hos Brattes och äfven senare iakttagit, att vackra fru Jane icke visade sig mot husets gamle vän så, som hon gjort det före det der delvis misslyckade rendez-vous i Sturebadhusets aula.

Som vanligt, när sådana naturer som Kurt Silfversporre möta motstånd, eggas de deraf. Han hade senare tiden riktigt stormtänkt för att utfinna en plan, hvilken åter skulle närma honom denna kvinna, som mer och mer framstod för honom i hela trollmakten af sin retande fågring. Denna kväll ville han våga en ny kupp, en allvarlig sådan. Platsen vore väl vald bland denna massa af människor, som lätt för en stund skulle undantränga hennes vaksamme Othello och gifva honom det ögonblick, som han måste hafva för att nå sitt mål — eller åtminstone närma sig det.

Att våningen vid Strandvägen icke mer kunde bli experimentalfält för hans förförelsekonster hade han nogsammt märkt. Aldrig fick han der ett ögonblick af ensamhet med fru Jane, aldrig mer sedan deras få hviskande ord i tamburen, då löftet om ett möte, ett första möte halkade öfver hennes läppar.

Han spratt till vid ljudet af signalen till françaisen. Gerna hade han velat dansa första valsen med henne — och hellre

en vals än en française, der man alltid mer kontrollerar hvarann, de dansande paren emellan.

Men Allan hade ju fått en oförmodad och egendomlig nyck att dansa, helt visst endast för att det var hofbal och för att han själf ville visa på ett mer eclat sätt, att det var han, som ägde denna vackra ros.

Troligen skall jag icke, tänkte Kurt, nu komma åt att tillhviska henne ett enda ord, utan att vi båda bli observerade. Men der borta i fönstersmygen . . .

Och han kände hastigt efter i sin ficka, om den biljett han för nödfall redan skrivit ännu låg kvar, innan han nu som kavaljer bjöd henne sin arm för att införa henne i de dansandes leder.

Jane lade sin hand på hans arm fullt så automatiskt, som konvensansen bjöd det. Icke ens den minsta lilla darrning, som Kurt räknat att få känna, kunde han iakttaga.

Françaisen blef ovanligt stel. Moitiérna kände hvarken Kurt eller Jane, men sidoparen voro dem deremot väl bekanta.

Också detta var en misräkning för Kurt. Ty det är alltid från dessa håll, som man blir mest uppmärksam under tureernas gång. I promenaden försökte han visserligen att än en gång få läsa i Janes blickar. Men de voro ännu fortfarande beslöjade för alla hans frågor, nästan sfinxartadt kalla till och med. —

Nu gick sista turen.

Var det en inbillning, att Kurt nu tyckte sig märka en viss oro i Janes takt?

Hon snubblade upprepade gånger i dansen och markerade ej rytmen så preciseradt som nyss.

Han böjde sig hastigt ned mot henne och hviskade, med utseende af att göra en mycket likgiltig fråga:

— Är du trött?

— Jag? Nej, herr löjtnant, svarade hon med icke alls lågmäld röst, synbart angelägen om, att svaret äfven skulle höras af andra.

Kurt blef konfunderad.

I hastigheten gjorde han själf ett steg, som hotade att bringa oreda i ensemblen. Lätt rodnande mötte han en kritisk blick från sin kvinliga *moitié* och var snart inne i sin roll igen.

Efter den stora saluten bjöd han Jane åter sin arm för att ledsaga henne till fridstaden i fönstersmygen. Der skulle han helt visst finna det tillfälle, som han sökte. Men han kände sig icke längre säker. Han tyckte sig i hennes svar med dess "herr löjtnant" hafva funnit en kyla, som icke bådade godt för ett fortsatt närmande, och ännu mindre till upprepande af det förtroliga tilltalsordet *du*, som han helst af alla ville använda, när han bytte ord och tankar med sin väns maka.

Skulle han väl våga fortsätta dermed, om hon begagnade sig af titel? . . .

Förståndet sade honom, att det icke gick an utan att verka sårande . . . Hjärtat hade mildrande omständigheter att draga fram.

Ännu en missräkning. — Kurt och Jane blefvo icke de första, som lupo in i "hamnen". Allan var der före dem och i samspråk med den kavaljer, som fått tredje numret på Janes program.

Kurt blef presenterad för denne man, välkänd stockholmskavaljer ur den stabilaste bankvärlden; för öfrigt en ganska tillgjord herre, som mer än nödigt tycktes känna sin pappas värde. Vid regementet hade han nyligen avancerat till premierlöjtnant och egde således samma grad som Kurt.

Löjtnant Silfversporre kunde ej hindra sig från en stum ed, när han märkte det ändrade sätt, som Jane nu visade.

Gent emot denne nye kavaljer, som i intet afseende var mäktig att mäta sig med den ståtliga kavalleristen, hvarken på hufvudets eller hjärtats vägnar, och ännu mindre om det blef tal om manlig skönhet — kunde fru Jane nu visa en glädthet, som allt för skarpt kontrasterade mot hvad hon bjudit Kurt ända från mötet i slottets trappor till nu efter françaisens slut.

Hade Kurt varit mer inbilsk än han var, skulle han lätt gent emot denne infanterist ansett det som en omöjlighet att bli förbigången af någon annan i fru Janes gunst.

Nu deremot kände han som en tagg af svartsjuka huggas in i hans hjärta. Jane blef plötsligen för honom en nyckfull kokett, som lekte kärlek med hvem som hälst af de kavaljerer, hvilka kommo i hennes väg. Och han lät allt, hvad som tidigare passerat mellan dem, glida fram som bilderna i ett kaleidoskop; bilder, hvilka alla visade, att nyckfullhet och begär till ombyte voro grundelementen i Janes karaktär.

Brefvet, som han bar i sin ficka, och i hvilket han — trots allt — hade gifvit konturerna till en känsla, som från en lätt-sinnig lek mognat till ett farligt allvar, blef honom nu så löjligt litet, att allt hvad han byggt derpå föll samman som en snöfästning för vårsol.

Han kände, att hans brottsliga kärlek fick en tillsats af hätskhet, på samma gång som känslan för vännen, maken, tog långt ädlare motiv än de, som falskheten länge klädt i tillgifvenhetens dräkt.

Hans tankar undgingo icke Janes blickar. En kvinna som älskar, ser skarpare än det onda samvetets ögon.

Men på samma gång som hon kände medlidande med Kurts smärta, kunde hon ej behärska sin kvinliga åtrå att få plåga den hon älskade. Hon ville riktigt frossa af att se honom marteras under de kval, som svartsjukans svårbotliga åkomma kan alstra, för att sedan, då krisen var som svårast, antingen med ett enda

hugg gifva dråpslaget åt en böjelse, som hon ännu icke ens vågade klart nämna vid dess rätta namn, eller ock — lämna sig helt i syndens våld.

Den lille sprättaktige merkurie-martissonen syntes taga fru Janes koketteri mer allvarligt än det var meningen att Kurt skulle se saken. Han kråmade sig af bästa öfvertygelse, som om han verkligen vore värd detta intresse af en kvinna, hvilken naturen utrustat lika mycket med förstånd som med behag. Det föll honom ej ett ögonblick in, att betrakta hennes intagande sätt annat än som en fullt naturlig yttring af beundran för honom själf — "grilljannen i vapenrock" — som han gick och gällde för till och med bland sina snobbigaste kamrater.

Och när han nu förde ut sin nya "eröfring" — naturligtvis eröfring — i dansens vågor på "Hvita hafvet", hade han så fullständigt gått upp i sin roll af oemotståndlig don Juan, att han icke ens märkte den mörka blick, som "offrets" man skickade efter honom, ännu mindre, att Kurt Silversporres ögon sprutade floder af eld.

Vackra fru Jane hade kastat ut ett nytt kort, ett riktigt trumf-kort. Skötte hon sig nu rätt, skulle hon ovedersägligen hafva hela spelet i sin hand. Mannen, älskaren och narren, alla tre skulle hon leka med som lustiga små dockor, ända tills hon blef trött vid den ene och den andre och slutligen bara hade *en* kvar — den, som förstätt att bringa hennes nyckfullhet i schack.

Och der hon nu, lätt som en sky, sväfvade fram öfver spegelglänsande mosaik under tonerna af regementsmusikens taktfasta och klingande satser, kände hon, att ett nytt lif öppnade sig för henne, ett helt lif, fullt af intriger och yster lek med själar, hvilka nog skulle bli flera än det futtiga men heliga tal tre, som redan lågo vid hennes fötter, om hon ej sett alltför galet.

I öfvermåttet af lyckliga känslor gaf hon nu medgifvande efter för den handtryckning, som löjtnant Bartelson-Blixter fann tillfället vara inne att gifva sin dam, när han efter första hvarfvet kring den väldiga salen, själf utmattad och andfädd, återlämnade henne åt kapten Brattes omsorger.

Jane sjönk ned på en stol med utseende af att vara alldeles uppgifven af dansen.

Men det var hon icke alls. Alla hennes närver voro spända till det yttersta, och hon både såg och hörde allt, hvad som tilldrog sig i hennes närhet, och äfven en god vidd derutom.

Hennes man såg icke vidare belåten ut. Med en kort böjning besvarade han en fadd komplimang, som löjtnant Bartelson-Blixter egnade honom och hans fru för hennes graciösa sätt att röra sig i dansen. Och när han vände sig till Jane med förfrågan om någon förfriskning åstundades, föll Bratte honom i talet sägande:

— Löjtnant Silfversporre har tjänstvilligt åtagit sig att skaffa hit sådan, alldenstund trängseln vid buffeterna är olidlig.

Narren sökte antaga en mycket tankfull uppsyn, när han svarade:

— Skaffa hit? . . . Kan icke detta möjligen anses som ett brott mot etiketten?

— Knappast . . . Under alla omständigheter skall löjtnanten icke få några obehag deraf; ni, herr löjtnant, förstås.

En omständig bugning för damen och en kortare, militäriskt stel sådan för kaptenen; och så drog sig Janes tredje kavaljer tillbaka för att med ifver kämpa sig till ett af de kungliga champagneglasen.

— Du ser uttröttad ut. Vill du att vi skola gå?

Jane låtsade icke höra dessa Allans frågor.

— Hörde du icke? Ska' vi gå, Jane?

Hon kastade på honom en förvånad blick, i det hon svarade:

— Redan? Jag tycker här är förtjusande roligt!

Åter en mulen blick, när han fortsatte:

— Då äro vi på nytt af motsatta åsikter. Här är odrägligt i mitt tycke. Varmt, trångt och bullrande, så man kan få ondt i öronen.

— Så är det ju alltid på stora baler . . . Mins du, hur du lofvade, att riktigt slå dig lös från dig själf i kväll?

— Som du vill. Men supéen är jag icke med om.

— Inte? Och af den väntade jag mig ändå större nöje än af dansen.

— Har du i en hast blifvit så . . . matfrisk?

— Nej, men det kunde vara roligt att se arrangementen. Nog fins det plats för oss som för alla andra. Tror du inte?

— Måhända! Men skyll i så fall dig själf, om nöjet skulle bli en missräkning.

— Allan, vet du hvad? Vore jag i ditt ställe, skulle jag styra om på förhand med någon af lakejerna, att vi fingo ett bra bord, eller bed löjtnant Silfversporre, som tycks vara hemmastadd här.

Denna sista vändning af frågan var icke alls i kapten Brattes smak. På så vis såg det ju ut, som om han själf vore allt för bortkommen att här göra det minsta utan assistent. Med själfmedveten viktighet svarade han därför:

— Det är icke *första* gången jag är på hofvet. Är det något mera du vill, så vänd dig bara till mig.

— Tack för erbjudandet. Helt visst skulle det då gå fortare och bättre, än när löjtnant Silfversporre åtager sig kavaljerskapet, ty än kan jag icke spåra skymten af de förfriskningar, som du nyss sade, att han skulle bringa hit.

— Nej, du har verkligen rätt, svarade Allan, blickad af sin hustrus afsiktliga komplimang. Hvem har fjärde numret på ditt program?

— Häradshöfding Krusenlöf. Han kommer der. Evert är med, ser jag.

— Jaså, han också . . . Nå, då skall jag, medan ni dansa, passa på och se mig om efter bord derute.

Och han vände sig mot en högrest, ung man af intelligent utseende, hvilken i sitt ämbetsverks paraduniform tog sig ännu ståtligare ut än som annars civil.

I sällskap med denne man syntes underlöjtnant Evert Bratte, som sent omsider ansett sig vara nog passabel att infinna sig på balen, sedan hans lifbarberare fått klippa, raka, bränna och vaxa honom till ett praktexemplar af vandrande perukmakareskytt. Den splitt nya paraduniformen sken af elegans liksom hans sylhvassa blankläderskor.

— Så sent du kommer? sade kaptenen till sin kusin, sedan han besvarat häradshöfdingens helsning.

— Blef förhindrad, svarade Evert och fortsatte i det han vände sig till Jane: Hoppas dock, att mitt uteblifvande från balen ännu icke blifvit allt för mycket observeradt. Han sade detta med ett leende, som skulle föreställa maskerad själfironi, men som dock lät själfbelåtenheten väl bjärt sticka fram.

— Tror Evert det? svarade fru Jane . . . Tyckte nyss, att lilla fröken Währencrantz såg så ledsen ut.

— Frågade hon efter *mig*? utbrast Evert med ifver och rodnande som en skolgosse.

— Nej, naturligtvis . . . inte. Men man kan fråga ändå, fast utan att spörja med ord.

— Ja, Jane kan den konsten, jag vet det, svarade Evert något hvasst, obekymrad för den blick af missnöje, som vid hans replik träffade honom från svägerskans ögon. Tankarne på "idealet", Eva Währencrantz, hans förtjusning ända sedan sjökadett-åren, kom alltid hans beundran för Jane att blekna.

Fru Bratte hade just på tungan, att hvarken den eller den

damen frågat efter Evert, då hon fick se, hur löjtnant Silfver-sporre kom helt nära förbi henne med en ståtlig, ung dam af bländande skönhet.

Jane kände, att hans blickar åter hastigt sökt hennes, och att han äfven funnit, hvad han sökte.

Var det således på detta sätt, han gick efter förfriskningar? Var det svaret på den pina, som hon nyss låtit honom genomgå? tänkte hon, i det en lätt blekhet smög öfver hennes kinder.

Men så brann trotset åter fram ur hennes stora ögon, och med ett älskvärdt leende mot häradshöfdingen lade hon sin arm i hans, sägande:

— Jag tror det blir bäst, att vi nu taga plats. Orkestern har redan spelat upp.

— Alldeles, min nådiga. I den här dansen ser trängseln ut att bli stor. Och han vände sig mot den unge Bratte:

— Nå, Evert, skall icke du vara med?

— Gerna, bara jag kunde få någon dam . . . I annat fall språkar jag här med Allan, tills ni komma åter.

— För att få *mig*, menar Evert? inföll Jane litet spetsigt. I så fall är det min skyldighet upplysa, att hela mitt program är fulltecknad.

— Ser du, utbrast Allan . . . Hans majestät tänker visst också dansa . . . Hvem är det han för?

— Statsrådinnan B., ser du väl, svarade Jane, just som kavaljeren förde henne ut i hvirflarna.

Men i ett nu blefvo hennes kinder åter bleka. Det glada löjet på hennes rosenläppar dog bort, och hon kände, hur osäkert hon tog sina steg på det glansiga golfvet.

Alldeles bakom häradshöfdingen och henne kom nu Kurt med sin dam.

Den förstulna blick, som Jane hade kastat på detta par, hvilket steg för steg följde efter henne och hennes kavaljer,

var nog för henne att se, huru Kurt riktigt frossade af att få hämnas. Gerna hade hon genast gått ur dansen, hellre än att hafva honom hack i häl efter sig kanske salen rundt. Men hon insåg mycket väl, att detta skulle gjort Kurt ännu mera tillfredsstäld. Bäst vore, att här låtsas, som hon icke alls såge honom.

Det gick, som hon trodde. Kurt höll sig med sin dam oafbrutet i Janes närhet. Hvarje liten sväng, som häradshöfdingen, hvilken var en ypperlig dansör, måste göra för att slingra sig fram mellan massan af dansande par, förstod Kurt att följa efter.

Jane rasade. Allt hennes blod brann. Dansen blef nu för henne något automatiskt, något rent mekaniskt, som med sin envisa taktfasthet endast gjorde henne mer och mer irriterad.

Mer än en gång kände hon, hur hennes klädningssläp svepte sig mot Kurts ben, och hvarje sådan beröring blef lika många styng i hennes hjärta. Slutligen blef hon så marterad af denna påtagliga förföljelse, att hon, flämtande af ansträngning, insåg sig icke kunde stå ut längre.

Hon bad att bli förd till fönsternischen.

Härads höfdingen såg öfverraskad ut. Man hade ju ännu knappast hunnit kring halfva salen, och han visste, att kapten-skan Bratte allmänt var känd för sin stora uthållighet på balerna.

— Vi taga väl hvarfvet ut? frågade han.

— Nej, nej! Jag orkar icke. Var god för mig ur dansen.

I samma ögonblick, som kavaljeren lydde denna uppmaning, träffades Jane af Kurts blick.

Hon kände, att hon var besegrad. Hon anade också, att detta hennes första nederlag ej skulle bli det sista . . . Kurt var henne en fullt vuxen motståndare. Han stred också med samma vapen som hon. Faran vore dock, att hans vapen voro skarpare.

I misshumör kom hon tillbaka till sin "ankargrund". Der var nu tomt. Både Evert och Allan hade försvunnit.

Fåordigt besvarade hon de frågor, som härads höfdingen stälde till henne. Men så mycket liffigare voro de blickar, hvilka hon sände ut öfver den böljande danshopen.

Det var Kurt, som hennes ögon sökte. Kurt och henne, som . . .

Rival! Rival! sjöng det i hennes öron . . . Rival! Rival! klappade hjärtat . . .

Och hon bannade den stund, då ödet fört henne upp i denna kungasal, som i all dess prakt och glans endast skulle gifva henne minnen af missräkningar och bitterhet.

Hvarför hade hon väl kommit hit, om ej för att riktigt i fred för nära bekantas blickar få öfverlämna sig åt dansens lycka med honom, just den man, som nu syntes gå upp i beundran af en annan kvinna, och en kvinna, för hvars fågring vackra fru Jane blef till en fager skogsblomma mot en praktfull kamelia.

Hade nu hennes man varit närvarande, skulle intet kunnat afhålla henne från att bedja om, att genast få lämna denna hofbal. Den hade förlorat allt intresse för henne, allt behag, allt detta odefinierbara, som fins i luften, när två älskande hjärtan mötas, men som ingen annan än de själfva kunna uppfatta.

Öfver detta, hvilket nyss verkligen funnits, låg nu ett bredt, svart band.

Det var svartsjukans svarta skugga, som förmörkade kärlekens röda purpur.

* * *

Supéen hade intagits, men med all tänkbar stillhet.

Kapten Bratte var ordhållig. Med stor möda hade han skaffat ett jämförelsevis skyddadt bord. Och vid detta hade

han ensam tagit plats med sin fru, alldeles ensam, märkvärdigt nog, all den stund vid de andra borden rådde fullständig trängsel.

Fåfångt hade han sett sig om efter löjtnant Silfversporre och mer än en gång bedt sin maka att hjälpa till med denna spaning. Kyligt hade hon svarat, med tankarna fulla af hvad som nyss passerat:

— Det är väl hans skyldighet att passa på oss, och icke vår att se till, hur han har det . . . Värdskapet hör icke oss till i afton.

— Nej, visserligen. Men jag tycker, att det vore treffligt, om vi vore en till vid bordet.

— Du leds således att supéra ensam med mig?

Frågan lät hvass och blicken, som åtföljde den, visade tydligt missnöje.

— Nej, det vet du väl, svarade Allan med vänligt tonfall, i det han gaf sin vackra hustru en smekning . . . Du är förtjusande; just som jag helst vill se dig; ehuru hellre i nos chambres séparées.

— Jag undanber mig några klubbartigheter, instuderade i officersmessen.

— Hvad menar du? Är du misslynt igen?

— Ja.

— Och ändå har du fullständigt fått din vilja fram? Du borde hålla mig räkning för allt besvär, jag här haft att göra dig till viljes.

— Det gör jag också . . . Men nu är jag trött . . . Man kan misstaga sig både på det ena och andra här i världen.

— Eller vara nyckfull till öfvermått . . . Jag tycker det här smakar riktigt bra, om jag skall säga min mening.

— Sää? Förvånar mig verkligen. Vårt kök är då fullt jämförligt med hvad som presteras här — åtminstone hvad man bjuder på i kväll.

— Åh, säg icke det. Den här omelette aux confitures är charmant i mitt tycke, och vinet härligt. Det hela synes mig vara fullt värdigt ett kungligt kök och en kunglig vinkällare.

— Sää! Nå då har du ju alla skäl att vara nöjd. Bara nu inte vår kokerska allt för snart drager ned dig från den kulinariska himmel, i hvilken du nu synes hafva kommit.

— Du är bitter Jane . . . Brukar jag klaga?

— Hvad skulle det också tjäna till? För mig åtminstone! Jag måste erkänna, att matfrågan intresserar mig icke alls.

— Ja, sådana äro ni alla, ni sekelslutets eteriska fruar, svarade Allan med anstrykning af hetsighet, i det han vinkade till sig en silfverbeslagen munskänk och gaf denne order om påfyllning af sitt och fru Janes glas.

I samma ögonblick fick han se sin vän Kurt passera i sällskap med en äldre militär af utländskt vapen och den unga dam, hvilken nyss dansat med Kurt, hack i häl följande Jane och häradshöfdingen.

Äfven Jane hade observerat dessa tre. Det skulle fordras färger af eld för att måla de blickar, med hvilka hon skärskådade den unga damen, synade henne från hufvud till fötter som man betraktar en motståndare före stridens början.

Den strålande "kamelian" var fullt okunnig om den uppmärksamhet, hvilken kom henne till del, från Janes sida. Hon kände icke ens fru Jane Bratte till namnet. Deras vägar hade aldrig korsat hvarandra under sociétélifvets växlande tillfällen af allehanda tidsfördrif. Och hon kunde därför så mycket mer låta sitt koketteri med den ståtliga hästgardeslöjtnanten spela ogeneradt, som hon, äfven med visshet om att vara observerad, ej brukade känna sig besvärad af, hvad andra kvinnor hade för omdömen om hennes koketteri.

I sin yppiga, sydländska fågring distanserade denna dam alla medtäflerskor. Kring sig såg hon alltid en svärm af hän-

förde tillbedjare, alla färdiga, att på hennes minsta vink störta sig till hennes fötter, likt den österländske slafven, då den enväldige despoten nalkas. Hennes ögon, mörka som natten, men en natt med flammande glöd under den vackra ytan, mötte dristigt utmanande hvarje man, som hon bevärdigade med en blick. Men på samma gång som dessa svarta diamanter kunde bränna, var det äfven ett visst kylande och fränstötande något deri, ett visst "noli me tangere", som bjöd den berusade dyrkaren att retirera hällre än brinna upp. Hennes byst var icke smärt och smidig som Janes. Jane var en Venus. Denna kvinna var en Juno, men dock en Juno med grace, och fullt motsvarande antikens skönhetsbegrepp. Den rika barmen, som endast med möda syntes låta sig fångslas af dräktens sparsamma öfverplagg, stod i full harmoni med de blottade skuldorna och de fylliga armarne, kring hvilka de höga handskarna sutto som gjutna. Helt visst voro de öfverdådiga briljanter, som smyckade denna kvinnas marmorhvita hals, alldeles onödiga för att höja dess skönhetsverkan, liksom äfven det praktfulla diadem, som prydde hennes hjässa syntes förblekna, då dess glans kom i motsättning till reflexerna från det rika, blåsvarta håret. Under ett par sinligt välformade och blodfulla läppar blänkte utan uppehåll ett par tandrader, som kunnat komma en negress att blekna af afund, liksom den fint bågade näsan var egnad att väcka förviflan hos äfven en skulptörernas mästare.

— Men så säg då, Jane! utbrast Allan, sedan han — fast med helt andra blickar än sin hustru, betraktat denna kvinna, med hvilken Kurt nu var inbegripen i som det tycktes en mycket angenäm "flirt" — Är hon icke förtjusande?

Jane spratt upp som ur ett rus af vilda lidelser, ett rus af hat, väckt af de känslor, som göra englar till demoner. Tonlöst frågade hon:

— Förtjusande? Hvad menar du?

— Såg du inte henne då?

— Hvilken?

— Kors så besynnerlig du är. Ni kvinnor bruka väl aldrig släppa ett sådant tillfälle till kritik. Såg du icke, att Kurt alldeles nyss gick här förbi i sällskap med öfverstelöjtnant de las Spinolas, spanioren, och dennes dotter, mrs O'Brin.

-- Mistress O'Brin. Var det den der mörka?

— Kreolskan, skulle man kunna kalla henne. Och så tituleras hon äfven mer familjärt, till och med inom corps diplomatique... *La belle créole*... Hon är verkligen hänförande.

-- Jaså... Nå gerna för mig, svarade Jane, ej utan en ganska märkbar satirisk anstrykning.

— Kurt tyckes vara i sjunde himlen. Såg du inte, hur han skrufvade sina knävelborrar och kastade med ögonen?

— Nej! Det såg jag verkligen icke, svarade Jane med ett hugg i sitt hjärta... Tycker du icke, att det kan vara tid, att vi åka hem snart?

— Hem? Kära Jane, hvad kommer åt dig? Du sade ju nyss, att hela ditt program var fulltecknad. Du skall väl åtminstone icke försumma attachén, som var nog artig anhålla, att som en stor grace få motse ett nummer i andra afdelningen, då han ej kunde få en dans med dig i den första? Åtminstone för *min* skull vill jag bedja dig om, att ej...

— Du befäller mig således, att dröja här längre, än jag vill, än jag står ut med?

— Befaller? Konstigt uttryck i sanning.

— Hvarför det? Skulle min vilja möjligen störa vårt vänskapliga förhållande med en främmande stormakt så...

— Jag ber... Dyligt skämt är alldeles för malplacé i denna millieu.

Och han reste sig från bordet, i det han tillade:

— Jag befäller dig icke. Men jag hoppas, att ditt förstånd råder öfver din nyckfullhet.

Utan att afvakta Janes svar, fattade han derpå hennes hand, som han lade på sin arm och ledsagade henne så ut ur supévåningen till balsalen, der man åter, ehuru ej så fulltaligt som nyss under balens första afdelning, fann konungens gäster beredda att ännu några danser njuta af festens glädje.

I själfva entrén sammanträffade herr och fru Bratte med löjtnant Silfversporre, som nu lämnat sin senaste dam.

Med en blick af elak skadeglädje vände sig Kurt till Jane sägande:

— Jag har en afbön att göra, fru Bratte.

— Hos mig? Icke hvad jag vet, svarade Jane utan att möta Kurts blick. Hvad skulle den röra sig om?

— En *ny* glömska eller snarare en brist i ordhållighet, fortsatte Kurt med markerad tonvikt på *ny*.

— Sää? Jag vet hvarken af något nytt eller gammalt, som löjtnanten kan hafva att afbedja hos mig.

— Icke? I så fall prisar jag edert goda hjärta. Annars var det ett löfte, som jag dessvärre icke blef i stånd att infria.

— Ah, nu vet jag, svarade Jane med ett flyktigt skratt, som dock verkade väl konstladt . . . Ni lofvade mig och Allan en flaska vatten.

— Ja, det får jag säga dig, föll nu Allan in med skälmaktigt hot . . . Icke är det värdt att lita på dina löften, om man också vore nära att dö af törst . . . Men jag förstår. Du råkade fast för la belle créole.

— Dessvärre. Hennes far högg mig i armen, när jag ändtligen höll på att eröfra den läskande drycken. . . . Och innan jag visste ordet af, var jag presenterad för hans dotter, som jag verkligen hört talas om under det der epitetet, la belle

créole. Hon snärjde mig, som ormen snärjer en stackars groda, och så . . .

— Blef det dans af i stället?

— Du sade det, svarade Kurt med en hastig blick på Jane, hvilkens ögon brunno med en sällsam glöd. Men nu kommer jag åter som en ångerfull syndare, bedjande om förlåtelse . . .

— Och med brändt hjärta, kan jag förmoda? afbröt Allan skrattande . . . Nå, om så vore, är det rätt åt dig, på samma gång som straff nog. Men akta dig för hennes rödhåriga herr man. O'Brin är irländare. Och du kanske förstår, hvad det betyder?

I samma stund Kurt skulle replikera denna varning, visade sig en förnäm, yngre herre ur corps diplomatique. Med en elegant bugning för fru Jane och hennes man framdrog han på franska sin anhållan om den dans, till hvilken han var antecknad och som just nu intonerades.

Jane besvarade med intagande behag den unge och elegante diplomatens bön med att lägga sin hand på hans arm. Utan att egna hvarken sin man eller Kurt en blick, lät hon sig föras ut i dansen.

Detta intermezzo hade Kurt helt visst icke tagit med i den plan, som han nyss afsiktligt genomfört till en del, då han uppträdde som beundrare af mrs O'Brin så påtagligt som möjligt alldeles i Janes omedelbara närhet, utan att i själ och hjärta egna den spanska irländskan annat än den tomma flirtens intresse.

Det var således nu andra gången denna kväll, som Jane lät honom förstå, att mellan dem vore allt slut, allt detta svärmiskt och på samma gång passionerad t ljufva, som han drömt och hoppats på att få ega med henne, men som redan själfdött i dess begynnelse genom en tillfällig, ofrivillig faute, ett misstag, som tolkats såsom uppenbar likgiltighet.

Och när han nu kände, hur Allans hand lade sig på hans axel och hörde hans ord:

— Aj, aj, gamle gosse! Amor har redan träffat prick . . .
. . . då var det nära, att han förrådt sig till och med inför den, som här mer än någon skulle lida af ett dylikt kärlekens vilsesteg, att han förrådt sig inför den man, hvars hustru han tillbad.

Men hastigt vaknade han upp ur den febrila stämning, i hvilken han nyss råkat genom fru Janes kyla och skenbara likgiltighet för hvad han, älskaren, hade för sig, lika mycket som af nytänd lidelse, då han såg henne åter fånga en beundrare, en verkligt ståtlig man, egande den tjuskraft, som kvinnorna gerna tillskrifva herrar diplomater. Han vaknade upp som efter ett våldsamt slag på sin hjässa, ett döfvande slag, som för en stund betagit honom lugn tankekraft. Och, med den vanliga spelande elden i sina ögon vände han sig raskt till sin älskades man, som redan funnit vännens uppförande ovanligt, samt svarade:

— Om Amor träffat mig, menar du? . . . Ja, hvem vet? Hon är hänförande; hennes blå ögon . . .

— Blå? . . . Om hvem talar du egentligen? Mrs O'Brins ögon äro svarta.

— Ja visst, ja visst, ja! Svarta, menade jag. Kan inte tusan komma ihåg färgen på alla kvinnoögon.

— Nej, inte så många, som du har för vana att sola dig i, min vän. Men kom i håg, hvad jag sade. Akta dig för hennes man. O'Brin är irländare. Och ett närmande till hans hustru — som visserligen oss emellan sagdt synes vara en ganska eldfängd dam — skulle ej aflöpa så banalt som hos oss, med en simpel resa till Köpenhamn. Kort och godt en skilsmässa. Nej, något värre blefve det allt. Akta dig!

Och utan att afvakta vännens svar på denna varning, framkastad med öfvertygande allvar, styrde Allan raskt kurs mot

den fönsternisch, der man kommit öfverens om att mötas, om man annars hade svårt att träffa hvarann i detta bländande kaos.

Men Kurt stod kvar, stödd mot en pelare strax till höger om den magnifika, i koppardrifningar smyckade portalen till Europas ståtligaste festivitetsal. — Han hade fått något att tänka på. Och de vanligen sorglösa dragen hade en min af djupt allvar, som mer klädde det vackra ansiktet än den leende glädtighet, hvilken vanligen verkade något af bortskämd goddagspilt.

De ord, Allan nyss yttrat, hade manat fram detta allvar. Tanken på Jane hade gifvit honom ett svar, som lätt kunnat förråda hans hemlighet. *Hennes* ögon voro blå, djupblå som sommarhimmeln. — Hvad brydde han sig om mrs O'Brins ögon? Icke det minsta. Denna varmblodiga sydländska hade han redan i sitt våld. Allt sade honom det. Bara han ville sträcka ut sin hand, skulle *den* kärleken vara ett fullbordadt faktum. — Men han ville ej. Striden var af alldeles för lätt natur, och — han måste medgifva, att detta var ett kardinalskäl till att han icke mer ville odla denna kurtis — medtäflarne om hennes leenden och ynnest voro alldeles för många. Hon var ett slags modern Maria Stuart. Kurt hade icke lust att bli hennes Botwell eller någon af alla de andre. Åtminstone nu hade han icke håg att bryta en lans för denna spansk-irländska skönhet, hvilken helt visst lika litet besvärade sig af sin makes svartsjuka — om denne ens var bekajad med denna plåga — som den beryktade Marie Louise brydde sig om den store Napoleons hjärtequal, då timmen för hans lyckostjärnas nedgång hade slagit, och hon redan hade en österrisk ränksmidare till "gemål på venster".

Svartsjuka, ja . . . tänkte Kurt, der han nu, utan att ens bevärdiga de dansande paren annat än med en mycket inåtvänd blick, lät hufvuddragen af hvad som redan passerat denna afton

glida förbi . . . Det var verkligen besynnerliga ord, som Allan fälde alldeles nyss. Det skulle ej aflöpa så banalt som hos oss, med en resa till Köpenhamn, en skilsmässa, sade han . . . Skulle han verkligen hafva misstänkt något? . . . Han såg så besynnerligt på mig . . . Och så bar det af med en fart, som om det der banala redan skulle ske samma kväll . . . Nej, det är då alldeles omöjligt . . . Han har ju nyss själf sett min flirt med mrs O'Brin. Han gaf mig ju till och med råd vis å vis hennes man . . . Dock synes det vara bäst att iakttaga försiktighet. Allan skulle minsann icke låta en sådan affär stanna vid en uppgörelse i form af skiljobref . . . Nej aldrig . . . *Bref* sade jag . . . Ah! — Jane *måste* hafva min biljett. Hon *måste* läsa, hvad hon ej vill höra. Hon *skall* hafva den med sig hem, nu, redan i kväll. — Se'n få vi se.

Och han slingrade sig fram mellan de dansande paren, obekymrad för de knuffar, som här och der kommo på hans lott. Han nästan dansade solo för att komma till sitt mål, och hade icke en aflägsen tanke på, hur löjlig han måste taga sig ut i denna högst ovanliga dans i själfva Hvita hafvet.

Så med ens snubblade han öfver en framsträckt fot. Han var nära att falla kull, men återvann balansen tids nog, att se hur Janes ögon träffade honom, der hon nu svängde förbi med sin elegante diplomat.

Kurt kände, hur han rodnade. Det var på denne kavaljers fot han varit nära att göra sig till ett allt för uppmärksammat subjekt i sina narraktiga solopas. Och han smög sig som en skamsen skolpojke undan en malheure, som, om den upprepades, kunde blifva mer än fatal.

Äntligen finna vi honom åter vid "ankargrunden", den undanskymda nischen, som nu var ledig och fri.

Hvarken Allan eller Evert syntes till, endast en gammal kammarherre sågs för en stund pausera vid inloppet, utan att

ens kasta en blick på Kurt, då denne nästan smygande nalkades det fönster, der han vid balens början stått försjunken i underliga drömmar.

Den oro, som — något sällsamt nytt för Kurt — hade fått makt med hans hjärta, manade honom, att göra sig så osynlig som möjligt. Och vi finna honom därför nästa sekund i det närmaste dold af det väldiga fönstrets gardindrapering. — Den, som ej visste, att han nu befann sig derbakom, skulle i hastigheten ej kunnat observera honom.

Mekaniskt hade han dragit upp den lilla tillskrynkade biljetten ur sin ficka och synade nu dess utanskrift "Tillhanda" med en noggrannhet, som trodde han sig af detta lilla ord redan hafva säkerhet för att få den fram till dess fagra mål. Gerna hade han ännu en gång velat läsa om, hvad denna själfbekännelse, som han med feberheta tankar nedskrifvit, innebar. Men tiden och rummet tillät nu icke detta. Ej heller var han i stånd, att här åter kunna försegla sin biljett. — Det skrifna fick alltså vara, som det var. Några ändringar kunde ju icke heller ifrågakomma. — Men hvad skulle hon tänka? Kanske genast gifva honom biljetten tillbaka. Kanske — och han kände, hur det blef som kramp kring hjärtat — lämna den oläst till sin make.

Samtalande röster i hans närhet väckte honom till större vaksamhet. Platsen, der han stod, var ej den, der man under en bal bör finna en eftersökt martisson af Kurts naturell. Men trots det rätt genanta i sin belägenhet, kunde han icke slita sig från denna punkt, då han nu bakom sig hörde Jane säga:

— Icke kan väl *jag* hålla reda på, hvart löjtnant Silfverporre behagar taga vägen? Det får du verkligen ursäktat mig.

Och Allan svarade:

— Mrs O'Brin frågade efter honom. Och jag trodde, att han var här i krokarna, för denna dans har han ej dansat. —

Skildes från honom vid entréen, och då syntes han frånvarande i både tankar och ord.

— Jaså, svarade Jane kyligt. Nå, det intresserar mig då egentligen ytterst litet.

— Dansade envoyén bra?

— Åja! Så der . . . Han var odräglig med sina krystade artigheter. Han bad om sin compliment. — Redan efter första hvarfvet måste jag stanna, och vi kommo sedan i språk med grefvinnan von Hasenyl. — Der lämnade jag honom för att söka upp dig. — Nu vill jag hem. Så fort som möjligt . . .

— Tusan så förargligt, att jag ej kunde få tag i Kurt. — Kommer på ögonblicket, min engel. Stanna här. Om en minut är jag åter till din tjänst . . .

För Kurt hade den korta stund, som detta ordskifte egt rum, varit som en hel, liten evighet på sträckbänk. Gerna hade han, då Jane och Allan börjat tala med hvarandra, velat glida fram ur sitt bakhåll. Men nyfikenheten öfver, hvad de kunde hafva att säga om honom, som ju genast kommit på tal, höll Kurt kvar; och dertill var tiden ju redan försuten, så vida han ej velat visa sig som en mindre nogräknad lyssnare.

Nu var han åter vid en vändpunkt.

Tiden hastade. Endast ett ögonblick hade han att räkna på, ett gynsamt ögonblick, bara han genast grep det i flykten.

Dristigt drog han undan gardinen och trädde fram.

Jane hade hört hans steg och vände sig om med alla tecken till förvåning och oro.

Hon syntes i begrepp att fly undan. Men innan hon ens hunnit att gifva det minsta uttryck åt sin öfverraskning i ett utrop, en fråga eller en förebräelse, hade Kurt redan stuckit biljetten i hennes hand.

Jane blef först blossande röd, sedan blek.

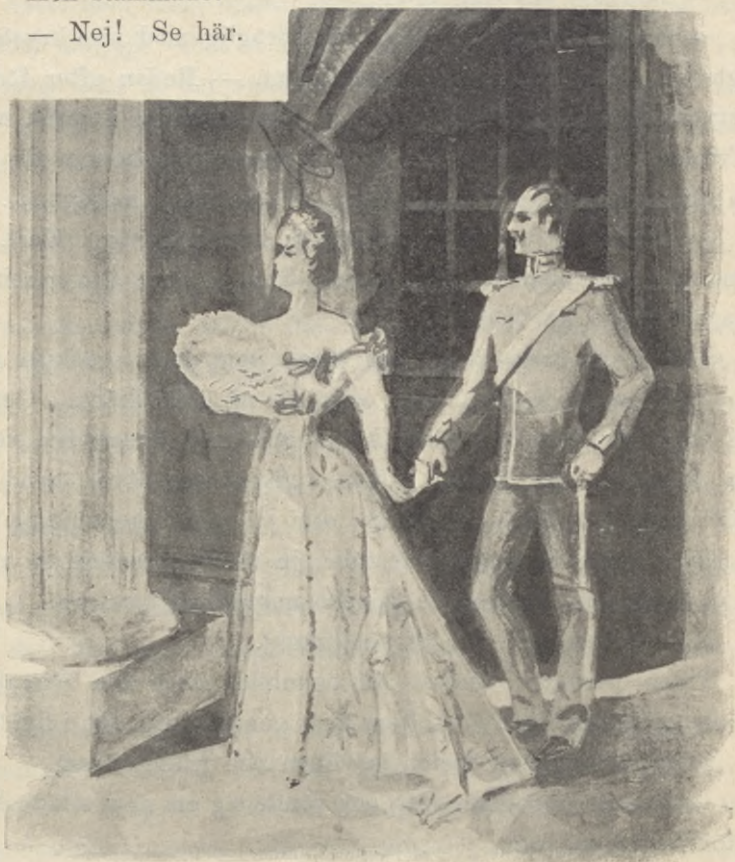
Färgskiftningarna voro snabba som vinden, och gåfvo tydligt vid handen den starka sinnesrörelse, hon kände, när hon frågade:

— Hvad . . . hvad menar ni med detta, min herre?

— Läs det, Jane! — Läs och förlåt! . . .

Hon stammade:

— Nej! Se här.

Dock, innan fru Jane hann lämna åter det bref, som hon fortfarande höll mellan sina darrande fingrar, var Kurt borta.

Hennes ögon följde honom med en underlig blick. Om af kärlek eller hat var omöjligt att précisera. Hon såg honom skynda ut ur den stora salen, när hon med en snabb åtbörd

flyttade sig några steg åt sidan, vid det att hon hörde sin man tilltala henne med ett:

— Kom nu, Jane! Vi skola hem.

Hon stod vänd så, att den hand, i hvilken hon höll brevet, var osynlig för hennes man. Men den minsta vridning, eller ett steg åt sidan, som ju slumpen kunde komma Allan att taga, skulle ofelbart röjt denna biljett, hvilken helt visst icke alls var ämnad för hennes mans ögon.

Orörlig stod hon också, stel som en bild, när hon, med afsikt att få Allan till att vända på hufvudet, hördes säga:

— Hör du Allan, hvem är den der damen derborta i den högröda sidendräkten? Hon talar med en sjöofficer. Nej, icke der. Till höger, menar jag.

Hennes list lyckades. Knappt hade Allan vändt hufvudet för att upptäcka, hvilken dam Jane åsyftade, förr än biljetten smögs innanför livvets urringning och ned i korsetten.

Och när Allan åter vände sig mot henne, så såg hon högst intresserad ut att få veta, hvem den rödklädda kunde vara.

— Jag kan icke upptäcka henne, svarade Allan helt sanningsenligt, så mycket mer, som den dam, Jane hänvisat på, i själfva verket icke ens blifvit sedd af Jane själf.

— Nej, nu ser jag icke till henne heller, yttrade Jane med en lätt gäspning. — Kom Allan, så gå vi. — Jag känner mig ofantligt trött.

Genom de allt mer glesnande skarorna af hofvets gäster, som ett par timmar förut kunnat räknas i tusental, kryssade sig kapten Bratte nu fram med sin förtjusande maka, som med synbart välbehag lutade sig mot hans arm. — Efter en påklädningsprocess, ej stort lättare än efter en teaterpremière, då en pjäs af författare på modet gifvits med fru Hartmann i hufvudrollen, kommo Jane och Allan ändtligen ned till vagnen, hvilken på betjäntens vink genast körde fram.

Innan ännu midnattens timme förklingat, hade Jane bevistat sin första bal på slottet, der hon beröfvats många af de illusioner, med hvilka hon kommit dit.

Hennes tankar koncentrerade sig nu omkring den hemlighet, som låg dold i den biljett, hvilken ännu hvilade vid hennes barm.

Skulle den kanske gifva henne svar på några af de frågor, hvilka denna afton tumlat om i hennes upphetsade hufvud?

Skulle hon få veta, hvarför han glömde sitt löfte, och hvarför han sedan tydligen öfvergaf henne för la belle créole?

Hon visste ej själf, hur hastigt och afmätt hon denna kväll tog godnatt af sin man och skyndade in i sin egen lilla fristad.

FEMTE KAPITLET.

En kvinnas mission.

Fru Jane Bratte var en nutidskvinna, utan att ega en sådans alla konstlade oarter. Hon var en natur af sunda vätskor, hvilken ej tagit andra intryck af sin högst värdade uppfostran, än just, dem, hon ansåg värda att behålla. Intet af denna docerande kvasifärdighet, att när som helst och hvar som helst vara till reds att säga *sin* mening om hvad som helst, fann rotfäste hos henne. Och när hon en gång af naturlig nyfikenhetsdrift kom sig för att följa med strömmen på ett af dessa sjuklighetsmöten, som blifvit till för att kvinnan *ej* skall tiga i församlingen, då märkte hon snart, huru litet af egna tankar den graduerade damen kom fram med, just när frågan gällde kvinnan. Det låg ett så skolastiskt, löjligt frasvett öfver hela detta, äfven till formen osjälfständiga föredrag mot afgift, och i en lokal, som

bär vetenskap till skylt, att Jane kom hem med harmens rodnad på kinderna och äfven skammens rodnad öfver att tanklöst hafva applåderat föreläserskans slutkläm, som hon vid närmare eftertanke fann vara ett sekel gammalt uttalande af den store Rousseau.

Sedan den kvällen hade fru Jane icke haft mod att åhöra utläggningar om "Kvinnans mission, tankar af en kvinna", eller andra dylika, åtminstone i annonserna braskande saker, hvilka som vinst endast gäfvö henne en skäligen mager repetition af, hvad hon visste redan förut.

Men när hon nu satt der ensam i sin boudoir, med hufvudet fullt af minnen från den fest, hon nyss bevisat, och drog fram en hel del enskildheter, hvilka syntes bäst på afstånd och äfven bäst gjorde sig gällande, då den effektiva och pråliga ramen blifvit borttagen, då måste hon likväl medgifva, att kvinnan ändå är i besittning af något, som i fullaste mått ställer henne i nivå med skapelsens herrar, och just genom detta något kanske öfver dessa.

Detta blef dock icke resultatet af den tillkonstlade jämförelse, som den kvinliga doktorn en gång gjorde upp mellan mannens och kvinnans hjärna; ej heller var det en reflex från den alltid återkommande känslan af pinsamt oberoende, som oftast yttrar sig i begär att tro sig om mer, än man verkligen duger till. Nej, hon hade endast fått en vidare blick, för hvad hon redan länge haft inom synhåll, ett mera slående bevis, för hvad hon redan själf trott sig hafva bevisat.

Det nämligen, att kvinnans stora mission är att *älska*.

Detta tema, som i sig själf är behandladt och praktiseradt, så länge människor funnits, detta evigt nya ämne, om kvinnans behof af att lida och dö för kärlek, gifva kärlek, väcka kärlek, hade Jane redan före denna kväll trott sig hafva uttömt, så långt hennes natur gifvit henne förmåga dertill. Hon hade tänkt sig själf som en af dessa ofullgångna naturer, hvilka på kärlekens

teater fylla ut luckorna som komparser för att scenen i vissa lifligare moment ej skall verka för folktom. Hon och hennes make bildade ett par, der det kunde behöfvas, ett äkta par, som på kärlekens kyrkväg gjorde sig så godt, när de verkade bakgrund åt andra, som gingo före dem, andra, mer hetsiga älskande, som voro ifri,ga att vid framkomsten ej bli utan plats, alldenstund kärlekens tempel redan nu såg ut att bli fullsatt.

När hon så tänkt, då hade medvetandet om att redan ega bänknnyckel till detta tempel, gjort henne så välmående flegmatisk, att hon gerna hela sitt lif velat gå som bakgrund med sin lika flegmatiske make, låta de andra brusa och storma, för att slutligen icke få höra mer — ja kanske mindre — än både hon och Allan af den kärlekens predikan, som alla, alla trängtade till.

Sedan en tid hade dock denna passivitet börjat vika för en oro i blodet, som hon ej var mäktig att fullt tillfyllestgörande förklara.

Bland allt folket på nyssnämnda väg hade hon plötsligt stött samman med en man, en lefnadsglad man med hurtigt skick, men som i motsats till alla de många andre, hvilka närmade sig templet utan sällskap, tycktes taga vägen lika lugnt, som både Allan och hon själf.

Denne man hade Allan känt, och på så vis hade äfven hon lärt känna honom, när han slöt sig till deras sällskap, utan att synas angelägen om en egen, kvinlig kamrat, en kvinlig vän, som uteslutande för honom delgaf sina tankar och förhoppningar om, hvad de gingo att höra.

I första ögonblicket hade denne man synts henne som ett vilsefår, hvilket kommit ur den stora flocken. Och det hade då äfven förefallit henne, som om hennes Allan gjort en riktigt god gärning genom att upptaga den likväl muntre enstöringen i sitt och hennes sällskap. Men ju mer man skred vägen fram, ju närmare man kom det mål, der sabbaten skulle firas, ju mer vek det söfvande lugnet från henne, ju mer kände hon den oro,

som hon instinktivt anade, att hennes utkorade ej vore mäktig att stilla, snarare förvärra, om hon skulle gifva honom del deraf.

Hon blef inbunden och började tala underliga ord med sig själf, ord, som verkade likt salt i öppna sår.

Hon hade sagt sig själf, att deras sällskap var så olik alla andre män, som hon mött på sin väg; han syntes trotsig gent emot, hvad de gängse bruken förestafvade. Han vågade till och med kasta fram, att det moderna, kristliga äktenskapet endast var till för att hålla större reda i den bokföring öfver samhället, som den sociala samfundsordningen måste föra, så vida ej den ståtliga affären helt och hållet skulle störta samman likt alla andra, der debet och kredit ej gå i hop på revisionens stora dag.

Hennes lugna och bekväma öfvertygelse, eller rättare blindtro, hade rubbats ur dess dåsiga dvala. Tron på, att den lycka, som man sagt henne ega såsom maka åt en aktad, framåtsträfvande man — hvilken själf utan handräckning af den vackra förmögenhet, som hon fört till boet, kunde försörja sin hustru — hade mist en hel del af dess ursprungliga, lugnande värme.

Hon hade hört ett underligt tal, som slående påminde om något, hon läst om "det naturliga urvalet", och som då syntes henne både hädiskt och samhällsupplösande, men som nu började få en belysning, hvilken gjorde det der *naturliga* i detta urval rent utaf till ett tröstens evangelium.

Det kunde ju vara, tänkte hon, ett misstag, ehuru ett omedvetet och förlåtligt sådant, när hon enade sina öden med dens öden, som nu af världen kallades för hennes make. — Att det icke var naturlig böjelse, som förde henne till detta steg, det visste hon redan samma dag. — Alltså fans det äfven *onaturliga* urval, så mycket vådligare, som plikten ej visste af någon återgång i detta. Och om en sådan egde rum, då var det i nio fall af tio just kvinnan, såsom väljande part, när an-

budet framställdes, hvilken sedan också fick bära smäleken, om valet ej visade sig leda till predestineradt, godt resultat.

Det kommer alltid en stund, då man ångrar förhastade handlingar. Ingen kan undgå detta ögonblick. — Det kan äfven komma stunder, då man själf måste tvifla på sin kraft att hålla gifna löften.

Ett sådant moment hade fru Jane Bratte nu råkat in uti.

Det bref, som hon nyss läst, hade öppnat hennes ögon, lärt henne inse, att intet är så vanskligt som att svära vid evigheten, äfven om denna evighet också är begränsad till ett relativt kort jordelif.

Alltid kan man träffa på stenar, hvilka komma ens fot att snubbla. Alltid kan man möta någon, som vet mer än man själf. — Och när man skaffat sig en vacker sak, som man lärt sig att älska, eller åtminstone att tycka om, hur lätt kan icke då ens ögon en dag falla på något annat, bättre är det man redan har, men som man ej mer eger de nödiga betingelserna till att förvärfva sig.

Kurts bref var icke långt. Men det sade Jane allt, hvad hon behöfde för att komma i den belägenhet, der man ser skedda misstag genom förstoringsglas. Utan poetiska fraser sade han henne, att han älskade sin väns hustru, att han insåg det sociala brott, som han begick med en dylik känsla, och att han som ursäkt därför endast hade att hänvisa till slumpen, som fört honom i hennes väg ett par år — för sent.

Nå, detta var ju rent språk. Och det tilltalade Jane, som aldrig älskat krypvägar förr än hon blef osjälfständig, det vill säga — gift.

Men trots att hon måste medgifva, att hon delade denna Kurts böjelse, var det icke en lättnad för henne att läsa dessa passionerade ord, som saknade sminkade fraser. På det hela taget var denna skrift ju också alldeles onödig. Händelserna

på slottsbalen hade öppnat hennes ögon för den verkliga vissheten om, att hon älskade Kurt, älskade honom med helt andra känslor än dem, hon egnade sin make. Hvad hade hon annars haft för ondt af, att Kurt visade sig så artigt älskvärd mot en annan kvinna? Hvad skulle det gjort henne, att han hela denna kväll mest hade sysselsatt sig med denna mörkhyade skönhet, för hvilken till och med hennes lugne make visat ett ovanligt varmt intresse?

Men den pinande känsla, som biljetten hade väckt till lif, den gaf henne på samma gång tviflets gåfva. — Hon var viss om, att Kurt älskade henne. — Men var det därför så absolut säkert, att han *endast* älskade Jane Bratte?

Detta blef nu brännpunkten för alla hennes tankar. Till och med den berättigade fruktan för att hennes make skulle kunna läsa, hvad som försiggick inom henne, blef nu till en storm, som hon kände sig ej ega kraft att härda ut. Men att Kurt äfven kunde älska en annan kvinna jämte Jane, detta måste föra henne till vanvett, död och förintelse — eller evig pina . . .

Tiden rinner fort under tankar. — Hon kunde väl vara framåt tu, när hon plötsligt spratt till vid att någon hördes gå i det angränsande rummet.

Någon annan än Allan kunde det icke vara. Således den mest ovälkomne af alla just nu.

Jane hade ännu icke klädt af sig. Icke en tanke på sömn hade fått makt med henne. Boudoiren låg insvept i ett dämpadt mörker, alldenstund hon ej brytt sig om att tända någon af de elektriska lamporna, utan nöjt sig med ett vanligt stearinljus, hvars gulaktiga, lilla låga svagt upplyste närmaste platsen kring det lätta, moderna toilettbordet.

Jane hann med knapp nöd få upp Kurts bref från mattan, på hvilken det fallit, då hon märkte, att hon ej var ensam

vaken i huset. När Allan — klädd i samma dräkt som på balen äfven han — kom in, stod Jane framför toaletten liksom beredd att kläda af sig.

— Du är vaken, ser jag? sade Allan, i det han kastade en frågande blick på sin hustru. Hvarför går du icke och lägger dig? Klockan är tu.

— Jaså . . . Ja, hvarför har du icke lagt dig själf?

— Jag var icke sömnig . . . Utom dess är jag så besynnerligt nervös i natt.

— Nervös, du? Nå, det var då något nytt. Du skulle lydt mitt råd och druckit te, när du kom hem. Man mår aldrig väl af att frångå sina vanor.

— Kanske det . . . Men nu kom jag i stället att slå mig ner vid skrifbordet för att skriva några sidor på min bok om "Moderna minor", som du vet, att jag vill ha ut till hösten . . . Man måste skaffa sig meriter, ser du . . . Midt under detta arbete kom den der ängslan på mig.

— Det var besynnerligt . . . Hur yttrade den sig då?

— Jag kan icke säga det. Men det föreföll mig, som om du skulle ha någon del deri.

— Jag? svarade Jane något osäkert, med tanke på den samverkan, som ofta kan göra sig gällande mellan själar, hvilka blifvit ställda nära hvarandra.

— Ja, du, svarade Allan, i det han slog sig ned på en stol invid toaletten . . . Det föreföll mig, som om du råkat ut för en fara, ur hvilken jag genast borde draga dig. Det var som en besynnerlig dröm midt under det vaknaste tillstånd. Derfor skyndade jag in för att öfvertyga mig om, att jag oroade mig i onödan. Och så finner jag dig ännu vara uppe.

Jane hade på nytt råkat i en allvarsam belägenhet för Kurts bref. Liksom i "Hvita hafvet" hade hon nu svårt att dölja detsamma, till och med svårare, ty det var nu större som

uppveckladt, ehuru färgen icke genast föll i ögonen mot den hvita sidenklädningen.

Finge han se denna biljett, låge det ju mycket nära till hands, att han äfven ville läsa den. En natur, så misstänksam som Allans, skulle ej med ro kunna se sin hustru studera dylik lektyr, utan att själf vilja taga del af innehållet.

Att en kris snart måste inträffa, det var Jane nu fullt öfvertygad om. Den misstanke, som redan förut fått insteg hos honom, var icke släckt med afslutningen på det uppträde, hvilket för helt kort tid sedan egt rum. Hon kände äfven detta.

En ny sådan katastrof, eller, som det nu syntes, en ännu värre dylik, skulle otvifvelaktigt gifva anledning till en scen, hvars alla ödesdigra konsekvenser Jane icke vore beredd att möta med tillbörlig styrka.

Allans natur var brutal och våldsam.

Hvem vet, tänkte Jane, hur detta skall sluta, om jag ej raskt tar mitt parti? Men till detta fordras nu en oerhörd grad af kallblodig sinnesnärvaro.

— Så besynnerligt högtidlig du ser ut, Jane, hörde hon nu Allan utbrista, sedan han en god stund betraktat henne från ofvan till nedan . . . Blef du med ens förvandlad till en sfinx, därför att jag, din egen man, kom in?

— Nej . . . Men jag tycker . . .

— Hvad tycker du?

— Att om jag vill vara ensam en stund med mina tankar, så . . .

— Ensam? Tankar? Hvad pratar du för gallimatias? Man skall väl gå och lägga sig när klockan är långt öfver midnatt . . . Hvad har du för papper der i handen? Är det programmet? Får jag se?

Med en röst, som lät så likgiltig som möjligt, svarade hon, fångande en djärf idé:

— Nej, det får du icke . . . Det är ett *privatbref* till mig från . . . Vivi.

— Vivi? Privatbref? Skrifver hon, fast hon är här hvarje dag, sedan hon flyttade till Vallhallavägen?

— Ja, det gör hon; det är en viktig sak, som hon ber mig uträtta, och därför har hon skrivit.

Angreppet kom mer oförmodadt än Jane hade väntat. Nu gällde det att ställa allt på ett kort.

— Jane! Du känner mig! Några hemlighetsmakerier tål jag icke . . . Alltså, tag hit brevet.

Han reste sig för att själf sätta sig i besittning af detsamma, om Jane ej godvilligt ville efterkomma hans befallning.

Misstankarne, väckta under kvällen med promenaden på Skeppsholmsbron, hade åter vaknat till lif.

Men då han sträckte ut sin hand för att rycka till sig det papper, som Jane ännu höll tryckt mot sin sida, gjorde hon en rask rörelse.

Nästa ögonblick hade ljuslågan fattat eld i Kurts biljett.

Afvärjande mannen, som vid detta oförmodade svar på hans befallning trängt sig alldeles inpå henne, lät hon med högsta potens af själstyrka flammorna fullbörda sitt förstörelsearbete, trots att de slickade upp blåsor på de lена fingrar, som till sista hvita molekyl höll papperet öfver ljuset.

— Fördömmelse! utropade Allan, bleknande af raseri . . . Är det på detta sätt som . . .

— Jag tillintetgör mina och min systers hemligheter, menar du? . . . Alldeles . . . Och så här . . .

Hon lät askan falla ned på mattan, der hennes små siden-skor snart tillintetgjorde sista delen af detta farliga bref.

Allans ansikte hade förvridits af krampaktiga ryckningar, när han hårdt grep Jane i armen och hördes hväsa:

— Bekänn! Detta bref var ej från Vivi... Det var från... från en — älskare!

— En älskare, säger du? svarade Jane med den fatt-

ning, som alltid karakteriserade henne i kritiska ögonblick... Menar du verkligen, hvad du säger?

— Jag är viss derpå. Du har något för dig, Jane, bakom min rygg. Jag har länge anat det, fortsatte Allan med stigande vrede... Detta bref, som du nu brände, hvad var det annat än en kärleksbiljett från denne usling, som... som...

— Lugna dig, Allan! Sätt dig, skall jag tala om för dig hela innehållet af den biljett, hvilken jag ej ville att du skulle läsa.

— Hvarför? Hvarför ville du det ej?

— Derför, att det icke roade mig, svarade Jane med ett kort skratt, som bragte Allans ursinne till kokpunkten och hotade att drifva honom till handgripligheter, när han åter tog ett fast grepp om sin hustrus vackra, bara arm, så att hans hårda sjömansfingrar riktigt gräfde in sig i det mjuka hullet.

— Släpp mig Allan! . . . Släpp min arm!

Rösten var kort och diktatorisk, samt understöddes af en blick, för hvilken hennes man kände sin beslutsamhet vackla.

Trots den fulla visshet, han nu ansåg sig ega om sin hustrus otrohet, insåg han dock för väl, att det afgörande beviset gått honom ur händerna än en gång, liksom det verkligen blef obevisadt, att Jane haft ett kärleksmöte på Skeppsholmsbron.

Den biljett, som ljuslägan nyss förtärt, skulle helt visst hafva spridit klarhet äfven öfver detta möte, som hon med snarfyndig listighet kunnat fritaga sig från. Mot hennes bestridande egde han nu intet att sätta upp annat än ett tomt påstående. Och han kände Jane så till vida, att ville hon ej nu bekänna godvilligt, skulle tvångsord vara bortkastadt arbete. Han beslöt derför att använda en mer diplomatisk taktik, när han på nytt slog sig ned i den bekväma stolen och lät blickarna halka öfver den lilla askhögen på mattan.

— Du säger, att biljetten var från Vivi? Nåväl! — Förutse, att jag tror dig än så länge. — Jag vill icke alls veta dess innehåll af dig . . . Men hör nu. Jag förbjuder dig, att vare sig du själf eller ett bud från dig sättes i förbindelse med Vivi, innan jag af henne får veta, hvad det är för hemlig korrespondens mellan er båda. — Går du in på detta?

— Gerna, svarade Jane nödtvunget, ännu utan en aning om, hur hon skulle reda sig ur den fälla, som hon själf i ögonblickets trångmål lagt ut för att vinna rådrum.

— Godt, svarade Allan med beslutsamt afgörande. — Du

kanske förstår, att jag ej känner mig fullt öfvertygad, innan jag fått fråga Vivi om den här saken; och om det förhåller sig som du säger, så har du ju intet att frukta.

— Icke något alls! Men . . .

— Jaså, det fins ändå ett men? . . . Nå, jag nästan misstänkte det.

— Var god hör mig till punkt . . . Det skall helt visst icke ställa dig i någon angenäm dager, om man får veta, synnerligast mamma, att du spionerar på och misstänker din egen hustru.

— Men hvarför misstänker jag? Du får ett bref, som du bränner upp aldeles inför mina ögon, under påstående, att det innehåller en hemlighet mellan dig och din halvesyster, en hemlighet, som din *man* ej kan få veta. När brevet är brändt, går du frivilligt in på att relatera dess innehåll, för hvars sanningsenlighet ju nu ej fins annat bevis än dina egna ord . . . Jag tviflar på denna sanning . . . Jag vill icke ens veta den. Om Vivi har den minsta känsla för din lycka, för *vår* lycka, skall hon utan omsvep säga mig allt . . . Jag *måste* veta allt!

— Du skall göra dig löjlig, Allan, löjlig såsom alla män, hvilka hos andra söka leta ut skäl för hustruns trolöshet . . . Utom dess skall Vivi ingenting säga.

— Hon måste!

— Ha! Du har nog viljan, men förmågan fattas dig.

— Vi få se . . . Redan i morgon bittida före nio skall jag vara der. Skulle jag då icke få klarhet i denna sak, skulle det då inträffa, som jag anar, att Vivi ej vet det minsta om denna biljett . . . Då . . .

Han häjdade sig och gaf Jane en flammande blick, som vitnade om den brand, hvilken tärde hans inre.

— Hvad skulle då ske, om jag törs vara nog förmäten att fråga?

— Då är det *slut* emellan oss. Då är det slut, Jane.

Hon riktade på honom en af dessa blickar, som med hån och satir kullkasta de allvarligaste frågor. Och hon vände honom ryggen, som om hans ord ej förtjänade ett svar, ens en begäran om förklaring. Obesväradt, som om hon varit alldeles allena, började hon nedtaga sitt hår och ordna sig för att gå till hvila, liksom något ovanligt ej egt rum.

Allan betraktade henne, stum af förvåning. Slutligen kunde han icke hindra sig från att kasta fram ett frågande:

— Hörde du icke, hvad jag sade, Jane?

— Jo, visst hörde jag, svarade Jane likgiltigt.

— Och du har icke något att säga om den saken?

— Hvad skall jag säga?

— Känner du icke det själf?

— Jag känner ingenting annat, än att jag är förfärligt sömning. Det vore nog bäst, att du ginge till sängs, du också . . . När man är trött, pratar man alltid så mycket, som man icke menar . . . God natt min vän!

— Jane!

— Nå? Är det något mer du vill? Klockan är öfver tre nu.

— Du tvingar mig till det yttersta!

— Tvingar icke alls. Hur kan du påstå något sådant?

— Godt! Jag går till Vivi, som jag sagt.

— Var så god. Du blir väl mottagen. Mamma tycks sätta stort värde på dig, och Vivi tror på dig som på en bror . . . God natt, Allan.

— Är detta ditt sista ord?

Jane svarade honom ej. Ljudlöst drog hon sig bakom den konstrikt arbetade sidenskärm, som dolde hennes eleganta amerikanska säng.

Ögonblicket derpå blåste hon ut ljuset, som hon tagit med sig till nattduksbordet.

Det hade legat en så likgiltig nonchalance öfver hela denna manöver, att hennes man stod der alldeles handfallen i den nu kolmörka boudoiren. Hon hade handlat, som om han alls icke funnits till. Hon negligerade honom fullständigt.

Han hade redan lagt handen på nyckeln till den elektriska ljusströmmen. Han kände med feberaktig nervositet, att han icke ville eller kunde låta behandla sig på detta sätt, som vore han ett af de plagg, hvilka hon nyss i hans åsyn kastat af sig på bord och stolar.

Men när han skulle sätta sitt beslut i verket, låta den förtjusande boudoiren stråla i floder af ljus och i detta träda fram till hennes läger för att ännu en gång begära den förklaring, som biljettens uppbrännande fordrade, liksom äfven, hvarför hon ej ville veta, hvad han menade med sina ord, att allt skulle bli slut — då kom vankelmodet åter öfver honom.

Tviflande och skamsen smög han sig ut, famlande kring möbler och prydnadsföremål, snubblande mot väggar och mattor, tills äntligen den brinnande lampan i hans arbetsrum gaf honom en vägledande stråle på reträtten från ännu ett nederlag.

* * *

Jane hade hört hur hennes man trefvade sig fram i våningen mot sina rum, som lågo i lägenhetens andra ända. Hon satt upprätt i sin säng och hennes hörsel var spänd till det yttersta.

Nu kunde hon äntligen förnimma, hur trissorna rasslade till under Allans skrifstol. Han hade antagligen återtagit sin plats vid arbetsbordet, kanske för att fortsätta det arbete på "Moderna minor", hvilket han nyss afbrutit för att så högst olägligt öfverraska sin hustru då hon minst väntade det och då hon hade sina tankar på helt annat än honom.

Trots de många mellanliggande rummen i den magnifika, furstligt inredda våningen, skulle hon kunnat höra den minsta ljudväckande rörelse, som Allan nu gjorde. Likt en Heimdal, som hörde gräset växa, hade hon kunnat uppfatta det svaga ljud, som pennans lopp öfver papperet alstrade, för så vidt att han återtog sitt arbete.

Men allt hade ändtligen blifvit så ljudlöst stilla och tyst. Endast de olikljudande knäppningar, som våningens tidmätare manade till lif med sekundär regelbundenhet, verkade monotont och söfvande på hennes hörselhinnor, liksom ville dessa knäppar med all makt bringa henne till medvetlös ro.

Men hon ville icke ha ro. Hon fick icke hängifva sig åt drömmar och hvila. Hon hade nu ett långt viktigare värf än sofva, hon behöfde nu hela sin fullt vakna själs styrka. Liksom hennes man kanske i detta ögonblick — hvilket dock vore mer än otroligt — lade rad till rad på det arbete om minor, moderna minor, hvilka skulle gifva honom meriter i befordringsväg, låta honom stiga ännu en pinne högre på militarismens rangstege, så ville hon, hans maka, hans edsvurne kompanjon i det kristliga förbundet på lifstid, arbeta på *den* moderna mina, hvilken skulle spränga hans spionerifarkost, innan den hunnit fram till den svaga punkt, som här personifierades af halfsystemen Vivi.

Tiden var knapp. Klockan hade redan slagit half fyra. Resultatet måste ligga klart utfördt redan innan solen gick upp, vintersolen, som dock i januari ej visar sig förr än framåt åtta, om den visar sig ens då. Redan före nio skulle Allan vara på ort och ställe. Jane kände honom. Han hörde till dessa i detaljerna nogräknade naturer, som icke sofva öfver en preciserad tid.

Vivi måste alltså bli varnad innan fyra timmar, om ej allt skulle förloras. Icke så, som om Jane numera egnade en tanke

åt, hvad Allan skulle tro, om han verkligen lyckades ertappa henne med lögnen om det så raskt tillintetgjorda brevet . . . Nej, icke alls af detta skäl . . . Hon ville endast lägga den afgörande katastrofen fjärmare nuet. Hon ville hafva andrum att ordna den trassliga härfva, i hvilken hon råkat med Allans vän.

Men hur skulle hon handla? Hur i hast kunna finna ett sätt, som hindrade Allan att af Vivi få veta, att något hemligt bref ej afskickats från henne till Jane, att någon dylik korrespondens aldrig egt rum?

Hon smög sig ljudlöst upp från sitt läger. Hennes bara fötter sjönko ned i den mjuka skinnmattan vid sängen, när hon reste sig för att omedelbart börja utförandet af sin kontraplan.

Nästa ögonblick smög en hvit skepnad likt ett spöke genom våningen.

Från Janes boudoir närmade sig ljudlösa steg det rum, der Allans arbetslampa ännu sågs brinna, men der intet ljud kunde märkas, som gaf anledning förmoda, att en sträfsam ande der lät hvilans timmar ila bort utan stärkande gagn.

Skepnaden var fru Jane, som spionerade på sin man. Hon snubblade ej, hon tog ej ett enda steg miste, hon rörde sig med samma säkerhet i mörkret, hvilket omgaf henne, som hade det varit ljusan dag.

Nu vidrörde hennes hand den tunga portiären till Allans rum. Varsamt drog hon undan en flik af den tjocka, österländska väfnaden. Med återhållen andedräkt, och nästan med våld hindrande sitt oroliga hjärta att klappa, kastade hon en lurande tjufs späjande ögon i det upplysta rummet.

En blick af tillfredsställelse blänkte till ur hennes vidgade pupiller.

Allan sof. Maktlöst hade hans hufvud och öfverkropp fallit tillbaka mot skrifstolens stoppade ryggstöd, hans hand höll dock ännu, der den slappt hängde ned öfver stolskarmen, fast i den kort förut löpande pennan. Tunga andetag bekräftade

Janes förmodan. Tunga, jämna andetag, som från en man, hvilken njuter en välbehöflig hvila från dagens id. Hans sömn syntes ej störd af onda drömmar, och uppvaknandets ögonblick tycktes ej ligga allt för nära.

Jane blef dristigare. Klädd i sitt långa, fotsida linne, stod hon der nu nästan alldeles inpå den sofvande.

Hon var bländande skön i denna dräkt, hvit som nyfallen snö, och veckrik, som en andes mantel. Den glans, som strålade ur hennes trolska ögon, lade ett hänförande skimmer öfver hela hennes varelse, ett skimmer af vakande oskuld, som osökt kunde flytta tanken på sagorna om den gode engeln, hvilken vakar öfver den sofvandes frid. Det guldfärgade håret hade gått upp i dess tunga nackknut och böljade som en flod af glänsande vågor öfver hennes skuldror och långt ned öfver ryggen. De korallröda läpparna rörde sig då och då liksom besvär-

jande en osynlig frestare att fly detta rum, nu helgadt åt frid och hvila. Bilden, i sig själf frappant, blef det ännu mer mot den djupsvarta bakgrund, mot hvilken den nu visade sig, framifrån belyst af den elektriska arbetslampans ljus, som dämpades af den gröna flusskupan, hvilken gaf en viss dager af mystik åt denna fängslande tafla.

Och dock hur sagolikt vacker denna bild än kunde synas, hur afskräckande var den ej till dess verkliga motiv.

Den uniformerade mannen, som der tycktes slumra så fridfullt, skyddad af en engels vaktande öga, var redan en olycklig ande, pinad af misstankarnas skarpa nålpetsar, som ännu i sömnen plågade honom och växte till långa spjut med förgiftade hullingar.

Engeln med floder af guldhår var en förklädd demon, som endast lurade på det lämpliga ögonblicket att åter försvinna som hon kommit, för att listigt sopa öfver ett spår, hvilket kunde blotta en handling, som var ond, men för henne blifvit till ett lockande lifsmål.

Hon var grym, vackra fru Jane, der hon nu stod och fixerade sin sofvande make. All den lilla känsla af värme, som hon förr trott sig ega för honom, hade krympt samman till omärklig litenhet.

Den kärlek, som aldrig funnits, kan aldrig slockna.

Endast detta kan förklara, att fru Jane i den sofvande såg en stark fiende, hvars makt måste bekämpas med list. Vägen låg ännu fri. Det gälde dock, att icke förlora en dyrbar tid.

Ännu en fixerande blick, något af en hypnotisör, som riktigt vill söfva sitt medium, innan hon går att handla.

Och så skyndar hon åter in i sin boudoir. Ljuset tändes på nytt, draperierna drages för med omsorg, och de skjutbara dörrarna stängas med dubbla lås.

Jane arbetar med febril hast. Hennes plan är lika enkel

som djärf; den enda, som nu står till buds att betjäna sig af. Klaffen på den lilla eleganta sekretären fälles ned, och nästa ögonblick flyger pennan öfver en visitkortsblankett.

Kära Vivi!

Min man kommer upp till dig klockan nio i dag. Han skall fråga dig, om du skrivit något bref till mig i går. Du svarar *ja* till detta. Innehållet af ditt fingerade bref blir en *hemlighet* mellan oss. Skulle han pressa dig för hårdt, har brevet rört din kärlek till löjtnant Silfversporre. Jag *litar* på dig. Hör du, *absolut* litar jag på dig. Detta bref vill jag hafva tillbaka, då vi träffas. *Ingen* får se det.

Din tillitsfulla Jane.

Och hon kuverterade skriften, under det att hennes tankar flögo ut på forskning efter bästa sättet att få biljetten fram till dess mål nu, nu genast.

Javäl, mumlade hon . . . Själf är bästa drängen. Ingen är att lita på i en dylik affär.

Och hon började i hast att kläda sig — helt provisoriskt för öfrigt, och i en dräkt, som lätt kunde göra, att man toge henne för en tjänsteflicka.

Hon ämnade själf skaffa fram biljetten till ort och ställe, hur vanskligt det än kunde vara, att denna tid och så godt som midt i natten göra en utflykt på Stockholms gator utan skyddande sällskap.

Det steg hon gick att taga, var dristigt. Visserligen behöfde hon ej frukta, att Allan nu skulle söka henne i boudoiren. Dörren var dessutom stängd. Men det kunde hända, att han vaknade och fick höra, när hon läste upp tamburdörren för att gå. I så fall hade hon anklagat sig själf. Några vidare bevis voro ej då af nöden. I utbrottet af sin sårade egenkärlek, hvem visste, hvad han kunde taga sig till?

Hon kände ej igen sig själf, der hon nu stod framför spegeln och synade sina drag. Hon hade verkligen lyckats drapera sig på ett sätt, som gjorde, att hon mycket påminde om en

modern stockholmspiga. — Likt fru Jane Bratte saknar icke heller en sådan ett skyddande eller ofta nog mer lockande flor. Den långa kappan var kanske dock ej tillräckligt enkel, men kunde ju se ut som något af förlegad klädståndselegans, och kjolens mörka färger voro icke egnade att ådraga sig nattflanörernas uppmärksamhet.

Den viktiga biljetten dök hastigt ned i klädningsfickan. Ljuset släcktes. Sakta öppnade hon åter dörren, som på nytt lästes igen. Ljudlöst gled hon genom ett par rum och stod äntligen i den stora salen.

Hon skred fram i strumpfötterna med kängorna i handen för att stegen ej skulle höras mot det boiserade mosaikgolfvet, som ej hade mattor.

Ljuset från Allans rum kastade här en lång, smal strimma. Han hade således ännu ej gått in och lagt sig. En hastig blick visade Jane, att han ännu ej vaknat upp ur sin slummer, som, att döma af de stönanden, hvilka då och då bröto fram, syntes vara orolig.

Nu hade hon äntligen nått tamburen. Kängorna drogos på och likaledes de höga botförerna. Hon famlade efter paraplyet.

En oförsiktig handrörelse och . . . en skräll bröt tystnaden.

Blodet stannade i hennes ådror.

Larmet hade framkallats af en tung kapp, som fallit till golfvet.

Skulle han vakna? Skulle han gripa henne redan vid början af kontraminans utläggande? . . .

Ah! — Var det icke steg, hon hörde närma sig? . . .

Endast en vridning på den elektriska nyckeln, och tamburen skulle ligga ljus, som i strålände solsken, och hon skulle i detta ljus stå der som en afslöjad tjuf, som en äktenskapsbryterska, alldenstund Allan genast skulle läsa af hennes förskräckelse den hemlighet, som ännu endast var hennes och Kurts.

Minuten blef en evighet. Men det fruktade kom icke. Ännu ett par försiktiga steg, och hon skulle vara ute i förstugan.

Men så kom en ny tanke.

Det vore riskabelt att taga denna väg. Hon kunde lätt bli upptäckt, när hon åter skulle in — Missödet med kappen hade varnat henne.

Som en smygande katta tog hon några steg mot serveringsrummet. Derifrån låg vägen öppen till köket och till köksuppgången.

Hon hade ännu aldrig satt sin fot i denna del af huset, men hon visste, att der fans en uppgång. Skulle hon äfven utan att uppmärksammas finna dertill hörande nycklar?

Utkommen i köket, tände hon ljus. Hon var alltför litet orienterad i detta af moderna husmödrar ur "the upper ten" ignorerade departement, för att här våga manövrera i mörkret.

Tänk om någon af tjänstefolket skulle vakna?

Hvad skulle man tro? Kanske genast göra allarm, om man ej kände igen henne. Hon kunde i så fall bereda sig på ännu större obehag, än hvad hon hade att frukta derinne . . . Ty ännu födas icke tjänare utan reflexionsförmåga att bruka just der de icke borde tänka . . .

I en af tjänsteflickornas kappfickor fann Jane äntligen de nycklar, som hon trodde sig behöfva.

Och så började nedstigningen.

Allt hade hitills gått väl. Bara nu tiden räckte, och inga särskilda svårigheter tillstötte . . .

När fru Jane ändtligen stod ute på gatan, den nu folktomma, öde Strandvägen, var det ej utan en viss tillfredsställelse, hon kände sig frigjord från den pina, som alltmer börjat trycka henne i samlifvet med Allan, der uppe i den själtomma, triviala och konventionella evighet, som sedan snart två år satt sin hallstämpel på hennes tillvaro.

I den kalla vinternattens tystnad och mörker kände hon sig som en lössläppt fågel, hvilken efter en lång fångenskap plötsligt ser sig fri. Men utan mål för sin frihet, utan annan tanke på väg, än den, att vingarne måtte bära henne långt, långt bort från den gyllene burens bekväma idiotism och själamördande buddhaism.

Men så vaknade hon åter upp ur sina gäckande frihetsgriller . . . Än vore det icke tid att tänka på frihet, då blocket fans kvar kring foten, eller rättare låg som en guldboja kring hennes ringfinger. Samhället, den bestående ordningen, fordrade ett offer, ett nytt offer, med lika släpande rättskipning, som motiven för ett olyckligt äktenskaps fortsättande voro svårsoekt långa och teologiskt invecklade.

Hon hade ej ens börjat sätta sig in i de första elementen af hvad det vill säga, att bryta ett kristligt, äkta förbund.

Hennes hela kvinlighet reste sig upp mot detta bokhålleri och mångsidiga papperslöseri, som måste sättas i scen för att legalisera en handling, hvilken det sunnda jaget föreskref såsom en lika enkel naturnödvändighet, som att man måste äta när man hungrar, dricka när man törstar. Endast en svag tanke på, hvad allt dylikt skulle leda till, endast en blek hågkomst af någon af de skandalhistorier, som med skilsmässor till motiv legat på de "sambhållsbevarande" sedlighetsnuckornas läppar, hade varit nog för henne att taga det steg, som nu fört henne ut

likt en nattsvärnerska på vintriga, kalla, mörka hufvudstads-gator. Det var ett farligt spår, som måste sopas igen, ett spår, som skulle leda till en ny skandal, om man träffade på det.

Med brådskande ifver ilar hon fram uppför Jungfrugatan, den sista, som då mot öster begränsade Valhallavägen, Stockholms nyaste och vackraste boulevard.

Öfverstinnan Stjernbanér med dotter bebodde vid denna boulevard en våning i hörnet af Sibyllegatan.

Den närmaste delen af vägen gick någorlunda an. Värre blef det, ju längre mot norr hon kom. Der hade den gamla tiden ännu kvar sina skrofliga händer, der visste man ännu föga af, hvad storstadskynne vill säga. Det var i denna trakt, som Jane fann nattpromenader i Stockholm fordra något af äfventyraremod.

Men med ens fick taflan en jämnare fläck af kultur. Melan stup af skrofliga bergväggar och bottenlösa drifvor med sprängda granitflisor af skärande skärpa, hade hon slutligen nått randen af ett skogsbyn.

Här kände hon åter igen sig. Här låg Valhallavägen i en ändlös sträcka åt väster, och här hade hon till höger om sig Ladugårdsgärdets stora exercisvidder.

Ännu några steg, och hon stannade utanför porten till ett elegant hus i modern stil.

Det var här hon skulle lämna sin biljett.

Men hur?

Porten var naturligtvis stängd. Icke ett ljus i något enda fönster på nedra botten tillkännagaf, att man här väntade en gryende dag. Allt var svart, ogenomträngligt och dödt.

Men hon måste in i detta hus. Något annat val fans icke.

“Portvakt“ läste hon öfver en liten lucka vid själfva entréen.

Der fans hjälpen. En sakta knackning på den lilla rutan . . . Intet svar . . . En ny starkare signal. Samma resultat.

Nervös, och äfven frysande till följd af vindens hvassa kyssar, berörde Jane den vid fönstret sittande ringknappen.

Några kraftiga tryckningar. Lång väntan. Åter signal och så . . .

— Hvad f—n står det på? Vet hon inte hut?

En gammal kvinna med ett otrefligt yttre, instufvad i nattmössa och med en rutig ylleschal öfver axlarna, tittade ut genom luckan.

— Förlåt, min fru. Bor öfverste Stjernbanér här?

— Ja visst! Enkan förstås. Mannen är död.

— Vågade jag besvära om att få upp denna biljett till fröken Vivi redan före klockan åtta nu i dag på morgonen?

— Hm! Hon är icke mer än fem nu.

— Jag vet det. Se här var så god. Detta är för edert besvär.

Och Jane lämnade den buttra portvakterskan sin biljett, jämte en femkronesedel för kommissionens underlättande.

Husets femmina Argus såg förvånad ut. Drickspenningar voro naturligtvis icke något ovanligt för henne, ty hon hade, i likhet med sina medsystrar i "bättre hus", med sällspord lätt-
het skaffat sig de vanor, som äfven i detta afseende gjort Stockholm till en bild af metropolen vid Seine och gifvit "Mälaredrottningen" epitetet Nordens Paris. Men det var gratifikationens valör, som gjorde henne förvånad. Fem kronor för att bära upp en biljett ett par trappor upp, hörde ej till hennes tidigare erfarenheter.

— Nå, hur är det med den här biljetten? brast portvakterskan nu ut med ett tonfall, hvori intet af den förra barskheten kunde spåras . . . Skall den till hennes nåd Stjernbanér själf?

— Nej, min goda fru. Den skall till hennes dotter, fröken Vivi Stjernbanér, svarade Jane med vaknande hopp . . . Det är en mycket angelägen sak, som fordrar, att hon får biljetten före

klockan åtta. Och då posten ej kan uträtta detta uppdrag till dess, har min husmor skickat mig i stället. Se der, hvarför jag kommer så tidigt. Jag hoppas, att frun är god att göra oss denna tjänst, och skall gerna ersätta de ytterligare besvär, som kunna vara förenade med . . .

— Besvär? Det vet jag visst. Man är väl icke någon så'n der procentare heller. Lilla fröken kan vara alldeles säker på, att biljetten skall komma fram.

— Jag är öfvertygad derom. Men det är också en annan sak, som är af vikt. Hon måste ha den egenhändigt. Helst utan att någon ann får se det.

Portvakterskan kastade en blick af förståelse på Jane när hon svarade:

— Aha! Är det på de' lilla viset? Begriper! Det är så att säga en biljett-amor, som fransken säger. Jo, jo! Man förstår sig nog på så'nt också. Har själf varit ung en gång. Ja, ja! Det var inte i går det. Hade inte Petterson kommit emellan, så hade man nu kunnat ha det bättre än med det här portvaktaresläpet.

Jane kände sig orolig. Hon frös också, ty habiten, påkastad i all hast, var icke vidare egnad att utestänga den kalla vinterblåsten.

Det var därför endast i tanke på att ej med ett hastigt uppbrott väcka den pratsjuka kvinnans misshag, som hon tvang sig att höra en hel lefnadshistoria till punkt. Men när berättelsen hotade att äfven karaktärisera en mängd bipersoner, tog Jane, nästan bragt till förtviflan, upp ännu en sedel, stack den i den snattrande käringens hand och sade:

— Se der, min fru. Tjänster och gentjänster vara längst. Nu äro vi således på det klara med hvarandra, och tystlåtenhet rörande denna sak hoppas jag . . .

— Tycker fröken annat! Tack, tack! En graf skall icke säga mer än jag. Alltså klockan nio . . .

— Nej, nej! För all del! Tre kvart till åtta allra senast.

— Ja visst, ja! Jo, det skall bli precisemang det. Adjö lilla fröken. Schangtilt handsöl det här. Kom riktigt som från skyn. Det är som jag alltid har sagt . . .

— God morgon! Jag måste nu skynda mig hem igen. Frun väntar.

— Rätt så! Punktlighet är en tjänares bästa betyg . . . Jo, det här skall hon få så fint som i en liten ask. Go' mårån, go' mårån . . .

I förhoppning att nu åtminstone hafva gjort, hvad hon kunnat för att sopa igen ett farligt spår, och med en känsla af lättnad, att hafva undgått portvaktterskans ordrika svada om sig själf och sina anhöriga, styrde Jane med raska steg sin tidiga morgonpromenad mot sitt hem.

Hon var nästan kälad af blåsten, och en obehaglig frossa hade gång på gång kommit henne att häftigt rysa till, som vid antågandet af en svårare förkylning. Mycken tanke åt detta medgaf emellertid icke omständigheterna. Hon hade visserligen klarerat Charybdis, men ännu hade hon Seylla kvar. Innan hon väl åter vore inne i sin kammare, utan att hafva blifvit sedd när hon kom, eller saknad under sin frånvaro, kunde hon ej känna sig lugn.

Har Allan vaknat, eller sitter han ännu vid bordet och sofver? tänkte Jane. Eller är han kanske redan uppe när jag kommer hem? Min gud, hvad skall jag väl då gifva för skäl för min bortvaro? Kan han väl annat än tro, hvad som helst, och just det värsta? Ah, jag kan bli galen af allt detta elände, detta nesliga hyckleri, som jag afskyr mer än jag någonsin kan frukta hans vrede.

— God morgon lilla fröken! Så tidigt på bena?

Jane ryggade till. En nattsvärmande artillerist hade helt

plötsligt dykt upp vid hennes sida på den folktomma och endast sparsamt belysta gatan.

Att springande undkomma denne påflugne kavaljer syntes mindre lofvande. Helt visst skulle han icke genera sig för att följa efter.

På samma gång som hon var rädd för honom, der han nu under en hotande tystnad höll jämna steg med den raskt framåtskyndande Jane, kände hon en stigande vrede öfver, att ej få gå oantastad. Men hon insåg, att hon gjorde bäst uti, att ej med eftertryck afvisa honom förr, än hon åtminstone kommit ned till den öppnare Karlavägen, der det väl skulle bli utsikt att träffa en poliskonstapel, om artilleristen ej godvilligt lämnade henne innan dess.

Antingen kvinnofridstöraren nu läste dessa hennes tankar, eller han af andra skäl ej fann det rådligt att dra ut på ögonblicket för en mer afgörande attack, stälde han sig plötsligt framför Jane, stängande hennes väg:

— Hvarför så brådt, lilla fröken? Ska' det bära i väg hem från besök hos fästman?

Jane vek åt sidan utan att svara.

Artilleristen stälde sig åter hotande i hennes väg.

På ömse sidor hade hon de skrofliga bergväggarna. Och att genom en hastig reträtt på nytt söka uppnå Valhallavägen hade helt visst varit än vådligare.

— Hvad vill ni mig? Låt mig få gå.

— Hvad jag vill? En liten kyss kan väl ...

— Gå ur vägen, säger jag.

— Jaså är det på de' lilla viset. Hon tar ton, förbaskade slyna. Då ska hon få se ...

Och han sträckte ut armarna, som om han med våld ämnade draga den darrande Jane till sig och rövva den kyss, hvilken hon ej godvilligt ville gifva honom.

Med ett vigt språng kastade hon sig emellertid åt sidan. Passagen låg nu fri ned åt Karlavägen.

En vild flykt började.

Jane sprang, som om vingar setat vid hennes fötter. Men marken var gropig, hal och ojämn. Och hennes krafter voro nedsatta af den allt mer stigande förskräckelsen. Ej heller kände hon till denna trakt, som ännu i allt påminde om nybyggarelif i vildmarken. Endast på mycket långt afstånd hade hon en vägledande lykta, som svagt rödgul tittade fram vid en broliknande öfverbyggnad i korsningen mellan Jungfrugatan och Tyskbagaregatan — ännu i slutet på nittioalet en allt annat än säker trakt.

Efter sig hörde hon den stormspringande artilleristens flåsande andedräkt. Tydligt kunde det ej dröja många sekunder, förr än han vore fatt henne. Hon kände sig redan så godt som maktlös, och hennes fötter slunto gång på gång öfver de upp-tornade isvallarna.

Nu var hon rätt under luftbryggan. Hoppet vaknade med utsikten att komma på jämnare väg, och äfven en mera upp-lyst sådan.

Men detta hopp blef just i samma ögonblick fullständigt krossadt, då hon kände hur en hård arm häftigt slogs kring hennes lif, och en flämtande röst hördes stamma:

— Se så der ja, min sköna! Nu kan det ta mig f—n vara nog med att springa kapp.

Jane gjorde en våldsam knyck för att slita sig lös. Men artilleristens arm låg som ett järnband kring hennes lif.

I sin ångest, då han böjde sig ned öfver henne och då hon kände hur hans spritluktande mun närmade sig hennes kind, gaf hon upp ett genomträngande rop, som skärande genljöd i den dödysta natten.

I samma stund kände hon ett våldsamt slag öfver bröstet.

Det svartnade för hennes ögon, och hon sjönk medvetslös ned på den issörjiga gatan . . .

När hon åter kom till medvetande, var hon omgifven af flera personer, som högljudt diskuterade, hvad som hade passerat.

Vid skenet af den flämtande lyktan kunde hon äfven se ett par pickelhufvor blänka fram, och mellan dessas bärare återsåg hon sin förföljare, hvilken med all makt ansträngde sig att komma från polisernas fasta grepp.

Ett oredigt sorl af röster, hvilka alla talade på en gång, gaf Jane föga upplysning om, hvad som händt under hennes svimning . . . Med bistånd af en närstående herre kom hon åter upp och skulle just åter fortsätta sin afbrutna färd mot hemmet, då en tredje polisman kom fram till henne och sade med myndig skärpa:

— Hvarför skrek hon? Slog han henne?

Darrande af förskräckelse och ännu kännande sveda i bröstet efter det slag, som nyss träffat henne, svarade Jane:

— Ja . . . Han förföljde mig . . . Och här i hörnet hann han upp mig . . . När jag ropade på hjälp, så slog han till mig i bröstet, så att jag föll.

— Yrkar hon ansvar?

— Jag? Nej, gud bevara mig . . . Låt mig bara få gå.

— Hvem är hon? Hvarför är hon ute och drifver så här om nätterna? . . . Först hängla ni och så slåss ni, så blir det skrik och oväsen, och så ska vi ta vid . . . Följ nu med till vaktkontoret, få vi höra, hur det är med den här saken.

— Till vaktkontoret? utbrast Jane med rysning . . . Skall jag? Hvarför? Jag har ju icke gjort något ondt.

— Angår oss inte. Hon har fört oljud och stält till bråk midt i natten.

— Men jag . . . jag . . .

— Se så! Resonnera inte nu! Vi ha allt reda på så'na här affärer bättre, än hon tycks tro.

Jane kände, hur hennes ben sviktade. Det svartnade åter för hennes ögon, och hon skulle otvifvelaktigt än en gång hafva störtat till marken, om ej den barske konstapeln fattat henne i armen och på ett mer brutalt än varsamt sätt återbringat henne till sans med ett befallande:

— Rör på bena! Dåna får hon göra på kontoret.

Jane hörde hans befallning endast som i en yrseldröm. Hon kunde ej sätta sig in i den ohyggliga belägenhet, hvori hon så plötsligt råkat.

Förföljas, öfverfallas och så ändtligen gripas af polisen som en kringstrykande hetär, detta var mer, än hon någonsin kunnat frukta af sin nattliga promenad.

Men så med ens slet hon sig lös ur sin farliga slapphet. Hela hennes kvinlighet reste sig till uppror mot den brutalitet, för hvilken hon blifvit ett oskyldigt offer. Med en röst, som återvunnit hela sitt lugn, vände hon sig till den myndige konstapeln och sade:

— Ni kan hafva en skenbar rättighet att häkta mig. Men för ert eget väl, vill jag dock nu säga er, hvem jag är.

Och hon tog fram den lilla visitkortsboken, som hon af en händelse stoppat på sig, sedan hon skrifvit biljetten till Vivi. Med en gest, som bragte konstapeln något ur fattningen, lämnade hon honom sitt kort sägande:

— Se der! . . .

Verkan var motsedd.

Ordningens upprätthållare, som nyss förut representerat hela sitt skrås kända despotism vid utöfvandet af tjänsten, blef med ens artig som en bodbetjänt. Och i det han gjorde sin ståtligaste honnör, frågade han med krypande servilitet:

— Frukaptenskanyrkar alltså ick en ägots ansvar på artilleristen?

— Nej.

— Men vi måste häkta honom i alla fall för det här.

— Gerna för mig. Men icke på *mitt* yrkande. Tack emellertid för hjälpen. God morgon!

Och följd af nyfikna blickar från de kringstående, hvilka, på grund af den tidiga vintermorgonen inskränkte sig till högst fem personer utom konstaplarne, aflägsnade sig fru Jane Bratte med en raskhet, som icke alls bar vittne om den plåga, hon kände, såväl efter artilleristens hårda slag som af obehagligheterna, hvilka sedan hopat sig öfver henne.

Själfva skammen att hafva varit föremål för en poliskonstapels uppmärksamhet i närvaro af personer, hvilka hon visserligen icke kände, men som väl ändock kanske lagt märke till henne, var nu den plåga, som undanträngde alla hennes andra stormande känslor. Eventualiteten att hafva varit nära att släpas till ett polisvaktkontor som en förbryterska mot gatufriden döfvade till och med all hennes fruktan för, hur det skulle gestalta sig, när hon nu komme hem efter sin äfventyrliga färd.

Kanske var dock detta äfventyr det bästa, som nu kunde hända henne.

Man går ofta att med större jämnmod möta en ny fara, när man nyss gått segrande igenom en större svårighet än den, man väntar.

Till och med tanken på, att Allan kunde träda henne till mötes, när hon ämnade sig in i sitt rum, kom henne ej ett ögonblick att sakta sina steg. Skammen, vreden och smärtan hade stålsatt henne till och med mot fruktan för de följder, som en skandalös skilsmässa kunde föra med sig.

Snarare var hon nu ängslig, att hennes man skulle få reda på det gatuäfventyr, som träffat henne. Ty om det bland de nyfikna åskådarne — hvilket hon dock betviflade — hade fun-

nits någon, som igenkânt henne, hvad kunde det då icke finnas att prata om? Hon skulle blifva till en visa för hela staden, och utläggningarna skulle göra henne aldeles omöjlig att visa sig i de kretsar, hon tillhörde. Äfven Allan skulle lida deraf. Hans karriär skulle också skadas, om skvallertungorna kommo riktigt i gång. Helt visst vore det bara en, som rätt skulle fatta motivet till hennes nattliga promenad, om han finge höra henne berätta den. Men denne ende, hvad vore väl han mot alla de andra? För att icke göra det onda värre skulle han icke ens med kraft kunna uppträda till hennes försvar. Af Kurt kunde hon ej vänta hjälp.

Att poliskonstapeln ej skulle säga något, då han nu visste, hvem hon var, och att hon med bestämdhet afstått från sin rätt att yrka ansvar, det ansåg hon vara så mycket vissare, som han nog redan kommit till insikt om sitt förhastade nit.

Nu stod hon åter vid porten till det hus, der hon bodde.

En vintermorgons dawning visade sig mycket svagt öfver Djurgårdslandet i dess öfver Skansbergen lägrade mörka dimmor. Timmarna hade runnit fortare än Jane beräknat. Klockan var redan vid pass sju, ehuru det än var som midt i natten. Men redan såg hon en och annan arbetare på väg mot Utställningsområdet, der man nu var som bäst i färd med förberedelserna till konstens och industriens stora sommarfest, den största, som ditintills tagit säte och stämma i Norden.

Varsamt sköt Jane upp den tunga porten, som hon vid utgåendet ej gjort sig tid med att stänga, och som ännu stod öppen.

Kolsvart låg förstugan. Det var endast med svårighet hon kunde trefva sig fram och finna ledstången till trappuppgången. Att nu betjäna sig af hissen föll henne icke in. Smygande måste hon närma sig sitt hem. Det ärende, i hvilket hon varit stadd, fordrade ännu all försiktighet. Hon var icke trygg

förr än hon åter uppnått sin boudoir och dess dörr vore stängd bakom henne.

När hon hunnit upp i förstugan en trappa upp, kom det för henne, att hon gått orätt uppgång. Det var köksvägen, hon borde taga. Hon hade ju ej nycklar till stora ingången med sig.

Alltså på nytt sinkad tid.

Med en förkänsla af ansmygande trötthet — hon hade snart ej sofvit på ett helt dygn — började hon åter nedstigandet. Det vaggande, tunga mörkret och ovanan vid trappan, som hon mycket sällan hade betjänat sig af, samverkade till att göra hennes steg osäkra. Blodet, som nyss varit till ytterlighet uppjagadt, började nu kännas tungt som bly i hennes ådror, och kring ögonen instälde sig med korta mellanrum en olidlig sveda, följd af spasmodiska ryckningar i ögonlocken. Äfven kändes nu ömheten efter slaget i bröstet högst pinsamt liksom förebud till en allvarligare åkomma. Och hon tänkte med bäfvan på, att en längre tids sjukdom kunde blifva resultatet af denna olyckssaliga nattvandring.

Hon spratt till. Fötterna liksom växte fast vid trappans fotsteg . . .

Var det icke ljudet af en dörr, som öppnades, hvilket hade träffat hennes öron? Efter snabb beräkning måste det till och med hafva varit den dörr, som ledde till Brattes våning.

Nu hördes tydligen steg närma sig, brådskande manliga steg.

Jane hade ej hört fel. Det kunde icke vara någon annan än Allan.

Stannade hon kvar, vore hon förlorad. Allt skulle blifva upptäckt . . .

Kanske hade han misstänkt något, när han funnit dörren till hennes rum stängd? Hon hade ännu aldrig haft den läst

under den tid, de varit gifta. Han hade kanske äfven knackat. Ingen hade svarat. Och så hade han, oviss om, hvad som borde göras och med aning om, att hon gått ut, kanske just för att varna Vivi, skyndat sig för att ertappa henne på vägen.

Blott ännu en minuts tanklöshet och hon skulle stått öga mot öga med sin man . . .

Som en ande smög hon sig in i en vinkel af trappan och förstugan . . .

Allan passerade henne nu så nära, att hon kunde känna luftdraget af hans kropp, när han skyndade förbi . . .

I den svaga ljusning, som uppstod mot snömattan på gatan, då han öppnade porten, såg hon tydligt, att det var hennes make. Han hade klädt sig i skinnmössa och pels . . .

Nästa sekund var allt åter inhöljdt i det djupaste mörker.

Jane stod ännu kvar i det gömsle, som vid dagsljus icke ens skulle gifvit henne det ringaste skydd.

Hon erfor denna känsla af förlamning, som ofta följer på häftiga sinnesskakningar och som förtager till och med all tanke på att handla. Krampaktigt hade hon tryckt sig mot den glatta väggen, liksom ville hon ännu mot densamma söka ett skydd. Hela hennes kropp darrade konvulsiviskt, och en nervös gråt var nära att frambryta ur de värkande ögonen. Så, som hon nu kände sig, skulle hon icke egt kraft att vika undan, äfven om jorden plötsligt öppnat sig invid hennes skälfvande fötter för att sluka henne.

Hur hon ändtligen kom upp och in i sin boudoir, hade hon ej en aning om. En svag förnimmelse sade henne dock, att ingen hade sett henne, när hon kom hem. —

I det närmaste afklädd har hon satt sig framför toiletten. Det påtända ljuset belyser ett af sinnesrörelser nästan likblekt ansikte, på hvars kinder ett par hektiska feberfläckar lysa fram som blod på en vit botten.

Mekaniskt löser hon upp sitt långa hår, under det att ögo-

nen stirra med halft vanvett mot det eleganta venetianska spegelglaset. Tänderna skallra mot hvarandra, rörda af frosskakningar, och utför kinderna pärla ett par tunga, stora tårar. Då och då för hon händerna mot sitt värkande bröst och märker nu först, att ena handen slagits blodig mot någon skarp sten eller isbit vid fallet på gatan.

Oredigt påminner hon sig allt, hvad som tilldragit sig under dessa få timmar, och de faror, för hvilka hon varit utsatt. Men på samma gång som denna själsansträngning ytterligare mattar henne, kommer också ett poekande kraf på sömn och hvila, och i detta kraf mängder sig äfven det söfvande lugn, som medvetandet af att hafva uppfyllt en viktig mission brukar skänka åt trötta sinnen.

Halft sofvande vacklar hon mot dörren för att känna, om den är stängd.

Hon finner, att så är.

Liksom dragen af en osynlig makt skrider hon derpå fram mot sitt läger. Utan en tanke på att ljuset ännu brinner, kastar hon sig handlöst i sängen.

Nästa sekund har gud Morfeus begynt sitt helande värf med ett Amors neröfverretade offer.

SJÄTTE KAPITLET.

På snedspår.

apten Allan Bratte hade häftigt vaknat upp ur en obehaglig dröm.

Han hade tyckt sig sitta i ett laboratorium fullt af pannor, deglar retorter och en mängd burkar samt flaskor af allehanda storlekar, sysselsatt med att framställa ett kemiskt preparat, som skulle bli det mest fördärfbringande sprängämne samtiden hade att tillgå. Med ifver gjorde han sina kalkyler och vägningar för att finna de nödiga proportionerna, och kastade då och då en tillfredsstäld blick på de resultat, till hvilka han redan kommit.

Denna uppfinning skulle bli fenomenal inom sjövapnets historia. Ingen mina skulle som den Bratteska kunna uppfylla sitt ändamål. Redan blotta nämmandet af dess namn skulle komma de gröfsta pansarplåtar att darra, och de största sjöslag, som historien till dato haft att mäla något om, skulle bli barn-

saker till deras resultat, mot hvad man skulle åstadkomma med den "Bratteska undervattensminan."

Han hade nu endast några små praktiska afslutningsförsök att göra, innan han för en beundrande och förvånad krets af sakkunnige ville framlägga den epokgörande uppfinningen, som *måste* föra hans namn till ryktets tinnar. Och han stod just i begrepp att taga itu med dessa, då han häftigt ryckte till vid en syn, som både oförmodadt och oväntadt träffade hans ögon.

Ur pipen på en af de stora retorterna syntes den utströmmande gasen forma sig till

konturerna af en kvinna. Mer och mer antogo dessaliniér bestämdare former, som efter hand ordnade sig till en varelse af tilltalandeskönhet med milda och tillitsfulla drag. Den lätta dräkten låg som en morgondimma kring hennes väna, luftiga gestalt, och i sin ena hand höll hon en palmkvist såsom symbol på sin fredliga mission. Hennes ögon höllo sig med bedjande allvar riktade på sprängämnesuppfinnaren, som med stum förvåning såg denna varelse från en annan värld, af mer eterisk natur än den han själf tillhörde, närma sig honom. Med undran väntade han att få höra ett ljud af en röst, som helt visst måste förnimmas endast såsom fläkten af ett jordebarns tunga. Och han blef därför än mer förvånad, när hon nu med full tydlighet och med öfverraskande kraft presenterade sig sågande:

— Jag är Folkviljan . . . Hvad vill du mig?

Allan kände sig något osäker när han svarade:

— Icke har jag kallat dig.

— Så tror du dödlige, som i din ifver att förstöra och mörda just framkallar dina onda syftens omöjliggörande. Den vätska, du der vill preparera, är skenbart snart redo, och du njuter i förtid af den ära, dess verkningar skola gifva dig. Men har du verkligen tänkt dig in uti, huru förfärliga dessa resultat kunna blifva? Har du mätt det mått af blod och tårar, som genom denna sprängsats kan fyllas? Har du samlat styrkan af de jämmerrop, de förbannelser och den kvidan, som skall stiga dig till mötes, när en af dessa dina minor en gång exploderar? . . . Du behöfver icke svara . . . Jag läser dina tankar, som såge jag dem för mig i en bok . . . För mig kan du aldrig slingra dig undan. Hvarje svar, som du tänker gifva mig med ord, har jag redan uppfattat till deras verkliga natur, innan du gifvit dem form.

Allan kände hur kallsvetten började pärla fram på hans panna. Tinningarna bultade som i feberbrytningar, och hans

läppar häftades samman, som om de med något osynligt våld blifvit hoplänkade. Inför denna eteriska varelse, med de oskuldfulla, rena dragen, blef han ett intet, och de blickar, fulla af allvar, som här träffade honom, och allt hans skarpsinne, verkade som solstrålar på vax. Han tyckte sig allt mer tina upp i sin jordiska sammanfattning och blifva en luftvarelse liksom den kvinna, som nu behärskade honom till kropp och själ.

— Du vet, hvad Folkviljan är? Det vill säga, jag begär ej, att du än skall fatta detta begrepp i alla dess konsekvenser... Nåväl!... Så mycket vet du i alla fall, att Folkviljan är en symboliserad tanke och förhoppning, eller en *dröm* om du vill... Den drömmen säger, att naturen gifvit oss medfödt allt, hvad vi behöfva till vårt försvar. Och detta är nog... Det är den råa styrkans, kroppsstyrkans makt... Det är med *den*, vi skola bekämpa våra fiender och skydda de svaga mot dem, som äro starkare...

Allan hade utan en tanke på invändning känt sig dragas med i den underbara visionens tankegång. Han nästan hade en preciserad uppfattning af, hvad hon syftade till. Men på samma gång, som han måste gifva henne rätt, kände han äfven, hur hans jordiska natur såsom kunglig svensk örlogskapten, delvis äfven uppfinnare inom det maritima försvarsområdet, satte sig upp mot ett dylikt urtidståndsresonnement... Man lefde icke längre i de första tiderna efter den paradisiska idyllens grusande. Man slogs icke längre med knytnäfvarna, man mot man. Till och med våra svenske urfäder gingo icke obehäpnade till en fäjd. Och under århundradenas lopp hade denna ursprungliga armering med stenyxor och flintknifvar utvecklats till resultat af allt, hvad vi nu ägde, men som ändock ytterligare kunde och borde utvecklas.

— Du har rätt, föll honom Folkviljan i talet, alldeles som om han högt tolkat sina tankar... Du har alldeles rätt...

Men på ditt och de andres sätt . . . Men kan du då icke fatta, hvart detta allt skall leda? Kan du icke också lika klart beräkna, att äfven i dylikt måste finnas en gräns, en punkt, den man icke kan öfverskrida, utan att på samma gång resa sig upp mot den *Högstes* vilja?

Här blef det svårare för Allan att följa med.

Han kunde icke fatta annat, än en oändlig serie af nya modeller, nya vapen och förstörelseverktyg, hvilkas förfärlighet visserligen för en tid skulle hämma den småborgerliga hvardagsutvecklingen, men som dock *måste* skapas för att vidmakthålla staten som stat, nationen som nation. — Det var ett strå till denna stora stack, han nu ville draga, ett strå, som tillsvidare skulle bli själfva toppfyllningen på denna försvarskomplektion, intill den stund, då en annan, mer genialisk ande kom med något, som vore ännu bättre . . .

— Värre, menar du, svarade Folkviljan. Jag är också öfvertygad om, att det mänskliga rofdjuret *kan* uppfinna något ändå värre, än hvad du nu har i det närmaste lyckats åstadkomma . . . Men — hör nu noga på — det *får* icke ske. Jag, *Folkets vilja*, alla de tusende oskyldas vilja, deras, som *icke* kunna hafva nytta af människomord massvis till gagn för några få enstakas intresse — *jag* säger dig, Allan Bratte, ditt arbete skall här vara till onytt, och den tomma, egoistiska ära, du sträfvat att vinna, skall sprängas till atomer på samma sätt, som jag nu spränger väcket af ditt missriktade geni . . . . .

Allan såg, hur hennes hand vidrörde en af de elektriska knappar, som hörde till den nya minans mekanism.

Förfärad ville han rusa upp för att hindra henne utföra denna plan.

Han visste för väl, att i samma stund ett grepp på denna ledning egde rum, skulle hela laboratoriet, hela huset, ja, hela staden sprängas sönder i milliarder smulor. Och med detta

skulle han först och främst själf — skaparen af detta oerhörda vapen, mannen, som osedd, okänd och utan all vinst och ära gifvit upphof till denna katastrof — förintas och på sin höjd bli en bortdunstande gasmolekyl . . .

Men i samma stund han tyckte sig vara nära att gripa denna hand, fullbordades dådet.

En väldig skräll, som om hela jorden störtat samman, dödade all hans vilja. En låga, stor som en helvetesbrand, förintade hans kraft, och i denna låga sjönk han allt djupare, under det att folkets vilja, som nu fått hans hustrus, Janes, drag, höjde sig med ett hänleende mot den blånande himlen öfver bålet . . . . .

Det var mörkt, när han vaknade.

Kallsvetten perlade på hans panna. —

Mekaniskt trefvade han på sitt bord efter tändsticksasken vid cigarrstället, sedan han väl hunnit klara sig så pass, att han erinrade sig, hur han slumrat in vid sitt arbetsbord.

Nu blef drömmen delvis förklarad. Den lilla elektriska lampan hade exploderat. Deraf kom skrällen och mörkret.

Men hvad betydde väl allt det andra? Och hvarför fick folkets vilja slutligen Janes drag?

Han vacklade ut i salen med cigarrtändaren i handen.

Minnet af den besynnerliga drömmen gjorde honom nästan rusig till sinnes. Kanske var dock det hela blott en fantastisk följd af kvällens händelser. Glansen på hofbalen, som kommit hans äregirighet att mäta sig med den skara redan förut berömda storheter, som der trädt honom till mötes, hade helt visst influerat på tillkomsten af det besynnerliga sprängämneslaboratoriet; sedan hade arbetet med de "Moderna minorna" gjort sitt till att få fantasibyggningen färdig. Framträdandet af Jane kunde endast förklaras af, att han nyss förut haft en ny konflikt med henne, der beviset för en kanske ej så obefogad misstanke

just genom eld gått förlorad, då hon brände brevet mot ljuslågan.

Instinktmässigt fördes hans steg mot Janes rum.

Det kom för honom, att han än en gång skulle titta in till henne. Helt visst sof hon nu en styrkande sömn, kanske äfven det lugna samvetets sömn — han älskade åtminstone att tro detta.

Allt deras gnabb hade nog på det hela taget intet att betyda. Gnabb i äktenskap vore ju nästan lika nödvändigt som salt till den dagliga födan. Han fick öfverse. Hon skulle också lära sig öfverse, om han någon gång af sin svartsjuka låte förleda sig till yttranden, som han ej ville stå för, då det blefve fråga om att utföra dem . . . På så vis skulle konflikterna ändtligen dö af sig själfva; och en soligt lugn framtid kunde vara att vänta, en framtid, full af utmärkelser och ära kanske, om han förstod att sköta sig rätt och anpassa sig efter en hel del små förhållanden, som han ej aktat på förut, men som han nu — då det verkligen blefve fråga om att visa sig i "stora världen" — skulle taga fasta på, liksom alla andra lycksökare.

Ja, nu var han åter der igen. Han riktigt ryste till som i sin dröm. Det var ju just för äregirighetens tomma sträfvan, som den luftiga uppenbarelsen velat varna honom, genom att förinta hans medel till ryktbarhet, medlet, som skulle bringa andra människor död och förtviflan.

— Jag är sjuk och trött, mumlade han, i det han sökte frigöra sig från den pinsamma förnimmelsen af drömmen . . . Antagligen har jag förkyllt mig der inne, då jag somnade utan att lägga mig ordentligt. Uppe har jag ju också varit sedan sju i morse.

Allan hörde ej till dem, som stiga upp framåt middagen; för öfrigt något mycket oförenligt med all aktiv militärtjänst.

— Men ännu är det icke för sent att få sig en ordentlig slummer. Hon är ju icke mer än fem ännu. Jo, verkligen!

Nära på sju, ser jag, fortsatte han, i det hans blickar föllo på den eleganta guldremontoiren, hvars uppknäppta boett blänkte till i skenet från cigarrtändaren, som han satte ifrån sig på en ateniienne invid ingången till Janes boudoir.

Varsamt drog han det tunga draperiet åt sidan. Hans fot sträcktes fram för att taga ett steg. Men oväntadt stötte den på ett hårdt föremål, som han vid närmare efterseende fann vara en läst dörr.

— Har hon stängt in sig? mumlade han med en känsla af öfverraskning . . . Hvad vill detta säga? Aldrig har något dylikt händt mig förr.

Och han fattade tämligen omildt tag uti den drifna bronsring, som var till för att dörren skulle kunna skjutas åt sidan. Men hur kraftigt han än drog, gaf stängslet dock icke vika. Och det blef honom snart tydligt, att fru Jane, alldeles mot hvad hon brukade, hade ordentligt läst in sig. En sista, kraftigare ryckning endast konstaterade detta ovanliga faktum.

Det var alltså ingen inbillning. Jane hade bommat till om sig, antagligen af fruktan för ett nytt, öfverraskande besök.

Hon syntes alltså hafva ondt samvete. Hvarför skulle hon annars vara rädd för sin egen man? tänkte Allan, i det han oroligt började mäta golvet med korta, raska steg.

Tanken på, att genast med våld bryta upp denna dörr, som hans hustru, noga räknadt, ej ens egde rättighet att stänga för sin make, förkastade han snart såsom en för mycket bullersam handling. — Deraf skulle uppstå oljud, hvilket genom de ej allt för massiva stockholmska trossbottnarna skulle göra grannarne i det stora huset, öfver och under Brattes, uppmärksamma på . . . Ja, hvem visste, hur man skulle kunna tolka ett dylikt larm midt i natten?

Någon annan entrée än denna fanns icke till Janes rum. Han måste således afvakta till hon själf behagade öppna.

Och så skulle det bli en ny scen af den art, hvilken ej numera vore ovanlig dem emellan.

Han var af en allt för mycket befallande natur, att ens vilja vika en härsmån, från hvad *han* tyckte vara sin rättighet såsom husets herre. — Hon *måste* lära sig lyda . . .

Men så för ett ögonblick smög sig en vekare känsla öfver honom. Han tyckte sig hafva varit för sträng redan då, när misstanken första gången fick insteg i hans hjärta. Hade han då, från början, varit mer forskande i tysthet, så hade kanske alla dessa tråkigheter kunnat undvikas.

Forska i tysthet, ja, mumlade han . . . Du sade det. — Än är det icke för sent. Jag anar, men är icke viss på, att det bref, Jane nyss brände, ej var från Vivi, som hon sade mig. *Der* har jag en sak att utforska. — Ah! Jag kan bli galen af allt det här . . . Och sömnen, den nu så välbehöfliga sömnen, flyr mig som vore jag dömd till evig vaka.

Med värkande hufvud kom han åter in i sitt arbetsrum och slog sig på nytt ned i den bekväma skrifstolen. Anblicken af det framför honom liggande manuskriptet till hans storverk, ledde hans tankar på den nyss hafda drömmen.

Han blef på nytt hemsk till mods. Den lilla lågan på cigarrtändaren var icke heller egnad att med dess svaga, blåhvita sken öka sinnets lugn. Brådiskande tände han ett ljus, och tog sig för att närmare kontrollera utseendet af den exploderade elektriska lampan. Icke en skärfva af det päronformade glaset kunde upptäckas. Det hade gått med den som med laboratoriet i drömmen. Allt hade förintats till atomer.

En obehaglig ängslan smög sig öfver honom. Nattens djupa tystnad föreföll honom lurande hemsk. Skuggan af honom själf syntes misstänkt, och det hvita pappersarket på bordet tog sig ut som en liksvepning, der det allt mer växte ut i längd och bredd för hans trötta, inflamerade blickar. Och under denna

svepning tyckte han att det rörde sig något, som mer och mer antog formerna af en människokropp.

Han sprang upp. En ny, ohygglig dröm syntes vara i antågande.

— Ut! Ut, måste jag, mumlade han. Kanske skall den friska nattluften ge mig svalka och lugn. Någon sömn tycks det i alla fall icke kunna bli af denna natt, annat än med galna drömmar.

Och utan att han själf visste hur det gått till, är han kort derpå klädd och på väg att fullborda sin afsikt. Brådslande kommer han ut på gatan, utan att märka hur Jane med döds-skrämsel i hjärtat ögonblicket förut nästan vidrört honom med sin framsträckta, darrande hand.

* * *

Klockan var ännu icke fullt åtta samma morgon då portvakterskan, med hela känslan af sin missions vikt, ringde på hos enkeöfverstinnan Stjernbanér, som nu hyrt sig en elegant våning två trappor upp vid Vallhallavägen.

Hon behöfde ringa ett par gånger till innan någon öppnade. Men då den väl honorerade portvakterskan märkte, att det var hennes nåd själf och icke en jungfru, kände hon sig ett ögonblick villrådlig om hur hon nu skulle utföra ett uppdrag, som syntes så till vida kinkigt, att biljetten borde direkt komma i rätta händer. Hon var dock snart fullt inne i sin roll när hon med sin djupaste nigning hördes säga:

— Go mårån hennes nåd! Förlåt att jag besvärar så fasligt tidigt. Men det vore väl icke möjligt, att få tala ett par ord med kammarjungfrun?

Öfverstinnan tog på sig en barsk min när hon svarade fru Pettersson:

— Hvad vill hon Emma då?

— Ja, si de' ä' lite' privat . . .

— Privat? Här talas icke något privat med mina tjänsteflickor. Har hon något särskildt otaldt med henne, får hon gå upp köksvägen.

Och innan portvakterskan ens hann ge svar på denna, för öfrigt mycket tydliga förklaring, var dörren stängd mitt för hennes näsa.

Hade detta ej varit, just hvad hon nu önskade, skulle nog fru Pettersson — portvakterskan, som var känd att hafva svar till hands — ej låtit afspisa sig så der utan vidare. — Ty hon kände sitt värde som husets Argus. — Men nu log hon inom sig själf ett löje af innerlig belåtenhet, under det att hennes knubbiga fingrar slöto sig allt fastare om den hemlighetsfulla biljetten. Och hon tänkte:

Man är nog icke så dum, som man ser ut. Den der högfärdsblåsan, skall jag ge likvid när det passar sig bäst . . . Tänk om jag nu varit en gås, så hade kärningen redan haft den här klenoden under sina ögon. Den snälla frökens hemlighet, ja, hjärtehemlighet, hade varit som uppdukad på kaffebordet, och jag, som har fått hela tio kronor för mitt besvär, hade stått der som en annan Judas Iskariot . . . Nej pass! . . . Känd eller okänd . . . Alla lika, ä' mitt valspråk. Har jag, Desideria Pettersson, lofvat en sak, så . . .

— Nej, se der har jag lilla fröken! utbrast hon, just som Stjernbanérska husmamsellen nu skyndade förbi i kökstrappan . . . Go mårån, go mårån! Hur står det till?

— Bra fru Pettersson. Ett bref ser jag. Är det till mig kanske?

— Inte precis. Men på sätt och vis . . .

— Hur så? Fru Pettersson gör mig nyfiken.

— Jo, det är visst en så'n der biljett-Amor till . . . Ja, tyst min mun får du socker.

— Till fröken Vivi kanske? fortsatte husmamsellen nyfiket, men äfven med ett uttryck af missträkning.

— Rätt gissadt, sa' han som vann på 13. Men tystlåtenhet är hederssak i det här fallet. Skulle lilla fröken vilja vara så god?

Och hon räckte husmamsellen biljetten i det hon med mycket viktig uppsyn fortsatte:

— Men *tillhanda* skall det vara. Sköter fröken den här saken som sig bör, så kan hon räkna på, att ha en vän för lifvet i fröken Vivi. Sanna mina ord . . . Gammal är äldst.

— — —

Vivi hade en stund senare nyss slutat läsningen af Janes biljett, och satt nu undrande med densamma i handen, just som dörren öppnades och hennes mor kom in helt brådskande och sade:

— Kläd dig genast! Du har främmande i salongen.

— Hvem då? Så här dags?

— Ja, något galet har visst händt. Han ville ingenting säga förr än han först fått tala med dig.

— *Han?* . . . Hvad säger mamma? Är det en herre?

Öfver Vivis bleka kinder drog sig en djup rodnad när hon tänkte: Det kan väl aldrig vara Kurt heller? . . . Ah, nu förstår jag . . . Det är Allan, som redan kommit hit. Min Gud, hur skall jag reda mig med allt det här?

— Hvad har du i handen Vivi? hörde hon nu sin mor brista ut . . . Ett bref tror jag?

— Ett bref är det icke, kära mamma, svarade Vivi med ängslan. Det är bara en lapp, som . . . jag gjort några anteckningar på för sömmerskan.

— Såå . . . Raska dig nu . . . Det är Allan, som väntar der ute. Kasta på dig något så när. Du hinner i alla fall inte göra toilette . . . Det är ju tjocka slakten förresten . . . Undrar

just, hvad han kan hafva för hemligheter att säga dig, som inte jag får höra?

— Visst får mamma det, svarade Vivi, glad öfver att modern ej genast bedt att få se den der "lappen till sömmer-skan" . . . Jag kommer på ögonblicket.

Modern hade knapt vändt henne ryggen, förrän Janes biljett provisoriskt doldes i en inbunden årgång af Idun, som låg till hands på Vivis arbetsbord. Hennes afsikt var att sedan, då hon åter kom in, offra den åt lågorna. Den kvinliga instinkten sade henne, att något "oerhördt" måste hafva passerat mellan hennes syster och Allan, om hon också ej ännu fullt kunde fatta, hvori detta oerhörda kunde bestå . . . Men att döma af Janes oroligt korta skrifsätt kunde Vivi dock utan allt för stort bryderi finna, att den biljett, som Jane här åsyftade såsom afskickad från Vivi, måste varit af den natur, att hennes man ej finge läsa den.

Utän att känna sig vidare säker på sig själf, kom Vivi ut i salongen, der Allan nervöst gick af och an utan att ens märka när svägerskan kom in.

Vivi hostade till helt lätt och sade:

— God morgon, Allan! Så tidigt du är ute i dag? Det är ju icke ens dager.

— God morgon, Vivi! Du ser förvånad ut? . . . Men jag hoppas, att du förlåter din svåger, då han är stadd i ett mycket viktigt ärende . . . Mycket viktigt, upprepade han liksom mera för sig själf och började åter gå af och an i rummet, konstnärligt undvikande alla de puffar, emmor, stolar, bord och långt ut på golvet framdragna soffor, som hörde till en modernare tids tapetserarepåfunder för att göra en våning "comme il faut".

— Du är så nervös Allan? bröt Vivi tystnaden, som verkade pinsamt på hennes ängsligt spända nerver. Hvad står på? Hvad har händt?

— Hur skall jag kunna veta det? Det är ju för den skull, som jag kommit hit.

Han stannade framför Vivi och spände ögonen i henne, som ville han läsa i hennes själ.

Vivi kunde på det hela taget lugnt uthärda denna blick. Visserligen hade hon alltid hyst stor respekt för sin sväger, för hvilken hon äfven en kortare tid trodde sig hafva egt varmare känslor än en flicka gerna bör egna sin systers blifvande man. Men nu i dag kände hon sig fullt solidarisk med Jane, så mycket mer som hon ej kunde tänka annat, än att det uppträde, hvilket måste hafva egt rum hemma hos Brattes, helt visst haft en upprinnelse, baserad på något misstag.

Vivi frångick således inkonsekvent sin första förmodan. Men hon kände sig tryggare i den uppfattning, hon fått nu. Och därför ville hon behålla den, om den var riktig eller ej.

— Hvad ha du och Jane för hemligheter med hvarandra? började Allan sitt förhör, med en röst, som var så olik den, han annars brukat mot Vivi, att hon kände sig nästan rädd, så oskyldig hon än var.

Ej utan att darra på målet svarade hon, undvikande att möta hans blick:

— Inga, käre Allan . . . Hvad menar du?

— Jaså inga? Men ändå skrifver du bref till Jane, som jag icke får läsa, så min hustru hon än är. Hur vill du nu förklara detta?

— Bref? Nej, jag försäkrar . . .

Förskräckelsen hade redan kommit henne att glömma Janes bön. För henne framstod Allan nu såsom den stränge domaren, hvilken kunde *pina* ut hvartenda ord af sanning, om hon ej godvilligt bekände.

-- Du narras icke nu? Du har alltså icke skrifvit något bref, någon biljett till Jane?

— Nej . . . Jo, det vill säga, nog har jag skrivit till henne . . . förr, då vi voro på landet, . . . men . . .

— Jag menar i går, i går eftermiddag, eller så.

Hans blick riktigt brände Vivi. Men just denna hans häftighet verkade småningom lugnande på Vivi, och kom henne åter att minna sig på halfsystemens bref, som ännu fans i förvarer inne i tidningshäftet. I det hon tillkämpade sig en styrka, som hon vanligen icke var i besittning af, svarade hon med tanke på Jane:

— Jaså i går, menar du? Jo, det är sannt. Det var en mycket viktig sak, som jag måste fråga henne om, en sak, som . . .

— Du måste förlåta mig, afbröt Allan, att jag tycker du svarar bra undvikande. Först säger du, att du ej har skrivit till Jane, sedan kommer det fram, att du meddelat henne en sak, en hemlighet, som synes hafva varit viktig, efter hvad du själf säger . . . Hvad vill du, att jag skall tro om allt det här?

Det var dumt af Allan att lägga in så mycken styrka i sin röst, som han nu gjorde, när han ej lät Vivi tala till punkt utan afbröt henne med sina förebräelser.

Vivi var visserligen sedan barndomen van vid blind lydnad. Men det var en kvinlig vilja, som hitintills behärskat henne, hennes mors vilja. Sin verkliga far hade hon aldrig sett, ty denne dog strax efter Vivis födelse. Och moderns andre man, öfverste Stjernbanér, var af ett allt för vänligt temperament för att kunna utfara med stränga ord mot en "flickstumpa", som han alltid kallade den försagda varelse, för hvilken han blifvit en andre far.

När hon därför hörde Allan tala i en ton, som aldrig någon annan än modern använde mot henne, uppreste sig hennes ambition till motstånd. Och i det hon mätte Allan med en blick från hufvud till fot, svarade hon, ej utan hån:

— Du har bestämdt icke sofvit godt i natt. Gå hem och

tag dig en lur till, så får jag sedan se, om det är lönt att tala vidare med dig i den här saken . . . God morgon!

Och hon vände Allan ryggen, samt försvann i angränsande rum, der den häpna svågern nästa ögonblick hörde svärmodern säga:

— Nå, hur var det? Hvad har händt?

Svaret kunde han icke uppfatta. Allt blef åter tyst derinne, och Allan fick en god stund ostörtdt sysselsätta sig med sina tankar.

— Tydligan har det ändå varit något dem emellan, tänkte han, i det han slog sig ned i en soffa för att invänta öfverstinnan och på lämpligaste sätt igensopa spåren af sin ovanliga morgonvisit. Vid närmare eftersinnande kom det nämligen för honom, att han handlat förhastadt. Till och med Vivi, den annars så undfallande och timida gamla fröken, hade upprest sig mot hans sätt att föra ransakning mot henne och halfsystemen; hvad skulle då icke den barska svärmodern göra, om han gent emot henne fortsatte på samma vis. Men trots den för sent ångrade stormlöpningens dåliga resultat, kunde han likväl ej annat än känna en värmande belåtenhet vid tanken på, att det bref, som Jane bränt, verkligen syntes vara en del af någon hemlig korrespondens mellan systrarna och ej, hvad han fruktat, ett kärleksbref till hustrun.

När därför öfverstinnan åter visade sig, var hans sinne i full jämvikt, och han mottog hennes inbjudan till morgontéet med sitt mest förbindliga leede. Vivi lät ursäkta sin frånvaro med att hon ännu icke vore klädd.

— Det måtte vara något fasligt viktigt, som du ville Vivi? började öfverstinnan sin undersökning . . . Så här dags äro vi sällan redo att taga emot. Men för din skull så . . .

— Ja, mamma får vara god och ursäkta mig. Saken är långt obetydligare, än den kan synas. Det vill säga, jag åt kan-

ske något, som var olämpligt för mig i går på slottsbalen, och fick sedan ingen ro på natten, och så vaknade jag midt i en vansinnig dröm.

— Dröm, säger du. Hur var den?

— Ja, nu är jag verkligen icke i stånd att relatera den.

— Hm! Drömmar äro minsann icke att förakta. De kunna ofta gifva oss fingervisningar, som kunna vara bra att ha. Men inte var det väl för den saken, som du ville tala så här tidigt med Vivi?

— Åhjo, på sätt och vis. Egentligen var det fråga om en liten biljett, som Vivi skrifvit till Jane. Jag ville läsa den, men fick icke. Och därför så . . .

Den gamla damen hade spetsat öronen. Hennes snarfyndighet hade redan vädrat upp någon intressant familjetvist. När allt kom omkring, var det kanske äfven embryot till en liten skandalunge. Men som hon själf på ett eller annat vis kunde hafva obehag af en sådan, måste hon först och främst hafva fullt reda på, hur saken hängde ihop, för att sedan, med sin vanliga och kända skicklighet, kunna tillbakakasta åtminstone de anfall, som rörde henne och Vivi, om skvallret riktigt kom i gång.

Hon tog på sig en mycket bekymrad min när hon nu svarade Allan, hvilken åter lugnad lät det stimulerande, starka téet smaka sig väl:

— Du talar om en biljett, som du icke fick läsa. Den der saken låter verkligen allvarligare, än du kanske tror. Jag kan aldrig tänka mig, att Vivi, som *aldrig* haft några hemligheter för mig, skulle ha det nu, mer än annars . . . Få se, få se! Det ligger bestämdt något under det här. Hvad sade Vivi, när du frågade henne?

— Icke ett ord, svarade Allan, hvars misstankar nu fått en ny och farlig näring . . . Det vill säga, hon sade både ja och nej på mina frågor.

— Både ja och nej! Besynnerligt . . . Vivi brukar aldrig slingra sig undan.

— Mamma tror således, att den der biljetten *icke* var skriven af Vivi.

— Det tror jag. Nästan med visshet.

— Nej, hvad säger mamma?

Allan hade sprungit upp. Hans utseende vittnade om liflig ängslan.

— Det kan ju vara möjligt att de spela ihop, fortsatte öfverstinnan efter en stund. Men detta återstår att taga reda på.

— Och om så *inte* är fallet?

— Då måste vi bruka list, svarade svärmodern, som aldrig haft ett ömt och moderligt hjärta för sin mans, öfverste Stjernbanérs dotter i ett föregående gifte. Håll dig bara lugn. Häftighet kommer man icke långt med i sådana här saker. Jane är en fullslipad natur och vaksam till det yttersta. Hon har icke alls Vivis fogliga och väluppfostrade sätt. Det skulle ju lätt kunna hända, att Jane i sitt trångmål tagit Vivi som förevändning för att på bästa och lämpligaste sätt förklara den der biljettens tillkomst.

— Hon sade det med bestämdhet.

— Sää. När fick hon den?

— Antagligen i går, medan vi voro på hofbalen. Hon syntes nyss hafva läst den, då jag kom in.

— Och då du ville läsa den, så brände hon upp den midt för dina ögon? Hur kunde du vara så dum, att ej hindra detta?

— Allt var ett ögonblicks verk.

— Saken ser betänkelig ut. Men som Jane och Vivi ej råkat hvarandra sedan detta inträffade, och Vivi ej heller fått något varnande bref, åtminstone ej ännu, så tror jag nog, att vi kunna mota dem båda i fällan.

— Det är tanken på detta, som gjort, att jag kom upp hit så tidigt.

— Jag kan fatta det, min gosse. Än kan ju heller ingen fara vara skedd. Men sådana här saker måste i alla fall ryckas upp med rötterna. Vi ha redan alldeles nog af familjeskandaler i denna stil utan att listan skall ökas med nya från *vårt* håll.

— Mamma tror således, att Jane . . . ?

— Man kan ju inte veta. Nu för tiden äro ju fruarna alldeles galna, och Jane har kanske fallenhet att taga smitta af det dåliga exemplet. Bland annat borde du aldrig tillåta henne läsa de der skabrösa, franska romanerna, och inga svenska heller . . . Vivi får aldrig läsa en bok, som jag icke först gått igenom . . . Man bör också vara försiktig i valet när man prenumererar på tidningar, skall jag säga. Vidare måste hennes sällskap väljas med urskiljning, såväl herrar som damer.

— Men detta är väl nästan att gå för långt? invände Allan med kändedom om Janes mycket själfviska natur.

— För långt, säger du? Nej, icke alls. Nog har det gått med Vivi. En hustru skall väl lyda sin man.

— Visserligen. Men inte var väl mamma så strängt hållen då farbror Stjernbanér lefde?

— Jag? Det blir en helt annan sak det, svarade öfverstinnan med öfverlägsenhet. Inte behöfdes det heller. Under den tiden visste fruarna af sig själfva att iakttaga, hvad som gick an och hvad som icke gick an. Inte skulle det heller varit värdt att den tiden hymla med några kärleksbiljetter och sådant der.

— Men vi veta ju icke än, om det verkligen var en kärleksbiljett, inföll Allan nervöst.

— Nej visst. Men man måste alltid antaga det värsta.

Allan kände sig som orm i myrstack, när han svarade:

— Skulle mamma inte redan nu, medan jag är kvar, kunna

få Vivi att bekänna, om hon skrivit eller ej till Jane i går? Jag blir galen af denna ovisshet.

Öfverstinnan svarade ej ögonblickligen på denna fråga. Hon tog sig till och med en god stunds betänketid. Slutligen reste hon sig och sade, i det hon närmade sig den dörr, genom hvilken dottern nyss dragit sig tillbaka:

— Du kan ha rätt. I min närvaro lär hon icke ha mod att kringgå sanningen.

Och den barska öfverstinnan slog upp dörren, samt hördes ropa med en röst, hvilken ej syntes rådligt att visa ohörsamhet:

— Kom ut, Vivi! Jag vill tala med dig. Genast!

Befallningen åtlyddes också så godt som omedelbart. Nästa minut befann sig äfven Vivi vid tébordet. Hennes utseende visade en oro, som hon endast med möda lyckades göra ej allt för påtaglig.

Emellertid hade hon ännu en gång fått tillfälle att studera Janes besynnerliga biljett. Hon anade, liksom första gången, att saken var långt allvarsammare, än hvad de få, hastigt nedskrifna raderna kunde säga henne. Äfven hade hon grund för denna misstanke i det förhållandet, att hon så tidigt på morgonen med extrabud till portvakterskan och från denna till husmamsellen fått sig brevet tillsändt.

Allans tidiga besök bekräftade aningens visshet.

Hon beslöt att vara på sin vakt. En inre medkänsla för Janes betryckta läge i denna affär — hvars rätta valör, om den varit henne bekant, skulle ställt henne som Janes argaste motståndare — sade henne, att nu måste hon, hur det än sedan skulle gestalta sig, ljuga halfsystemen fri. En gryende förhoppning, att hon sedan för denna tjänst kunde påräkna en återtjänst vid sträfvandet att vinna löjtnant Silversporres hand, kom henne äfven att med allvar söka tolka Janes bref efter bokstafven vid det korsförhör, som hon nu väntade sig.

Det blef naturligtvis öfverstinnan förbehållet att öppna anfallet.

Hon tog också på sig sin barskaste min, när hon vände sig till Vivi med frågan:

— Hör du Vivi! Hvad är det för hemligheter, som du och Jane hafva med hvarandra?

— Ingenting alls att tala om, kära mamma, svarade den tillfrågade utan att vika undan för moderns skarpa blick. Och hon kunde det så mycket mer, som hon ju inom sig måste känna sanningsenligheten af sitt svar.

— Icke det? Nå, då må jag då säga, att du icke känner mig rätt, Vivi, fortsatte öfverstinnan med en anstrykning af ironi. Annars borde du af erfarenhet hafva lärt dig, att intet, ej den *minsta* småsak, kan undgå min uppmärksamhet.

Hon gjorde en paus för att iakttaga verkan af dessa sina ord, hvilka åtföljdes af en ännu skarpare blick än förut.

Allan, som satt midt emot Vivi, kände sig något generad.

Hur gerna han än ville bevittna bekännelsen om, att Vivi och Jane dagen förut korresponderat med hvarandra — endast för att lugna eller ännu bättre döda den misstanke, som allt mer höjde sig anklagande mot Janes trohet — kunde han ej annat än här se sig som en anklagare, utan att ega andra bevis än Janes egna ord, hvilka han sjelf tviflade på. Men det ovanligt trotsiga sätt, som Vivi — den alltid förr så undfallande och försagda flickan — nyss visat honom, satte harnesk på hans ästundan, att åter se henne kufvad. Och han beslöt, att för den händelse svärmodern ej sjelf kunde komma till något resultat med den dotter, som så med ens visade sig hafva egna meningar, skulle han icke vara den, som lade ut förböner för att mildra den uppstudsigas straff.

— Nåå Vivi! Har du förstätt, började öfverstinnan efter en stund — Du vet, att undanflykter icke tjäna till något, när

det är jag, som vill veta, hvad du, mig oåtspord, behagar taga dig för. Alltså! Ha du och Jane en hemlig korrespondens med hvarandra? Rakt på sak med svaret! Ja eller nej. Men sanning, hör du. Intet annat än sanning.

— Ja, svarade Vivi, trots att lögnen framkallade en djup rodnad på hennes bleka kinder, en rodnad, som, dess bättre för henne, i detta fall tolkades såsom en yttring af förlägenhet inför svågern, hvilken hitintills endast deltagit i detta förhör såsom stum bisittare.

— Så der ja! Ändå ett steg närmare, sade öfverstinnan med en röst, som vittnade om, att hon själf var belåten med det redan vunna resultatet. — Det är vackert af dig, Vivi, att du har förtroende för din mor. Den der korrespondensen, som, jag hoppas det, är af en mycket oskyldig natur, har emellertid väckt Allans misshag. Han får nämligen icke taga del af dessa dina bref till Jane. Och i går afton brände hon till och med upp ett af dem midt för hans ögon. Du är visserligen ännu för barnslig och oerfaren för att kunna inse, hvad en dylik handling kan hafva med sig. Men för att mildra denna verkan, vill jag nu bedja dig, att du för Allan själf berättar, hvad det var för oerhördt viktiga privatintressen, som funno uttryck i detta hemlighetsfulla bref . . . Gör det nu, Vivi, så blir allt godt och väl igen.

— Jag kan icke, svarade Vivi, ännu allt för osäker på hur hon skulle vrida sin lögn för att bäst tjäna både sig själf och Jane.

— Kan du icke? Hvad för slag? Der skulle alltså finnas saker, som icke ens din mor får del af?

— Nej, men . . . hvarför skall jag säga det i Allans närvaro?

— Jo, helt enkelt därför, att det är *han*, som i första rummet lider af detta hymleri. Allan är Janes man, husbonde, stöd, hennes inför Gud vigde make. Se därför orsaken till, att han af dina egna läppar vill höra ditt svar.

— Jag vill betänka mig. Jag kan . . . icke nu säga . . .

— Betänketid är svepskäl för att dölja onda syften . . .

Du gör oss båda bäst till viljes, om du nu här i denna stund säger oss allt. Sedan må ni plita och skrifva bäst ni vilja . . . Nåå? . . .

Vivi sänkte rodnande sitt hufvud för den forskande blick, som envist häftades på henne från Allans ögon. Hon var för mycket kvinna att ej känna sig kränkt af sin moders inkvisitoriska förhör inför en man, som visserligen var hennes svåger, men som ju dock, noga räknadt, icke egde rätt att affordra henne någon räkenskap, allra minst för innehållet af de bref, hon kunde hafva skrifvit till Jane.

Men så kom det plötsligt för henne, att den lögn, hon nyss följande Janes råd pådiktat sig, dock kunde vara till gagn äfven för henne själf och ej endast för den strandsatta Jane.

Hennes drag fingo ett uttryck af större liflighet, och hon reste sig med en beslutsam rörelse, högst ovanlig för henne, och nu särskildt lämpad att göra verkan. Med en röst, som bar spår af den sinnesrörelse, hvilken verkligen tagit plats inom hennes insjunkna bröst, utbrast hon:

— Nåväl! Jag vill bekänna, fast jag rätteligen ej nu bort göra det. Hvad som dikterat mina bref till Jane, min halfsyster, är behofvet af att vinna ett förstående hjärta i det lidande, som sedan länge tärt mig.

— Ett lidande, säger du, kära barn? Hvarför då icke förtro dig till din mor, till mig? afbröt öfverstinnan, ej utan förvåning och missräkning.

— Derför att jag vet, att du ej skulle förstå mig i detta fall.

— Hur vet du det? Har du rönt prof derpå?

— Ja! Ty när jag först talade med mamma om denna sak, tog mamma den som en affär, hvilken lätt skulle bli utredd med enbart panningar.

— Ah! Du menar dina känslor för löjtnant Silfversporre? Är det icke så? Svara mig, Vivi!

— Jo, mamma.

Vivi vände sig bort med rodnande kinder.

— Nå, ser du der, Allan, hvad du har gått och grämt dig för, fortsatte den barska damen, vänd till sin måg . . . Den lilla fjällan har trott, att Jane kunde hjälpa henne bättre än både du och jag. Nå, det må jag då säga, var att gå öfver ån efter vatten, att gå till grannas och låna eld. Du borde kunna inse, att Jane vore den minst lämpliga böneman, som här stod att välja. Jane är ju en ung fru, till åren åtminstone yngre än du själf. Icke passar det, att hon vänder sig till en man med sådana saker, som att tigga kärlek för sin syster.

— *Det* har jag aldrig bedt henne om, föll nu Vivi in, för att åtminstone mildra den löjlige dagen, hon nu själf placerat sig uti . . . Jag har endast talat om för henne, hvad jag känner för Kurt, löjtnant Silfversporre, menar jag . . .

Allan hade fått en sten lyftad från sitt hjärta. Glädjen öfver att än en gång hafva misstänkt sin hustru med orätt, gjorde honom deltagande för Vivis känslor. Han reste sig och gick fram till henne, samt lade sin hand på hennes axel, i det han sade:

— Hvarför sade du mig icke detta, när jag nyss frågade dig om orsaken till ditt ominiösa bref? Då hade jag redan kunnat trösta dig, med hvad jag vill säga dig nu. Så hör då! Jag tror mig ej hafva sett alltför galet, då jag säger, att Kurt helt visst hyser varmare känslor för dig, än du anar.

— Allan!

Hennes röst innebar något af en sommarfågels helsning till vaknande dag.

— Ja, tro mig, Vivi. Han kommer ofta upp till mig. Och vi hafva mer än en gång fört samtalet på hans blifvande

val af maka . . . För dig synes han verkligen hysa ett mycket varmt intresse.

— Allan! Lek ej med mina känslor. Säg icke något, som du kanske icke menar.

Nu hade hennes röst sorgens och tviflets dofva klang.

— Tro mig, Vivi, och var lugn. Jag lofvar dig, att hvad på mig ankommer, skall . . .

— Allan! Allan! Ingenting får du säga åt honom. Icke ens med en min får du förråda, hvad vi nu här talat om. Älskar han mig ej — och det är detta, jag tror — då skall heller aldrig någons öfvertalning kunna inverka på honom. Men du skall göra mig löjlig i hans ögon, och jag skall aldrig mer, utan att blygas till döds, kunna möta hans blick. Hör mig Allan! Icke ett ord om denna sak.

— Men hvarför skrifver du då till Jane? Tror du, att hon kan hjälpa dig bättre?

— Nej, derom har jag icke heller bedt henne.

— Hvad vill du då, att hon skall göra?

— Jag har endast talat med henne om min kärlek . . . Och jag har . . .

Hon tystnade, liksom rädd att fortsätta. Hennes ansikte dolde sig i händerna, och från det mot bordduken nedsjunkande hufvudet kunde man höra ljudet af svaga, med möda återhållna snyftningar.

Vivi grät.

Först sedan hon nu i ett ögonblick af rådvillhet — rörande det parti, hon borde taga för Janes sak, som hon icke ens kände till — öppnat sitt hjärta fullt för modern och svågern, insåg hon, att dessa väl knappast skulle kunna hjälpa henne.

Kärleken låter icke tigga sig. Den ger sig helt åt den,

som hjärtats val faller på, det naturliga valet, som icke behöver och icke aktar på någon bönenman.

Det var det oätkomliga af gensvar på denna kärlek, som nu prässade fram tårar ur Vivis ögon.

Med en blick af försagd hjälplöshet reste hon sig ändtligen och vände sig till öfverstinnan, sägande:

— Mamma! Får jag gå in till mig nu?

— Ja, mitt barn. Gå nu in . . . Gråt icke mer. Allt skall nog bli bra, skall du få se . . . Inte är det värdt du gråter, innan du fått korgen . . . Ja, ja! Förstå mig rätt! . . . Se så, se så! Det kan bli fortare än du tror, som du får klä dig till brud. Silfversporre skulle till och med prisa sig öfverlycklig, om han finge en sådan flicka som du . . . Gå in nu, min unge, så får jag tala vidare med dig sedan.

Likt ett barn lydde den trettiofemåriga flickan sin moders tillsägelse, helt visst glad öfver, att det pinsamma förhöret nu var slut.

En kort stund senare tog Allan afsked af sin svärmoder, sedan han lofvat denna att ej med onödigt prat, hvarken till Jane eller Kurt, blotta de känslor, som Vivi under detta morgonsamtal lagt i dagen.

Sakta styrde han vägen mot hemmet.

Det var ej utan en inre känsla af förödmjukelse, som han motsåg mötet med sin hustru. Han undrade icke det minsta öfver, att Jane, vredgad öfver sin makes upprepade och obefogade misstankar, hade stängt in sig.

Men öfverstinnan satt tankfull kvar i sin bekväma hvilstol.

De sammanknäpta händernas tummar snurrade i rask kretsgång om hvarandra. Den hopknipna munnen och den rynkade pannan vittnade om, att viktiga tankar rörde sig i hennes hufvud.

Tydiligen var hon icke riktigt på det klara med, hvad hon skulle tro om allt detta.

Och när hon ändtligen reste sig för att i hushållsdepartementet gifva sina dagorder, hörde man henne mumla:

— Ja, vi få väl se, vi få väl se ! . . . Ingen rök utan eld. Men nog skall jag hålla ögonen öppna.

SJUNDE KAPITLET.

Lawn-tennis med erotik.

Jane hade icke vaknat förr än långt fram på förmiddagen. Hon kände en brännande nervsmärta plåga sitt hufvud, och vid en blick i spegeln fann hon kinderna bleka och glåmiga. Hennes händer darrade lätt och ögonen voro ej fullt villiga att tjänstgöra. Styfnaden i lederna vittnade äfven om, att hennes fysik var i olag. Ej håller tycktes hjärnan vilja tjänstgöra; ty med tänkandet gick det långsamt. Nattens händelser hade tydligen kommit hennes förut nervösa själstillstånd att förvärras, och hon såg därför detaljerna mer dunkla, än hon af fruktan för efterräkningar borde gjort.

Långsamt iklädde hon sig en lätt morgonhabit och gick fram till toilettbordet, der hon ytterligare tog sig god tid med att granska sitt yttre. Mekaniskt drog hon härunder ut en toilettlåda, der ett litet husapotek var inrymdt. Här fans åtskilligt af den moderna tidens läkemedel mot nervåkommor. Na-

turligtvis saknades hvarken järnpiller, fenacetin eller det kanske modernaste, antifebrin, för att ej glömma sylfonalpulver mot sömnlöshet. Med slö likgiltighet granskade hon hvarje liten påse liksom obeslutsam om, hvilken sats hon nu först borde betjäna sig af. På måfå valde hon ändtligen antifebrinet, som ju skulle vara så verksamt mot hufvudsmärtor, och öppnade papperskapseln, samt strödde de salta kristallerna på tungan, utan att ens begagna sig af att skölja ned dem med en klunk vatten.

Fru Jane var van vid medicinering. För henne, liksom för hvarje annan nutidskvinna af värld, ingick medicamenter i den dagliga dieten. För hennes lifsfunktioner var den årsaffönade läkaren på modet en minst lika viktig faktor som luften är det för lungornas arbete. Men på samma sätt som fetischdyrkaren piskar sitt guds-representrande beläte, när den ombedda nåden uteblir, gisslade fru Jane sin läkare såsom oduglig, då han ej mäktade hålla i jämvikt hennes nervsystem.

Hon hade också en annan orsak att beklaga sig öfver denne af Allan utsedde funktionär. Den orsaken var af en mycket allvarlig natur. Jane trodde nämligen på morfinet; men hittills endast som teoretiker, ty det praktiska erfarenheten, som skulle styrka hennes tro, den hade husläkaren förmenat henne.

Önsknigar äro gissel, då de ej ha hopp om att bli uppfyllda.

Detta kände fru Jane allra helst nu, der hon satt som måltafla för plågornas pilar. Och hon fördömde den vetenskapliga despostism, som enväldigt satt sig till domare öfver, hvad man fick och icke fick betjäna sig af för att bota, eller åtminstone döfva de sviter af syndafallet i paradiset, som kallas krämpor och lidanden för både själ och kropp, och hvilka följande generationer fått taga till arf efter sina exotiska stamfäders s. k. "synd".

När Jane ändtligen reste sig för att tillkalla sin kammar-

jungfru, kände hon sig på långt när ännu icke säker på det parti, hon borde taga gent emot sin man, i fall denne verkligen observerat hennes tidiga morgonpromenad.

Hon var nu till och med för slö att tänka derpå. Slumpen finge gifva henne svaren i munnen. Resultatet fick forma sig efter omständigheterna.

Blir det brytning, nå väl an, tänkte hon, i det handen lätt tryckte till knappen, som öppnade strömmen för ringledningen... Det måste ju inträffa förr eller senare. Hvarför skall man onödigtvis hala ut på tiden? Den är starkast, som handlar snabast, och jag... ja, jag skall icke...

— Kom in!

— Kan inte. Hennes nåd har ju låst igen.

— Ah! Ja visst, mumlade Jane, i det hon nu först erinrade sig att hon reglat sig inne, när hon kom hem.

Och likt en drucken eller en nyss från långvarigt sjukläger uppstigen, raglade hon fram och vred om den i låset kvarsittande nyckeln.

— Jag knackade på som vanligt klockan half åtta, sade tjänsteanden, i det hon betraktade sin husmor med en hastig men granskande blick, som syntes forska efter orsaken till det högst egendomliga deri, att dörren mellan boudoiren och det bredvidliggande lilla kabinettet var stängd, hvilket aldrig förut händt, sedan hon tagit anställning i det Bratteska huset.

— Ligger kapten?

— Nej, hennes nåd... Han gick bestämdt ut mycket tidigt i morse. Så kom han hem så der fram åt nio, eller kanske hon var mer, och så gick han ut igen, sedan han ätit frukost.

— Jaså, han åt först?... Kamma mig så fort som möjligt; jag skall till doktorn...

— Jaså, han åt innan han gick, tänkte Jane, under det kam-

marflickan ordnade hennes rika blonda lockar. Han var således icke i misshumör, ty då smakar han icke en bit. . . Men hvar kunde han ha varit förut? Icke gick han ned till varfvvet. Icke gick han väl heller ut att promenera. . . . Ah! Tänk om han. . . .

— Skynda på med kamningen. Mottagningen slutar klockan elfva.

— Hon är half nu, hennes nåd.

— Skynda på, säger jag.

— Helt visst har Allan varit uppe hos Vivi, fortsatte Jane sin tankegång. . . . Hvad har han sagt, och hvad har hon svarat? Är det kanske bara en onödig ängslan, jag känner? Icke är väl Vivi så dum, att hon ej kunde fatta, att det var något viktigt, som dref mig till att. . . . Ah! Tänk om hon ej fått mitt kort. Kanske den der pratslamsan i porten glömt bort hela ärendet. . . . I så fall har Allan förekommit mig, aha. . . .

— Nå blir du då aldrig färdig?

— Genast hennes nåd. Men håret är så förfärligt ostyrgt i dag. Det vill icke alls känna tången utan raknar ögonblickligen.

— Nå, bränn ännu mera då. Det skall lyda.

Och fru Jane fattade själf det moderna hårförderfvande verktyget och klämde in en nypa pannhår mellan dess heta klor samt rullade upp detta med en styrka, hvilken man ej skulle tilltrott Janes späda fingrar.

— Aj!

— Gjorde hennes nåd sig illa?

— Brände mig bara en smula. . . .

Syns det?

Och hon vände sin panna mot kammarjungfrun, som kritiskt granskade "brandstället", der en röd, på öfverhud blottad fläck visade, hvar tången hade satt ett märke. Lukten af brändt hår konstaterade utom dess att hårkrusaren varit för mycket upphettad.

— Det ser fult ut, det der, hennes nåd. Får jag lof att badda på med litet stomatol?

— Nej, tag hellre cholepalmine, det brukar hjälpa bättre.

Och fru Jane, som nu kände sig afväpnad från att själf lägga handen vid sin frisyra, lät derpå kammarjungfrun afsluta detta bestyr utan jägtande pådrifning.

Ändtligen var hon redo att gå ut. Den framdukade frukosten hade hon ej smakat. Någon matlust kände hon icke och hennes vanliga morgondosis af Blands järnpiller fick i dag stå öfver.

Med pelskragen öfver den eleganta promenaddräkten stod hon just i begrepp att lämna våningen, då tamburklockan anmälde ett besök.

Otåligt öppnade Jane själf dörren, i det hon med ögonen på den inträdande brast ut:

— Nej, hvad ser jag? Tante Adelaide! Nå, det må jag säga var rart främmande.

Janes röst bar vittnesbörd om, att orden äro till för att dölja tankarna enligt den store Talleyrande. Men den inträdande syntes i alla fall taga dem för kontant. Ogeneradt trängde hon sig in i salen, förbi husets unga värdinna, och satt nästa ögonblick helt bekvämt nedsjunken på en stol, utan att på minsta vis låtsas om, att fru Bratte stod klädd för att gå ut.

— Tante får ursäkta mig. . . . Men. . .

— Ja, jag ser! Du ämnar dig ut? Skall du gå långt?

— Nej, bara till Hamngatan, upp till doktorn.

— Såå. Du är krasslig?

— Inte precis. Men det är bättre, att möta Olle i grind, än. . . .

— Ja, visst; ja, visst ja! Just mina tag, kära barn. Sätt dig nu ned en stund. Det är en sak, som jag måste fråga dig om, och det är därför, som jag kommer så här tidigt och ej på mottagningstid. . . . Är din man hemma?

— Nej, han har nyss gått ut, svarade Jane, kanske icke fullt med det tonfall, som var lämpligt att dölja hennes otålighet. . . . Han gick för en halftimme sedan. Vilde tante kanske tala vid honom.“

— Nej, inte precis, lilla Jane. . . . Men hör du, en annan sak. . . .

Och hon sänkte rösten nästan till en hemlighetsfull hviskning, när hon fortsatte:

— Har din man varit hemma i natt?

Jane kastade en misstänksam blick på sin interventör, när hon svarade:

— Allan ja. . . Hur så?

— Jo, jag bara frågar. . . Det är intet särskildt, men i alla fall ville jag höra, om du visste, hvad man pratar om.

— En skandal, som vanligt, svarade Jane kyligt och kastade en blick på väggklockan.

— Något ditåt. . . . Det är en rätt stor skandal till och med.

— Och i den skulle Allan var inblandad?

— Det har jag icke sagt.

— Men hvarför frågar då tante efter honom, i samma stund som tante. . . .

— Jo, därför, att jag vet, att han brukar trifvas på klubben der vid Stureplan.

— Der har han inte varit på minst en månad.

— Hur! Hvad folk hittar på. Man har sett honom i

morse vid — ja, ja, jag skall låta tiden vara osagd, men det var visst omkring fem eller så der. — Han kom då släpandes som en skugga på Vallhallavägen och såg alldeles förstörd ut, säger man.

— Hvem har sagt detta? Det är ju den nedrigaste osanning hvarje ord!

— Ja, se der ser du, mitt barn.

Ytterligare en bekräftelse på, att man ej bör tro allt, hvad

människor prata. Jag har till exempel. . . .

— Tante får ursäkta, men jag måste. . . .

— Ja, visst; ja, visst. . . . Helsan framför allt. . . . Men det är också en annan sak. Du var ju på slottsbalen i går?

— Ja, det var jag, svarade Jane snävt.

Tanten brydde sig icke heller om det afvisande i tonfallet, utan fortsatte:

— Det var väl förtjusande der, kan jag tro?

— Åja. . . . Inte något vidare i mitt tycke.

— Inte? Ja, den ungdomen! På min tid skulle en sådan grace gjort en galen.

— Fordringarna voro nog mindre då, kära tante. Nu har man så mycket annat att bli galen af, tillade hon med en suck, som omedvetet stal sig fram öfver hennes läppar, men likväl ej undgick tantens skarpa iakttagelse.

— Hon stannade och lät blicken flyga ut öfver den fagra vinterbild, som öppnade sig utanför det fönster, der hon tagit plats.

Jane kände, att hon rodnade. Men på samma gång en viss ängslan smög sig öfver henne, så kunde hon dock icke annat än inse det rent af oförklarliga, ja omöjliga i, att hon själf här vore målet för tantens anspelningar. Hvem skulle väl kunna . . .

— Ja, det är verkligen besynnerliga saker, man får höra i den vägen, fortsatte skandalspriderskan, i det hon nu fäste en lurande blick på Jane. . . . Kan du tänka dig, att redan före tio fick jag i dag höra en högst orimlig historia, i hvilken ingen mindre än du *själf* skulle vara hjältinnan.

— Jag? utbrast Jane häpen och med nyvaknande ångest. . . Menar tante mig? . . .

— Se så, så, mitt barn. Tag icke vid dig, så att du blir sjuk. Sätt dig i stället, skall du få höra, hur man i hast kan taga hedern af sin nästa, när man ej har annat att fördrifva tiden med.

— Omedvetet hade Jane sjunkit ned på en stol, efterkommande uppmaningen. Hon bäfvade för, hvad hon kunde få höra. Kanske att Kurt, likt många andra män, redan. . . .

Men innan hon ens hunnit tänka denna tanke till botten, öppnade åter pratmakerskan sin mun, sägande:

— Direktör Lewmeyers fru kom just in till mig redan vid niotiden nu i morse, som jag sade. Jag såg på henne genast, att något ovanligt hade händt. Direkt på sak frågade hon mig, om jag kände kaptenskan Jane Bratte, som alla herrar springa galna efter. Och . . .

— Men detta är ju . . .

— Ja, visst! Men tyst skall du få höra. . . . Visst känner jag Jane, svarade jag, Brattes är ju mina bästa vänner, ja de enda, som jag verkligen håller af, tillade hon med en himlande blick, hvilken Jane icke syntes observera, när hon svarade:

— Nå? Hvad hade direktörskan att säga om mig då?

— Icke precis om dig, kära barn. Fast ändå på sätt och vis. Det vill säga, det var nu egentligen din man, som. . . . Men det kan ju vara till näst, jag tittar upp. . . .

— Nej, nej. Nu vill jag veta det. Hvad sade hon?

— Hur! Jag trodde, att du hade brädt. Mottagningarne hos din läkare bruka. . . .

— Jag går inte dit i dag. Vill tante inte äta en liten smörgås och dricka litet kaffe eller. . . .

— I så fall chocolate, min vän, men gör dig nu intet omak eller hinder för min skull. Jag lättar väl litet på kappan då. Det är rätt friskt ute.

— Ja, bitande, svarade Jane med tanke på sin morgonpromenad.

— Jaså. Du har således redan varit ute?

Frågan kom med en förstulen, lurande blick och tydligen afsedd att öfverrumpla.

Jane märkte, att hon försagt sig och kunde ej undvika, att en lätt färgskiftning drog öfver hennes kinder, då hon gick ut att gifva order om chocoladen. Hon låtsades ej heller hafva hört tantens fråga, när hon åter inträdande kastade fram:

— Nå, hur var det med direktörskan Lewmeyers bekymmer?

— Tag icke vid dig så där, kära barn. Man skall icke bry sig om, hvad folk pratar. Direktörskan är dessutom begåfvad med en ytterst liffig fantasi i allt, som rör andra; och hvad hon nu berättat är ju föröfrigt icke något så hemlighetsfullt, att icke litet hvar har nys derom.

— Nå men säg då. . . .

— Sakta, sakta i backarna. Din man har ju varit hemma hela natten säger du? Alltså så står *han* utom den här saken. Men är det sant, som man säger, att minst hundratusen kronor sattes i omlopp, då kan du också prisa dig lycklig att han ej var med.

— Man öfverdrifver alltid, hvad herrarne ta' sig för på klubbaftnar. Allan spelar dessutom högst obetydligt.

— Hvad vet lilla nåden egentligen om det? Vi kvinnor föras så att säga bakom ljuset från vaggan till grafven. . . .

Och den gamla damen, som Hymen alltid gått förbi utan en tanke på frestelse, himlade på nytt med sina små, lurande ögon och fästade derpå en blick af tillgjordt medlidande på sin interlokutör, när hon fortsatte:

— Du är nog icke ett undantag, du heller, kära Jane. Det är därför bäst att se upp i tid. Mina misstankar, som blefvo väckta af direktörskan, styrkas i viss mån af den omständigheten, att hennes son, löjtnanten, en vildbasare förresten oss emellan sagdt, har mött din man ända uppe vid artillerikasernen redan vid sjutiden i morse, eller kanske det var sex.

— Sex? Nej, aldrig möjligt? utbrast Jane, i det hon med en handrörelse bad tanten slå sig ned vid det dukade frukostbordet, dit chocoladen nu blifvit inburen.

— Alldeles absolut sanning skall detta vara, svarade tanten och lät en hel tesked socker sjunka ned i det ångande vattnet. Och liksom för att visa, att hon, så fröken hon än var,

äfvén förstod sig på husliga ting, fortsatte hon, afvikande från ämnet:

— Jaså, ni koka inte chokolade med mjölk, som man gjorde förr, utan slå i sån't der pulver i varmt vatten.

— Tante kan få, hvilket tante vill. Jag för min del tycker bäst om den så här.

— Alldeles utmärkt; men går det inte mera åt? svarade tanten, i det hon lät två skedar pulveriserad cacao följa sockrets föredöme, så att det hela fick utseende af en brunaktig gröt, hvilken dock raskt förtunnades med en ansenlig kvantitet grädda.

Trots den ängslan tantens ord om Allans tidiga morgonpromenad väckt hos henne, kunde hon dock icke låta bli att draga på munnen åt detta skvallermosterns födgenie, som aldrig förnekade sig. Men detta leende dog åter hastigt bort, när tanten nu hördes säga, i det hon angrep ett större stycke tårta:

— Det *kan* ju vara möjligt, att löjtnant Lewymeyer sett fel. Han kom från festen efter slottsbalen i Grandes grop förstås och var nog lite' lifvad, som herrarna kalla det. Han berättade emellertid en annan sak, som jag dock genast måste opponera mig emot. Och den saken rör *dig* direkt, min vän, en mycket tråkig sak för resten.

Hon gjorde med beräkning en paus för att iakttaga verkan af dessa sina ord. Men Jane, som kände henne, var nu på sin vakt, när hon med skenbart lugn och väl spelad likgiltighet både i tonfall och min frågade:

— Om mig? Nå, det skulle vara?

— Ja, jag tänkte verkligen icke tala om det. Men så kom jag å andra sidan att inse, att det vore bättre, om du finge höra det af en *verklig* vän, än af någon annan. En ung, vacker fru har alltid vedersakare, skall jag säga. Hm! Ja, ja! Rodna nu inte för det.

— Nå, hvad sade man?

-- Hm! Han säger, att han sett dig, ja, han skulle nästan kunna svära på det, vara inbegripen i någon dispyt mellan en polis och en drucken artillerist i närheten af Karlavägen eller om det var vid Östermalmsgatan, det vill jag låta vara osagdt.

— Jag? Har man blifvit alldeles galen? När skulle detta ha skett?

Frågorna kommo snabba och nervösa, under det hon kände, hur blodet hastigt vek till och från hennes kinder. Ofrivilligt grep hon tag i bordskanten för att ej segna till golvet, till ytterlighet häpen öfver, att man var hennes hemliga morgonpromenad på spåren, och att dermed förknippade händelser redan kommit under debatt.

— Mår du illa, kära barn? Du ser blek ut.

— Jag? Nej, inte det minsta . . . Tycker tante det?

— Ja, du blef så besynnerligt blek i en hast . . . Nå, men hvad säger du om den der historien?

— Den . . . den är oförsynt, ja förolämpande. Men Allan skall få taga i tu med den gunstig herrn.

— Just så, min unge! svarade tanten med en hvass blick. Det är ju en riktig skandal. *Du* tillsammans med poliser och artillerister, innan det ens hunnit bli dager. Det är förfärligt, hvad karlar, som fått litet i hufvudet, kunna sätta hop historier om oss stackars kvinnor . . . Känner du honom? Har du förargat honom kanske?

— Jag vet mig aldrig hafva sett honom.

— Ja, der ser man, der ser man. Men vi ska' ta' reda på det här . . . Lita på mig, du min unge . . . Tack, tack! Den der chocoladen var ju alldeles ypperlig. Den kan man ju riktigt rekommendera . . . Men, hör du, en ann sak. Det är nu icke värdt, att du rör något vidare i det här, förr än *jag* får taga närmare reda på detaljerna af löjtnanten själf. Han låg förstås nu på morgonen, hade nyss lagt sig, efter hvad Beate,

hans mor, direktörskan, sade. Sedan ska vi allt . . . Ja var så lugn du . . . Och så ännu en sak. Skulle du helt å propos å någon bazar eller dylikt komma i beröring med Levymeyers, så låt dem inte veta, att det är *jag*, som . . . Ja, du förstår . . . När man är fattig som jag, får man icke stöta sig med folk . . . Ja, adjö, adjö med dig nu. Hur mår din mamma och syster?

— Bra, hvad jag vet, svarade Jane med återvunnen fattning. Skall gå till dem i dag.

— Såå. Nå då blir det ju utmärkt att få be om min helsing . . . Adjö, adjö. Helsa din man.

Hon var ändtligen ute i tamburen, då hon åter hördes pladdra:

— Du har icke börjat med den der lawn-tennis än, som är så modern?

— Hur vet tante? . . .

— Hörde det härom kvällen hos Spritzermanns.

— Då vet man om mig der mer, än jag vet själf.

— Ja, ja. Åter ett bevis på, hur folk kan prata. Adjö, adjö. Jo, det var sant . . . Går han hit ännu den der löjtnanten, hvad heter han nu igen, den der ståtliga vid hästgardet?

Mörkret i tamburen dolde lyckligtvis Janes rodnad, när hon svarade:

-- Menar tante löjtnant Silfversporre?

— Just han! Nå, blir det något parti mellan honom och din syster?

— *Den* saken har jag icke alls reda på, svarade Jane oförsiktigt snäft . . . Fråga henne själf eller ock mamma. Icke ha vi fått kort om deras förlofning, hvarken Allan eller jag.

— Kanske den är hemlig ännu så-länge? svarade tanten med en hvass blick; om af förargelse öfver tonfallet i Janes röst eller af andra orsaker, var svårt att utreda. Och innan Jane fått en tanke på att besvara denna indirekta fråga, som med

rätta syntes henne väl mycket indiscret, hade tanten med ytterligare ett par "adjö" lämnat föremålet för sin tidiga skvaller-recognoscering.

Helt förbryllad, återvände Jane till sitt rum och lät tankarna bära ut på en svårsökt färd mot klarhet i allt detta kaos af skvaller och spioneri. Hon började blifva rädd att till och med inom sina egna dörrar vara utsatt för något späjande öga, annat än möjligtvis från sin man, hvilken hon dock ej trodde om en sådan låghet, att han *smög* sig öfver henne och hennes handlingar. Något dylikt hade hon ännu aldrig sett.

Men den gamla skvallerblåsan, som nyss lämnat henne, hade ju, genom den grälsjuka direktörskans utsago, hört talas om, att Allan tidigt på morgonen visat sig uppe vid Vallhallavägen. Jane visste ju, att han skulle gå dit, och upplysningen endast konstaterade, att han verkligen hållit ord. Det var alltså dit, han skyndat, när han gick förbi henne nere i förstugan, då hon smugit sig intill väggen.

Tanken på hvad som nu hade förefallit — om Vivi fått den viktiga biljetten, och hur hon redt sig undan alla de snärjande frågor, som Allan, drifven af sina misstankar, kastat fram — gaf henne endast nya gåtor, ett nytt kaos, som ej var lättare att finna en ljusning i, än i hur hon, annat än med ett skarpt förnekande af fakta, skulle kunna fritaga sig från att hafva varit i delo med ordningsmakten som en vanlig nattsvärmerska.

Jane fruktade också den gamla skvallrande frökens hvassa och snabba tunga för alla de skandaler, som redan satts i omlopp af henne, dessvärre nästan alla med fullt befogad grund. Hon var en mästare i att spana upp stoff till sina intressanta underhållningar vid både förmiddags- och eftermiddagskaffet, särskildt vid det sista, hvartill en delikat middag blifvit lagd som grund i det hus, der hon för dagen gästade, naturligtvis som "en gammal kär vän".

Adelaide Fischner — allmänt kallad rätt och slätt "tante Adelaide", eller af de äldre och med henne jämnåriga endast vid förnamnet utan "tante" — hade godt väderkorn och skulle helt visst blifvit en utmärkt kapacitet för hvilket lands detektivcorps som helst, om hon ej blifvit född till kvinna. Deremot är det mycket omtvistligt, om hon som aflönad detektiv skulle haft en mer ekonomiskt god ställning än den, hon nu åtnjöt för sitt skvaller i förmögnare hus. Hon var ständigt bortbjuden hos många, en gärna sedd gäst hos andra, artigt mottagen på vissa håll och icke direkt afvisad från ställen, dit hon ännu hade mod att gå, fast man der rönt åtskilliga obehag genom den lösmynta tantens tunga.

Hennes ställning som gammal fröken — fattig naturligtvis — försvarade delvis många allt för täta visiter. En liten pension från några aflägsnare, väl situerade släktingar satte henne i stånd att bibehålla en liten nätt lägenhet vid Maria kyrkogård, och hvad kläderna beträffade, öfversåg man alltid gerna, att dessa aldrig harmonierade med omgifningens oftast slafviska lydnad för modets lagar.

Af naturen utrustad med ett ovanligt godt hufvud, var tante Adelaide icke lätt att bringa ur koncepterna, då man ansåg sig böra ha vissa skäl att snärta till henne för några ord mellan fyra ögon, men som man på annat håll fått igen.

Familjen Bratte hörde till de hus, som icke hade förmånen eller rättare risken att se fröken Adelaide Fischner hvarje dag. Hon kom rätt sällan till och med, helt visst hufvudsakligast emedan hennes eminenta talang ej fann nog uppmärksamhet af husets härskarinna, och hon därför ej ansåg sig göra rätt för erbjudna välfägnader.

Hos Janes fostermor hade tante Adelaide ännu icke blifvit fullt varm i kläderna. Men hon hoppades snart bli det och arbetade nu med energi och i tysthet på ett vänskapsband mel-

lan sig och öfverstinnan, "den gamla småstadsdraken", som hon kallade henne i mer förtroliga ensamhetsstunder med äldre väninnor af stockholmsvärlden.

Det var en dylik vänskap, som Jane fruktade. Särskildt hade hon farhågor beträffande Vivi, hvars öppna natur ej var svår att utforska och dermed mycket, som ej vore så lämpligt för tante Adelaides öron.

Jane beslöt att snarast varna Vivi för denna väninna och ville själf först och främst taga alla mått och steg, som hon kunde, för att skydda sin egen hemlighet, hvilken redan varit nära att flygta ut.

Åter tog hon på sig hatten och kragen. En granskande blick i den stora tamburspegeln och en kritisk liten jämkning på frisyren, en blick på uret, som visade kvarten öfver elfva, och så ut i förstugan och fram till hissen.

Hon häjdade sig, vid det att hon hörde röster stiga upp

ur rännan, der den hydrauliska pressen nu arbetade upp hisskorgen, som ögonblicket derpå stannade vid Brattes förstuga.

Hennes man och Kurt visade sig.

Med en min, som förrådde allt annat än några lurande misstankar, helsade Allan:

— Nej se! God morgon, min lilla unge! Väl mött! Skall du gå ut? Jag tänkte, att Kurt och jag skulle få oss en bit frukost?

I det Jane med utomordentlig behärskning mottog den af Kurt till helsning framsträckta handen, sade hon, vändande sig till Allan, som redan öppnat dörren till tamburen:

— Jag hade ämnat gå upp till mamma ett tag.

Det låg något visst af tjufpojke i Allans blick, när han svarade:

— Hvad skall det tjäna till nu? Du kommer för sent. Jag har redan varit der.

— Nå än sedan? Icke vet du, hvad jag kan ha för ärende. . . . Hur mädde mamma?

— Charmant! Och Vivi också. Båda helsade. Men kom nu in, skall du få höra.

Och i det han tog sin lilla hustru om lifvet och helt hastigt tryckte henne tätt mot sitt bröst och kysste henne på kinden — något högst ovanligt för öfrigt — drog han henne med sig in i våningen och sade, vändande sig till Kurt:

— Så här går det till att gripa rymlingar, som du ser. Få nu se, hvad lilla hennes nåd har att bjuda på.

Jane hade hastigt skyndat ut att göra de arrangementer, som nu borde ske till en raskt framdukad frukost. Allan och Kurt hade dragit sig tillbaka in i rökrummet.

— Hvad tror du, hon skall säga? hördes Allan fråga.

— Din lilla fru blir nog förtjust, hoppas jag.

— Men var för all del försiktig. Evert är ingenting att

lita på. Han har erbjudit sig att lära henne åka bicycle nu på våren, när det blir någon, men . . . .

— Nå, bicycle är väl långt farligare i så fall än att spela lawn-tennis?

— Säg icke det. Man kan halka, man kan af en oförsiktig motspelare få sig ett slag, man kan . . . .

— Var lugn du, bror. Icke skall *jag* gå så handgripligt till väga.

— Har jag icke sagt. Men håll ögonen öppna på Evert i alla fall. Nog tror jag, att Vivi kan reda sig. . . . Hon skall bli öfverförtjust, när hon får en sådan motspelare som *du*. . . . Ja, ja! Få se, få se, hur det går.

Han kastade en skälmaktig blick på Kurt, som tydligen försjunkit i sina egna tankar och lät blickarna drömmande fara ut öfver Nybroviken och strömmen.

Med det dristiga mod, som ofta karaktäriserar passionerna, hade han, drifven af sin brinnande längtan efter Jane, trotsande all den fara, han utsatte sig själf för och henne, — redan nu på morgonen efter hofbalen stört sina steg till Allans och Janes bostad. En sömlös natt i tankar på henne hade han genomvakat; tidigt på morgonen hade han varit ned till kaserne, på vägen derifrån till Brattes hade han öfverraskats af att möta Allan på Storgatan. Inbjuden af denne att frukostera en famille, hade han prisat sin gunstiga lyckostjärna, och under vägen mot Brattes bostad hade Allan dragit fram sitt förslag, att Kurt tillsammans med Evert skulle bli fru Janes och Vivis läromästare i sporten på modet.

Båda dessa kavaljerer voro redan med i en af de fashionablaste lawn-tennisklubbarna; och nu skulle äfven sagda damer in; fru Jane för att vinna förströelse, och Vivi för att . . .
Ja . . . .

Den punkten finge Kurt reda ut med henne själf, hade Allan tillagt med ett leende, som icke gärna kunde misstydas.

Detta gjorde Kurt icke heller. Men om han var vidare tillfreds med denna plan, framgick icke alls af hans svar, då han med belevvad artighet åtog sig det förtroendefulla uppdrag, som vännen lämnat honom.

Jane blef mycket öfverraskad af att vid frukostbordet höra Allan utveckla sin plan.

Hon underförstod mycket väl det egentliga motivet, men hon kunde dock icke klargöra för sig, hvarför han så hastigt fattat ett högst sällsynt intresse för Vivis hjärteangelägenhet.

Helst skulle hon hafva velat tala mer enskildt med honom rörande denna sak, innan den omskrifven sattes under debatt i Kurts närvaro. Men med tanke på, hvad som förefallit under natten och på morgonen, var hon dock glad att ej allt för bråd-störtadt komma i tête-à-tête med sin herre och man. Hon var icke nog skådespelerska ännu att fullt obesväradt kunna glädja sig åt den nya seger, som hennes raskhet och list åter gifvit henne. Hon var ej heller nog förhärdad att med känslighet spela oskyldig, när hon icke var det.

Med all den kyliga artighet, som konvensans och sällskaps-ton kräfde, tackade hon för löjtnant Silfversporres vänlighet att vilja handleda henne och systemen i det uppfriskande spel, som redan samma dag skulle begynna med en första lektion i lawn-tennisset i Idrottsparken. Man kom öfverens, att Jane skulle hemta Vivi med släde, när hon for dit upp. Vägen var visserligen icke lång, men för sällskaps skull arrangerade man på detta vis. Vid framkomsten skulle Kurt och Evert möta damerna.

Efter några ytterligare fraser af diverse innehåll åtskildes man. Allan gick att förbereda Evert, och Kurt styrde kosan till sin bostad.

Jane hade ännu ett par timmar på sig att nyttja på sociéttkvinnans vanliga vis, om hon så funne för godt.

Hon gjorde det också. De starka själsskakningar, hon nyss genomgått hade äntligen gjort henne alldeles för slapp att tänka.

* * *

Vivi hade blifvit "öfverförtjust", som man förmodat. Hon såg i det tillfälle, som nu erbjöds henne att närma sig den man, hon älskade, endast ett verk af Allans förmåga att hålla det löfte, han under sin ovanligt tidiga morgonvisit gifvit henne. Något grumlades visserligen den erbjudna lyckan af Janes besynnerliga fåordighet. Ännu hade de icke fått vara ostörda för att närmare resonera om den der besynnerliga biljetten, som Jane hade lämnat henne. Kanske låg däri orsaken till Janes fåordighet, tänkte Vivi.

Äntligen gick modern ut, efter att hafva nystat ur sig en hel mil af förmaningstrådar, af hvilka både Vivi och Jane helt visst icke uppfattade hälften till deras verkliga värde.

Med en suck af lättnad reste sig Jane och gick fram till sin halfsyster samt sade, i det hon lade båda händerna på Vivis axlar och forskande blickade in i hennes ögon:

— Har du fått min biljett?

— Ja, Jane. Men jag förstår den icke.

— Och Allan har varit här? sade hon.

— Ja. Han kom före half nio eller åtta, tror jag.

— Och han frågade, om du skrifvit till mig?

— Ja. Han lade mig riktigt på sträckbänken.

— Var han stygg?

— Han var åtminstone häftig, så det förslog.

— Kunde ana det . . . Men du har gjort mig en tjänst med det här, en tjänst, som jag icke skall glömma.

— Men så säg då, hvad du menar! *Hvarför* skall jag taga på mig denna brefskrifning, som ju icke egt rum?

— Längre fram skall du få veta det! svarade Jane undvikande. Nu kan jag ingenting säga . . . Allan har visst blifvit litet kollrig af sina funderingar öfver de moderna minorna. Men en annan sak. Jag har också haft en tidig morgonvisit. Tante Adelaide har varit uppe hos oss.

— Har hon? Det är ju en riktigt snäll, gammal fröken, har jag hört mamma säga.

— Kanske . . . Jag tror snarare, att hon är mycket intrigant och falsk. Jag skulle önska, att . . .

Dörren öppnades på nytt, och öfverstinnan visade sig, sägande:

— Nu få ni allt ge er i väg, om inte edra kavaljerer skola vänta förgäfves. Tag bra på er. I dag äter du, Jane, och din man middag hemma hos mig. Det vore högst angenämt, om vi äfven kunde få sällskap af löjtnant Silfversporre och Evert. Jag kommer själf ned om en timme för att se, hur ni ta' er ut med den der bollkastningen. Raska på nu!

Och med mildt våld motade hon på sina döttrar, för att, som hon trodde, ändtligen kunna få nöjet af, att i en ej allt för aflägsen framtid få se sin mindre tilldragande och verkliga dotter segla in i den äktenskapliga hamnen.

Partiet mellan den elegante och vackre löjtnant Silfversporre och Vivi låg mycket varmt för hennes moderliga stolthet. En måg med Silfversporres utseende borde kunna gå långt. Hon hade erfarenhet nog att inse, huru rangplaceringen i mycket berodde på individens yttre. Hvad underhållet beträffade, trodde hon sig kunna bestrida rätt långt avancerade anspråk.

Och med lorgnetten för ögonen såg hon nu genom de blanka spegelrutorna, huru de båda ungdomarne raskt närmade sig det

mål, der sporten ofta blir en bisak för hjärtats angelägenheter.

I detta nu var öfverstinnan Stjernbanér vid briljant humör.

* * *

Strax innanför grindarna till Stockholms redan från början mycket populära Idrottspark träffade Jane och Vivi löjtnanterna Silfversporre och Evert Bratte, som öfver de välplogade gångarna förde dem till lawntennis-viilan.

Der inne i den charmant inredda lokalen rådde ett rörligt lif.

En stark élitcorps af Stockholms gyllene ungdom hade der tagit säte och stämma, och under muntert skratt törnades bollarne fram och åter öfver de låga näten, som delvis gäfvo platsen en viss anstrykning af notgatorna vid ett fiskläge.

Jane såg det hela nästan som i en dröm.

Hennes tankar brände under deras febrila lopp, och hon hade en nästan fixerad förnimmelse af, att hon nu med detta steg kommit in som vapenlös på fiendemark.

Hon såg skarpare än alla dessa andra kvinnor, flertalet föga yngre än hon själf, att här gällde det icke blott att noga bevakas bollarnes flygt kring och öfver de spända näten. Här gällde det lika mycket att se till, att icke hjärtat gjorde bollarne sällskap.

Hvem var *här* nog säker på att icke göra ett ödesdigert felslag?

— Jag föreslår, hörde hon nu Evert säga, att vi först taga en öfverblick af salen från läktaren. Derifrån blir det oss kanske lättare att gifva damerna en första lektion i lawn-tennisspelets teori.

— Alldeles min tanke, svarade Kurt, i det han med en vig ansats tog minst fyra steg af den rätt långa trappan.

Evert följde efter och vidare Jane och Vivi, af hvilka det skulle vara svårt att afgöra, hvilken som hade de rödaste rosorna på kinderna.

— Se här en ypperlig plats att taga salen i betraktande, sade Kurt, i det han närmade sig en punkt invid den motsatta väggen, der man hade fördelen af att se utan att själf bli sedd.

— Nej, hvarför just där? invände Evert. Ska' vi inte slå oss ned här?

— Jag för min del håller med löjtnant Silfversporre, inföll Vivi, som nu kände sig minst tio år yngre, än hon verkligen var. Här framme sitter man ju bara som skåderätter. Men der borta kan man . . .

— Strida i skuggan, passade Evert in, utan att själf veta, huru nära han kom sanningen med dessa ord.

Kurts och Janes blickar möttes. Var det icke medbrottlingars samförstånd, som återspeglade sig i denna blick. Den rodnad, som hastigt steg upp på Janes kinder, skvallrade liksom elden i Kurts ögon om, att den elektriska gnista, hvilken tänder hjärtan och sätter blodet i passionernas svallning, hade sprungit öfver mellan dem i samma stund, som Evert uttalat sin fortsättning på Vivis afbrutna mening . . . Det är sant. Den första gnistan var det icke. Men det var helt visst den hittintills starkaste.

Jane hade trängt sig fram längst uppe vid väggen. Vid hennes sida satte sig Kurt i den ordning, som man kommit in i den rätt smala bänkgången. Mellan Kurt och Evert fick Vivi sin plats.

Öfver det brunmålade golfvet der nere med dess hvita indelningsstreck och öfver de grönmålade väggarne med hvit list och röda slingor strålade en varm flod af elektriskt ljus från de månliknande båglamporna. Och på de båda stora banorna, de elegantaste och största i hela norra Europa, rörde sig de bollspelande med all den liflighet, som helsa och ungdom kunna mana fram, när tillvaron för öfrigt är sorgfri.

Taflan var i sanning fångslände. Man skulle vara mycket inbiten misantrop för att ej lefva med i den ysterhet, styrka, vighet och grace, som utvecklade sig dernere på det bruna, rutade golfvet. Damernas kattungemjuka språng för att fånga eller störta de lysande små bollarne, herrarnes djärfva hopp, de snöskoliknande slagträden i vildaste hugg, skrattet, de närvpiggande små skriken från rosenläppar, de hastiga rörelserna och de korta klädningarnas ofta nog ur filipstadssynpunkt något vågade kast, då det gällde att snabbt taga mot en framsusande boll — allt gaf en totalbild, som måste rycka med äfven den trumpnaste.

Här fick man nu höra Evert med sakkännedom för sitt lilla auditorium hålla en sammandragen föreläsning, om hvad meningen var med all denna rörelse der nere. Kurt häde äfven kunnat fylla i, der Evert tydligen dabbade sig. Men han var allt för mycket inbegripen i ett annat spel, som mer generelt kallas kärlek, ett spel, som har den egenheten, att försiktighet sällan har något att säga deri.

Tack vare Jane, som ännu icke gått så långt, att försiktigheten kastats öfver bord, undgingo både hon och Kurt att redan nu blottställa sig för ett par ögon, hvilka lika mycket hvilade på dem, som på de bollspelande. Detta var Vivis ögon, som särskildt, när det ej såg ut att märkas, sögo sig fast vid den ståtliga kavalleristens drag med blickar, som tydligt vittnade om, att Everts föreläsning lika litet intresserade henne som Kurt. Ja, fru Jane kom till den slutsatsen, att den tillbakadragna Vivi, den alltid undfallande och kuschade flickan, just genom den kärlek, som nu sedan en tid flammat upp i hennes stillsamma hjärta, kunde bli farlig nog, när den blygsamma beundran, hon nu visade, en gång slog ut i häftig eld.

Var det kanske denna tanke, som ingaf Jane en fullt klar visshet om, att Kurt skulle bli bädas olycka? Var det vidare

denna visshet, som hviskade i hennes öra, att någon återgång ej längre var möjlig? Hvem af de två skulle ega honom? Vivi? . . . Jane? . . .

Och liksom till bekräftelse på sanningen af den känsla, som hon ville, men ej kunde frigöra sig från, kände hon nu, hur Kurts hand förstulet lade sig öfver hennes och liksom öppnade sig för en ström af passioner, hvilkas styrka hon icke kunde bryta, om också hela världen i detta nu skriat fördömelse öfver hennes brottsliga handling.

Och hon förmådde icke heller draga undan sin hand, hon gjorde icke ens det svagaste försök dertill. Det rörliga lifvet dernere på lawn-tennisbanorna, skrattet, sorlet och de flygande bollarnes kretsande lopp, allt sammanflöt till ett kaos, som hon ej kunde reda ut, som hon ej ville samla till en klar bild i de ögon, som nu drömde kärlek, men spelade intresse för något, hvilket icke längre fans till för henne.

Kurt hade smugit in hennes hand i sin. Gång på gång kände hon hans tryckningar, under det hon som i en yrsel hörde Everts docerande stämman, nu nästan uppskrufvad till predikoton, rabbla upp en hop tärmer, af hvilka hon då och då förnam orden lawn-tennis, racket, tvåhandsspel, fyrhandsspel och andra dylika ord.

Tvåhandsspel!

Hon kunde icke tillbakahålla ett leende vid det, att hon hörde detta ord . . . Tvåhandsspel! Hvilket sådant kunde väl vara ljufvare, intressantare och mer retande farligt än det spel mellan två händer, som nu hon och Kurt hängåfvo sig åt, utan att någon såg det, utan att någon visste eller ens kunde ana det?

— Jane! Titta dit! Är det icke fröken Elsa Rosenörn, som spelar der med löjtnant Strömlöf?

Frågan kom från Vivi. Illusionerna störtade samman som

genom ett trollslag. Hastigt frigjorde hon sin hand från Kurts fasta grepp och sträckte sig öfver barriären, följande med blicken den riktning, som Vivi anvisade. Med en stämman, hvilken nog ej så fullständigt kunde dölja de känslor, som nyss stormat om i hennes hjärta, svarade hon:

— Elsa Rosenörn? . . . Jo, visst är det hon. Och alldeles der invid nätet ser du vår gamla bekanta, Gerda Lundstén.

— Gerda Lundstén! utbrast Evert, lätt skiftande färg. Ja, verkligen hon! Och i sällskap med min gode vän, löjtnant Strömlöf. Nej, då *måste* jag dit ned! Han skall icke neka att presentera mig för den der sötungen.

Och han reste sig med en ifver, som icke alls syntes stå i samband med den nyss hållna föreläsningen, hvilken i likhet med flertalet andra dylika hade varit skäligen torr. I det han vände sig till sitt sällskap, utbrast han med stegrad liflighet:

— Men skynda på, så kunna vi kanske få komma med i det nya parti, som snart synes börja. Teorien är nog bra, men praktiken bättre.

— Hvad säger löjtnant Silfversporre? hördes Vivis något osäkra stämman, i det hon vände sig till sin kavaljer på höger hand.

— Jag? . . . Ja, naturligtvis, naturligtvis är praktiken bättre, svarade Kurt med en hastig sidoblick på Jane, som skyndsamt fick mycket brådt att genom kikaren betrakta den unga flicka, hvilken i så märkbar grad hade ådragit sig beundran af hennes mans kusin. Åtminstone trodde Evert, att Jane intresserade sig för henne.

— Då gå vi ned då, fortsatte Evert nervöst, i det han närmade sig trappan. Ni gå ju med? Men så skynda då!

Och i det han artigt vek undan för Vivi — som på nytt fått en släng af sin inympade slafviska lydriad och nu utan vidare reflektioner lät kommendera sig af Evert, liksom annars af sin mor — nästan pressade han henne ned för trappan med

ifvern af en älskare, som vill undanskaffa det hinder, hvilket rest sig upp mellan honom och hans föremål.

Deraf kom det sig, att ingen af dessa hade egnat en tanke åt de kvarvarande. Glömska af både Kurt och Jane, skyndade sig Evert och Vivi — hon allt jämt bunden af sin lydnadsdrift och verkligen för en stund utan all tanke på den, som nyss tagit all hennes uppmärksamhet i anspråk — fram mot den bänk, på hvilken löjtnant Strömlöf och fröken Lundstén tagit plats, inbegripna i en konversation, som, att döma af bådars leende miner, tycktes vara munter nog och ej endast beröra den sista premiären eller konserten eller bazaren eller rätt och slätt — väder och vind.

Vivi och Gerda Lundstén voro gamla bekanta. Deremot kände Vivi den mycket intagande fröken Rosenörn endast par renomé. Ryktesvis hade hon dock hört, att denna unga dam skulle vara en af löjtnant Silfversporres varmaste beundrarinnor. Och liksom två duellanter före envigets granska hvarandra från topp till tå för att med blickarna söka läsa det motstånd, som kan vara att vänta, mätte de båda kvinnorna hvarandra under den presentation, som nu egde rum, med blickar, som tolkade mer kritik än artighet. —

Men der uppe på läktaren!

Jane hade rest sig samtidigt med Vivi för att genast följa med ner till lawn-tennissalen. Men i samma ögonblick hade Kurt med en dristighet, som sedan föreföll honom själf oförklarlig, hindrat henne genom att helt nonchalant, men på samma gång med en viss bestämdhet, tryckt sin hand mot barriären och sålunda, då han ännu befann sig sittande, afstängt passagen som med en lefvande bom.

Förvånad hade hon betraktat honom med en blick, hvilken skulle kunnat kallas drottninglik, om drottningar fått något särskildt privilegium på att blicka majestätiskt. Men antingen nu

Kurt icke såg denna blick, eller att han med uppenbar vilja och tanke på att nu icke gifva efter, trotsade densamma, alltnog, det blef än en gång fru Jane, som måste gifva sig liksom nyss, då hon ej förmådde draga undan sin hand. Några blickar, som från salen der nedanför riktats mot henne, då hon rest sig, och som ännu höllo sig kvar vid hennes intagande anlete, föranledde henne att åter sätta sig.

Och nu, med ögonen halfslutna och knappast i höjd med barrièrens öfre kant och hufvudet halft bakåtlutadt mot bänkens ryggstöd, lät hon sig utan motstånd famnas af Kurts arm, som smygande under pelskragen lade sig kring hennes lif.

Var det medvetet hon böjde hufvudet ännu mer bakut? Var det icke snarare en vild lidelse, som till och med kom henne att glömma all försiktighet och platsen, der hon nu befann sig, hvilken gjorde, att hon äfven lät sitt hufvud sjunka ned mot Kurts axel.

Var det icke en sofvande själ, ett döfvadt samvete, som nästa sekund tog emot den kyss, den första kyss, som frestaren tryckte på hennes skälfvande läppar?

— Kurt! . . . Vi . . .

— Jane! . . . Engel!

-- Vi måste skynda oss ned till Vivi och Evert.

— Jane! Säg, o säg, att du älskar mig, att du . . .

Han hade åter lagt sin arm om hennes lif och ville på nytt trycka henne till sig.

Men nu var den förtrollning bruten, som nyss hållit henne fångslad. Nu hade samvetet åter vaknat till lif med anklagelser och fruktan . . . Det var en modern Evas känslor efter det första syndafallet, som nu dref henne upp till flykt från det farliga paradiset, som ensamheten med denne man tvingade på henne.

Och med en röst, som lät fullt så kylig som på hofbalen kväl-

len förut, när Kurt ursäktade sig för sin glömska mot henne, hördes hon säga, i det hon sökte draga undan hans arm:

— Släpp fram mig! . . . Ni är så — är en . . .

— Säg, Jane, att du älskar mig, och . . .

— Ni är galen, löjtnant Silversporre! Ställ nu icke till någon skandal. Man observerar oss der nere.

Och i det fru Jane trängde sig förbi honom — som ännu under inflytande af kysSENS berusande verkan hängde sig fast vid den lycka, som nyss blifvit hans, och icke kom sig för att röra sig från den fläck, der han vunnit sin seger — skyndade hon mot trappan att förena sig med de båda andra af sällskapet.

Just som han såg henne försvinna, skakade han åter af sig den sinnesyrsel, som kommit honom att glömma sin plikt som artig kavaljer.

Med några raska steg var han åter vid hennes sida. Midt i trappan hann han upp henne, och hon hörde hans darrande röst hviska fram, i det han åter lade sin arm om hennes lif:

— Älskade, har du läst mitt bref?

— För Guds skull, var tyst!

— Du *måste* svara!

— Ja. Jag har läst det.

— Säg, säg, om du älskar mig?

— Ja! . . . Nej . . . Jag vet icke . . . Nu kan jag icke säga det.

— När, när och hvar?

— Vet icke . . . Vågar inte . . . O, Gud! Se der kommer min man!

— Och se der öfverstinnan. Kom! hördes Kurt befälla. Han hade fattat hennes skälfvande hand och drog henne tillbaka uppför trappan.

Ofrivilligt, åtminstone ej med fullt medvetande om, hvad hon gjorde, följde hon honom. Han gick med snabba steg, och hon hade till och med svårt att hinna med. Det surrade och bultade i hennes hufvud, och för ögonen hade det lagt sig liksom en dimma, i hvilken röda och svarta ringar stego upp för att genast åter sjunka.

— Sätt dig här, Jane! Ännu ha de icke hunnit fram till Evert och Vivi. Jag ser dem just nu nalkas bänken, der Vivi sitter.

Kurts röst lät bestämd och full af fattning. Jane lydde honom såsom nyss mekaniskt, utan att hvarken tänka eller fråga.

Bilden af hennes man, som helt hastigt dykt upp i entrédörren till det stora förrummet med den eleganta five-o'clock-tea-behållaren, stod ännu för henne som det på brottet följande straffet. Utan att känna slafvens fega fruktan för vedergällning, var hon ändå icke nu nog lugn för att kunna möta hans ögon, de der vanligen så kalla ögonen, som dock kunde brinna till med flammor af svartsjuka och sårad egenkärlek.

— Han såg oss icke. Hör du?

— Nej! Hur sade ni? . . .

— Han såg oss icke, Allan menar jag.

— Kurt . . . tror du . . . tror du verkligen? . . .

— Jag är alldeles säker derpå. Just som du ropade till, hade vi ännu icke hunnit stort mer än i halfva trappan, och der är det ju nästan mörkt. Dessutom vände han sig då för att gifva öfverstinnan plats.

— Men min Gud! Hvad tänker du nu att? . . . Här ser man ju oss . . .

— Min plan är mycket enkel. Här måste man se oss. Tag din kikare och låtsas fördjupa dig i detaljerna dernere. Jag sitter så här ett stycke från dig och gör som du mina iakttagelser. När vi tala med hvarandra, så vänd dig icke hit åt mig, utan fortfar att betrakta salen och de spelande. Man har börjat nu, som du ser.

Och Kurt hade rätt. Grupperingarna till spelet voro redan gjorda. Bland de spelande syntes nu äfven Evert och Vivi i samma parti som fröken Gerda Lundstén och löjtnant Strömlöf, den senare som instruktör åt Vivi, i ett fyrhandsspel, som väl mer fick anses som en öfning åt nybörjerskan.

Utan att vända sig mot Jane sade Kurt:

— Ser du Allan?

— Ja, svarade Jane utan att taga ögonen från sin kikare. Han står der vid väggen och talar med mamma.

— Alldeles! Ännu ha de icke sett oss . . . Men nu. Låt mig märka dem först.

Och Kurt reste sig invid barriären och gjorde en ceremoniös bugning för öfverstinnan, som med lorgnetten för sina skarpa ögon besvarade helsningen, i det hon leende syntes yttra några ord till den bredvid stående kaptenen.

— Han ser då inte vidare misstänksam ut, fortsatte Kurt, i det han nu vände sig mot Jane. Besvara hälsningen . . . Afven Allan betraktar oss.

Jane viftade med sin näsduk som signal, att hon sett sin man och vinkade sedan till honom, att han skulle komma upp på läktaren . . . Af den genhälsning hon fick, trodde hon sig genom kikaren kunna märka, att han ej hade den der lurande misstänksamma blicken, som sedan Skeppsholmspromenaden visat sig i hans ögon, när han betraktat henne, synnerligast under uppträdet med brefvet.

— Jane! De komma hit. Var för all del lugn!

— Jag är lugn. Men äfven du måste vara det.

— Blott du ger mig hopp, blott du nu säger, att du *älskar* mig . . . Jane! Jane! Du måste svara.

Han hade åter närmat sig henne, trots att de hörde annalkande steg i trappan . . . Han ville som nyss lägga armen om hennes lif och trycka henne till sig.

Hon drog sig undan, men ej nog hastigt, att han ej hann gripa hennes lilla hand, som han nu kramade, så att Jane var nära att gifva upp ett rop af smärta, när han på nytt frågade:

— Säg att du älskar mig, Jane!

— Ja, ja! Men för Guds skull, släpp mig. Allan kommer ju.

Det var också i hög tid som Kurt släppte Janes hand, ty i samma ögonblick trädde Allan in på läktaren, Strax efter honom såg man öfverstinnan, synbart något besvärad af uppstigningen.

— Sitta ni här mol ensamma? kom Allans första fråga, innan man ens hunnit utbyta hälsningar.

Hans blickar hade hastigt öfverfarit läktaren och funnit den tom, hvilket, om ej i högre grad, dock märkbart visade, att han ej var öfverens med sig själf om det parti, han nu borde taga, då han vände sig till Jane, sägande:

— Hvarför är du inte der nere med Vivi och Evert?

— Jag ville först härifrån se, hur spelet går till, svarade Jane, utan att darra det minsta på rösten.

— Alldeles, inföll Kurt, sedan han helsat på öfverstinnan

och tryckt Allans hand. Vi ville först se, hur lawn-tennis tar sig ut från högre rymder.

— Men Evert och Vivi hade brådare att själfva kasta sig in i leken, föll öfverstinnan in med en röst, som lika mycket kunde tolka missnöje som ironi.

— Ungdomen är alltid så der snar af sig, kära mamma, svarade Jane lugnt, trots den skarpa sidoblick hon varseblef i styfmoderns hvassa ögon. Jag *vill* icke spela i dag . . . Jag känner mig för trött.

— Kanske löjtnant Silfversporre också har samma skäl att icke assistera Vivi, som jag hörde det var fråga om.

— Nej, visst icke. Men jag kunde med skäl icke lämna fru Bratte alldeles ensam här uppe. Och så . . .

— Nå Evert hjälper henne nog.

— Tror jag knappast. Det är min vän, löjtnant Strömlöf, som fått den äran.

— Den der unge mannen med de ljusa mustascherna? Han, som nu kastar ut den gröna bollen? En ståtlig gosse.

— Alldeles, min nådiga . . . Och löjtnant Bratte assisterar fröken Lundstén.

— Jaså hon, den unga flickan med den der koketta sportmössan.

— Ha ni suttit här hela tiden? afbröt Allan, utan att gifva Kurt tid att besvara svärmoderns senaste fråga.

— Tio minuter på sin höjd. Det är väl icke mer än fem minuter, sedan vårt sällskap gick ned.

— Jaså, svarade Allan och lät sina blickar med ett likgiltigt och slappt uttryck glida öfver den skiftande taflan af de spelande, som nu åter syntes hafva kommit riktigt i farten.

För Janes onda samvete var det redan, som låge det i tonfallet af detta Allans: "Jaså", en misstanke om, hvad som skett der uppe på läktaren, innan han kom dit.

Det hade redan kommit till det stadium med henne, att hon i allt spårade en vidräkningens annalkande stund. Moraliskt hade Allan redan upphört att vara hennes make annat än till namnet, och hon kände med en anstrykning af äckel blotta vidrörandet af hans hand, på samma gång hon fruktade för utbrottet af hans vilda vrede, då sanningen en gång måste komma i dagen.

Tanken på denna stund stod nu mer lefvande för henne än någonsin, under det att hennes kikare svängde hit och dit mot de brokiga, lekande paren der nere, dessa sorglösa ungdomar, hvilka, okunniga om farorna eller ock trotsande dessa, gjorde allt för att närma sina hjärtan till hvarandra, men som kanske sedan, när detta mål väl var nådt, skulle . . .

— Jag hoppas, att löjtnant Silfversporre vill hedra oss med sin närvaro i eftermiddag på en helt enkel diner en famille, hörde Jane nu styfmodern yttra med en viss högtidlighet. Det blir jag, mina döttrar och Allan.

Till lika mycken oro hörde hon äfven, att Kurt med oskrymtad glädje tackade för inviten. Och hon motsåg alltså, att nästan hela den återstående delen af dagen bli satt mellan tvänne eldar. Gärna hade hon nu, för att undvika denna "familjemiddag", som styfmodern kallat den, velat skylla på någon opasslighet. Men när hon rätt betänkte saken, insåg hon, att det här vore bättre att stå midt i elden, än att på afstånd med oro tänka sig, hvad som derunder kunde förefalla.

När därför öfverstinnan, då hon reste sig, upprepade sin bjudning äfven till henne och Allan, var det med afsikt att äfven infinna sig, som hon tackade för vänligheten.

Allan hade äfven rest sig och sade i det han syntes stå i begrepp att lämna lokalen samtidigt med sin svärmor.

— Enligt min mening, tror jag nu, att det kan vara nog med teori. Jag skulle föreslå, att du Jane toge mer aktiv del i

detta spel, som synes mig vara mycket välgörande för både ner-
ver och muskler. . . . Eller hvad tycker du Kurt?

— Alldeles min mening. Men fru Bratte säger. . . .

— Att hon var opasslig, menar du? Det är just den sa-
ken, som skall tagas bort med litet gymnastik. . . . Vivi ser
minsann så blomstrande ut, der hon nu flyger kring som en rik-
tig liten toka, att jag tror, jag aldrig sett henne så rödblom-
mig. . . . Titta dit, Kurt! Nu viftar hon åt oss med sitt slag-
trä, eller slagspade, eller hvad ni kallar det. . . .

— Ja, verkligen! Hon tycks riktigt vara i sitt esse, min
lilla unge, inföll öfverstinnan med en blick af moderskänsla. . . .
Jo, jo! Här i Stockholm kan ungdomen roa sig så det förslår.
Annat är det ute vid Kungsör. Pianoklink och sång och så'na
der otäcka romaner förstås, när de komma åt någon. . . . Men
den, som hållit ögonen på *Vivis* lektyr, det är *jag* det, fortsatte
hon med en menande blick på Kurt, som, försjunken i tan-
kar på Jane, icke uppfattat ett ord af öfverstinnans meningar
om ungdomsförströelserna vid Kungsör och därför ej heller kom
sig för att replikera hennes utlåtande, om han ens haft något
att svara derpå.

Lyckligtvis stormades nu läktaren af en hel del yster ung-
dom, herrar och damer, som från höjden ville afvakta lämpligt
tillfälle att själfva få kasta sig in i leken.

Pratet och skrattet blef öfverstinnans närver till förfång.
Detta syntes också på hennes ögon, när hon obesväradt gaf sitt
misshag tillkänna med några kraftiga ord, hvilka både Jane och
och herrarne gerna velat hafva haft osagda.

Men öfverstinnan lät icke genera sig af de blickar, som
de snattrande unga flickornas kavaljerer läto sända henne, utan
tillade, med tydlig afsikt att bli hörd icke blott af sitt sällskap:

— I Kungsör skulle något dylikt aldrig få passera. Der

vet ungdomen, hvad som passar sig i äldre damers närvaro. . . .
Det här står icke *jag* ut med. Kom nu, så gå vi!

— Till detta upprop hade nu ingen af de öfriga något att invända.

Den uppmärksamhet, man redan väckt, var mer än tillräckligt obehaglig för de med Stockholms sociétésvanor mer än öfverstinnan hemmastadda.

Snart befann man sig åter nere i lawn-tennissalens förrum, och der tog öfverstinnan genast afsked, sägande, att hon som husmor hade åtskilligt att beställa i hemmet till middagen. Och hon tillade med en viss viktighet och ej utan en sarkastisk blick på Jane:

— Se, jag är icke som andra stockholmsfruar, hvilka låta tjänstefolket styra och regera som de vilja. . . . Ur mig skola de då inte stjäla ögonen, och ingenting ur skafferiet heller. . . . Adjö, adjö? Klockan sex äta vi i dag, annars är vår middags-tid klockan half tre. Adjö, adjö! Titta till Vivi, du Allan, så är du snäll.

— Jag? Kära mamma, jag får lof att gå, jag med. Skall ned till patentbyrån ett tag. Knappt jag hinner dit, innan man stänger.

Och han fortsatte, vändande sig till Jane och Kurt:

— Var nu tillsammans med de andra, som spela, och sitt inte på läktarn och verka blassé. . . . Du skall ju vara slängd i lawn-tennis, du Kurt?

— Man säger det, svarade Silfversporre med viss själf-känsla.

— Nä, lär Jane den der konsten då. Annars hade jag tänkt, att du skulle bli Vivis instruktör.

— Också min tanke, inföll öfverstinnan med ett sötsurt leende, som kunde tolkas på mer än ett sätt.

— Gerna bådas, svarade Kurt med en bugning . . . Men

efter hvad jag kan se, har fröken Stjernbanér föredragit lektioner af min vän, löjtnant Strömlöf, lika styf som jag, föresten.

— Hon föredrager jämt ingenting, som inte jag vill vara med på, svarade öfverstinnan med tonvikt . . . Man får minn sann se upp med flickorna, och med en hel del fruar också, skall jag säga. Vill löjtnant Silfversporre därför vara så god att hjälpa Vivi, står jag inne med hela min tacksamhet. Jag säger detta därför, att jag vet genom min svärson, att löjtnanten är en präktig gosse.

Kurt bugade sig rodnande, om af blygsamhet öfver komplimangen eller af något annat skäl visste han nog bäst själf. Jane hade också rodnat vid styfmoderns ord, som hon tolkade med det sjuka samvetets ängsliga noggranhet. Lyckligtvis räddades hon från att förråda, hvad rodnaden visade, genom att Allan redan hade skyndat fram mot utgången och der tillropade sin maka och vännen ett kort farväl, innan han i sällskap med öfverstinnan raskt skyndade mot staden.

Åter voro Jane och Kurt allena.

Rodnande stodo de öga mot öga. Från den stund, då deras första kyss brunnit tills nu, hade de ej ett ögonblick varit vid normala sinnen. Den oro, som jagat dem, när Allan och öfverstinnan uppträdde på skådeplatsen för deras gemensamma felsteg från pliktens väg, hade fått en anstrykning af det förtviflans trots, som ofta infinner sig i ögonblick af mycket kritiska lägen.

Åtminstone var det så med fru Jane.

Åsynen af hennes make just i det ögonblick, då hon ändtligen kom sig för att fly en frestelse, hvilken för ett ögonblick fångat all hennes besinning, hade verkat som en plötslig upptäckt af något förfärande, just då man tror sig sitta inne med all lifvets lycka. Och i hvarje ord, som hon sedan vexlat med sin man, såg hon endast en förberedande blindfäktning till det

slutliga dråpslag, som i ett hugg skulle afskära deras äktenskapliga band.

Att detta slag icke redan fallit, var henne nu en gåta, der hon rodnande, och utan ord för hvad hon tänkte och kände, lät blickarna drunkna i frestarens ögon, som vakna drömde liksom hennes egna.

Men den plats, der de nu stodo — i förrummet till lawn-tennis salen — var icke egnad för drömmar.

Hvilket ögonblick som helst kunde ju någon komma och förvåna sig öfver dessa två, som så fullständigt syntes hafva gått upp i betraktande af hvarandra. Och *den* förvåningen skulle nog icke bli stum, ej heller bevaras som en hemlighet.

Det fins intet ämne i världen så tacksamt för rapport som andras hjärteangelägenheter, synerligast de otillåtna. Nästans små fel gifva skandalernas munnar hvardagskosten, men äktenskapsbrotten skänka dem festmåltidernas delikatesser. Och man är girig på sådana. Äfven den rikaste tillgång synes aldrig kunna fylla efterfrågan.

Kanske var det tanken på detta, som ändtligen kom Kurt att vända åter till verkligheten. Framgången hade gjort honom dristig, men ej öfvermodig. Också låg det en viss försiktighet i hans röst, när han nu bröt den farliga tystnaden med ett framhviskad:

— Jane! Vi måste gå in till de andra.

— Ja . . . ja visst, svarade Jane ännu drömmande.

— Se lugn och obesvärad ut. Hvad är du nu orolig för? Han har ju gått. Men nog medger jag, att det var fatalt.

Fatalt! . . . Hvad detta ord lät platt för hennes öron . . .

Fatalt! . . . Hade han verkligen intet annat uttryck för en händelse, som lika väl nu kunnat hafva gjort henne till en ertappad äktenskapsbryterska — hvilken icke mer egde rätt att dväljas under sin makes tak — som hon åter en gång fått den lyckliga slumpen på sin sida?

Hon började känna en viss misstro till den man, som nyss besvurit henne — vännens hustru — om genkärlek.

Hon älskade ej sin make — detta är sannt. Men hon ville ej därför med slapp likgiltighet kasta bort sig åt någon annan, om hon ej hos denne andre fann den kärlekens harmoni, som hon kräjde af lifvet.

Detta enda lilla ord "fatalt", framsagdt med samma likgiltighet som ett hvardagligt: "Hur står det till?", visade ett ögonblick för hennes själ något af den ytlighet, hvilken utgjorde bottensatsen af Kurts karaktär.

Hon blef rädd för det svalg af tomhet, som plötsligt blickade fram ur den ståtliga, unge gardesofficerens inre, och hon drog sig åter inom sig själf likt snigeln, som i sin fuktiga gräs-idyll plötsligt känner den varma beröringen af räfvens tunga.

Också var det ej samma Jane, som uppe på läktaren hade glömt sina plikter och brutit sina eder, hvilken nu vid Silfver-sporres sida närmade sig den lefnadsfriska gruppen af spelande, der Vivi ännu med fumlig osäkerhet dref sina första bollar. Hon var åter den kalla, lugna fru Jane, som, oberörd af kärlekskrämpor, gick sin väg fram likt en skönhet utan hjärta, knappast ens med sinne för att njuta af den beundran, hon väckte bland män eller af kvinnornas afund.

Kurt tog denna förändring såsom en ypperligt anlagd mask.

Han var ännu allt för mycket bunden af det sällhetsrus, som den nyss från Janes läppar röfvade kyssen hade framkallat. Derfor kunde han ej tänka sig in i den nervösa varelsens själslif, allra minst egna den uppmärksamhet åt sina ord, som var af nöden för att vidmakthålla hennes kärlek, passion eller hastigt uppflammande lidelse. Derfor märkte han icke heller, att det enda lilla ordet "fatalt" kommit den nyss glödande genkärleken att mattas, slappas, falna ut. Och i det lugna, nästan kyliga sätt, hon nu visade mot honom, såg han därför endast en

ytring af den förställningskonst, som ofta gör den brottsligaste kvinna till ett helgon i de ögon, hvilka ej kunna se längre än till ytan.

Man hade närmat sig den grupp, der Vivi Stjernbanér under spelets ystra gång visade, att det ännu fans mycket af ung flicka i hennes något åldrade yttre. De bleka kinderna hade verkligen fått rosor, ungdomligt fagra rosor, och hennes kloka, gråblå ögon visade en eld, som helt visst icke på mycket länge haft anledning att flamma till. Hennes skrangliga och kantiga figur rörde sig med en grace, som man aldrig skulle trott Vivi mäktig af, och från hennes af en styfmoderlig natur långt ifrån välformade läppar bröt då och då fram ett skratt, vittnande om, att hon äfven innerligt kände den lycka, hvilken de fördelaktiga ändringarna i hennes yttre visade.

Också förvånades Jane öfver denna metamorfos; ty som en sådan betraktade hon nu den nya Vivi, som här med spänstig liflighet slungade sina eller slog bort motspelarnes bollar. Aldrig hade hon kunnat tänka sig, att hennes vanligen så tungsaktiga halfsyster satt inne med en verkligen så stor fond af ungdomlighet. Det var icke längre den gamla fröken på öfverblifna kartan, som hon nu såg, icke den Vivi, som med kuschade later och servil gammalmodighet sagt ja och amen till andras meningar, blott för att ej behöfva visa, att hon själf saknade omdömen. Det var en ny, yngre, sundare Vivi, som såg ut att kunna våga sig in på en egen väg, om ej den af modern utstakade skulle behaga henne.

Och Jane gladdes åt detta. Hon — som själf af naturen blifvit så rikt utrustad med allt, hvilket gör en kvinna till kvinna i dess mest dyrkade betydelse — egde intet af hvad man kallar afund mot andra kvinnors företräden.

Hvad hon ett ögonblick känt mot mrs O' Brien, "la belle créole", var det hastigt öfvergående resultatet af en tillfällig

missräkning, som, när hon snart — redan vid hemkomsten, då hon läst Kurts biljett — fann den obefogad, förbyttes i likgiltighet för den person, hvilken dock äfven hennes egen make egnat sin uppmärksamhet.

Hvarför skulle hon också afundas Vivi de fördelar, som nu så oväntadt gaf Jane en långt behagligare syster än hon hitintills hade haft? Helt visst fans det, att döma af hvad hon nu sett, ännu många sidor hos denna landtliga blomma, hvilka ej kommit till synes. Skulle det ej kunna blifva Jane, som med sin vidare blick för hvad sällskapston och umgängesbruk fordrade, förbehållet att draga fram dessa Vivis fördelar och att öppna de premisser, hvilka helt visst funnos, att göra Vivi till en lika mycket presentabel dam af värld, som många andra kvinnor, hvilkas förutsättningar till och med varit mindre än Vivis?

Fru Jane blef riktigt varm om hjärtat vid dessa tankar, hvars grundmotiv hon ännu icke klargjort för sig — eller kanske ej ville klargöra, när hon, vändande sig till Kurt, hördes säga med en liflighet, hvilken verkade något nervös.

— Men se då, löjtnant Silversporre! Är hon icke riktigt sot, der hon nu försöker mota den der bollen?

— Söt? . . . Jo . . . jo visst . . . Du menar Vivi kan jag förstå?

Kurt möttes af en frågande och på samma gång sarkastisk blick, när Jane fortsatte:

— Löjtnanten tycks således vara ense med sitt hjärta?

— Mitt hjärta? Du vet ju, att jag älskar . . . .

— Icke så högt, min herre . . . . Det fins godt om öron här, hvad jag kan se.

— Men jag förstår verkligen icke . . . . Du . . . .

— Mycket lättfattligt i mina tankar. Allan har redan vidrört ämnet, och jag får verkligen säga, att från min sida möta inga hinder.

— Men så säg då . . .

— Att man icke bör ega rätt till förskott på, hvad som kan bli en naturlig följd af släktskap.

— Gåtor, svåra gåtor, alldeles för svåra att lösas af mig.

— Såå? Jag trodde, att saken redan, hvad er själf beträffar, vore så godt som afgjord. . . .

— Hvilken sak? . . . Du gör mig galen med denna mystik. . . . Släktskap, rätt till förskott, naturlig följd? *Hur* skall jag tolka detta?

— Efter behag. Men till dess att löjtnanten hunnit reda denna mystik, skall *jag* be, att ej bli tilltalad i andra person singularis för att tala tydligt nog.

Och hon vände den förvånade löjtnant Silfversporre ryggen, i det hon gladt skyndade mot sin halvesyster, som nu med assistens af löjtnant Strömlöf lyckats besegra både Evert och fröken Gerda Lundstén.

Vivi strålade af glädje och helsa. Aldrig hade Jane förr sett henne så intagande. Men öfver det leende ansiktet flög plötsligt en mörk sky, när hon varseblef Silfversporres allvarliga och dystra drag. Och det låg ett tonfall af missräkning i hennes röst, när hon frågade honom:

— Hvarför spelade icke löjtnanten med?

— Kom beklagligtvis för sent, svarade Kurt tankspridt.

— Och du då, Jane? Lawn-tennis är förtjusande.

— Tror nog det. Men jag hade ej den äran att bli inviterad.

Hon kastade vid dessa ord åter en sarkastisk blick på Kurt, som dervid ännu mer kände den nyss väckta oron stegras liksom äfven oförklarligheten af Janes ändrade sätt mot den, som kort förut brunnit samman med henne i en första kyss.

Han blef också svaret skyldig på den indirekta frågan i denna blick och föredrog att vända sig till Vivi, sägande:

— Det gick ju alldeles charmant det der . . . .

— Tycker löjtnanten verkligen det?

— Ja, det gör jag. Segrarinna redan efter andra partiet.

— Var visst icke min förtjänst. All äran i detta fall tillkommer löjtnant Strömlöf, min skicklige instruktör.

— Och således har löjtnant Silfversporre blifvit stäld i skuggan? ifylde Jane med en ny ironisk blick på Kurt, hvilken kände, att han rodnade, utan att egentligen veta hvarför.

Men Vivi hade äfven rodnat. Halfsystemens ord tolkades här med hjärtats öfversättning, som oftast kommer grundtexten närmast.

Utän att våga klargöra sig ett hvarför, föll Vivi in liksom för att gifva skäl för Silfversporres visade försumlighet:

— Det är alltid svårt att kunna tjäna två herrar, så att båda göras till lags . . . . Artigheten å ena sidan mot dig, kära Jane, och den uppoffrande vänligheten mot mig komma i kontakt. Men *nästa* gång blir det kanske jag, som . . . .

— Vi måste skynda oss nu, afbröt Jane med en blick, som kom Vivi att ej fortsätta sin mening. . . . Hon fattas bara en kvart i sex. Mamma väntar.

Detta "mamma väntar" var det "Sesam öppna dig", som löste den strängt hållna "flickan" från de nyss flydda ögonblickens ansatser att vara sig själf. Hon blef åter den vanliga Vivi, dottern, som lydde, och ej vågade tänka.

Och Jane, hvilken så kort förut känt sitt hjärta värmas af *den* Vivi, som hon förut aldrig sett, fick nu revanche för de ord, hvars innebörd — som de tolkades af Jane — Vivi ej kunde ana.

Sedan några öffiga presentationer blifvit gjorda, och fru Jane Bratte i likhet med fröken Vivi Stjernbanér samtyckt till att låta invälja sig i Lawn-tennisklubben, lämnade de båda damerna jämte löjtnant Silfversporre Idrottsparken. Deremot gjorde

löjtnant Evert Bratte icke en antydning om, att äfven han vore hågad att följa med till öfverstinnans middag. Han var ej heller inviterad, hvilket dock icke för honom, på grund af de nära släktskapsbanden, skulle varit något hinder. Men närvaron af den intagande och förmögna fröken Gerda Lundstén blef nu det band, som han ej mäktade slita, icke ens för att som vanligt i smyg få försjunka i betraktande af den ännu mer intagande fru Jane. Kanske var det äfven en känsla af, att öfverstinnan ej såge honom med vidare glada blickar — från den stund han i ett ögonblick af allt för stor uppriktighet sagt henne, att han alltid skulle föredraga Jane framför Vivi — som nu höll honom undan från en middag, der hans medfödda nyfikenhet nog annars haft rika fält till studier af för honom till och med högst viktig natur.

På hemvägen till öfverstinnan yttrades ej många ord. Alla tre tycktes vara sysselsatta med egna tankar.

Två funnos, som ansågo sig fått hårda nötter att knäcka. Dessa två voro Kurt och Vivi.

En tredje hade en missräkning att dragas med, en tärande anklagelse att advocera bort så godt hon kunde och ett stort tecken efter den frågan: Hur skall allt detta sluta?

Denna tredje var fru Jane.

ÅTTONDE KAPITLET.

En tvungen förlofning.

Öfverstinnan mottog sina middagsgäster vid det briljantaste lynne. Man skulle till och med kunna säga, att hon var artigheten själf, ej bara mot löjtnant Silfversporre, som i dag för första gången besökte detta hem, utan äfven mot sin styf-dotter, fru Jane, hvilket föreföll denna rent af öfverraskande.

Jane kunde nämligen icke erinra sig, att styfmodern visat en sådan, nästan besvärande artighet mot henne, som hon gjorde nu, då hon till och med egenhändigt hjälpte henne af med kragen, under det att löjtnant Silfversporre assisterade Vivi med liknande bestyr. — Janes försök att tacksamt, men bestämdt afböja sin fostermors hjälp strandade fullständigt mot öfverstin- nans envishet.

Hvadan denna plötsliga förändring i den gamla, barska damens uppförande?

Hvarför hade hon anlagt en mask, som dock ej var nog väl påsatt att utestänga den blick af misstänksamhet, som Jane i ett obehagadt ögonblick fick tillfälle att kasta in mellan en refva i denna mask?

Jane var alltid misstänksam mot människor, som visade för hög grad af artighet, synnerligast om de ej samtidigt voro behärskade af en inneboende vaktmästaresjäls olater. Och det tvifvel, som nu vaknade gent emot styfmodern, beredde henne mer obehag, än hon ofta förr fått erfara genom den gamla damens stränga motsats såväl under uppfostrans tid som efter Janes giftermål med Allan.

Hon beslöt att vara på sin vakt och, själf negativ, iakttaga, hvad som kunde vara på färde.

I afvaktan på Allan, som ännu ej kommit — antagligen hindrad af något viktigt bestyr, alldenstund han annars var själfva punktligheten — "gjorde man salong", det vill säga slog sig ned och kallpratade om hvad som helst.

Öfverstinnan hade tagit plats i en liten bekväm chaise-longue, och helt nära henne såg man löjtnant Silfversporre tanklöst bläddra i ett illustrationsarbete, som i skrikande rödt band fått plats å ett nutida modernt dimunitivbord på rankiga ben. Liksom frånvarande besvarade han de frågor öfver diverse ämnen, som öfverstinnan kastade fram, tydligen mer för att samtalet slutligen ej alldeles skulle dö ut.

Vivi satt stum och betraktade väl för tusende gången de med röda sidenrosetter familjevis sammankopplade konterfej, som i ett stort pärlemorskrin hade sin plats å ett mellanfack på en aténienne. Hon syntes åter hafva förlorat all den ystra ungdomlighet, hvilken plötsligt brutit fram hos henne der nere i lawn-tennissalen; liksom förr gaf hela hennes varelse nu en anblick af stillatigande, undergifven resignation.

Den fjärde i sällskapet, unga fru Jane, hade slagit sig ned vid flygeln, der hon med odeladt intresse syntes hängifva sig åt studiet af ett häfte noter. Detta studium var dock endast en förevändning att få lyssna så mycket mer ostördt. Men af hvad hon hörde, var det ännu intet, som gifvit henne anknyt-

ning till det frågande hvarför, som fortfarande fylde henne med tvifvel om ärligheten af styfmoderns nyss visade artighet.

— Löjtnanten tror således, att Vivi kan ha nytta af den der bollkastningen? hörde hon nu öfverstinnan kasta fram.

— Alldeles säkert. Ingenting är så uppfriskande och hel-sosamt som en med måtta drifven sport, svarade den tillfrågade, liksom hade han rabblat upp en inlärd lexa. . . . Muskulaturen liksom nerverna vinna i styrka genom de lifliga rörelserna, och blicken skärpes förvånansvärdt genom att ideligen passa på bollarne.

— Säger löjtnanten det? Nå, då vore det ju orätt, att neka henne fortsätta, synnerligast som löjtnanten, efter hvad Allan sade, varit nog uppoffrande att själf erbjuda Vivi bistånd vid inlärandet af spelet i fråga.

— Jaså, sade Allan det? Ja, det var på hans uppmaning, som jag dristade åtaga mig denna uppgift. Fast. . . .

— Löjtnanten i dag blef förhindrad? afbröt öfverstinnan med en hastig blick på Jane, hvilken dessa ord icke undgätt.

— Alldeles, svarade Kurt osäkert, och ej utan att känna sig ungefär som orm i myrstäck. . . . Jag blef på sätt och vis förhindrad, emedan . . . .

— Jane var obeslutsam som vanligt, flickade öfverstinnan åter in, utan att höra Kurt till punkt.

— Skulle knappast tro det, fortsatte Kurt, nu med säkrare tonfall, i det han trodde sig hafva märkt, att Jane när som helst vore färdig att själf kratsa kastanierna ur elden. . . . Orsaken låg snarare deri, att löjtnant Evert Bratte var alldeles för rask i vändningarna, så att han fick in fröken Stjernbanér i ett parti, som jag ej trodde mig om att hinna ned till. Men hädanefter tänker jag så mycket mer godtgöra denna lilla försumlighet, om man ens kan betrakta den som sådan, ty . . . .

— Nej, för all del! Snarare *omtanke*, afbröt öfverstinnan

med en blick på sin interlokutör, som denne kände ganska besvärande . . . Ja, förstå mig rätt, fortsatte hon, liksom seende Kurts tankar. Man bör aldrig fjäska. Med lugn kommer man alltid längst, och detta är just en kardinaldygd, som jag särskildt har plantat in i Vivi. Hon är också lugn. Hvarför det snarare blir Everts fel än hennes, att hon svikit sin lärare, redan innan lektionerna tagit sin början.

— Bästa öfverstinna! . . .

— Ja, jag menar, hvad jag säger. En flicka, som vill framåt, måste ha sina sinnen fullt vakna, aldrig släppa ett tillfälle, aldrig låta någon annan tränga sig emellan och . . . Ja, allt det der vet hon, borde hon veta.

Kurt hade rest sig och nästan brådskande gått fram till fönstret, der han blef stående, betraktande den på motsatta sidan om gatan liggande artillerikasernen.

Fru Jane syntes hastigt hafva beslutat sig för det stycke, hon tänkte spela.

I det allegretto, som notskriften angaf, löpte nu fingrarne öfver tangenterna och trollade fram Tostis lilla älskliga bit ur Fortunios visa, "Frågar du, hvem mitt hjärta äger", för att genast derefter öfvergå till Griegs andante ur Peer Gynt till Solveigs sang, "Kanske vil der gå både vinter og vår", hvars sorgbundna, fagra toner hörde till Janes älsklingsrepertoire. Nu tolkades denna bit med en känsla, hvilken hon kanske aldrig förlagt in i detta lilla stycke med dess mildt smekande, djupt känsliga fond af folkvisa. Det hördes, att hon spelade med själen.

Kurt, som var mycket musikalisk, hade tyckt sig ryckas upp till en helt annan värld, än den han kort förut känt sig vilja undfly.

Öfverstinnans ord om Vivi hade, om de ej voro direkt anlagda att just gifva honom och Jane en snärt, likväl träffat detta mål, och kommit dem båda att med oro samtidigt tänka

på, att deras kärleksförhållande vore genomskådadt af den gamla, skarpsynta damen. . . .

Eller var det kanske endast en egendomlig slump, som fogade det så, att hon tycktes veta mer, än hon visste?

Öfverstinnan fick något af sfinx i sina drag, der hon nu lät blickarna ur sitt orörliga hufvud löpa från den ena till den andra af de tre ungdomarna.

Hvad hon tänkte, behöll hon för sig själf.

Och detta var nog till lycka för alla tre, ej minst för den känsliga Vivi, i hvars ögon Janes musik lockat fram ett par glittrande tårar.

Just när Jane syntes ämna repetera "Solveigs sang", reste sig öfverstinnan och sade, i det hon vände sig till löjtnant Silfversporre:

— Törs jag besvara löjtnanten ett ögonblick? Allan dröjer, men jag tycker ändå, att vi böra vänta ännu en kvart . . . Var så god stig på.

Och hon öppnade dörren till ett angränsande rum och bjöd Kurt med en handrörelse att slå sig ned i en divan. Själf tog hon plats vid hans sida och syntes ett ögonblick oviss om, hur hon borde börja.

Det är svårt att säga, hvilken af de tre ungdomarna erford den största nyfikenheten vid öfverstinnans uppmaning.

Utan ett ord, endast med en böjning af hufvudet, hade Kurt villfarit hennes begäran med samma oro som en skolpojke, som helt oförmodadt kallas till rektorsförhör. Den rodnad, som dervid öfverfarit hans kinder lika väl som Janes, vittnade ej om fullt rena samveten.

Äfven Vivi hade rodnat, men detta mer för att hon sett de båda öfriga göra det, än af något annat skäl . . . I regeln besvarade sig Vivi icke mycket med att tänka. Hon var upp-

fostrad i ledband, och tankarna fick alltid hennes mor på sin lott. Lydnaden hörde till Vivis uppgifter.

Öfverstinnan hade stängt dörren efter sig och löjtnant Silversporre. Icke ett ljud af deras röster trängde ut i salongen, der Jane fortfarande satt kvar vid flygeln med ögonen liksom fasttrollade vid den punkt, der de två nyss försvunnit.

Vivi satt också kvar på samma plats, der hon nyss bläddrat i fotografiskrinet, men hennes ögon voro fästa på halfsystemen, liksom ville hon af denna få bistånd att lista ut en gåta, som hon ej själf var mäktig att lösa.

Men som vanligt blef det icke Vivi, som bröt tystnaden.

Då samtalet der inne syntes blifva längre, än de båda utslutna väntat, kunde ej Jane tillbakahålla frågan:

— Hvad tror du mamma ville Kurt . . . löjtnant Silversporre? rättade hon sig något förlägen.

— Hur skall väl jag veta det?

— Nå, det svaret väntade jag mig, inföll Jane ej utan otålighet.

— Hur vill du, att jag skall svara då?

Den undergifna ängslan, som låg i hennes röst, när hon sade detta, syntes ännu mer reta Jane till elakhet, trots att hennes natur i grunden ej var anpassad för att bruka sin makt mot svagare motståndare annat än till själf försvar, när man ansatte henne för hårdt.

Vivi kände detta och såg därför ännu mer förvånad ut, när hon hörde halfsystemen fortsätta:

— Du går här som ett blindstyre. Ingenting ser du. Ingenting hör du. Man får tussa med dig hur som helst . . . Stackare dig, om du en gång blir gift . . . Fins det då ingenting, som kan gifva dig anledning att vakna upp ur din dåsigthet?

— Jane! Hvarför . . .

Det blänkte till en tår i Vivis ögon, och hon kunde för gråten, som ville tvinga sig fram, ej fortsätta med hvad hon nu hade på hjärtat, för att bemöta Janes skarpa kritik af hennes hjälplösa svaghet.

Jane var känslig för Vivis tårar. Dessa hade alltid varit ett vapen, som hon ej ville slöhugga för henne. Hon visste ju dessutom, att — fast hon aldrig själf begagnade sig deraf — de flesta kvinnors segrar vunnits med gråt. Hon brukade som starkare ömka denna vekliga taktik. Men beträffande Vivi kunde hon ej tänka sig ett annat medel.

Också låg det en mildare timbre i hennes tonfall, när hon sade:

— Förlåt mig, Vivi! Du vet, att jag ej menar så illa som det kan låta. Vi gifta kvinnor äro vana att höra ord, som ge sveda, till och med eller rättare just från dem, som påstå eller hyckla kärlek till oss; ja, till och med från dem, som *verkligen* hålla oss kära . . . Missförstå mig icke! Jag talar i detta fall i allmänhet om de gifta kvinnornas män. Icke om någon särskild, icke om *min* man.

— Hvarför talar du så der underligt? kastade Vivi fram, åter lugnad, men nu besjälad af en ny känsla, som hon ej kunde förklara, liksom mycket annat, hvilket sedan någon tid trängt sig på henne . . . Hvarför blandar du in din man?

— Du hör ju, att jag *icke* särskildt nämde honom, svarade Jane, nästan färdig att åter falla in i den förra tonen . . . Men det der får du väl själf förklaring på en gång.

— Tror du då, att jag skall bli så olycklig med . . . med Kurt?

Frågan kom så sväfvande, att Jane — trots en hastigt uppflammande känsla af något, som ju kunde liknas vid svart-sjuka — ej var i stånd att hindra ett leende, när hon svarade:

— Du talar om detta, som om det redan vore en *afgjord* sak.

— Hvilket? Hvad menar du?

Att Vivi visste svaret själf, såg Jane på hennes rodnad, men fann ändå för godt att säga:

— Ditt giftermål med honom förstås. Har mamma sagt något om detta?

— Hon talar jämt derom. Och det är därför som . . .

— Ah! Börjar begripa, afbröt Jane med en ifver, som nog kunnat tolkas på annat sätt, än hvad Vivi gjorde det . . . Det är därför, som mamma ville tala med Kurt derinne. Men . . .

— Hvad för men?

— Ingenting! . . . Jo, hör du en sak. Hvar gjorde du af det der brefvet, som jag skref till dig i morgse?

— Brefvet?

— Nå, mitt *kort* då. Du brände väl upp det?

— Nej, sannerligen jag mins . . . Jo, vänta. Jag stack in det i en tidning.

— En tidning! Gud så oförsiktigt! Hvarför? utbrast Jane, i det hon reste sig med synbar oro.

— Mamma kom in och . . . Men hvad kunde det göra då?

— Såg hon mitt bref?

— Det gjorde hon nog ej . . . men . . .

— Jo, nu har du ställt till det vackert! Tänk om äfven Allan får tag deri?

Hon gick med nervös häftighet af och an och vred sina händer likt den, som plötsligt träffats af ett krossande olycksbud. Slutligen stannade hon framför den uppskrämda Vivi och sade med befallande häftighet, trots att rösten lät blott som en hviskning:

— Du måste skaffa mig åter detta kort, denna biljett, detta bref, eller hvad du än vill kalla det! . . . Min Gud, en

så'n gås! Och jag, som litade så fullt och fast, jag, som kände mig så lugn och . . .

— Hvad är du orolig för? Säg, kanske är det ännu icke för sent? Jag fick ju ej så lång stund, att jag kunde göra som du skref, annat än det der med . . . med lögnen . . . Och så stack jag det i tidningen . . . O, Jane! Du vet icke, hur man här bevakar mig, som . . . som en . . . Ah! Jag vet icke hvad! . . . Säg mig, hvad du menade allt med dessa rader, som jag efter bästa förstånd sökt följa.

— Hvad skulle det tjäna till? svarade Jane med ett spasmodiskt skratt . . . *Du* skulle icke ändå . . . Jo, vänta! Kan du icke obemärkt göra dig ett ärende in efter den der tidningen?

— Jo, visst kan jag det, kära Jane, svarade Vivi med en hoppets stråle i sina af gråt ännu fuktiga ögon . . . Om du vill vara snäll och vänta här, skall jag nog hinna efter kortet, innan mamma och — och Kurt komma ut . . . Nu minnes jag mycket väl, hvar jag lade kortet. Det ligger i en årgång af Idun.

Och hon skyndade ut för att utföra det uppdrag, som syntes Jane så märkvärdigt angeläget, fullt förvissad om, att ingen kunnat finna denna hemlighetsfulla skrift.

Jane satt som i en myrstack. Hvarje nerv plågades till det yttersta under en väntan, som syntes draga ut på tiden. Sekunderna blefvo timmar. Men någon Vivi med det så oroligt efterlängtade kortet såg hon icke till. Hade öfverstinnan fått tag i det? Kanske äfven Allan? . . . Nästan lika galet, hvilken af dessa båda . . . Kanske jungfrun krånglat ned det på matan, under en stol eller under ett bord, när hon städade? . . . Och *Vivi* såg naturligtvis ingenting. Hon var ju ett blindstyre i allt, hvarför icke äfven i detta? . . . O! Denna förfärliga ovisshet!

Jane retade upp sig till ängslan vid dessa tankar, och min-

net skärptes, så att hon ord för ord kunde läsa upp hvar enda mening, äfven erinra sig, hvilka understrykningar hon hade gjort . . . Särskildt erinrade hon sig nu, hur der stod: "Skulle han pressa dig för hårdt, har brevet rört din kärlek till löjtnant Silfversporre". I brådskan hade hon således äfven nämnt detta namn, som hon framför allt *icke* bort nämna . . . Det föreföll henne, som skulle man nu lätt kunna genomskåda just hvarifrån hon, hustrun, fått *det* bref, som hon ej vågade visa sin man, utan bränt, då han fordrade att få del af dess innehåll. Fostermodern skulle vara allt för snar att såsom hämd hjälpa Allan tolka denna skrift, denna hemliga skrift till Vivi, dessa bönfällande rader om att *ljuga* för Janes, hans hustrus skull . . .

Och så dök bilden af den pratsjuka tante Adelaide upp.

Hennes skvaller om löjtnant Lewymeyer, som skulle sett Janes kontrovers med artilleristen och poliserna . . . Finge nu Allan veta äfven detta så . . .

— Sitter du mol ensam?

Jane spratt till vid att höra Allans röst.

Hon hade svårt att dölja sin förvirring, när hon svarade:

— Som du ser . . . vi vänta på dig.

— Mycket artigt. Blef försenad som vanligt. När man skall träffa affärsmän, det må nu vara patenthandlare eller hvad som helst, här i Stockholm, skall man ta' dem på närmaste restaurant. Derför fick jag gå till W:6. Och så blef det en massa prat om allting, utom just om det, hvarför jag kommit dit.

Jane hade oförmärkt observerat Allan under dessa ord, hvilka störtat fram med större liflighet än han brukade lägga in i sitt tal, äfven när han kunde ega anledningar dertill af större betydighet, än nu syntes föreligga.

Hon tyckte sig se en underlig glans i hans ögon och fäste sig särskildt vid, att han gestikulerade under sitt prat på ett

sätt, som stod i fullständig kontrast till hans vanligen något stela manér.

Så hade hon aldrig sett honom förr.

Hvad kunde väl vara motivet?

Hennes iakttagelse skärptes, när hon hörde honom fortsätta, i det han värdslost — också mot vanligheten — kastade sig ned i en divan och fortsatte, utan att släcka eller bortlägga den cigarr, som han under pratandet höll mellan sina fingrar:

— Fan så underliga människor! Starka likörer och cognac midt på middagen . . . Munk, chartreuse och salignac! . . . Det fordras en båtsmansmage att stå ut med sådant. Men fy tusan så . . .

— Hvarför svär du så der? Inte brukar du? . . .

— Tycker du det, lilla satunge? . . . Jag . . .

— Undanber mig dylika komplimanger, afbröt Jane, nu på det klara med orsaken till Allans liflighet . . . Kanske du redan har dinerat?

— Bara smörgåsbord, bara smörgåsbord, min unge! Här går det in mer barlast, må du tro.

Och han gjorde en mindre belevnad gest, som skulle förtydliga, hvar han ämnade placera denna "barlast", som han uttryckte sig, allt under det att det ena molnet efter det andra blossades ut ur hans cigarr.

— Du röker?

— Som du ser, min äl-äl-skogsblom-blomma! . . . Fan så'n hicka, jag fått!

— Hör du Allan . . . Vore det inte bäst, att du lade bort den der cigarren. Den luktar så ampert.

— W:6:s tofskillingshavanna på min ära, lilla Selma . . . hm! . . . jag menar . . .

— Du behöfver icke alls förklara dig. Men du vet, att mamma icke tycker om, att det röks inne i rummen.

— Det ger jag tu . . .

Han hejdade sig vid det att Vivi kom in. Med någon svårighet gjorde han ett försök att resa sig, men föredrog i samma ögonblick att sitta kvar. Sträckande handen åt den inträdande, sade han bullrande:

— För tusan, hvad du ser högtidlig ut! . . . Ha ni redan varit hos presten?

Vivi stannade häpen och betraktade ömsom Allan, ömsom Jane med frågande blickar.

— Hör du inte? Hur har det gå-ått, min pulla? Se så! Sjung ut nu! . . . Bra kan jag tro . . .

— Hvad menar du, Allan? kom frågan dröjande och osäkert . . . Jag förstår icke . . .

— Nej visst! Hemligheter . . .

Och utan att låta genera sig det minsta af de spörjande blickar, som Vivi fortfarande fäste på honom, började han med långt ifrån harmonisk stämma taga upp Mefistos sång till Margareta:

»Flicka, först med ring på fingret
du på dörren glä-änta bö-ör.» . . .

— Allan! Tycker du, det passar, att . . .

— Passar? Det stämmer precis, min ä-älskling. Allting passar i kä-ärlek. Fast . . .

— Kom Vivi! Jag har något att säga dig, afbröt Jane, i det hon reste sig för att lämna rummet.

— Stopp! Hvarthän, om jag får be?

Äfven Allan hade rest sig och ställde sig raskt i de båda damernas väg.

— Ingenting för dig, svarade Jane tämligen skarpt.

— Inte? Sää? Mätte vara tusan så viktiga hemligheter, ni ha er emellan . . . När ni inte skvallra bakom stängda dörrar, så skrifva ni bref och bränna försiktigtvis upp . . .

— Bråka nu inte med det der igen. Du vet ju redan att . . .

— Jag vet nog mer än så, må du tro, fortsatte Allan med större hetsighet . . . Man träffar folk, som . . .

— Spar dina meddelanden om dylikt, tills vi komma hem.

— Spar? . . . Nå ja, må göra då! . . . Löjtnant Lewymeyer skall kanske inte få så orätt, när jag hunnit . . .

Jane kände, att hon bleknade, när hon afbröt:

— Om du håller på länge så der, skall jag be att få gå hem. Jag har inte kommit hit för att . . .

— Nej, se der ha vi ju Kurt och svärmor! utbrast Allan, i det han såg dessa båda komma in . . . Mjukaste tjänare! Jag kom litet sent, men affärer, affärer . . .

— Välkommen, min gosse! afbröt öfverstinnan, som redan vid första ögonkastet på Allan tyckte sig märka, att allt icke stod rätt till.

— Hoppas det, svarade Allan mindre artigt. Mamma har haft privataudiens med Kurt, ser jag, tillade han med ett gäckande, kort skratt . . . Och allt går väl, kan jag tro?

— Hör du Allan! Kom in får jag säga dig något.

Tonen lät icke vidare vänlig, snarare fordrande. Allan var dock icke i sinnesstämning att närmare reflektera öfver detta, utan följde — liksom nyss Kurt — den barska damen, som åter stängde dörren.

Kurt, Jane och Vivi voro ensamma i salongen.

Ingen förrådde någon vidare glad middagsstämning. Vivi såg ytterligt förlägen ut. Jane visade oro och Kurt blickade åter ut mot kasernen.

Jane hade närmat sig Vivi. Med en sidoblick på Kurt, för att observera, om han lyssnade på dem, hviskade hon kort och rakt på sak:

— Kortet?

— Var borta! Kan icke få tag i det.

— Olyckliga! Du *måste!* Har du sökt riktigt noga öfver allt?

— Öfver allt . . .

— Då måste jag leta själf . . . O, min Gud! Hur skall det väl gå?

Och hon lämnade Kurt och Vivi samt skyndade sig in i halfsystems rum för att själf söka återfinna den farliga skriften, innan den föll i händer, som den ej var ämnad åt.

Hon sökte som gällde det lifvet.

Böcker och tidningar öppnades med irriterad brådska; oron var alldeles för stor för att under denna förrättning gifva henne nödigt lugn. Hon letade under stolar och bord, kastande kring sig kuddar och antimakasser, och lade sig slutligen på golvet med handen under soffan för att söka äfven der. Men allt jämt utan resultat.

På knä vid det öfverlastade divansbordet, der allt nu var i vildaste oreda, låg hon försjunken i eftersinnande, halft medtagen af trötthet och med blossande kinder, när det knäppte till i en dörr och öfverstinnan steg in.

Fru Jane hade ej hunnit resa sig, utan intog fortfarande en högst besvärande ställning, när fostermodern hördes fråga, i det hon fäste på Jane en hvass blick:

— Hvad letar kaptenskan Bratte efter?

Hon lade särskild tonvikt på kaptenskan och Bratte.

— Jag . . . jag . . . tappade en . . . en ring, men . . .

— Sää? Ar du säker på, att det är en *ring*, som du söker?

— Hvad annars? . . . Naturligtvis . . .

— Således är det icke det *här*?

Öfverstinnan höll det komprometterande kortet framför Janes ögon, i det hon fortsatte:

— Hvarför skref du detta och smög det hit åt min stackars Vivi?

Jane hade rest sig för att gripa det framsträckta kortet, som öfverstinnan dock genast drog tillbaka, i det hon fortsatte:

— Åh nej! Vänta litet! . . . Hvarför skref du så här till Vivi?

— Hvarför jag skref? Hvad vill mamma med det?

Jane hade svarat med ett tonfall, som tydligen visade, att hennes fruktan var större än det lugn, hon låtsades ega. Detta märkte öfverstinnan, när hon sade:

— Sää? Du gör undanflykter . . . Nå väl! Jag vill ha reda på detta . . . Allan skall hjälpa mig om du icke själf . . .

— Mamma! . . .

— Nää?

— Du får *icke* säga något till honom om denna sak. Han är så misstänksam, han skulle göra upp de vildaste antaganden och kanske till och med tro, att . . . att . . .

Hon hade talat med hetsig oro. Man såg på hela hennes

sätt, att hon fruktade det värsta af Allans mening om dessa hennes rader till Vivi, om de föllo i hans händer.

Det saknades ej skadeglädje i öfverstinnans blickar, när hon gjorde dessa upptäckter. Hon insåg tillfullo, att slumpen denna gång gynnat henne på ett alldeles särskildt sätt. Den ständigt trotsiga Jane — som blifvit det ännu mer efter sitt giftermål — hade hon nu fått band på, hvilka man kunde draga till efter behag. Naturligtvis var det endast ett tomt hot med hennes framkastade ord om att öfverlämna det komprometterande kortet till Allan. De scener, som deraf kunnat följa, hade kanske resulterat i en skilsmässa med alla en sådans obehagligheter för hela släkten, för båda släkterna. Och den gamla, mycket konservativa öfverstinnan var rädd för skandaler — åtminstone sådana, i hvilka hon själf kunde komma att spela en mer framskjuten roll. — Hon hade äfven andra motiv att ej gå bröstgänges till väga mot styfdottern, när hon efter något begrundande fortsatte:

— Det här ser mycket besynnerligt ut, stackars Jane. Men det värsta är nog värre än jag först trodde.

— Nej, nej! . . . Det är, det har ingenting händt, som . . .

— Efter mitt omdöme tycks det hafva händt mer än nog . . . Aldrig tänkte jag, att du, en Stjernbanér, skulle så svika dina äktenskapliga plikter, som dessa rader till Vivi låta påskina. Vår tid har alldeles nog med dylika skandaler, som vår familj, Gud vare tack, alltid sökt undvika, men nu . . .

— Mamma dömer mig för hårdt . . . Det fins ingen anledning, som . . .

— Du skall icke förvärra det onda med att också ljuga, afbröt öfverstinnan moderligt förmanande . . . Nog ser jag, hur sakerna stå. Har man bara börjat taga mot kärleksbiljetter, som man ej med förakt återskickar oöppnade, så är steget icke långt till . . .

— Hur skall man veta, hvad ett bref innehåller, innan man läst det? vågade Jane afbryta, i detta fall oförmärkt sticande hufvudet i den snara, som öfverstinnan lagt ut.

Denna var icke heller sen att genast rycka fram med ett:

— *Alltså* har du fått kärleksbref . . . Ser du, Jane! Mig bedrar du icke. Kanske jag nu också skall tala om för dig, från *hvilken* det der brefvet kom?

Jane kastade vid denna fråga en hastig forskande blick på fostermodern.

Är det möjligt, att Kurt sagt något? tänkte hon med stigande ängslan. Och denna oro var det, som nu föranledde henne att begå en ny oförsiktighet, när hon frågade:

— Och detta skulle Kurt — löjtnant Silfversporre menar jag — hafva sagt till . . .

— Mig menar du? afbröt öfverstinnan med en ny blick af skadeglädje, i det hon raskt grep den framkastade ledtråden . . . Nej, *så* dum är han icke. Men jag vet det i alla fall.

— Men hur? utropade Jane allt mer öfverraskad och orolig . . . Hvem skulle hafva sagt?

— Detta kan ju göra detsamma, svarade öfverstinnan, som uteslutande ledt sitt förhör med stöd af sannolikheter.

— Har Vivi kanske? . . .

— Du är dum också. Tror då väl du, att Vivi, som älskar den der gunsti'herrn aldeles för mycket, skulle lånat sig till att just hjälpa dig undan ett välförtjänt straff? . . . Nog är det stackars barnet en from engel, men hon är i alla fall kvinna.

Jane började äntligen få ögonen öppna för att hon redan i första öfverraskningen låtit förleda sig att gå i fällan och själf medgifvit, hvad hon borde kunnat dölja eller åtminstone förneka. Vivi hade ju i själfva verket handlat som ett blindt redskap i denna kommission, som delvis fått en så oväntadt obehaglig utgång. Hon visste naturligtvis ej det minsta, om

hon äfven haft sina funderingar på ett "hvarför". Öfverstinnan kunde ju icke heller veta något med visshet. Jane hade således låtit draga sig vid näsan af sin fruktan, blind såsom den ofta kan vara, när samvetet är sjukt.

Den vrede, som nu fått öfvertaget i hennes känslor, riktade hon därför uteslutande mot sig själf, när hon brast ut:

— Det här börjar rent utaf bli löjligt! Här står mamma och får den uppfattningen om mig, att jag verkligen är en riktigt vidlyftigt anlagd liten fru. Och då har jag, uppriktigt sagdt, icke gjort det minsta, som kan berättiga till en dylik förmodan; nej, icke det allra minsta.

Öfverstinnan lät icke öfverraskad, när hon svarade med en skarp blick på Jane:

— Så mycket bättre för dig själf. Då bör det heller icke kännas svårt för dig att nu med *rent* hjärta bevista Vivis förlofning med löjtnant Silfversporre.

— Nej icke alls! svarade Jane utan att kunna dölja den blodröda rodnad, som sprang upp på hennes kinder. . . . Skall det ske nu? Så brådt?

— Ja, efter middagen.

— Och mamma har talat vid Kurt. . . . vid löjtnant Silfversporre? rättade hon sig, åter rodnande.

— Jag har talat riktigt allvarligt vid honom, fortsatte öfverstinnan med en ny, skarp blick.

— Allvarligt? Jag förstår verkligen icke, svarade Jane, som kände sig obehagligt berörd af både tonfallet och ögonkastet.

— Men det gör *jag*! Sådana här saker få icke behandlas så lättsinnigt, som *du* tycks taga dem. . . .

— Jag?

— Just du! Blir nu Vivi fästnö åt din. . . din. . . jag har så när sagdt — älskare, så. . . .

— Mamma! . . .

— Så skall jag nog *själf* se efter, att *ingen* hör du, *ingen* kommer mellan barken och trädet.

— Skall jag väl taga detta som en — förolämpning?

Janes röst var hård och blickarne ljungade.

— Tag det hur du vill, svarade öfverstinnan kort.

— I så fall . . .

— Tänker du trotsa mig, menar du? . . . Nå väl! *Då* har jag den här korrespondensen från dig till Vivi att studera tillsammans med Allan.

Hon visade kortet.

— Det är — lumpet! Det är . . .

— Genera dig icke! En dame, som blifvit presenterad vid hofvet och gör anspråk på bildning, skall just . . .

— Jag *vill* ha tillbaka mitt visitkort.

— Men jag vill *icke!* — Så nu veta vi, hvar vi hafva hvarandra . . . Öppen strid är alltid att föredraga framför . . .

— Jag hvarken vill, har velat eller tänker ha något med löjtnant Silfversporre att göra . . . Det är ej *detta*, som nu kommit mig att förgå mig mot mamma. Det är mammas egna, obefogade häntydningar . . .

— Häntydningar säger du? . . . Jag ser klarare än du tror. Hur var det till exempel nu i dag i Lawn-tennis-paviljongen, när jag och Allan träffade dig och Kurt?

Jane blef svaret skyldig och sänkte hufvudet.

Hennes fruktan var alltså befogad. Öfverstinnans modersöga hade redan sett allt.

— Nå, det der få vi kanske tillfälle att tala närmare om längre fram, fortsatte öfverstinnan. För Allans skull ser jag helst att icke behöfva rifva mer än nödigt i denna byk; ja, ja, också för min egen och Vivis skull. Kort och godt! Sluta alldeles upp med att intressera dig för Kurt Silfversporre, för annars. . . .

Hon hann icke afsluta sin mening. Vivi hade kommit in, tydligen mycket brådskande, fast hon hejdade sig, då hon fick se sin mor.

— Hvad vill du Vivi? hördes öfverstinnan fråga med ovanligt mildt tonfall.

— Ingenting. Jo, det var sannt, Allan undrade. . . .

— Är middagen serverad?

— Ja, mamma. Sofi i köket ville visst. . . .

— Jag kommer! Bed Allan titta in här ett tag.

Jane syntes hågad att lämna rummet på samma gång som Vivi och hade redan växlat en betydelsefull blick med halfsystern, då öfverstinnan hejdade henne sägande:

— Stanna kvar, Jane! Vi skola höra, hvad din man säger om mitt förslag.

— Hvilket förslag?

— Vänta får du höra. Kanske han icke vill?

— Gå in på Vivis och Kurts . . . löjtnant. . . .

— Silfversporres förlofning, tror du? . . . Jo men, det vill han visst det . . . Hvad skulle han väl ha annat än till och med riktigt *stora* intressen af ett sådant parti? tillade hon med en sarkastisk blick, som fru Jane allt för väl uppfattade till dess betydelse på samma gång som hon undrade öfver, hvad det nu skulle bli för familjeråd.

“Undrade“ är kanske icke rätta ordet. Efter hvad som nyss förefallet, hade fru Jane en känsla af slö resignation, som följt på hennes nyss uppfammande vrede mot sig själf öfver att besinningslöst gifva efter för fostermoderns nog så listigt framkastade påståenden, hvilka, hur sanna de än kunde vara, likväl ej af henne kunde ledas i bevis.

Denna slöhet hade till viss grad äfven bortjagat hennes fruktan för, att Allan skulle få veta något. Hon visste ju, att

han redan misstänkte henne, och hon anade med fullt logisk skärpa, att det endast kunde vara en tidsfråga, när han verkligen skulle få se sina aningar besannade. Tills nu hade hon dock skyddat sig för detta med kvinlig förslagenhet och djärfhet. Men nu, när hon till motståndare fått äfven fostermodern, — en skarpsinnig varelse af sitt eget kön — då kunde det vara bäst att så godt först som sist sträcka vapen.

När Allan kom in, kände Jane till och med en ögonblicklig, brinnande längtan att få oförtäckt bekänna allt, som förefallit mellan henne och Kurt, mellan hustrun och mannens vän . . .

Det kom öfver henne som ett plötsligt vanvett på samma gång som en känsla af jubel öfver att en dylik bekännelse skulle göra fostermodern maktlös af både öfverraskning och vrede. Helt visst skulle stor scen blifva följd. Den tillämnade förlofningen kunde med nödvändighet icke bli af. Allan skulle rasa, öfverstinnan få ett af sina häftigaste vredesansfall, Vivi skulle naturligtvis "simma" i tårar och — här kunde Jane icke låta bli att draga sin välformade mun till ett skadelöje — Kurt och hon — brottslingarna — skulle gemensamt lämna en krets, till hvilken de sedan aldrig mer ville återvända. . . .

Men i samma ögonblick denna alltför dramatiskt effektfulla tanke mognade till utförande, mötte ett hinder, som åter gjorde Jane lika slö som nyss. Hon återföll i sin resignation och kastade en liknöjd blick på den inträdande, under det att hennes hjärta liksom frågade:

— Hvad är kärlek? . . . På det hela taget älskar jag lika mycket den der stackarn, som jag älskar Kurt. Hvarför göra sig omak? När allt kommer kring, är det bäst, som det är.

Och denna tanke gjorde henne lugn, i det hon afvaktade hvad komma skulle.

— Allan! började öfverstinnan utan omsvep. . . Du måste

göra mig en stor tjänst i dag vid desserten. . . Du skall hålla ett litet tal. Du. . .

— Skall *jag*? afbröt Allan med ovanligt höjd röst, i det han brast ut i ett obehjvadt skratt.

Jane kastade en blick på sin man, en blick, hvilken till stor del decimerade intrycket af hennes nyss så lugnande tanke. Och det steg upp för henne en framtidsbild af denne man i ett tillstånd, för hvilket hon kände sig rysa.

Också drog hon sig ett steg tillbaka, när han kom fram till henne och sökte lägga sin arm kring hennes lif, i det han fortfarande skrattande hördes säga:

— Är det icke lustigt, Jane? Mamma vill, att *jag* skall hålla tal. . . Ha-ha-ha! . . . Jag kan dö af skratt . . . Ha-ha-ha!

Öfverstinnan hade spänt sina ögon i honom. Med en röst, som icke gjorde det minsta att förstålla, hvad hon tänkte, sade hon:

— Du är *ovanligt* upprymd, Allan. Nästan för *mycket* munter i dag. Och detta synes mig så mycket underligare, som dina ögon snarare förråda *sömnighet* än . . .

— "*Das kommt von der Liebe*", gnolade Allan, i det han citerade en obesvärad variétéslagdänga.

— Till glaset då? afbröt svärmodern hvasst, i det hon betänksamt skakade hufvudet och fortsatte:

— Du vet, att löjtnant Silfversporre och Vivi . . .

— Tänka gifta sig, ja! . . . Rätt så! . . . Men inte är väl det något skäl för mig att hålla tal? . . . Nej, bed mig *sjunga* i stället, så skall jag genast stå till tjänst med den här lilla biten, som Lewymeyer . . .

— Nej tack! *Jag* undanber mig för min del att få tydligare bevis på . . . på din *glädje*, än jag dess värre redan. . .

— Nå, framåt då! utropade Allan utan att låtsas uppfatta svärmoderns misshumör — hvilket hans nuvarande sinnesstäm-

ning ej håller var mäktig att göra. — Jag, håller talet, bara det inte behöfver vara på improviserad vers. För då kan inte tusan lofva, att . . . att . . . min käre vän — (Här kom en lätt hickning) — min käre, ja, *bäste* vän . . . Ja! . . . (Jane märkte den blick, som öfverstinnan gaf henne vid dessa ord.) Som sagdt! Jag håller mitt jungfrutal . . . Får jag lot?

Och han tog ett steg mot öfverstinnan liksom för att bjuda henne armen, samtidigt med att han öppnade dörren till den salong, der man nyss gjort musik, och der Kurt nu satt ensam, fördjupad i studiet af en morgontidning.

Öfverstinnan passerade Allan utan att fatta den erbjudna armen, hvilken nu syntes henne lika osäker som dess egare.

I det hon gick fram till den läsande, sade hon, försökande att se så älskvärd ut som möjligt:

— Ursäkta mig! Det var en tjänst, som jag måste be Allan om . . .

— För all del! svarade Kurt, i det han steg upp och gjorde en bugning.

Allan hade stannat midt i dörren.

När Jane ville tränga sig förbi honom för att följa de andra, som redan hunnit ut i matsalen, der Vivi kastade en sista blick öfver dukningen, hejdades hon af Allan, som spände ögonen i henne, i det han nästan hväste fram:

— Jag kan helsa från löjtnant *Lewymeyer!* . . .

— Lewymeyer? Hvem är det? svarade Jane med en lätt färgskiftning . . . Jag vet mig ej vara presenterad . . .

— Inte? Ja, jag vet, att du har svårt att erinra dig vissa namn . . .

— Jag försäkrar, fortsatte Jane, fast besluten att ej låta fånga sig i snaran, på samma gång som hon häpnade öfver den snabbhet, med hvilken skvallret kunnat gå . . . Det måste i så fall vara en mycket ytlig *connaissance*, någon, som jag helt

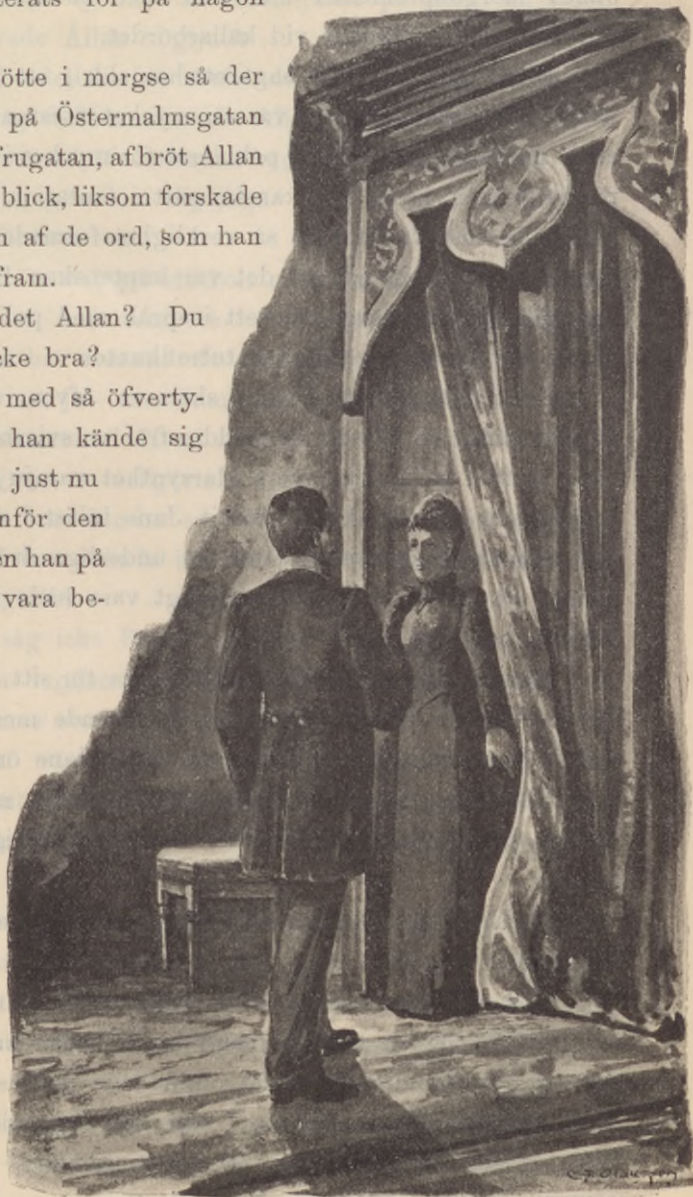
flyktigt presenterats för på någon bal, eller . . .

— Också mötte i morgse så der framåt sjutiden på Östermalmsgatan i hörnet af Jungfrugatan, afbröt Allan med en lurande blick, liksom forskade han efter verkan af de ord, som han hastigt pressat fram.

— Hur är det Allan? Du mår bestämdt icke bra?

Frågan kom med så öfvertygande oro, att han kände sig osäkrare än han just nu velat visa sig inför den kvinna, af hvilken han på nytt trodde sig vara bedragen.

Men inför hennes lugna blickar, hvilka utan det minsta tecken till förlägenhet mötte honom, som likörerna gjort något skumsynt, kände han löjtnant Lewymeyers beskrifning om fru

Janes morgonpromenad mer och mer antaga formen af ett hjärnspöke, framkalladt vid källarbordet.

Han hade ju också sagt, att han aldrig ett ögonblick trodde derpå. Lewymeyer, som var en mycket "festande" natur, hade efter hofbalen naturligtvis pokulerat för mycket i "Grands grop"; på hemvägen hade han kanske gått i fantasier, och dessa hade hängt sig fast vid honom så verklighetsformade, att han på W:6 kunde taga på sin ed, att det var kaptenskan Bratte, han klockan half sju på morgonen sett i språk med poliser, artillerister, gatsopare och andra tidiga gatutrafikanter.

Allan kände sig nästan skamsen öfver, att han så lätt kunnat sätta tro till dylikt sladder från en svirande pojke. Detta hans tvifvel på Lewymeyers klarsynthet var ju dessutom redan berättigadt af att Allan funnit Jane inläst i sin kammare, då han framåt morgonsidan efter sin underliga dröm ämnade göra henne ett besök . . . Att samtidigt vara både ute och hemma, vore ju omöjligt . . .

Lewymeyer skulle få stå till svars för sitt skandalösa prat, som lyckligtvis endast och såsom förtroende meddelats åt Allan själf. Han skulle till och med få bedja Jane om förlåtelse.

Till denna vändning hade Allan kommit, när han vaknade upp ur sina funderingar vid öfverstinnans tämligen skarpa uppmaning:

— Nå Allan! Löjtnant Silfversporre väntar på att få skåla med dig.

För sällskaps skull villför Allan öfverstinnans uppmaning och bredde sig en smörgås samt höjde sedan kristallglaset med den af tjusarkonungen varmt omhuldade potatislikören, som aldrig åtnjutit Allans smak. I det han läppjade på det nästan fyllda glaset, utbrakte han ett konventionellt: "Skål!" med en grimas, hvilken föranledde Kurt att säga:

— Inte är du något Bacchi barn, ty då . . .

— Ätminstone ej, om han icke bjuder på annat än sådan här smörja, svarade Allan högljudt . . . Men . . .
— Men för ädel drufva skulle du kanske sjunga hans lof?
— Ah! Jag förstår, svarade Allan, i tanke att det var en hänsyftning på det af öfverstinnan begärda förlofningstalet: För *din* skull skall jag göra det omöjliga.

Kurt såg förvånad ut.

Han tolkade svaret på ett helt annat sätt, än Allan menat. Någoting af ondt samvete vaknade inom honom, då han med ovanlig tafatthet svarade med ett meningslöst grin:

— Ja, ja visst ja! . . . Gamle skämtare der! Du . . .

— Gamle skämtare? Hvad menas? Det är mitt fulla allvar.

— Naturligtvis, naturligtvis! . . .

Kurt kunde icke hindra en blick af oro på Jane, som just nu tog plats vid det dukade bordet, der öfverstinnan redan slagit sig ned i högsätet.

Men Jane såg icke Kurts ögonkast och hade ej heller kunnat gifva någon lugnande förklaring, äfven om hon sett och förstått sin älskares stumma fråga.

På invit af värdinnan togo herrarne plats så, att Allan jemte Jane kommo på höger sida om öfverstinnan, och Kurt samt Vivi till venster. Allan kom midt emot sin svägerska; Jane midt emot Kurt.

Stämningen vid middagsbordet var rätt tryckt, trots att Allan — mot vanligheten, men nu på grund af "högre stämning" sedan W:6-besöket — höll målron vid makt, för öfrigt på ett mycket obesväradt sätt och till öfverstinnans ganska synbara förargelse.

Han pratade vidt och bredt om hofbalen; uttryckte under lifliga gester sin beundran för la belle créole, Mrs O'Brien, — här gjorde öfverstinnan en märkbar rörelse af otålighet — samt lät

slutligen löjtnant Silfversporre förstå, att det ej på hela jorden fanns en man så jaloux som just Mr O'Brien.

Vid dessa ord kunde svärmodern ej undgå att märka den rodnad, som samtidigt dragit sig öfver Kurts och Janes kinder.

En känsla af moderlig omsorg om sin dotter Vivi var det kanske också, som föranledde öfverstinnan att säga, i det hon vände sig till Kurt:

— Den uppmärksamhet, som Allan nu så särskildt egnar er herr löjtnant i samband med nämmandet af en dam, hvilken i sociététen redan hunnit skaffa sig kanske icke så alldeles fördelaktiga omnämmanden, skulle jag för min del bemöta med . . .

— Kära mamma! Kurt är icke alls egenkär, afbröt Allan skrattande, trots att öfverstinnan endast med möda nu kunde lägga band på den vrede, hon kände, men som Allan i sin ifver icke observerade, när han fortsatte:

— Han är icke alls egenkär. Dessutom vet jag med säkerhet, att han redan kastat sina ögon åt *annat* håll.

Som en bomb föllo dessa oförsiktiga ord bland åhörarne, träffande alla utan undantag.

Vivi och modern bleknade.

Kurt och Jane önskade något underverk, som ögonblickligen kunnat göra dem osynliga; hvad som helst, hur vådligt som helst, bara de kommo undan, hvad de nu anade skulle följa.

Båda togo för gifvet — genom en samlänkning af idéer, som ofta eger rum mellan medskyldige — att han redan visste allt och att han nu tagit för sig som han gjort för att riktigt obesväradt få säga dem sanningen i både moderns och systemns närvaro.

Det är svårt att säga, hvilken som led mest under det ögonblick, som följde på dessa Allans ord och det, då han fortsatte:

— Kurt har gjort ett dristigt val. Och att denna hans

kärlek är på det varmaste besvarad, det . . . det se vi alla, om vi kasta en blick på dessa två . . .

— Kurt vred sig oroligt på stolen.

Vivi gjorde min af att resa sig.

— Dessa två, som . . .

Han hejdade sig liksom sökande ord, och öfverstinnan passade genast på att flicka in:

— Törs jag besvåra löjtnanten om att servera vin till den skål, som Allan nu synes ämna . . .

— Gör det min vän, fortsatte Allan åter afbrytande, under det att Kurt genast börjat villfara öfverstinnans begäran, ehuru han kände hur osäkert han höll den tunga champagnebutelj, som värdinnan lyft ur iskylaren och räckt honom . . .

— Du så att säga skänker nu i skålen för din egen lycka, din egen och hennes lycka, som . . . det vill säga, som *du* skall finna vara kärleken, trofastheten . . . hängifvenheten . . . den unga tärna, som . . .

Han stannade åter i saknad af ord.

Både Kurt och Jane började andas lättare efter den vändning talet nu tycktes taga.

Öfverstinnan hade i hast låtit sitt mest välvilliga leende spela fram, då äfven hon märkte Allans syfte, ehuru det ännu var flera rätter till desserten.

Vivi satt med sänkt hufvud och fingrade nervöst på det gnistrande glasets pelare. Äfven på de nyss bleka kinderna hade dragit sig en svagt rödlett teinte. Äfven hon syntes förstå.

— Någon talare är jag icke, fortsatte Allan . . . Men hvad jag åtagit mig, vill jag dock föra i land . . . Hm! . . . En skål allt nog . . . Kort och godt . . . En lyckoskål för min svägerska, vår blomstrande Vivi Stjernbanér och för min vän, löjtnant Kurt Silfversporre . . . En skål för dessa två, som nu i gemensam liten farkost ämna segla ut . . . segla ut på äkten-

skapets kanske icke alltid så . . . solbelysta haf . . . Kurts och Vivis skål!

Han höjde sitt glas med minen af en jubelomdånad vältalare. Öfverstinnan, samt Jane följde exemplet.

I samma stund Janes glas stöttes samman med Kurts, möttes deras ögon i en blick, hvilken det var en lycka att öfverstinnan ej kunde kontrollera.

De kval, som nyss med helvetisk grymhet marterat dem båda under Allans ej så litet vilseledande ord, sökte i denna hastiga, men så mycket sägande blick, balsam på sår, som nyss svidit.

Faran hade åter närmat dem till hvarandra . . .

Jane glömde, att Kurt var en ytlig natur, en manlig tulpan, vacker i färg och form, men utan fängslande djup. Hon glömde äfven, att han nu var hennes systers trolofvade.

Båda glömde, att i denna blick låg ett besegladt löfte till fortsatt vandring på förbjudna vägar . . .

Innan dagen var slut buro Vivi och Kurt symbolerna till trohetslöften för lifvet.

NIONDE KAPITLET.

Hvad som hände på "Lidingö-bro".

Öljande dag lästes, att Vivi Sjernbanér och Kurt Silfversporre voro förlofvade. Man kommenterade naturligtvis saken såsom en högst öfverraskande "cause célèbre", alldenstund fästmannen var en inom stockholms societeten förklarad kvinnornas gunstling, då deremot fästmön icke alls låtit tala om sig.

Tante Adelaide hade nu fått en maktpåliggande mission att fylla. Men ack, en så kär mission!

Detta var just en sak, som hon kände sig vuxen.

Hon visste, hur man skulle fråga, riktigt pumpa henne på detaljer rörande den "lyckliga fästmön". Hennes släktskap med Vivi gjorde henne så att säga predestinerad för detta kall.

Och i försmaken af alla de godbitar, som hennes orakelspråk nu skulle rendera henne, njöt hon med en gourmands hela passion, då han känner doften af älsklingsrätterna tvinga sig fram under karottlocken på det lukulliska bordet.

Hon skulle så innerligt fint tänja ut den tråd, med hvilken man nu älskade spinna. Men endast i korta längder ville hon utmäta den. Bitvis, så der ett litet stycke hvarje dag, skulle hon dela med sig af sitt förråd, för att, just då intresset var som störst, klippa af på nytt — med löfte om "mer nästa gång".

Detta var just hemligheten med hennes konst att berätta. Häri låg själfva den stora lockelsen, hvars förgyllning fanns i små menande leenden, hastigt afbrutna satser, plötsligt påkommande brådska och i vissa fall en tillfällig minnesslöhet beträffande just någon viss intressant detalj, som hon lofvade att, "härnäst hon tittade in", ha på sina fem fingrar.

Men några förstudier måste i alla fall göras. Några fakta måste samlas. Anrättningen skulle sedan ske med årslång erfarenhet.

Hon kände sina "vänners" — ja, hvarför icke, eller rättare sagdt — kundens smak.

Fru Jane var icke riktigt lämplig. Allan var till och med obehaglig, när man ville veta något. Af fästmon väntade hon sig rakt ingenting till grundstoff, och öfverstinnan hade sedan någon tid blifvit alldeles som förtrollad.

Hon brydde sig icke ens om att bjuda kvar vännen Adelaide hvarken till frukost, middag eller kväll . . .

Ja, den fattiga vänninnan, som sett bättre dagar och uppoffrat allt för sin vänskap — stående interpunktioner i den matfriska gamla frökens själfberöm — hade till och med fått höra, att öfverstinnan icke längre befattade sig med skvaller från Pål och Per. Och detta hade hon sagt ifrån på ett sätt, som gjort tante Adelaide alldeles förkrossad, ty samtidigt hade hon känt oset af den härligaste kycklingstek pressa sig in från serveringsrummet.

Det var en dag vid frukosttiden, som denna förfärliga attack på hennes gourmandism egt rum.

Det borde funnits godt rum för fyra personer vid det dukade bordet, som var serveradt för endast tre.

Alltså en främmande.

Naturligtvis.

Öfverstinnan med dotter skulle *aldrig* offrat en kyckling för egna frukostbehof. *Detta* visste tante Adelaide lika säkert som att hon aldrig skulle förlåta ett sådant förbigående af *henne*, ett sådant brott mot hennes gammalvänskap att ej själf bli inviterad till denna frukost med nystekt kyckling.

Var det fästmannen, som skulle ha den?

Nästan afvisad hade hon gått med en ceremonlös ursäkt för att hafva kommit så der å propos. *Hon* ville visst icke störa, hon hade bara velat höra, hur det stod till med de nyförlovade, de kära barnen — löjtnant Kurt Silfversporre kände hon endast par renommée — och så naturligtvis först och främst för att få helsa på sin "gamla, kära vän".

Tante Adelaide hade lidit ett dubbelt nederlag.

Hon var icke ense med sig själf, hvilket som smärtade mest — förlusten af det doftande kycklingslåret, eller den förlorade utsikten att få inhemta en eller annan detalj rörande de nyförlovade, synnerligast om fästmannen.

Om fästmön var ju icke mycket att säga.

I tante Adelaides ögon var Vivi endast en så'n der landtlig "gås", som behåller sina oskuldsfulla fjun ända till grafven . . . Hvad skall man egentligen säga om en sådan? Det fins inga karaktärer, som kunna så tygla fantasien som dessa. De gå så snörrätt i marsch, att ett felsteg ur direktionen hör till underverken . . . Man kan dem med ett ord utantill redan efter en vecka, ja, mindre, redan efter ett dygn . . . Så lika äro de hvarann.

Detta var tante Adelaides öfvertygelse. Och därför lånade hon aldrig Vivi till motiv. Hon stacks in här och der som

staffage, då Stjernbanérs och Brattes kommo på tal. Detta var allt.

Annat var det med Jane.

— Se, det fins något hos den flickan, brukade tante Adelaide säga, redan innan Jane blef kaptenskan Bratte — något af — ja, jag vet icke hvad . . . Den flickan blir en, som skall låta tala om sig.

Och deri hade nog tante Adelaide icke sett så fel . . . Hon anade, men visste ingenting med visshet.

Att Jane redan var ett tacksamt föremål, derom var hon redan på det klara. Direktörskan Lewymeyer hade nog sina skäl att berätta om den der nattliga promenaden med äfventyr, som hennes son öfverraskat Jane uti. Visst var unge Lewymeyer känd att svira om och ta' sig ett glas. Men så ankommen var han nog icke, att han ej såg skilnad på den vackra fru Bratte, och hvilken annan som helst, synnerligast som han kort förut sammanträffat med henne på hofbalen . . . Tante Adelaide hade ju till och med vid en supé en fammille hos direktören särskildt fäst sig vid, att unge Lewymeyer mycket, ja, komprometterande mycket, sysselsatt sig med att i hänryckta ordalag tala om kaptenskan Bratte; ja, så mycket, att han af sin syster — en ung judinna, som gjorde anspråk på att vara en skönhet — fått en tillrättavisning af rätt amper natur.

Så nog fanns der eld under *den* röken . . .

I själfva porten mötte tanten ingen mer och ingen mindre än — fästmannen.

Det var alltså han, som skulle ha kycklingen.

Tante Adelaide blef en gång på en enklare supé hos Brattes presenterad för den unge mannen.

Skulle hon våga?

— Ah! Herr löjtnanten! På väg till lilla fästmön, kan jag förstå?

Hon hade fått sig en blick, som ej vittnade om igenkännande. Men detta var långt ifrån att bringa den gamla, talförda damen ur fattningen.

— Sää? Känner icke löjtnanten igen mig? Lilla Janes gamla väninna?

Adelaide tyckte, att den ståtliga unge mannen rodnade vid dessa ord. Men detta kunde ju lika mycket tillskrifvas hans förlägenhet öfver att ej genast hafva känt igen henne — Adelaide råkade ofta ut för dylika små motigheter — som det kunde bero på något annat.

Helst hade hon sett detta "andra".

Men så långt hade hon ännu icke fått in sina fingrar i det Bratteska äktenskapsnätet.

— Ack förlåt! hörde hon löjtnanten svara . . . . Var det icke hos baron Åkerskiölds, som . . . .

— Nej, nej! Men jag känner friherrinnan Åkerskiöld också. Gamla friherrinnan förstås . . . . Vi voro lekkamrater som barn, och hennes man har jag till och med haft äran att dansa med en gång, under Amarantens glansdagar . . . . Jo, löjtnanten må tro! . . . *Det* var en tid det . . . . Nu är allt så annorlunda . . . . Romantiken har försvunnit, och skandalerna tagit vid . . . . Hvar-enda dag hör man ju än den, än den andra vara föremål för en långt annat än angenäm uppmärksamhet . . . . Och . . . . Ja, nu skrämmer jag visst bort löjtnanten, tror jag.

Hon tyckte sig åter märka en lätt färgskiftning på löjtnantens kinder, och hon var naturligtvis genast på det klara med, att äfven han spelat med i den moderna kärleksorkestern . . . .

Fast hur?

Det var detta, som skulle vara så högst intressant att veta något om. Just nu, då han som fästman var så på tal.

Men tillfället var illa valdt.

Löjtnanten syntes bli otålig. Icke kunde man väl heller

begära att på stående fot i en dragig förstuga en vinterdag få några anknypningspunkter. Hur skulle hon för öfrigt af honom själf få veta något? Också en omöjlighet . . .

Han hade utom dess, innan tanten hunnit kasta in en ny länk till den ked, som hon nyss lagt upp, gjort ett hastigt slut på konversationen genom att artigt föra handen till mösskärmen och — försvinna.

Och tante Adelaide tänkte på — der hon stultade fram mot Nybrogatan för att hemsöka ett annat frukostbord — hur litet hon verkligen hade att berätta om dessa nyförlofvade, af hvilka fästmannen *måste* vara något att göra af.

Men hon hade ju nu ändå *talat* vid denne moderne Narcissus, kanske don Juan; ja, helt säkert var han en don Juan . . . Och på detta skulle hon väl ändå kunna laga sig en liten frukostbit hos grosshandlar Benzells unga fru, som . . .

Ja, tante Adelaide hade *hört*, att den unga frun — hvars man var närmare sextiofem år — var "aldeles galen i" vackra militärer; synnerligast i löjtnant Silfversporre. Vore lyckan med, kunde det kanske äfven göras en god middag af det der mötet med löjtnant Kurt . . .

Och under lockande tankar på andra läckerheter än ett fattigt kycklingslår, kanske bara en vinge, närmade hon sig allt mer det hem, der hon visste, att frukosten serverades klockan precis tolf.

* * *

Dagarna efter Kurts och Vivis förlofning hade familjerna Bratte och Stjernbanér varit mycket tillsammans.

Man hade dinerat och superat en famille ömsom i de båda eleganta hemmen.

Äfven ute hade man varit.

Vivi syntes få riktig passion att vistas utomhus. Synnerligast var teatern något extra lockande för henne nu, sedan hon hade rättighet att visa sig stödd mot en ståtlig militärs arm.

Före förlofningen kunde hon sällan förmås att gå med på dylika nöjen . . . Operan hade varit tråkig, Dramatiskan gammalmodig, Wasan — ganska motiveradt för resten — småborgerligt osedlig i Vivis forna tankar.

Nu var det helt annorlunda. Men om man frågade henne, *hvad* hon hört eller sett en dylik spektakelkväll, då var det likväl lätt att märka, huru icke operan, icke den s. k. franska sedemålningen, icke heller Ranftens anrättningar tagit lejonparten af den unga fästmöns uppmärksamhet . . . Föga mer än förr.

Och fanns fästmannen närvarande, såg man nog, hvart hennes tankar gingo och åter gingo.

Det var han, den vackre militären, som upptog hela hennes själ; det var han, som var gasen i den försöksballong, med hvilken hon nu ville profva sina känslors färd upp mot den hägrande lyckan, som äktenskapet med denne afgud snart skulle helt föra in henne uti.

Vivi *var* redan lycklig; hon *var* redan i himmelen.

Det behöfdes så litet, för att denna lycka skulle växa sig stark.

En blick ur hans vackra ögon, en liten smekning på hennes nu alltid blomstrande kinder, ett litet vänligt ord, eller till afsked en hastig god-natt-kyss uti i tamburen, detta var Vivi något så sällsamt ljufligt, att hon ej kunde fatta, ej ens vågade drömma om en lycka, som kunde vara ännu större.

Men hon visste ju ändå, att den skulle komma.

Hennes mor talade med henne hvarje dag derom.

Till och med långt in på nätterna kunde öfverstinnan nu sitta inne hos sin dotter för att ge råd om en ung makas plikter

— ja, hon utbredde sig också, till och med icke så sällan, öfver en ung makas rättigheter.

Men då var det alltid, som komme Vivis gamla stukade natur i dagen, då ville hon ej låna mer än ett halfslutet öra till moderns ord.

Vivi ville icke komma med några kraf.

Hon tänkte aldrig göra det.

Endast *gifva* ville hon, gifva med hela sitt varma hjärta, nöjd med, om hon till tack endast finge vara en tusendel så lycklig som hon var nu.

I sådana stunder blef den gamla öfverstinnan ofta nog riktigt ond, så som hon kunnat vara det, innan Vivi blef förlofvad.

Hon drog då fram en massa exempel på, att det *icke* är en makas roll att endast säga ja och amen till allt, hvad hennes herre och man behagar äska . . . Hustrun vore *själf* hans *bättre* jag, och som sådan måste hon också ha ett ord med i laget då och då, eller rättare — detta var öfverstinnans rikt praktiserade egen erfarenhet och öfvertygelse — hon måste ständigt *själf* gå på post vid vallarna af det äktenskapliga hemlifvets borg . . . “Ty“ — såsom hon alltid slutade dessa förmaningsstunder med sin dotter — “männen äro ingenting att lita på.“

Och som vanligt ändades diskussionen med tårar.

Det var naturligtvis Vivi som grät.

Hennes hjärta sved vid dessa ord, som hon *aldrig* skulle kunna tillämpa på sin egen, vackre, gode, afgudade Kurt.

Sådan var Vivis kärlek.

* * *

Det ringer häftigt på tamburklockan till den Stjernbanérska våningen.

Husan går med icke allt för stor brådska att öppna.

Hon står nu ansikte mot ansikte med kaptenskan Bratte.

— Är öfverstinnan hemma?

— Nej, hennes nåd.

— Fröken Vivi då?

— Nej, icke hon heller . . . De gingo ut för en kvart sedan . . . Troligen ned till Lundbergs i Staden för att se på gardiner . . . Jag hörde hon talade om . . .

— Det är bra . . . Jag skall vänta här, tills de komma åter.

— Kanske dröjer det en god stund, invände husan, liksom otålig öfver att ej få vara ostörd.

Men naturligtvis gaf icke Jane akt på detta inpass nu, då hon just kommit i ett ärende, i hvilket *hon själf* ville vara ostörd, alldeles ostörd.

I spårvagnen hade hon sett öfverstinnan och Vivi åka ned åt staden. Hon var således viss om att icke träffa dem hemma.

För att riktigt skynda på, hade hon tagit en förbiåkande droska. — Vädret var naturligtvis som vanligt senaste åren ohjälpligt för slädfart på Stockholms gator.

Halft ledbruten hade hon stigit ur vid styfmoderns port. Trapporna hade tagits med hvirfvelfart.

Det var tydligt, att hennes ärende var brådskande. Man såg det till och med på hennes minspel. Känderna hade feberfärg, ögonen feberglans.

Det gällde också att gripa tillfället i flykten.

Utan att taga af sig kappa och hatt gick hon in genom den dörr, som förde till salongen. Här tog hon ett djupt andetag, framkalladt af den andnöd, som språngmarschen i trapporna uppväckt.

Eftersinnande slog hon sig ned i en fauteuil, samtidigt med att hennes hörsel spändes till det yttersta, för att hon skulle höra tjänsteflickans steg dö bort i riktning af serveringsrummet och köket.

Nu syntes rätta ögonblicket vara inne.

Raskt reste hon sig och var nästa sekund inne i sin styf-mors privata rum, möbleradt i stil med en gången tid, och der kvarlefvor af roccoco och renaissance hade svårt att trifvas samman med en och annan artikel af nutidens godtköpssmak.

Fru Jane syntes åter öfverlägga.

Hennes blickar sökte med kallt lugn något föremål, hvilket ej genast låg framme för deras färd.

Hon kände nog annars så godt till detta rum, åtminstone bohaget i det samma, hvilket med all sannolikhet var oförändradt, lika som det varit under många år i Kungsör. Hvar och en af alla dessa gamla möbler hade hon sett ända sedan barnaår. I den der gamla stela spegeln med förgyllda pelare och tudelade glaset — hvars ena halfva var grönare än den andra — hade hon sett de första spegelbilderna af sig själf. Hon var rädd för att nu — med tanke på hvad hon gick att göra -- upplifva denna bekantskap. Hon visste för väl, att en helt annan Jane än den lilla yrhättan med de två långa flätorna, de leende ögonen, de rosiga kinderna och de små knubbiga icke allt för rena fingrarne samt med den något lunsiga klädningen och mame-lucker eller byxhålkär af svartbrunt kläde, här skulle blicka henne till mötes.

Hon skulle icke finna en skymt af den lilla Jane från flydda dagar. Och den Jane, som nu fans i detta ögonblick i det gamla rummet, den Jane hvarken ville eller vågade hon se. Allt omkring henne syntes sig likt som fordom der nere i Kungsör, hvad beträffade rummets inredning. Men hon själf var en ny Jane, en modern Jane, som bättre passade samman med den moderna lyxen i våningens öfriga rum, men som här kommit in på förbjuden mark.

Hon var på fridlyst område, dit hon smugit sig in som en tjuf.

En tjuf!

Hon spratt till vid ekot af detta kränkande ord. Hon blef nervös och famlande. Hennes hand, som nu grep om det högkarmade hvita ryggstödet på styfmoderns rymliga arbetsstol, darrade lätt, och blickarna flögo oroliga mot den till Vivis rum öppenstående dörren.

I detta ögonblick stärktes hennes hörsel till det otroliga . . . Hon hörde med det anklagande samvetets öron.

Men icke ett misstänkt ljud nådde henne annat än knäppningarna från den gamla studsaren, som säkert redan mätt ut ett sekel i Stjernbanérernas tjänst.

Nu knäppte han till timslag . . . Surrande, säffliga, kroniskt hesa kommo dessa introduktioner till hvarje timme, men själfva slagen läto som förr silfverrena och klara. Och nu var det många slag, så många som den gamla tidmätaren någonsin kunnat slå.

Redan tolf! tänkte Jane . . . När som helst kunna de vara åter . . .

Och denna tanke dref all tvekan på flykten.

Det skamliga *måste* ske.

Der borta vid den klumpiga, gamla sängen — en jätte i mahogny — ser hon ett litet bord på fyra höga, smala ben med sirligt "kryss" ett stycke från golvet, samt med oval öfverdel, gärdad med ett petigt utfördt galler i mässing.

Vid detta bord har Jane haft många svåra stunder, länge-sedan, i barnaår, då kunskapens rötter kändes så förfärligt bittra, men leken med dockor jublande tog ut sin rätt af matriarkat, kvinnobestämmelse, det inneboende fröet af hvad hon borde bli, men kanske aldrig skulle bli.

Vid detta bord hade Jane fällt tårar öfver sin första abebok, hvars "tupp" alltid "värpte" så snålt och så sällan, men der discipelns fingrar så ofta träffades af styfmoderns kraftigt

förda strumpsticka, då den ofrivilligt kunskapssökande tog fel på typerna i särskildt den klumpiga, tunga frakturen.

Darrande grepo fru Janes fingrar ringen i bordslådans messingsbeslag.

Här måste hon finna sitt rof . . .

Lådan gick upp.

Och der, längst inne bland allehanda askar — alla i märkvärdigt skön ordning — blänkte det gamla schatullet af silverbeslagen sköldpadd med perlemorzirater.

På locket låg styfmoderns gamla bönbok, hvars röda permar med gulnad guldpressning vittnade om dess flitiga bruk.

Äfven denna bok var en gammal bekant.

Det var ur den, som den unga Jane fått inhämta den första, mer komplicerade innanläsningens svåra konst, sedan abc-vetandet flöt som ett rinnande vatten; alltså äfven här barndomsminnen med — tårar.

Som en skyddande vakt låg denna bok öfver det schatull, hvilket fru Jane, den vuxna Jane, nu ville hemsöka med en tjufs fingrar.

Det var ett helgerån hon gick att öfva, ett första steg på det nesliga brottets väg, brottet mot "mitt och ditt".

"Mitt och ditt", sjöng det i hennes öron . . . "Mitt och ditt" . . . Ah! Är det då icke *jag*, som blifvit bestulen? Är det icke hon, som röfvat, hvad . . .

En tung duns . . .

Nu låg den gamla bönboken — den hatade barndomsplågaren — vid hennes fötter.

Hon böjde sig icke för att taga upp den.

Lätt skakande hade hennes snöhvita fingrar redan börjat ett otillåtligt värf.

Silfvernyckeln knäppte till i det lilla låset. Locket flög upp; och der, midt för hennes ögon, det första hon fick se, var

ett kort, en visitkortsblankett med några rader med tjufvens egen pictur.

Hon höll nu kortet i sin darrande hand. Girigt läste hon:

“...Min man kommer upp.. svara *ja* till detta... pressa dig för hårdt... din kärlek till... Silversporre... *absolut* litar jag...”

Var det icke någon, som kom?

Jane var nära att falla i vanmakt... Visst ringde tamburklockan...

Men så flög trotsat åter fram i hennes ögon, dragen blefvo lugna och hårda, och läpparna pressades samman till en smal, fin strimma utan tecken till blodets djupa färg.

Det skedda kunde ej ändras.

Hon var en tjuf, men en tjuf, som räddade sig från något ändå värre än straffet för denna stöld.

Beviset, det farliga beviset på hennes otro, höll hon i sina händer. Och nu dök det ned i kjortelsäckens djupa gömmor, hopskrynkladt, kramadt i både glädje och vrede, nästan söndertrasadt till ett föga farligt fragment.

Styfmodern *fick* komma. Tjufven skulle nu veta att försvara sig. Själf nästan bestulen, hade hon röfvat åter sin skatt, beviset, som icke mer var något bevis.

Steg hördes i de yttre rummen.

Kunde hon männe hinna undan?

I ett ögonblick hade hon igensopat spåren af framfarten i det antika bordet. På schatulletts lock låg bönboken som förr. Lådan sköts in ljudlöst.

Några raska steg och fru Jane befann sig nästa sekund inne i Vivis rum.

Fortfarande påklädd satt hon vid det halfmörka fönstret, som fick ett mycket, ja, ohyggligt sparsamt ljus från den höga luftpipa, som man kallade "*ljusgård*".

Aldrig hade Jane känt ett sådant behag af halfmörker som nu. Hon kunde knappast urskilja föremålen vid den motsatta väggen och den dörr, genom hvilken hon nu väntade se styfmodern och halfsystemen komma in.

Nu gick denna dörr upp eller rättare in i väggen, som moderna våningars dörrar bruka göra. Trissornas rasslande ljud var signalen till det motsedda mötet.

Jane hade i hast gripit en bok på en närstående hyllå. Att hon höll den upp och ned kunde hon knappast se själf. Att försöka läsa hade varit ett "*cum laude*" för goda synnerver, om det lyckats.

Ett sådant öfvermod föll aldrig Jane in ett ögonblick, fast

hon låtsades vara mycket intresserad af den upp- och nedvända lektyren.

— Nå men, hvad i all sin dar; sitter du *här*? hörde hon nu Vivis röst . . . Kära, lilla Jane, det här är ju bara ett nattrum . . . Och *läser* också, tror jag? Nå du min store, aldrig har jag väl sett något så befängdt.

— Är du ensam?

— Som du ser . . . Mamma hade några andra ärenden, svarade Vivi, tydligen vid sitt allra briljantaste humör . . . Ja, du vet nog själf, hur förfärligt mycket det är att köpa till . . .

Hon hejdade sig liksom hon ångrat att hafva vidrört, hvad som ju ännu borde vara en liten hemlighet.

Jane syntes icke heller vara angelägen om att få höra fortsättningen. Hon var för ögonblicket alldeles för upptagen med att prisa sin lycka. Den väntade stormen med styfmodern skulle icke nu bli något af . . . Hon skulle vinna *tid*, och dermed kanske *allt*.

Detta försonade henne mycket med vissa andra tankar, som väckts till lif genom Vivis afbrutna mening.

Läggande boken från sig, gick hon fram till halfsystemern och sade med fullt naturligt lugn:

— Jag tittade upp för att höra, om du ville gå med ut ett tag. Tänkte gå ned på Blanchs tafvelutställning för att se de der märkvärdiga "Dödssynderna" af Anna Costenoble . . . Vill du gå med? . . . Det skall vara några så högst besynnerliga dukar; något af impressionism med vanvett.

— Jaså . . . Nej, vet du, jag tror inte . . . får nog inte tid.

— Inte tid? . . . En blifvande ung fru *måste* educera sig äfven i konst saker.

— Men det skall ju vara så ruskiga taflor, den der damen målar. Hemska, fränstötande . . . Kurt sade . . .

— Jaså, har han varit der?

— Ja, i går. Och han säger, att det är ovanligt equivåka dukar . . . Bara nakna figurer och . . .

— Dödssynderna äro alltid nakna, fröken Sipp, afbröt Jane med ett skratt, som lät något gjordt . . . Men som du vill, min lilla vän, jag går väl ensam då . . .

— Vill du inte stanna, tills mamma kommer?

— Nej tack! Jag skall vara hemma till tu.

— Kurt kommer också hit på förmiddagen. Trodde nästan, att han redan var här.

— Såå? Går han upp *hvarje* dag? kom det med ett underligt tonfall på *hvarje* ord.

— Tycker du, att det är så besynnerligt då? Han är ju min fästman och . . . Allan var ju likadan då . . .

— Nå, det kan du ha rätt i . . . Tycker bara det är underligt, att han har så godt om tid.

— Jane, du är stygg . . . Du vet nog, att officerarne icke förta' sig i tjänsten . . .

— Nej, men så mycket mer *utom* tjänsten.

— Hvad menar du?

— Ingenting kära barn.

— Men du måste förklara hvarför. . . .

— Har inte tid nu, lilla fästmon . . . "Dödssynderna" locka alldeles vådligt.

— Jane . . . Har det händt något, vet du något, som . . .

— Ingenting alls . . . jag bara talar i generella ordalag. Männen äro så der . . . Man vet aldrig, hvar man har dem.

— Du börjar att hacka på Kurt alldeles som mamma.

— Visst icke! . . . Jag talar ju i allmänhet . . . Löjtnant Silfversporre känner jag icke alls, hvad det beträffar. Han kan ju vara mycket bättre än sitt . . .

Hon hejdade sig.

Det syntes som om fru Jane icke vore riktigt ense med sig själf. Nervöst tummade hon på bordduken och sökte ängsligt undvika den spanande blick, hvilken genom rummets dunkel tycktes vilja borra sig fram mot henne från Vivis ögon.

Var det männe samvetet, som slog henne? . . .

Kände Jane, att allra minst *hon* borde komma med anklagelser mot den man, i hvilkens brott mot äktenskapets helgd hon själf såsom felande maka och Vivis halvesyster vore delaktig, ja, till och med en drifvande orsak?

Hon kände, att hon redan gått för långt. Men en annan känsla inom henne hviskade samtidigt, att hon ej borde ge vika, ej taga tillbaka ett enda ord. Så bröt på nytt anklagelsen fram och gjorde henne stum. Och hon teg med fortsättningen af sin afbrutna mening.

Vivi föll in:

— Rykte menar du? . . . Men så säg då, hvad i all världen har du nu hört om Kurt?

— Jag menade icke alls hans rykte . . . Var god icke afbryt mig och lägg andra ord i min mun än jag ämnar säga. På det viset kan man ju pressa fram, hvilka osanningar som helst, svarade Jane med retfullt tonfall . . . Jag ämnade säga: Han kan ju vara bättre än sina kamrater och . . .

— Du sade . . . än *sitt* och ej än *sina* . . .

— Adjö Vivi! . . . Du är odräglig i dag.

— Jane! Bli nu icke ond igen . . . *Hvarför* är du så häftig mot mig? . . . Det är ju du själf, som . . .

— Naturligtvis, då du tolkar mina ord som den envisaste härklyfvare . . . Jag har icke alls sagt något om din Kurt . . . Jag känner icke till hans vandel och jag lägger mig ej heller deri . . .

— Så häftigt du tar i, kära Jane . . . Du har missförstått mig . . . Medgif bara, att min oro kan vara lättförklarlig.

— Oro? Hvarför är du orolig? . . . Är du svartsjuk på mig?

Frågan kom nästan brutalt utan minsta motivering från Vivis sida, som också ansåg sig ega rättighet att utbrista med en ansats af förebräelse i hvarje ord, då hon sade:

Mot dig? Men Jane, du är ju gift.

— Jag skulle tro det . . . Och detta med en, som är långt svartsjukare än du någonsin kan bli, svarade Jane med ett kort skratt . . . Du får ursäkt mig, att . . . att . . .

— Jag ursäktar allt, bara du ej talar illa om Kurt.

— För framtiden skall jag undanbe mig att ens slippa höra talas om honom.

— Din egen svåger? . . . Vill du inte . . .

— Nej, jag vill icke alls . . . Så nu hör du det . . . Vi kunna ju vara sams ändå.

— Så besynnerlig du är Jane . . .

— Kan ju tyckas så . . . Men hvar och en har sitt sätt . . . Du går således icke med till tafvelutställningen?

— Nej, som du hör, kan jag icke i dag.

— Adjö med dig då. Du kan ju helsa mamma, om du vill.

— Mamma tänkte, att du och Allan skulle komma hit till middagen . . . Kurt har visst köpt biljetter till konserten i afton och . . .

— Jag orkar icke för min del. Allan kan ju gå, men . . .

— Är du ännu ond?

— Nej, men trött. När jag kommer hem, skall jag riktigt hvila ut . . . Adjö nu Vivi.

— Och hon räckte halfsystemen sin hand med en dåsig gest samt besvarade tamt Vivis tryckning, en tryckning, hvori det ej var svårt att spåra äfven en lätt darrning.

Om Jane märkte detta, låtsades hon emellertid icke derom.

Nästan ovänligt gjorde hon sig fri och minuten derefter befann hon sig i förstugan.

Utkommen på gatan styrde hon sina steg ned åt Karlavägen, ännu ej riktigt ense med sig själf, om hon skulle gå hem eller ej.

Tankarna på den lyckliga utgången af nyss utförda mission hade i viss mån gjort hennes sinne spänstigare än det varit sedan den afton, då hon öfverraskades af att se det farliga beviset i styfmoderns händer. Ty att *hon* förstod skriften bättre än Vivi, derom hade denne blifvit öfvertygad af mer än ett yttrande ifrågavarande dag. Och detta var här liktydigt med att redan känna sig anklagad.

Jane hade sedan dess känt sig bunden. Hon visste, att minsta snedsteg ur den kurs, som styfmodern nu utstakat för henne, var det samma, som att den farliga och allt för tanklöst hopkomna biljetten till Vivi skulle presteras för hennes man, hvilken redan var misstänksam till det yttersta, mycket mer än efter promenaden på Skeppsholmsbron, genom den pladdrige löjtnant Lewmeyers något utbredda detaljer, af hvad han sett utaf uppträdet vid Östermalmsgatan.

Hon hade önskat träffa denne pratmakare, som helt visst endast för att göra sig intressant i något dryckeslag icke aktat för rof att utse henne till mål för sitt skvaller. Någon personlig fiendskap kunde icke gerna ligga till grund för hans sladder. Han känner mig icke, tänkte Jane; men just därför är hans beteende så mycket mer oförlåtligt, och jag önskar bara, att jag vid något tillfälle måtte få säga honom min mening om vissa saker, som en gentleman icke bör glömma.

Vid den punkten af sina tankar var vackra fru Jane åter inne på ett område, der hennes svartsjuke man på nytt kommit till korta.

Hon hade än en gång fått honom att tro på hennes alibi,

det vill säga, att hon omöjligen kunnat vara vid Östermalmsgatan i krakel med poliser och artillerister, samtidigt med att hon läst in sig för att få vara ostörd.

Och detta hade hon sagt med så öfvertygande lugn, att Allan — sedan han blifvit redigare efter pokuleringen på W:6 — icke ett ögonblick kunde fatta, hur han så lätt tagit Lewmeyers prat för någonting reelt. För att icke få den befängda historien ännu mera spridd — Allan kände sin man — hade han uppsökt honom i kasernen och i mycket tydliga ordalag låtit honom förstå, att hela denna historia om kaptenskan Bratte var lögn från början till slut. Den öfvertygande kraften i Allans bevisföring hade till och med varit så stor, att Lewmeyer måste tvifla på sina egna ögon, ett tvifvel, som resulterade deri, att han på stället bad den "förtalade" fruns make om ursäkt, således dermed medgifvande, att han måste sett fel.

Detta var en stor seger för fru Jane, en seger, som kunnat blifva ännu större, alldenstund löjtnant Lewmeyer också erbjudit sig att göra afbön hos själfva föremålet för hans historia. Men detta ville kapten Bratte ej höra talas om.

När han själf sett sina misstankar obefogade, var han nöjd, och dermed fick också hans fru vara nöjd. Allan var alldeles för mycket egoist att icke anse ursäkten fullmålig, när *han* fått mottaga densamma, och som hustru betraktad var Jane hans myndling i allt, således äfven i hederssaker.

Fru Jane hade gått fort. Innan hon rätt själf visste det, befann hon sig nere vid Norrmalmstorg i den flod af bättre dagdrifvare, som vid denna tid på dagen flanera till synes utan bestämda mål.

Först nu kom det för henne, att hon gärna kunde taga sig en titt på de der märkvärdiga "Dödssynderna"; kanske så mycket bättre ensam, så finge hon betrakta dukarna mera i fred. Detta vore ju ett tidsfördrif så godt som något annat, äfven

om dessa arbeten som konstverk betraktade icke egde något särskildt lockande för Janes smak i denna väg, hvilken var mycket både skolad och fordrande.

Då hon passerade konditor Hellbachers fönster, kom en ny frestelse öfver den eleganta och vackra tidsmörderskan.

En kopp chocolade skulle bestämdt icke smaka så oäfvat, tänkte hon . . . Man blir ju alltid så matt, när man drifver af och an på utställningar. Och därför är det godt att ha "barlast", som Allan brukar säga.

Hon öppnade dörren och steg in. Plats var det ondt om.

Hos Hellbachers är det oftast trängsel denna tid om vinterdagarna. Det är här vid den doftande förmiddagschocoladen eller vid kaffet, som senaste skandalen debatteras, kommenteras, ökas till och sprides ut af både gamla och unga munnar, medan de pausera i bakelsegourmandismen. De bättre konditorierna äro sedan gammalt skandalhistoriernas högkvarterer mer än i ett afseende och ej minst som upprinnelseort.

Fru Jane var icke obekant med detta.

Hon hade själf erfarit mycket ur tidens *chronique scandaleuse* just på konditorier. Man skulle icke kunna tro, att vissa små rosenläppar kunde vara så ettriga, när det rörde nästans heder, och ej heller att vissa små tungor kunde löpa så fort, då det gällde att föra ut i världen ömtåligare privataffärer, som rörde herr den eller fru den.

Jane hade till och med mycket snart fått den uppfattningen, att skvallersystrar icke alls — åtminstone de moderna — behöfva uppträda med gamla frökenansikten och "pirater" från seklets middagshöjd, eller med mops, eller med storrutigt bomullsparaply eller annars någon af de attributer, som följetongsförfattare älska att smycka ut sina osympatiska rapporteuser med . . .

Nej, för all del! Verkligheten var något helt annat.

Lilla fröken Sidenblom till exempel. Den allra som sötaste

konfektengel hela människan, hon, som rent utaf bodde på ett visst konditori om förmiddagarne för att på kvällarna verka som dekorationsväxt i någon fin salong.

Jane kände henne tillräckligt för att veta, huru skarpt gift det fans bakom denna lilla frökens näpna rosenknopp till mun.

Med den oskyldigaste min i världen, och med ett par ögon, i hvilka en kvinnornas poet endast skulle hafva funnit fönster till kyskhetens himmel, satt hon der ofta och berättade saker, som skulle kunnat komma en accoucheuse att rodna. Och man bara förvånade sig öfver, *hur* hon kunnat komma till sådana erfarenheter, som hon skildrade i raskaste följd, under det att krafterna lika snabbt stärktes med den ena nygräddade smör-tårtan efter den andra.

Ja, det var rent utaf häpnadsväckande, hvad den unga damen var laddad med skandaler af befängdaste natur. Och ändå fans det andra, gent emot hvilka fröken Sidenblom grundligt kom till korta, riktiga upplagsböcker med alfabetisk registrering på nästans erotiska snedsprång.

Jane var rädd för dylika bekantskaper.

Hennes högsinta natur, som var alldeles fri från nyfikenhet beträffande medmänniskors vandel, kunde icke foga sig efter deras lynnen, som för andra glömma bort sig själfva.

Historien om grandet och bjälken kom så skarpt till praktik, när hon någon gång, tvingad af konventionell hänsyn, måste fylla någon lucka i dylika skvallerkransar; och det var alltid med en känsla af äckel, som hon åter drog sig ur denna krets, så fort tillfälle erbjöds.

Var hon kanske rädd för sitt eget hem?

Så långt hade hon verkligen icke tänkt sig in i saken.

Det var ännu så länge — eller nu rättare sagdt *hade varit* — en medfödd aversion mot att stjåla sig på andras lif, att nyckelhåltitta sig till, hvad som vore fridlyst inom stängda dörrar,

som gjorde dessa connoissancer obehagliga för henne. Hon ville redan från första stund af sin stockholmsvistelse taga afstånd från alla dessa hemliftjufvar. Och hon hade till dato lyckats bättre än hon vågat hoppas.

Hon märkte till och med rätt snart, att hon icke skulle vinna burskap inom förtalets skrå. Hon hade icke ens hopp om att i längden få kvarstanna som lärling. Man hade tämligen tydligt låtit henne förstå detta, när hon efter någon tid ej visade sig äga de rätta handlagen. Aldrig fick man höra något nytt från henne, aldrig frågade hon ens efter något nytt. Hon var således icke heller lämplig som enbart tärande i det giftspridande auditoriet.

Och så fick hon löpa.

Men hon fick också något annat. Tante Adelaide, som naturligtvis innehade mästerbref i denna handtering, hade öppet och oförblomeradt låtit Jane förstå, att den, som icke var med dem, var emot dem. Detta ville med tydlig öfversättning säga detsamma, som att Jane själf kunde bli *föremål* för chokolade- och bakelseormarnas etter.

Men Jane hade skrattat.

Hon trodde, att hon var dem för slug.

Men detta var den tiden, innan löjtnant Silfversporre börjat kasta sina ögon på henne — eller hon på honom.

Det var innan fru Jane fått sin första, stora hemlighet.

Nu kände hon sig med hvarje dag mera osäker. Hon lurade på försåt i allt och hos alla. Det var något af lagbrytarens jäktande oro, som jämt höll henne stälsatt, således ej med den rättfärdiges lugna kraft och mod, utan med den orättfärdiges tvång att när som helst vara väpnad till själf försvar.

Den seger, hon nyss vunnit genom att med en stöld afväpna en motståndare, steg nu åter fram med anklagelser, som hon ej kunde möta med annat, än att hon själf blifvit bestulen.

Att detta ej var sant, ville hon nu icke höra.

Hon hade redan lärt sig, att det orätta aldrig kan vinnas med ärliga vapen.

Och så kommo andra tankar, der hon nästan automatiskt gång efter annan förde den ångande drycken till sina läppar, medan blickarna löpte ut öfver Hamngatan.

Detta var tankar på Kurt, mannens "vän", hvilken hon ej träffat ensam en enda gång sedan hans dristiga anfall i lawn-tennis-byggnaden.

Hon visste och kände, att han gjort mer än ett försök att åter blifva ensam med henne. Hans blickar hade hon gång på gång känt lura på uppmärksamhet, så fort de i Vivis, styfmoderns, Allans och Everts närvaro träffats under dessa nära nog outhärdliga samkväm en famille, som efter förlofningskvällen tycktes bli ett nödvändigt ondt.

Hvarför hon icke höll sig hemma, gjorde sig sjuk eller skaffade sig andra skäl till frånvaro?

Ja, detta visste hon icke själf. Hon ville icke vara bland de andra, men flöt ändå med strömmen. Hon ville icke vara vittne till Kurts falska, dubbelfalska spel mot både Allan och Vivi, ja äfven mot Vivis mor. Men . . .

Att Kurt *icke* älskade Vivi mer än Jane älskade sin man, det kunde hon icke resonnera bort, äfven om hon skulle önskat det.

Men hvad angick nu detta henne? fortsatte hon sina tankar, nu alldeles glömsk af, att "Dödssynderna" var det egentliga målet för hennes färd, och ej en drömstund bland skvallerdockorna hos Hellbachers . . . Icke hade hon, Jane, kaptenskan Bratte, med Vivis och Kurts kärlek att göra . . . De fingo väl gifta sig utan kärlek som så många andra . . . Han var ju en ståtlig militär, och hon ett rikt parti. Alltså jämt upp hvad som behöfs för ett äktenskap inom den tongifvande världen . . .

Att Vivi skulle vara så kär af sig och i denne väderhane var ju dumt, men . . . Hon fick väl bli som Allan . . . Eller också göra som . . . så många andra . . . ja, till och med som . . .

Hon själf, fru Jane, tog sig *alldeles* fri. *Hon* hade i grunden ingenting att förebrå sig . . . Hvad hade egentligen händt? Hvad skulle man anklaga henne för? . . .

— Kyssen? . . .

— Ah! Den *stal* han ju.

— Mötet i badhuset?

— Det var ju . . . Ja, hvad skulle man säga? . . .

— En förföljelse?

— Alldeles! Utmärkt! Han förföljde mig! . . . Annars hade jag naturligtvis icke kommit ut åt Skeppsholmen midt i smällkalla vinterkvällen . . . Jag hade gått hem, och allt hade varit bra som förr.

— Således är det icke bra nu!

Odrägliga frågor, som hon icke kunde komma från.

Och hon svarade sig själf — eller rättare den frågande rösten i sitt samvete:

— Visst är det bra! Alldeles utmärkt bra! . . . Bara nu icke flera frågor, dumma frågor, fäniga frågor . . . Kurt skall ju snart bli Vivis man, och *då* måtte väl hvem som helst kunna förstå, att han icke vill *mig* något; jag menar, aldrig *velat* mig något . . . Så är det med den saken.

Fru Jane hade blifvit riktigt varm och röd om kinderna under detta själfförhör. Hon hade hetsat upp sig, som om det varit en verklig andreperson, hvilken tagit henne i strängt förhör.

Häftigt satte hon från sig koppen, som hon i det närmaste åter fått upp till sin mun. Hennes blickar hade nästan med ängslan blifvit varse en högre gestalt, som nyss passerade det med allehanda konditorikrims-krams uppdukade fönstret.

Visst var det Kurt!

Hon spratt till, och en djup rodnad drog sig öfver hennes hals och kinder.

Dörröppningen hade nästan blifvit fylld af en uniformsklädd officer med ståtlig stature.

Nu var hon åter skenbart sig själf igen, när hon med lugn artighet besvarade hans helsning.

— Ah! God morgon . . . Ni här min fru?

— Som ni ser, herr löjtnant.

Han kastade en hastig blick kring det lilla rummet och såg, att det var tomt. Nästan med häftighet slog han sig ned vid kaptenskans bord och hviskade:

— Hvilken lycka, Jane!

Hon drog undan den hand, han syntes ämna gripa, och satte sig stelt till rätta i soffhörnan utan att svara honom med annat än en blick. Men i den blicken läste han intet, af hvad han länge längtat att få läsa deri . . . Tom och frågande var den på samma gång som likgiltigt kall.

Men Kurt såg icke ut att vilja uppfatta hennes afvisande hållning. Utan att vänta på invit af Jane sade han som nyss något indirekt:

— Jag såg dig genom fönstret och därför gick jag hit in.

— Ni tycks ha skarpa ögon, min herre.

Janes röst lät en del ironisk, under det att hon sakta trummade på brickkanten.

— *Dig* skulle jag känna igen på tusen mil.

— Märkvärdiga ögon att vara starka. Kunde få utmärkt användning på något astronomiskt observatorium.

— För att studera stjärnor menar du, eller solar, med ett ord himlakroppar, eller hur? frågade han med lidelse.

— Hvad annars?

Jane fann i hast icke något annat svar, fast hon nu gerna velat replikera riktigt bitande. Tonfallet i hans röst retade henne lika mycket som de talande blickar, hvilka underströko ordens dubbelmening.

— Du har rätt, fortsatte han, liksom läste han, att hon förstätt honom just så, som han ville förstås . . . Men du kan vara förvissad om, att endast *en* af dessa himmelska kroppar skulle komma under mitt speciella studium.

— Såå . . . Ovanligt ensidigt af *er*.

— Ja, du har rätt att förebrå mig. Men du vet ju också, att . . . att det fins omständigheter, som . . . Man blir öfverrumplad och måste ge sig för . . . för öfvermakten.

— Annars brukar en tapper krigare hellre falla än . . .
ge sig, svarade Jane med ett kort skratt.

— Du ville således, att jag skulle sagt . . . sagt *nej*?

— Nu får ni verkligen förlåta, att jag icke kan följa med.
Samtal i gåtform har beklagligen aldrig varit min starka sida . . .
Utan dess har jag nu icke tid att fortsätta, ty jag har stämt
möte med någon hos Blanche i konstutställningen.

— Jane! . . . Du *vill* icke förstå mig.

-- Icke så häftigt, min herre! Vi äro icke på . . . på
Skeppsholmsbron nu.

— Jag *måste* tala med dig innan . . .

Han stannade af midt i meningen, liksom hade han själf
icke klart för sig, hvad han ämnade säga.

Ett ögonblick sutto de i stumt betraktande af hvarandra.
Slutligen utbrast Jane, som fullkomligt bibehållit sitt väl spelade
lugn, hvare låg ej så ringa ansats till ironi:

— Behagar icke löjtnanten en kopp chocolate?

Frågan kom som ett hån mot de känslor, hvilka nu fått
makt med honom starkare och mer fordrande för hvarje dag,
hvarje timme, som förlängt hans nödtvungna tystnad gent emot
den kvinna, hvilken han älskade — eller åtminstone *trodde* sig
älska.

Han hade nu gynnats af slumpen att på sätt och vis
ostörd af "de andra" — till hvilka han äfven helt likgiltigt
räknade sin fästnö — påträffa föremålet för en känsla, som mer
och mer växte ut till passion. Men af den förståelsens blick,
som han fann i hennes ögon, då deras glas möttes vid förlof-
ningsmiddagen, märkte han nu icke ett spår. Han hade till och
med aldrig funnit Jane så maskerad, beträffande hvad hon verk-
ligen tänkte om honom . . . Och så nu detta: "Behagar icke
löjtnanten en kopp chocolate?", hvilket kom som ett kyligt:
"God dag, hur står det till?" . . .

— Nej tack, svarade han kort och kärft . . . Det är icke därför, som jag gick hit in.

— Inte det? Annars brukar man . . .

— Det var för att träffa dig, *dig*, som jag nu väntat på med en längtan så brinnande, att . . .

— Jag ber löjtnanten observera, att vi sitta på Hellbachers konditori; och det är därför icke alls lämpligt att . . .

— Säg hvar annars du vill . . . Jag går med hvart som . . .

— Får också bedja löjtnanten, att icke höja rösten så oförsiktigt. Det finns vissa öron derute, som stå spända. Äfven . . . vill jag icke bli nämnd vid det der förtroliga *du*.

— Men Jane! Du är ju min . . . Vivis menar jag . . . du är ju — ha, ha ha! — snart min svägerska.

— Men icke *än*, svarade Jane med en mörk blick . . . Till dess skall jag be, att . . .

Hon hejdade sig, nära nog med ett utrop af förskräckelse.

Åter hade hennes ögon sett något genom fönstret, sett någon, som hon ej för allt i världen ville möta här inne i enrum med Kurt.

— Jane, hvad är det? Så du bleknar . . .

Han hade rest sig och lutade sig mot henne med.

— Mamma!

Likt en larmsignal väckte detta honom till verkligheten.

Han var nu lika snabb som Jane att inse den fara, som ett möte med öfverstinnan här skulle manas fram för Jane, och äfven för honom själf. Den gamla, strängt ceremoniösa damen skulle aldrig förlåta en dylik obesvarad tète-à-tète på ett offentligt ställe mellan hennes gifta dotter och hennes andra dotters trolofvade. Hon fruktade skvallret som pesten, men skulle likväl i detta fall helt visst drifvas af moderskärleken, att själf sätta skandalen i gång, om hon, så kort efter historien med det ominiosa kortet till Vivi, funnit sina aningar påtagligt konsta-

terade . . . Vänskap mellan svåger och svägerska kunde nog få existera, men icke alls några enskilda små möten på konditorier.

Hon skulle rifva upp himmel och jord för ett dylikt brott — ty i öfverstinnans ögon var detta ett brott — hon skulle öppna Allans ögon och dermed sätta brandfacklan till krutduken. Och innan alla dessa tisslande och tasslande skvallerkottier visste ordet af, skulle de helt plötsligt kastas in midt i en äktenskapstragedi, som kunde lämna rikaste stoff för månader af pikanta utläggningar.

Kurt anade detta. Han hade redan sett små yttringar af sin tillämnade svärmors kraf på dottern Vivis blifvande make. Och hade nu icke vissa *andra* känslor — som han bad afgrunden bevara sig från att öfverstinnan skulle få en aning om — så helt behärskat honom, hade han redan slitit ett band, hvilket helt visst icke skulle föra till lycka, men som utan uppseendeväckande prat kunde fördelaktigast närma honom till — svägerskan.

Nu var ett kritiskt ögonblick. Kanske nästa sekund icke ens fönsterrutan skulle skilja dem från den hotande faran.

— Åt hvilket håll gick hon?

— Hemåt.

— Bravo!

I detta bravo fans något af segervisshet, som stack hennes själfvärde. Kanske såg hon äfven i detta korta utrop af förnöjelse något af den feghet, som i verkligheten ofta ligger som en bottensats i dylika kärleksfribytares karaktärer.

Han var således *rädd*, han vågade icke möta faran ansikte mot ansikte; han ville gerna släppa sina känslor att beta på annans mark, men han darrade för att bli upptäckt.

Och fru Jane log.

Hon såg honom i detta ögonblick så löjligt liten, så ovärdig

det minsta offer, att hon när som helst — helst nu i detta ögonblick, då han ännu tycktes skälfva efter blotta tillbudet af fara — ville se honom riktigt sjunka samman och tillintetgöras med hela sitt skrytsamma frasbatteri af lockande ögonkast och snärjande ord.

Jane hade också varit rädd, men icke såsom Kurt.

Hon var redan på det klara med, att olyckan *måste* komma med samma nödvändighet som straff på brott.

Hvad som nyss drifvit henne att visa tecken till fruktan, var visst icke feghet för att möta något, som måste komma, om hon ej snart, mycket snart, med allvar visade bort denne dubbelspelare . . . Nej, det var endast en ögonblickets frånvaro från sig själf, medan hennes hufvud arbetade med tankar på ord, som riktigt kunde gissla denne inbilske tok, hvilken syntes taga för gifvet, att kvinnans kropp saknar själ.

Men nu skulle hon fortsätta. Hon skulle leka med honom en lek, hvilken han aldrig skulle glömma.

Hon älskade ju icke sin man. Hon älskade icke heller Kurt.

Öfver hufvud taget älskade hon i detta nu ingen annan än sig själf.

Hastigt sträckte hon ut sin lilla hand och tryckte ned knappen på ringklockan.

Hon såg, att ljudet kom Kurt att spritta till. I ett ögonblick hade han skyndat från hennes sida och satt der nu i fåtöljen, stel och rak som en ditkommenderad ordonnans.

Något af skolpojke låg nu öfver hans bildvackra drag. Icke ens de stora, martialiska mustascherna förmådde gifva honom den fläkt af manlighet, som till och med nymfen vill finna hos sin alfons. Det var något af slapp skönhet, något af en intetsägande kamé, liflöst, stelt och ändå samtidigt med en glimt af fruktan.

Jane såg detta, och det föreföll henne i samma stund så komiskt, att hon ens ett ögonblick kunnat skänka denne omanlige bild af kött och blod en enda tanke af kärlek. Men på samma gång kom det för henne, hur innerligt tacksam han skulle vara till rodocka, till leksak under sysslolöshetens långa timmar.

Hon ville icke alls göra Vivi — den beskedliga, snälla tokan — något ondt dermed; kanske snarare en välgärning, om hon på något vis kunde väcka hans manlighet till lif, få honom att lägga bort detta flirtsekels fjärilsmanér och lära honom inse, att han i grund och botten icke var någonting annat än en vackert skrifven nolla.

Hon tog upp portmonnän för att betala flickan, som väntade.

Ett hopskrynklat papper föll till golvet. Kurt såg detta.

Var det med afsikt som han — först sedan Jane hade rest sig — helt obemärkt böjde sig ned och grep detta papper, som han sedan skyndsamt stoppade på sig, sägande:

— Hvart går du Jane?

— Tänkte gå hem till Vivi.

— Men du sade ju, att . . .

— Orkar icke nu . . . Du skall ju också gå till Vivi?

— Skall jag? Hvem har sagt det?

— Hon själf.

— Men jag *vill* icke i dag.

— Såå? Redan ouppmärksam?

— Jane! . . . Hvarför denna grymma . . .

— Tyst! Man observerar oss.

Och i det hon gick före ut genom själfva expeditjonslokalen, besvarade hon med kylig artighet fröken Sidenbloms helsning.

Kotteriet hade samlats. Jane kände, hur fyra par ormögon riktigt genomborrade hennes rygg. När hon vände sig vid dörren, såg hon, hur äfven Kurt helsade kvartetten.

Ett ögonkast på Kurt visade henne, att fruktan gripit

honom på nytt. Hon förstod hvarför. Fyra tungor skulle omedelbart sätta detta deras konditoribesök under debatt.

Hon log, när hon sade:

— Löjtnanten känner dessa damer?

— Endast den ena, fröken Sidenblohm.

— Den värsta således.

— Hur så? Jag förstår icke?

— Inte? Hon är ju känd att kunna prata.

— Hm! Må hon göra det då . . . Bara . . . bara det icke kan bli till obehag för . . . för dig.

— Vet jag visst. Hvem skulle tro henne?

— Säg icke det. Och lätt kunde det komma för Allans öron.

— Vore det icke värre, om Vivi finge veta, att ni . . .

— Jane! Du är så sällsamt satirisk och *modig* i dag. Skulle du äfven hafva mod att nu offra mig en timme i riktigt allvarligt samtal, innan du blir min . . . svägerska?

— Må göra då. Annars tycker jag snarare, att det är du, som, trots att du *icke* är modig, visar dig bra djärf. Men hvar skall detta viktiga samtal ega rum?

— Hvar du vill, älskade, hviskade han öfver hennes axel.

Hon fäste på honom en underlig blick, som kom hans blod att rusa mot tinningarna och hans egenkärlek att göra choque mot förnuftet.

— Föreslå själf. Jag följer med till klockan fem.

— Ah! Du gör mig galen . . .

Och berusad förde han henne snedt öfver Norrmalmstorg till Birger Jarlsgatan, samt bad henne vänta en stund utanför ett lägre hus invid Stureplan, ett hus, hvilket bar sannskyldig prägel från Ladugårdslandets landtligt idylliska dagar.

Öfver den breda inkörsvägen, genom ett nästan fallfärdigt plank, kunde man skönja en skylt, som tillkännagaf, att egendomen inneslöt ett hyrkuskverk.

Det var genom denna plankport, som löjtnant Kurt Silversporre sågs försvinna med en hastighet, hvilken visade, att han ej var obekant med vägen och att han nu gick i ärenden, som icke tryckte hans sinne.

Fru Jane hade stannat utanför ett expositionsfönster der i närheten.

Utan att ega minsta sinne för hvad hon såg, lät hon blickarna flyga från föremål till föremål, under det att hennes tankar arbetade rastlöst vid sökandet efter något skäl för det steg, hon nu gick att taga.

Hon måste erkänna, att det motiv, som först drifvit henne, var på sin höjd en skenfager förevändning att dölja något viktigare, något mer manande skäl, än blott detta, att hon ville pröfva hans tro på sin makt öfver henne. Hon måste medgifva, att i grund och botten intresserade detta henne icke det minsta. En sådan driffjäder skulle endast hafva varit ett fegt undskyllande. Ty Jane var icke som kvinnor vanligen visa sig både i lifvet och i romanen — då de frångå moralens fastslagna lagar — en natur, som lät sig betraktas såsom ett *offer*, hvilket en starkare, manlig vilja — eller som det också kallas "förförelsekonst" — hade förgripit sig på utan medkänsla för dess svaghet.

Jane var en fullt vaken natur, en fullt ärlig själ, som hvarken sökte eller kunde finna tröst och ursäkt i kvinlig svaghet, kvinlig undergifvenhet eller mani för själfuppoffring. Hon var till och med så långt från att tro på någon af dessa bevekelsegrunder, att hon, då det rörde sig om kärlek mellan man och kvinna, endast betraktade dem såsom felstegenslegda advokater, mot hvilka allmänna åklagaren, "Opinionen", ofta kommer till korta, när den anklagade drages fram till ransakning och dom.

Allt nog; fru Jane visste hvad hon gjorde, eller var på väg att göra, der hon nu med lugn likgiltighet väntade mannens

vän. Hon visste, att hon var på förbjuden väg, och att slumpen var hennes enda skydd. Men just emedan hennes hjärta icke alls kände något af den der "hjärtklappningen", som skall vara så karaktäristisk i kvinnans svaga ögonblick, växte det allt mer till visshet inom henne, att hon ej visste *hvad*, som dref henne ut på de olofliga äfventyrens farliga vatten.

När Kurt ändtligen visade sig, var hon dock fullt ense med sig själf, att hon icke var hvarken svag, undergifven eller själfuppoffrande.

Han kom med en öppen släde, som stannade alldeles invid trottoirkanten.

Gjorde han det af oförsiktighet eller dumhet?

Tänkte han icke det minsta på, att Stockholm i alla fall och trots sin kvartsmillion är en småstad när det gäller att sätta skvaller i farten?

Nå, tiden tillät inga reflektioner . . . Antingen taga steget fullt ut, eller ock fly, innan det ännu vore för sent.

Och fru Jane tog steget.

Själfmant, utan att ens afvakta den blifvande svågerns invit, gick hon upp i den väntande släden, der hennes ansikte nu endast hade skydd af den höga pelskragen och det lilla hattfloret.

En klatsch med piskan, och så bar det i väg; ogeneradt, fräckt, utmanande, Sturegatan — den stora skvallerrännan — uppför och så Vallhallavägen med en svängning åt Ladugårdsgärdet.

Men var han då alldeles galen?

Utan att ens fråga efter hennes mening det minsta, stannade han släden utanför öfverstinnans port.

Tänkte han med vett och vilja ställa till öppen skandal?

— Hvart tänker ni gå?

Kurt hade sprungit ur och syntes ämna sig in i huset, när dessa ord träffade hans öron.

Något förlägen vände han om och ställde sig invid den frågande, samt svarade, tillräckligt lågmäldt för att kusken ej skulle kunna höra det:

— Tänkte se efter, om Vivi är hemma.

— Vivi? . . .

Frågan kom tvär och nästan med hän.

— Ja . . . Det vore nog skäl, att göra så . . . Om någon sett oss . . . Det vill säga, man kunde prata . . . Det är ju icke kväll och mörkt . . . Är hon inte hemma så . . . Då fara vi kanske utan henne.

Jane hade genomskådat honom.

Fegheten syntes plötsligt åter fått makt med hans vankelmodiga natur. Han ville, men han vågade ej. Och därför skulle nu spåret sopas igen på bästa sätt.

Men fru Jane var icke vankelmodig. Hon blef alltid djärfvast, när hon såg andra tveka.

Med en röst, som ej stack under stolen med hvad hon tänkte, svarade hon:

— I så fall far icke *jag* med.

— Jane, du förstår väl, att . . . att jag måste . . .

— Var så god! Men detta skulle ni ha sagt förut.

— Jag ämnade taga det som en öfverraskning, svarade Kurt, förvirrad af Janes resoluta sätt och tvärsäkra lugn . . . Men om du så vill . . . ja, naturligtvis allra helst, fara vi ensamma.

— Nå så kom då.

Han stirrade på henne med häpnad.

Var detta verkligen samma fru Jane, som med alla tecken till ytterlig förskräckelse hade undflytt honom på Skeppsholmsbron, då hon egde skydd af både mörker, tid och afsides plats? . . .

Var det verkligen samma kvinna, som nu utan betänkande dristade sig att utanför ett hus, der hon när som helst kunde bli observerad af både mor och syster; ja, till och med af sin man, lämna sig åt honom på en ensamfärd med mål, hvilket han själf fick bestämma?

Kurts häpnad öfvergick nästan till rädsla.

Kanske hade den besynnerliga kvinnan helt plötsligt förlorat förståndet?

— Nä, men så skynda er då!

Intet tvifvel. Hon *var* galen.

Försiktigt inledande kastade han fram:

— Vågar du verkligen?

— Ni har ju hört, att jag vågar . . . Kan ni för öfrigt icke se det. Annars satt jag väl icke kvar så här.

— Således är det din bestämda mening? . . .

— Naturligtvis! Hvad annars?

— Ett försök, att pröfva mig?

— Ba! Snarare då att pröfva mig själf.

Kusken tycktes bli nyfiken.

Kurt måste handla raskt.

Innan han riktigt fattat sitt parti, befann han sig åter vid Janes sida, ropande till körsvennen:

— Lidingö-värdshus!

Nu bar det af mot det stora snöhafvet derborta bakom den aflöfvade dungen vid gårdesgården. Försiktigt kastade han en blick efter sig, under det han liksom mera för sig själf hördes mumla med osäkerhet och ängslan:

— Männe någon sett oss?

— Kanske Vivi, svarade Jane med ett kort skratt . . .

Men det kan ju också hända, att äfven mamma . . .

Han afbröt henne häftigt:

— Men så säg mig då . . . Hur vågar du att under sådana förhållanden gifva dig ut med mig?

— Emedan jag icke är *feg*.

Låg det icke en anklagelse i hennes ord? Kurt tog det åtminstone så, när han svarade:

— Menar du då, att jag . . . ?

— Ni kan ju taga det hur ni vill.

Kurt kände pilen. Och nu, med den nyss öfverhängande faran ett godt stycke bakom sig, hade han återvunnit en god del af sin donjuanska säkerhet, och han svarade:

— Det är för *din* skull, Jane, som . . .

— Ni ville taga Vivi med på den här färden? . .

— Nej, men skaffa ett skydd, en förevändning, hvilken kunnat täppa till munnen på skvallret.

— Då är ni bra naiv. Förstår ni icke, att en sådan sak, som att vi öppet och ogeneradt åka ut med hvarandra till ett utvårdshus midt på ljusa dagen skall hvarken mamma, Vivi eller Allan sätta tro till?

— Men om någon af dem nu sett oss?

— Så tro de icke sina egna ögon.

— Den hypotesen är bra djärf . . .

— Men fullt logisk i alla fall.

— Hm! Tviflar jag på . . . Man skulle naturligtvis fråga, hvar du varit annorstädes än med mig.

— Och det skulle jag låta dem få veta.

— Du är väl icke en dubbelgångerska?

— Nej, men jag kan . . . *ljuga*.

Kurt spratt till. Åter kom tviflet på honom rörande Janes sunda förnuft. Han kastade en orolig blick på henne, liksom ville han i det nu nästan sfinxartade ansiktet söka läsa hur det stod till med hennes hjärna.

Jane märkte detta och såg hans tankar. Hon log ett underligt löje när hon fortsatte:

— Vill man vinna något, måste man våga något.

Hvad kunde hon mena?

Kurt hade fullständigt råkat ur sin roll af fruntimmerskarl.

Han hade aldrig bland sina många eröfringar — hvaribland gifta kvinnor visst icke saknades — påträffat någon så obegripelig som fru Jane, aldrig någon på samma gång så dristig och så rädd.

De dristiga, han hitintills träffat, hade i regeln mycket litet att frukta, om ej folks prat, som de satte sig öfver. De rädda hade han alltid öfvervunnit med hala ord och en god portion af egen förslagenhet.

Men fru Jane hade han *icke* öfvervunnit.

Snarare var det hon, som ledde honom likt ett barn och ställde honom på en plats, der hans förföriska manlighet kom så ömkligen till korta.

Han började nästan ångra, att han kastat sig in i ett äfventyr, hvars ariadnetråd icke låg i hans utan i hennes händer.

En ringa nyck i denna oberäkneliga kvinnohjärna, kunde när som helst blottställa honom för alla möjliga obehag.

Kapten Bratte var en obehaglig person att komma i delo med.

Öfverstinnan skulle nog äfven utkräfva repressalier.

Vivi skulle naturligtvis samla glödande kol på hans hufvud, hon också; och så, trots allt, kanske Jane icke ändå blefve hans.

Kurt började finna ställningen högst fatal. Den glödande lidelse, som länge brännt honom, tycktes nu, när han som bäst med frustande parhästar ilade fram med bytet mot ett länge efterlängtadt mål, svalna af för den lugna eftertankens kyla.

Men i samma stund var det också något annat, som fick makt med honom.

Han insåg, att han skulle göra sig löjlig med att nu draga sig tillbaka. Detta äfventyr kunde icke afbrytas, såvida icke allt umgänge med Jane hädanefter skulle bli en omöjlighet.

Först när han fullständigt hade henne i sitt våld, var det han, som dikterade fredsvillkoren, och kunde ställa sina påsar, hvar han ville. Då skulle hon lyda honom och icke som nu, han vara klafbunden af hennes vilja.

Och därför skrufvade han nu upp sig igen och satte sig på sin högsta häst, när han sade:

— Jane! Du är en gudakvinna, ditt mod är lika beundransvärdt som din . . .

— Vi ska komma öfverens om, att icke trampa hvarandra på tårna, afbröt hon med ett hånande tonfall, som åter kom eröfraren att känna sig mycket osäker, när han fortsatte:

— Jag förstår verkligen icke . . . Hvarför följer du med så här, om ej för att . . . att du älskar mig, därför att . . . jag menar . . . emedan vi älska hvarandra?

— Såå? . . . Är du så alldeles säker på den saken?

— Jane, du är bitter.

Hon svarade ej.

Icke ens en blick ur hennes bedårande ögon mötte honom nu, när han med tilltagande hjärtnupenhet sökte att läsa det svar, som hon behöll för sig själf.

Och så blefvo båda tysta.

Monotont skramlade hästarnes bjällror under det raska trafvet öfver granruskprickade vägar der uppe vid randen af Kaknässkogen, som ställde den rödgula "Borgen" mot en bakgrund af evig grönska, hvilken i den disiga vinterluften blef nästan svart.

Målet närmades mer och mer.

Nu svängde man af på tvärvägen, död och enslig mot förr, då här var allmän kurs för skärgårdsböndernas stadsfärder

till och från Lidingön, då innan bron flyttades längre upp i fjärden.

På skaren syntes några kråkor i filosofiska meditationer öfver hvar lunchen borde intagas, om vid Djurgårdsbrunn eller Lidingöbro. Några liffigare ungdomar syntes redan hafva fattat sitt parti och singlade af mot kusten, för att vid någon vak taga det säkra för det osäkra, dermed förkastande de gamlas bornerade meningar om en oviss gourmandism å utvårdshusens afskrädesgårdar. På en gren der till venster i skogsbrynet syntes en axelbred skata posera för några ruggiga talgoxar, som tydligen, likt Buddas anhängare, togo lifvet för "ett enda stort lidande", trots att de åtminstone — talgoxarne nämligen — kunde ståta med vackra kläder.

Nå detta hade hvarken Kurt eller Jane sinne för.

Kråkor, skator och talgoxar existera inte för mörka kärlekstankar, just sådana, som nu behärskade dessa två moraliskt urspårade människobarn.

Nu var man vid sista svängen. Icke en enda mötande hade kommit i deras väg. Till och med planen der framför världshuset, som skyntade fram mellan granarnas grenar, syntes tom, och en pinande dödstystnad stämde harmoniskt med den likbleka och dystra ramen. Och till all denna bild af förgänglighet kom bjällrorernas klang, som döds-klockor på griftefärd.

Ett ryck i tömmarne, och släden svängde upp vid förstugubron.

Ett par nyfikna världshusflickors blåbleka kinder syntes skynta fram bakom en lätt isbelupen ruta.

Kurt sprang ur och öppnade luckan till fotsteget samt grep Janes framsträckta hand, som förrådde en lätt darrning.

En från fjärden kommande snövind kastade upp hennes flor. Ängsligt grep hon det med båda händerna, liksom ville hon äfven med dessa skyla sitt ansikte.

Var hon rädd?

Det visste hon nu icke ens själf. Hon hade gifvit sig helt i leken, likt ett oförsiktigt barn, som sysslar med en stulen bit stubintråd.

Det intresserade henne att se, hur det skulle gå, fast faran icke var henne obekant.

Temperaturen af det nyss så höggradiga modet hade dock sjunkit ned till noll. Men hon ville ändå löpa linan ut.

Jane blef fatalist . . . Ödet finge råda och leda.

I tamburen kom en af flickorna mot dem.

Kurt, som tycktes vara hemmastadd på stället, gick förbi denna Hebe, snedt öfver källarsalen, der det verkligen syntes en gäst — uppkrupen vid kaminen i rummets öfre ände. Ett ögonkast sade Kurt, att af den gästen hade de intet att frukta. Den såg lika vintrigt dufven ut som hela milieun.

Han öppnade en dörr till venster i det han gaf Jane plats att stiga in.

Det var ett hemtrefligt mindre rum, väl möbleradt med stoppade soffor, fätöljer och stolar, samt med fönster åt både fjärden och verandan. Allt förrådde utvärdshuskomfort i modern stil.

Utan att säga ett ord hjälpte han henne af med kragen.

Frånvarande tog hon plats i en fätölj. Stirrande flögo hennes blickar ut öfver Värtan, der snön ystert dansade om i den tilltagande nordosten, som från Lidingön sopade drifvor mot Kaknässkogens stränder. En dödsdans på spegelgolf . . .

— Jane!

Hon vände frågande sina ögon mot honom.

Hvad var det hon nu hade i sinnet?

Kunde det icke snart vara slut med denna komedi, eller tragedi?

Kurt tyckte sig läsa i hennes blick en oro, som hon icke

visat förut denna dag . . . Men han var ännu långt ifrån säker på, att hon ej fortfarande hade lust att kasta boll med hans känslor.

Men, här hade han ju henne så godt som i sitt våld.

Godvilligt hade hon följt hit ut; ja, till och med själf proponerat, att det skulle ske.

Skulle han således tveka, att ännu fastare draga till det band, som redan fängslade dem?

— Jane! Hvarför sitter du så der? . . . Hvad får jag lof att rekvirera?

— Ingenting.

— Men du förstår väl, att jag måste taga in något, när vi kommit hit?

— Nå ett glas vatten då.

— Hm! Lite kaffe och en chartreuse, kanske?

— Som ni vill . . . Icke mig emot.

— Eller kanske curaçau?

— Gerna det. Hvad ni vill, bara vi snart komma härifrån.

— Snart? . . . Vi ha ju nyss kommit hit . . . Har du frukosterat?

— Ja, redan vid tiotiden. Men ät ni, om det smakar er.

— Inte är det *derför*, som jag . . .

— Jaså.

— Du är odräglig Jane, med dina stereotypa svar. Har du icke ett enda litet vänligt ord att säga mig?

— Hvad skall jag säga?

Han skyndade fram mot henne och grep hennes händer. Och i det han tryckte dem mot sitt hjärta brast han ut:

— Jane, älskade! Gör mig icke galen . . . Hvarför leker du på detta vis med mina känslor, hvarför följer du mig, hvarför lofvar och ger du ena stunden för att taga åter den andra? Tror du icke, att den kyss, som du en gång besvarade . . .

— Kurt! . . .

— Nå, ändtligen hör jag dig åtminstone kalla mig så som jag *älskar* att nämnas af dig.

Han hade sjunkit på knä vid hennes fötter och betäckte hennes små, behandskade händer med glödande kyssar.

Utan motstånd lät hon honom hållas.

Det blef en formlig njutning för henne att se detta ståtliga, beundrade kvinnoideal ligga för hennes fötter och hviska passionerade ord, som hon nu utan fruktan kunde lyssna till i visshet om, att ej redan nästa sekund någon ogunstig slump skulle rycka honom bort.

— Jane, Jane! stammade han . . . Hvarför har du följt mig hit, om ej för att vi ostörda skulle få säga hvarandra allt, som kärleken drifver oss att känna, att hoppas, att längta efter och . . .

— Lidelserna, menar du.

— Kalla det hvad du vill; jag tror ändå, trots all den kyla, som du visat mig i dag, att du älskar liksom jag, fast du ej vill säga, vill erkänna . . .

— Nej, aldrig skall jag erkänna en sådan kärlek.

— Men du skall med kyssar, med smek och med varma blickar . . .

— Kurt! . . .

— Med allt hvad en kvinna kan . . .

— Kurt! Jag förbjuder dig att . . .

Han sprang upp.

En lätt knackning hade hörts på den stängda dörren ut till källaresalen.

Jane slet undan sina händer och reste sig äfven hon.

Hastigt skyndade han mot dörren, under det att fru Jane, lätt bleknande, drog sig bort mot soffhörnet, afvaktande hvad som skulle komma.

Kurt öppnade dörren på glänt.

En serveringsflicka visade sig, och Jane hörde henne säga, med en röst, hvare det ej var svårt att finna en viss familjäritet:

— Hvad behagar löjtnanten?

— Har jag ringt kanske? svarade Kurt tämligen barskt.

— Jag tyckte det . . . Rosa sa' . . .

— Servera oss frukost. Men fort . . .

— A la carte eller . . .

— Gif oss något godt, och tag in vinlistan.

Han sköt åter igen dörren efter den bortskyndande Rosa, som i en hast syntes få vingar vid fotknölarna.

— Kurt! . . . Hvarför beställde du frukost?

— Jo, därför älskade, att det skall bli ett himmelrike att en gång få frukostera med dig på tu man hand.

Och innan Jane hunnit hindra det eller kasta sig undan hade han dragit ned henne på sitt knä, och öfverhöljde nu hennes mun med kyss på kyss; långa, brinnande, kväfvande kyssar, gifna af lidelser, som icke längre kunde hållas bundna, och som snart hos henne funno gensvar, lika berusande, som de stumma frågor, hvilka lågo i dem alla.

Bedöfvade, blinda för hela den öfriga världen, glömska af, att de befunno sig på en plats, der allmänheten har rätt att passera lika fritt som dess guld eller sedelmunnar få föra talan, hade de allra minst ögon för den svaga skugga, som i denna stund aftecknade sig mot en af verandafönstrens gärdinförsedda rutor.

En lätt skrapning mot glaset kom dem båda att våldsamt kastas in i verkligheten.

Båda riktade sina blickar mot det håll, hvarifrån det störande ljudet hade kommit.

Men af skuggan syntes nu icke ett spår.

— Hemma hos mig skall . . . Sid. 303.

— Min Gud! Hvad kunde det vara? Spionerar man kanske på oss?

— Nej, var lugn, älskade! Det var helt visst bara snön, som hvirflade upp mot rutan.

— Men det lät icke så — Tänk om . . .

— Oroa dig nu icke i onödan. Här äro vi lika säkra som . . . som om vi sutto inlästa hemma . . . hos mig.

— Kurt!

— Nå än sedan? . . . Hvad skulle väl det göra?

— Aldrig mer skall jag följa dig . . .

— Jo, tusen gånger jo! utropade han i segerextas, i det han på nytt drog henne till sig och hviskade i hennes öra:

— Hemma hos mig skall . . .

— Tyst!

Hon lade handen öfver hans mun och väjde smidigt som en ål undan den kyss, han åter ville röfva.

Men ändå satt hon kvar i hans knä . . . Armen låg fast kring hans hals, som hade hon varit rädd, att han skulle kunna undfly henne innan den farliga leken — barnets lek med stubin — hade lyktats med väntad knall.

Nu var hon en brutal kräfverska. Nu fick icke ett öre prutas af på hvad hon ansåg sig hafva rätt att fordra för sin uppoffring.

Och när hon ändtligen och för första gången själfmant tryckte sina läppar — glödande af kärlekstörst — mot hans, då brände hon vingarna af sin sista tvekan.

Hon gaf sin själ i dessa kyssar, utan tanke på nuet, utan tanke på framtiden, utan en aning om, att hon nyss sett denne älskare som en feg stackare fly en fara, som icke ens fanns . . .

Åter knackade det på dörren.

Nu var det flickan, som kom med frukosten.

Jane var angelägen om att icke visa sitt ansikte för denna

tjänande syster i Bacchi tempelgårdar. Hon gick bort mot fönstret åt fjärden, och lät blickarna löpa ut öfver den kyliga vidden, hän mot Gångsätralandet, der sommarens idyll nu klädt sig i svepning.

Hennes tinningar bultade af feber, och blodet rusade fram genom hennes arterer och vener, som om det brännande hjärtat skulle sprängas. Mot handens pulsar dunkade detta stormande blod med för ögat synlig häftighet, så att till och med klädningsärmen vid handlofven tydligt markerade dess slag. Barmen höjde sig som i andnöd, och de vidgade pupillerna lyste som eldkol på glasartade glober af glänsande, blåhvit emalj.

Nästan orörlig stod hon der med den brännande pannan tryckt mot rutan, som af den strålände värmen från hennes hud belades med en opalfärgad imma.

Ohyggligt långsam syntes henne serveringen skrida fram, bindande henne kvar vid verkligheten genom slamret af servisen, icke unnande henne en sekunds ro att hängifva sig åt den tanke, som nyss besjälade henne, tanken på, huru himmelsvid skillnad det var mellan älskarens och makens kyssar, mellan Kurts halfkvädda, berusande kärleksord och Allans hyflade vänlighetsfraser i barnkammarsstil.

Nu blef det mera tyst. Men ännu vågade hon icke vända sitt hufvud.

Voro de verkligen åter ensamma, han och hon, äktenskapsbrytarne, Allans maka och Vivis trolofvade, familjelifvets helgerånare? . . . Voro de? . . .

— Jane!

Hon kände, hur hennes hufvud sakta böjdes bakåt och blef liggande öfver hans axel.

Och åter kommo dessa kyssar i stormlopp mot hennes läppar, som ännu glödde efter det anfall, som hon nyss själf hade framkallat. Och hon hörde honom hviska:

— Afgud! . . . O, att vi i evighet finge synda som nu . . . glömma allt annat och så här sjunka in i de förverkligade drömmarnes paradiset . . . O, att vi finge . . .

— Kurt! . . .

— Tyst mitt hjärtas drottning . . . Tror du icke, att jag vet, att du nekar endast för att ljuga dig själf fri . . . Du får det, du får det så gerna . . . All skuld är min . . .

Hon borrhade sin rodnande kind mot hans bröst och tryckte sin skälfvande barm allt närmare honom, som ville hon med denna pressning kväfva hjärtats slag.

Och i minuter stodo de så, utan att tala annat än med känslor, utan att förnimma tillvaron annat än som i en vaggande dröm.

Då syntes åter skuggan på fönstret.

Men liksom nyss i deras kyssar var den äfven nu osynlig för dessa syndare, hvars själar voro i passionernas himmel, medan kropparne växte samman som sky vid sky, som den ena droppen går upp i den andra och som gnistor, då de åter famnas af moderlågan.

När de vaknade till sans, var skuggan försvunnen.

Det var Jane, som först blef herre öfver sig själf.

Men hon slet sig icke fri, som en till förfäran öfver sitt brott uppvaknande själ. Smidigt och med ett leende af ännu kvarboende sällhet drog hon sig ur hans armar. Och i det hon lugnt gick fram till den höga spegeln mellan fönstren, började hon att med kall beräkning uppfästa sitt lossnade i guldvägor böljande hår.

Han hade följt henne.

Åter ville han lägga sin arm om hennes lif.

Men nu var förtrollningen bruten, och med en röst, som icke alls förrådde något af hvad, som nyss rusat i hennes tankar sade hon:

— Nu måste jag hem.

— Men kära . . . Vi ha ju alldeles glömt bort vår lunch.

— Du får skynda dig då . . . Vivi väntar dig.

Hon såg, att han ryckte till som hästen, då snärten oväntadt träffar dess länd.

— Vivi! Hvarför talar du om henne *nu*?

— Derför att hon sa', att hon väntade dig hem till middagen.

Orden kommo så lugna, som om han varit för henne samme Kurt som förr, mannens vän, med vänskap sans peur et sans reproche . . .

Han kände sig krympa samman inför denna ofattliga, omkastande natur. Han blef så liten inför denna behärskningens Titan, att han nu började känna lika stor ängslan i hennes närhet, som han nyss varit gripen af lidelse.

Hon var så absolut olik alla de andra, hvars kärlek han vunnit . . . Inga tårar, ingen vecklagan, inga blickar af ångest, icke ett enda litet utbrott af själförakt . . . Intet af allt detta, som han vant sig att se såsom utbrott på stunder af kärleksyrsel . . . Inga böner om nåd och förskoning, inga framtvingade löften om *evig* kärlek, intet uttryck af fruktan . . .

Han stod inför en lefvande gåta.

Nästan tafatt bjöd han henne en stol sägande:

— Jag går *icke* till Vivi i dag . . . *Naturligtvis*.

— Hur så? svarade Jane, i det hon tog plats med ryggen vänd mot dörren . . . Just i dag *måste* du gå. Ja, alldeles direkt härifrån.

— Men du kan väl förstå, att jag icke med lugn kan visa mig der så å propos efter hvad som nu . . .

— Prat! Med dina erfarenheter i den vägen så . . .

— Jane! Du blir . . . ja, du blir . . . brutal.

— Såå! Säg snarare, att jag blir sann.

Hon tog lugnt för sig af majonäsen och serverade sig själf ett glas perlande Johannisberger, hyarpå hon äfven hælde i åt

honom, som skamsen gjorde en bugning och lät höra ett generadt:

— Ah, förlåt! . . . Du ser hur upprörd jag är?

— Ja, jag ser det . . . Men du måste lägga band på dig. Annars . . . Skål, mon amant tremblant!

— Du hånar mig, Jane! Men ändå hur vansinnigt lycklig du gör mig med att kalla mig din *älskare* . . . Darrar jag, så är det ej af fruktan utan af svindlande hopp om . . .

— Sådant kan vara farligt just nu. Tänk på middagen hos mamna, så blir du nog lugn . . . Äfven jag kommer dit . . .

Han trodde ej sina öron.

Skulle *hon* verkligen hafva nerver nog starka att redan några timmar efter denna deras första kärleksmåltid våga uppträda med honom hos sin bedragna syster och sin redan uppmärksamma mor?

Hon tycktes läsa hans tankar. Lekfullt hotande honom med gaffeln fortsatte hon:

— Var viss på, att jag kommer, naturligtvis i sällskap med min stackars Menelaus, om han vill förstås.

Alltså dref hon med sin make. Hon gjorde sig själf till den Helena, hvars Paris han — Kurt — skulle få vara. Utan tvekan gycklade hon med den fara, som kanske redan hängt damoklessvärdet öfver deras hufvuden.

Mällös stirrade han i sitt glas liksom sökte han bland vinets pärlor ett förklarande ord för detta hennes sorglösa mod, hvari intet af hennes tvekan i Sturebadhusets aula fans kvar.

— Det är kyckling, tror jag? . . .

Han såg henne liksom nyss helt lugnt lägga för åt sig, till och med en riktigt duktig portion för den, som nyss sagt sig redan hafva frukosterat.

Mekaniskt grep han om den hartsiga halsen på en halfva Pommery & Greno och märkte själf hur han darrade, när han

nu ville reparera sin förra försyndelse mot etiketten som värd.

Hon tömde glaset med begärlighet.

Äfven på honom syntes den iskylda champagnen verka eldande. Något af hans förra tillförsikt återvände, och han dristade sig nu komma fram med ett gäckande:

— Akta dig, liten! Af gnistan kan bli en eld . . .

— Som bränner upp oss båda.

— Älskling! Kom hit till mig i soffan. Jag stormlängtar efter ännu en kyss, tusen kyssar . . .

— Till hors d'oeuvres, menar du? . . . Nej tack! Men kanske till *dessert*.

Och i utbrott af ystert lifsmod fylde nu *hon* i på nytt åt både sig och Kurt samt lyfte omedelbart glaset mot honom sägande:

— Pour notre amour!

Kurt kände hur det svindlade för hans hjärna.

Han trodde sig hafva fångat en äktenskapets blyga nunna — exemplet har berättigande — men finner en blodfull sirén.

Obetänksamt bullrande reser han sig från sin plats för att störta fram och gripa henne i sina armar, i det han utropar:

— Jane! Du . . .

Dörren springer upp.

Ett hufvud, som ej är värdshusflickans, synes nyfiket titta in i det upptagna rummet men genast draga sig tillbaka med ett dämpadt:

— Förlåt!

Kurt rusar fram till den åter stängda dörren, som han rycker upp, innan den störande hunnit släppa låsvredet. Med en röst, som darrar af vrede, hör Jane honom brista ut:

— Vet hut, herre!

Och genast derpå faller en annan röst in, som äfven tyckes vara bekant för fru Jane:

— Bad jag icke om ursäkt? Man läser igen på värdshus, när man har anledning att vilja vara ostörd.

Kurt hade gått ut i källaresalen.

Dörren slog han till så det gungade i huset.

Häftiga ord trängde in till Jane, som förskräckt skyndat upp och fåfängt såg sig om efter lämpligt gömställe i fall skådeplatset för trätan skulle tränga henne in på lifvet.

Redan hade hon fått på sig sin pelskrage och stod just i begrepp att krypa ned bakom en soffa, då Kurt åter visade sig med af sinnesrörelse likbleikt ansikte.

Jane rusade fram mot honom med ett förskräckt:

— Min Gud, hvad står på?

— Den der satans Lewymeyer, förstås . . . Halffull och oförskämnd som vanligt.

— Och han vet, att . . . att det är *jag*, som . . .

— Nej, lyckligtvis . . . Men nog kommer han att rapportera mig för Allan . . . Och . . .

— Är du säker på, att han ej såg, att det var jag?

— Alldeles! Han behagade till och med kalla dig för . . .

Kurt hejdade sig.

Han syntes ej vilja komma ut med Lewymeyers epitet.

— Hur kallade han mig? . . . Säg, säg!

— Hvad tjänar det till? Det var icke något, som *du* kan taga åt dig.

— Men om jag får veta det, så inser jag ju bäst, att det *icke* var mig han menade.

Hon blef enträgen till ytterlighet och slog sina armar om hans hals.

De af champagnen lifvade blickarna brunno som nyss

under kyssarna, och den fruktan, som nu fått makt med henne, gjorde hennes bön oemotståndlig.

Han sänkte sin mun till hennes öra och hviskade ett ord. Ett enda, men hvars innebörd kom henne att göra sig fri med ett häftigt ryck.

Nu fans det hat i hennes blick, när hon brast ut, i det hon rusade fram mot dörren, liksom ville hon själf tukta kränkaren:

— Ah! En sådan usling! . . . Men vänta . . .

Dörren hade redan gått upp, innan Kurt hann hejda Jane.

Men båda funno de nu salen tom.

Från tamburen trängde dock ljudet af tvistande röster.

En flod af svordomar följde, och så hördes ett häftigt smällande i en dörr.

Jane hade åter skyndat fram till fönstret.

Betalningen uppgjordes i en hast, hvarpå Kurt befalde flickan säga till kusken att genast köra fram.

Sedan han själf förvissat sig om, att vägen nu tycktes vara fri, förde han ut den i kragen och floret väl ombonade Jane, som i släden ytterligare svepte in sig ända till hufvudet i en filt.

— Kör till Bellmansro!

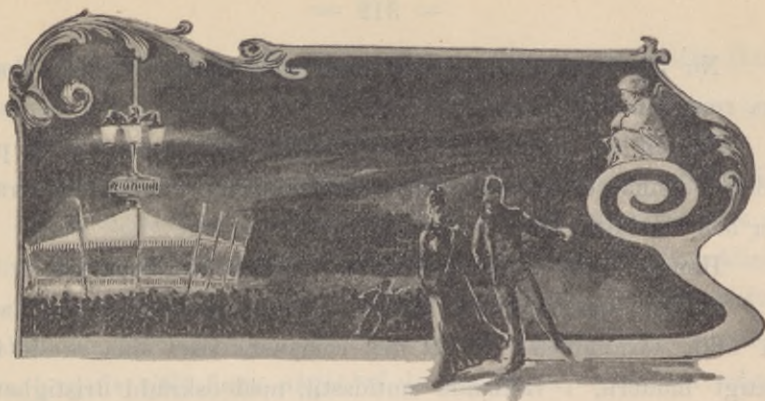
Jane kastade en frågande blick på sin älskare, som genast uppfattade henne när han sade:

Vi måste den vägen för att bäst komma undan.

Nu var Jane allt annat än modig.

TIONDE KAPITLET.

Erotik på stålskor.

om bedöfvad af skrämsel hade fru Jane återkommit till sin våning vid Strandvägen.

Vid Bellmansro hade hon skilts från löjtnant Silfversporre.

Smygande som en tjuf hade hon ensam tagit vägen till fots framåt Allmänna gränd och der fått plats i en spårvagn. Vid den provisoriska träbron till Djurgården hoppade hon af och styrde så sina steg uppåt boulevarden åt norr, för att snart vika af in på Storgatan.

Med afsikt irrade hon der kring några kvarter för att vilseleda en eventuell förföljare. Först framme vid Östermalmstorg vek hon åter af ned mot Nybrohamnen, efter att i en tapisseri-affär hafva gjort några onödiga inköp af brodergarn.

Med ett försvarligt paket i handen kom hon äntligen hem, sedan hon först med förstäld röst telefonerat hem för att leta ut, om hennes man ännu var kommen.

Allt hade gått bra.

Nu låg hon på sin chaiselongue med den outtömliga franska romanen mellan sina fingrar.

På en hel månads tid hade hon ej hunnit mer än ett par sidor i denna senaste skildring från äktenskap vid Seinens stränder och i seklets slut.

Hennes egen roman tycktes nu mycket intressantare.

Redan uppslaget var tillräckligt spännande, och hon hade en liflig förnimmelse af, att *den* romanens sista sida skulle bli riktigt modern, i rafflande nutidsstil, med oskrädd dristighet i detaljerna.

Nu var hon redan långt inne på det första kapitlet och väntade med brinnande nyfikenhet en utveckling, som skulle få henne i just den stämning af nervretande rysning, hvilken endast den förbjudna kärleken kan framkalla.

“*Hennes egen roman!*“

Titeln lät riktigt lockande, ja nästan pikant.

Redan för ett par tre veckor sedan skulle hennes själ gäspat sig förderfvad åt den lektyren, så som uppslaget tedde sig då.

Att vara gift med en man, lik alla andra gifta män, att representera nutidskvinnans skematiska hustrulif inom sociétén, att på fruarnes bänk slita ut de sista trasorna af väderleken, premiérerna och bazargycklet samt kanske nödgas sätta till ett par procent af allt det skvaller, som icke intresserade henne det minsta . . .

Hvad kunde det bli för roman af sådant?

Skräp, bara skräp, helt visst tråkigare kanske, än någon lunta af Marlitt, som till och med öfverstinnan icke längre kunde obetingadt sätta före den *något* saftigare romantik, som serverades af en Emma Marshall, en Maria Corelli, en Nathalie von Eschtruth och andra dylika pennor på modet bland *synliga* ryggar i damernas privatbibliotek.

Nej, en sådan roman vore endast att döda de långa däs-

timmarna med, ett surrogat för vaken sömn, om man icke föredrog att sofva riktigt.

Men *nu* var det annorlunda . . .

Stoff fans i rikaste mängd och . . . *mer* skulle hon skaffa.

Hon hade just kommit till denna punkt, der det käns så skönt att se en länge närd idé komma till snabbare utveckling.

Hon tyckte sig spåra lif i det skådespel, der hon blifvit beskärd en hufvudröl, och af hvilken hon nu väntade sig så mycket. Hon började själf finna något af demonkvinna i sin natur, något extraordinärt, som borde göra lifvet intressant . . . åtminstone för henne själf.

Den der Kurt, ja! . . .

Nå, om man skötte honom rätt, vöre han kanske icke så oäfvnen att spela älskarerölen.

Han var förstås något för mycket chablon efter *gamla* mönster. Han hade något af det der alldagliga, som icke gjorde någon effekt på fru Jane.

Han sprang hit och dit och nöjde sig till och med med små smulor från kärlekens *stora* banketter, de der tragiska med äfventyr i, äfventyr, som kunde komma känslönerverna att glöda likt fibrerna i den elektriska lampa, hvars ström hon roade sig med att just nu sätta i gång endast med att vrida till på den lilla knappen under bordsskifvan . . .

Just så ville hon handskas med passionerna . . .

Tända och släcka efter behag; leka med dem helt ovarsamt, som hon i flickåren lekte med porslinshufvade dockor, och framför allt icke pina ut sig med *långa* lekar.

— Han älskar den der creolskan, säger man, fortsatte hon sin tankegång . . . Det må han göra; gerna för mig . . . *Jag* älskar honom icke, nej, vid Gud, jag det gör! . . . Han skall bara akta sig för att leka kurragömma med *mig*. För då! . . .

Och hon kastade åter om den elektriska knappen, vred

med en häftighet, som kom den eleganta bordsprydnaden i lampväg att blixträ till likt en hastigt frambrytande ljungeld, som åter slocknar inom tusendelen af en sekund.

Det var ett utbrott af lif, hvilket tydligt målade, att fru Jane, som ligger der på sin chaiselongue, *icke* låter tankarna hvila med kroppen.

— Stackars Vivi! . . . fortsätter hon med en fläkt af framskymtande misskund. *Icke* rår *du* för, att du är hans fästmö . . . Men dumt val af dig . . . Du borde skaffat dig en man lik Allan, något af polerad hustyrann, svartsjuk och inbilsk . . . Då hade du kommit i ditt rätta element, fått en som du kunde *se upp* till, en så'n der man som pastor Jussilainen i "Bakom Kuopio" . . . Ja, det är ju alldeles förskräckligt, hvad Allan börjar likna den typen . . . Men *icke* blir *jag* hans vojande slaf . . . Nej, aldrig!

Hunnen till den punkten blef Kurt riktigt intressant och i Janes smak.

Han skulle bli lagom otrogen för att bli lydlig som ett lam — på gamla dagar, då han brunnit ut . . . Då kunde stackars Vivi riktigt få det bra, i stilla huslig lycka och med den lidande makans tro på dygdens lön motse en solnedgång med varma, sonande färger.

Hon reste sig långsamt och kastade en dröjande blick ut öfver den snöbetäckta ismattan på Nybroviken, en matta, i hvilken rännan för Grefbrobåtarna gjort ett bredt, grönsvart inslag.

Der borta, längst in i viken, släpade karlarne med sina ishyflar på Roddklubbens bana, medan andra på stränderna bytte om kolstaplar i bågglamporna, för att ha allt i ordning till kvälens myrlif der nere.

Några ungdomar hade redan börjat med sin älsklingssport, en sport, som fru Jane aldrig fått lära sig, emedan hennes barn-dom förflutit i — Kungsör, der *flickorna* aldrig fingo sporta.

Nu skulle hon velat röra sig i dylika svängar på stålkor.

Och hvarför skulle hon *icke* lära sig den konsten? Det var ju till och med *comme il faut*, hade hon hört, att vara med i en skridskoklubb . . .

Hon kunde icke rätt veta hvarför den tanken kommit på henne *just nu* . . . Aldrig förr åtminstone hade hon känt den minsta åtrå efter att kunna åka skridsko. Hon hade aldrig haft känsla — förr åtminstone — af sportpassionen i något afseende, och endast med stor möda hade Allan sommaren förut, under ett anfall af, hon visste icke hvad, fått henne att lära sig cycla.

Den konsten ledsnade hon snart på. Och sedan cyclingen blifvit så rent af löjligt populär, ville hon icke ens höra talas om sin maskin, som nu stod någonstans i vindskontoren.

Kanske skridskoåkning vore roligare? . . .

Och hon lät sina blickar med större intresse än någonsin följa de åkande ungdomarnes rörelser der nere på viken. Hon hemtade till och med en kikare för att kunna se bättre.

Ett utrop bröt fram öfver hennes läppar.

Omsorgsfullt torkade hon linserna och förde sedan instrumentet på nytt mot sina pupiller.

Icke möjligt annat!

Det var Kurt.

Men hvem var det han åkte med?

Fru Janes händer darrade och gjorde observationen osäker. Hon måste slutligen låta kikaren få stöd mot fönsterramen för att icke, hvad hon nu tyckte sig se, skulle glida ut ur synvidden.

Nu fans det icke något tvifvel längre. En så god kikare som hennes kunde icke markera fel, visa bilder, som *icke* funnos.

Och ändå ville hon icke tro.

Det vore ju något alldeles exceptionellt, att Kurt efter en *sådan* uppoffring af henne . . .

Skulle han verkligen redan nu, icke ens ett par timmar

efter det han fått trycka henne till sitt bröst, efter det att hon *själfmant* gifvit honom de kyssar, som . . .

Ah! Som icke ännu hunnit torka på deras läppar . . .

Och hon började på nytt och för tredje gången att intensivt anstränga sina synnerver för att omsorgsfullt öfvertyga sig om, att han *icke* åkte med just den kvinna, hvilken nyss kommit för hennes tankar, och som man sade, att Kurt visat en viss uppmärksamhet.

Men det var hon . . .

Det *var* den vackra creolskan, denna mistress O'Brin, född de las Spinolas, som redan låtit så mycket tala om sig . . .

Det brann till en djäfvulsblick i fru Janes ögon.

Kikaren föll ur hennes hand och från hennes läppar kom det hotande:

— Är det *så* du vill ha det?

* * *

Kapten Allan Bratte kom från Kungl. Biblioteket, der han sysselsatt sig hela förmiddagen med åtskilliga förarbeten till sitt verk om "Moderna minor".

Han var försedd med en rätt vacker lunta anteckningar och var ganska belåten med sin dag. På slaget tre lämnade han läsesalen, det vill säga just som man skulle stänga till middagstrasten, och nu stod han tveksam i hörnet af Biblioteksgatan och Humlegårdsgatan, rufvande på den tanken, om han skulle titta in på Café Anglais eller ej.

Kanske kunde han der träffa några bekanta och komma öfverens om ett parti whist eller wira till aftonen. Han tyckte att han hade förtjänt en dylik förströelse efter en så energisk arbetsdag på hela fem timmar.

Han var också skyldig sitt sjuka samvete en liten ursäkt. Kvällen förut hade han spelat bort några sedlar af rätt

betydande valör. Och dagen förut, sedan han skilts från Vivi, Kurt och sin hustru, hade han i "klubben" också omsatt en näpen summa, som kunde vara bra att vinna igen — åtminstone göra ett försök.

Nå, sådana hade han gjort många. Men dess värre alltid med dåligt resultat. Vann han tu så förlorade han sju. Fortuna hade varit trolös.

Men — och han strök dervid med välbehag sitt skägg à la Boulanger — Amor hade varit honom så mycket huldare.

Ja, i dubbel motto.

Detta kom för honom, då han just nu slog i åt sig en liten äkta salignac till en "bit" apollinaris. Han visste verkligen icke själf, hvarken hur han så geschwindt eller oplaneradt kommit ned i den der bekanta soffan vid fönstersmygen åt Stureplan.

Tankar på Amor och dyrkan åt Bacchus . . .

Således icke för tillfället en enda lutning åt Fortuna.

Nå ja, saken var ju rätt intressant, det vill säga, tanken på Amor.

Han undrade till och med på — naturligtvis med känsla för sin *egen* värdighet — hvad Jane skulle säga, om hon fick korn på, att hennes stofil till man haft sina ögon riktade med kanske *något* brottslig värme på en *annan* vacker kvinna, på själfva den mycket omtalade mrs O'Brin; ja en annans hustru till och med; således ytterligare en försvårande omständighet.

Allan Bratte, tänkte han vidare, är visst icke blind för kvinlig fägring. Det bevisades bäst af hans smak i valet af Jane. — Men den vackra creolskan var nu en helt annan typ, något extra nytt med exotisk fägring, svarta brinnande ögon, riktiga trollögon, en hud som . . . som — ja det kunde han nu i en hast icke få någon liknelse för — och en liflighet i gester och tal, som kom Jane att bli en riktig Hasselbergs marmorskönhet jemförd med en trekvartsrusig bajadèr . . . Alldeles

så! . . . Han hade rest åt det der hållet, åt det heliga Indien. Och han kunde till punkt och pricka . . . Nå, det hörde nu inte hit. Jane var bra på sitt sätt. La belle créole på sitt . . . Ja, ta mig tusan! utbrast han för sig själf, är jag icke kär i båda två, när jag tänker rätt på saken.

Och han lät ett långt moln ur sin cigarrett pressa sig fram öfver marmorskifvan, under det han med välbehag tog sin något satta bild i betraktande i en midt för honom placerad trymå.

Plötsligt fick han genom fönstret syn på en liten nervöst brådskande artillerilöjtnant, som korsade Stureplan. Bratte rusade upp och likviderade. Nästa minut var han jämsides med artilleristen.

— God middag, Lewymeyer! Hvarthän?

— Skulle träffa häradshöfding Pilbom på "Hamburger börs".

— Pilbom? Spórtmannen?

— Just han! Det är fråga om att få mrs O'Brin in i skridskoklubben . . . Man har sett henne flera förmiddagar å rad öfva sig nere på Nybroviken.

— Nej, hvad säger du? . . . Jag går med.

— In i klubben? replikerade Lewymeyer med en listig blick.

— Det också, men nu först till "Hamburger börs".

Under prat om diverse militära saker, som dock syntes mera vara en förevändning för att vid lägligt tillfälle få samtalet åt annat håll, kom man in i den så kallade Mohriska salen. Man tog plats vid ena väggen och var snart i färd med att blanda grogg.

Plötsligt utbrast Lewymeyer, som en längre stund syntes haft något på hjärtat:

— Jag gjorde en tur till Djurgårdsbrunns värdshus i dag för att profrida en ny hingst.

— Sää? . . . Träffade du några bekanta der? sporde Bratte mera för att säga något, under det att hans tankar åter flögo till den vackra creolskan, som han gerna ville ha på

tal, synnerligast som Lewymeyer umgicks i O'Brinska familjen.

— Nej! . . . Jo, vänta litet! . . . Om jag icke såg fel, tyckte jag, att din fru var der, svarade Lewymeyer med en blick af skadeglädje, som han hade svårt att behärska.

— Min fru?

Frågan kom med

— Du ljuger!

hetta och kapten Bratte satte från sig det redan höjda glaset.

— Ja, förstå mig rätt . . . Jag vill icke *svära* på det . . . För då kanske det blir som sist . . . Mycket frappant likt kaptenskan Bratte i alla fall.

— Var hon ensam?

— Tycker du det. Så långt från staden . . . Nej, nog hade hon kavaljer, svarade Lewymeyer med ett lugn, hvilket retade Bratte ännu mera, när han utbrast:

— Kände du icke också igen honom? När allt kommer kring var väl han lik mig?

— Inte alls! En lång, ståtlig karl. Han såg bra ut, ja det var till och med en riktig donjuanstyp, skrattade Lewymeyer.

— Men du vet icke, *hvem* han var?

Rösten mullrade nu i det djupaste registret.

— Nej, på min ära! Men det vet kaptenskan Bratte naturligtvis, om du frågar *henne* om saken.

Allan hade rusat upp. Hans knutna hand träffade bordskifvan med en kraft, som väckte öfriga gästers uppmärksamhet. Tillräckligt högt för att det skulle kunna höras öfver hela salen brast han ut:

— *Du ljuger!* Jane har icke varit der i dag.

— Sää? svarade Lewymeyer lugnt utan att taga förolämpningen åt sig . . . Då har jag sett fel ännu en gång . . . Men hvarför tar du vid dig så der? . . . Du frågar, jag svarar . . . När man säger: *troligen, jag tyckte* och i den stilen, så säger man icke: *jag vet med bestämdhet* . . . För *då* skulle jag ljuga . . . Skål på dig!

Han sträckte sitt glas mot Bratte, men denne besvarade ej hans skål utan fortsatte:

— Den här saken *måste* förklaras . . . Hur dags var du der?

— Hon var . . . låt mig se . . . Vid ett-tiden, tror jag . . . Hon var half, när jag red ut från kasernen.

— Och hvar såg du dem?

— I ett enskildt rum, som jag helt apropos kom in uti.

Allan Bratte såg ut att sakna ord för sin häpnad. Han endast stirrade med stum förvåning på den flegmatiske berättaren, som icke ett ögonblick lät sig generas af den synbart mäktiga verkan, hvilken hans ord framkallat.

Slutligen måtte han dock tyckt, att tystnaden började blifva väl lång, eller ock var det för att byta om samtalsämne, som han kastade fram ett spörjande:

— Det ser ut, som om han inte skulle komma?

— Hvilken menar du? svarade kaptén Bratte kärft.

— Pilbom, förstås . . . Det var ju fråga om ett parti wira i kväll?

Bratte tycktes ej höra. Mekaniskt tog han fram sin klocka, och lät blicken långsamt följa visarne, som om han vore i färd med en noggrann kemisk procedur, hvars lyckliga utgång kunde bero på delar af sekunden. Utan att svara på den framkastade frågan sade han helt kort:

— Har du sett Silfversporre i dag? . . .

— Silfversporre? . . . upprepade Lewymeyer, ej utan för-lägenhet . . . Nej; jo, vänta! . . . Jag mötte honom för en stund sedan nere vid Nybrohamnen . . . Tror jag . . .

— Var han ensam?

— Nej . . . Nu minns jag! Han kom i sällskap med mrs O'Brin.

— Gjorde *han*? . . . Voro de i sällskap, Kurt och mrs O'Brin?

— De hade visst varit nere på banan och åkt skridsko.

— Silfversporre och mrs O'Brin?! . . . Aldrig möjligt! . . .

— Åtminstone hade hon sina skridskor i handen, eller

vänta, det var visst Silfversporre, som bar dem . . . Det skall jag emellertid låta vara osagdt.

— Hör du Lewymeyer! . . . Du pratar hit och dit som en gammal käring . . .

— Hvad behagas?

— Än säger du si och än så . . . Man vet aldrig, hvar man har dig, replikerade Bratte nervöst, i det hans ögon sköto blixtar.

— Det är just hemligheten med *all* diplomati, käre vän, svarade artilleristen med ett kort skratt.

— Diplomati? Hvad menar du?

— Jag svarar som man frågar. Och hvad jag *icke* vill säga . . .

— Det tiger du med, menar du?

— Alldeles.

— När du icke berättar äfven hvad man icke frågar dig om.

— Sådant hör också till min diplomatiska strategi.

— Fan så samvetslöst i mitt tycke . . .

— Såå! . . .

Han lät ett långt cigarettmoln sväfvä upp mot taket och syntes fortfarande fullkomligt oberörd af kaptenens häftighet, under det att denne skrufvade på sitt hakskägg med minen af en, som fått sig förelagdt att lösa ett synnerligen kinkigt problem.

Slutligen reste han sig med alla tecken att hafva misslyckats i denna lösning, hvilket också hördes när han yttrade:

— Hur dags går du till klubben i kväll?

— Inte före elfva.

— Hvarför så sent?

— Emedan jag först tänker svänga om på isen.

— På Nybroviken?

— Alldeles! . . . Ska' inte äfven du . . .

— Kanske . . . Få se . . . Men jag kan ju knapt stå på skridskor.

— Åker din fru?

— Inte stort bättre än jag.

— Men Silfversporre är skicklig i den konsten.

— Hvad hör det hit? svarade Allan, som i Lewymeyers tonfall tyckte sig hafva märkt en underförstådd tanke.

— Jag menar, att efter som han åker, kan man hoppas att snart få se fröken Stjernbanér på det hala . . .

— Ska' det vara skämt, det der?

— Det var tusan, hvad du är snarstucken i dag . . . När man kommer med den klaraste logik, så vill du ha förklaring på det också . . . Men hör på . . . Du tycktes nyss intressera dig en del för mrs O'Brin . . . Hon kommer dit i afton för att njuta af illuminationen och folkklifvet.

— Å tusan! Och du blir hennes kavaljer?

— Det var meningen det. Vid sjutiden . . . Äro inte ni presenterade?

— Nej . . . Jag har verkligen icke kommit i tillfälle . . .

— Då skall jag gerna . . .

— Tack! Jag tar dig på orden . . . Tusan så dumt bara, att jag icke kan åka på så'na der stålskifvor.

— Den saken reder sig nog . . . Och se'n gå vi på klubben . . . Pilbom kommer icke, ser jag, och därför vore det bra, om jag kunde få räkna på dig i stället som motspelare.

Och i det man nu reste sig för att lämna lokalen, kom man in på en liten afhandling om en nyligen timad spelskandal, som låtit tala om sig långt utom "klubben", och i hvilken Lewmeyer spelat en roll, hvori han förtjänt mer guld än ära. All spellaga rätt höll honom dock om ryggen för att åtminstone än så länge tillåta honom fri passage genom sällskapets väl garderade dörrar.

Bratte, som ej varit med kvällen i fråga, och utom dess aldrig ville inlåta sig på hvad, som icke angick honom själf, hörde nu endast med halft öra den unge judens rentvagningsflöde. Och med tankarne åt helt annat håll än både på klubben och Lewmeyers svada tog han på Jakobstorg afsked — med löfte om sammanträffande senare på aftonen.

Allans tankar hade fått ett bizarrt lopp.

Än flögo de till hustrun, än till den vackra creolskan. Än figurerade de kring Kurt Silfversporre för att ändtligen och mer intensivt länka sig fast vid hvad Lewmeyer kunnat mena med sitt löjliga prat om att han åter en gång träffat Jane, i ett besynnerligt äfventyr, denna gång på Lidingö-bro.

Han fann det rent af löjligt, att en människa, en man, en militär kunde fantisera hop sådana galenskaper, som Lewmeyers historier om Jane, hvilka blefvo just så mycket oförklarligare derigenom, att dessa två ej gerna kunde hafva det minsta emot hvarandra, då de ej egde andra beröringspunkter än en vanlig presentations hela ytlighet; kanske icke ens det.

Men något motiv måste naturligtvis finnas, och det var just detta, som Allan tänkte leta ut.

Han hade redan insett sin oförmåga att få veta något genom att med häftighet storma an mot sin hustru. Hon var honom öfverlägsen genom sitt lugn; och det blef därför alltid han, som drog det kortaste strät.

Nej, nu skulle han begagna sig af en helt annan taktik. Han skulle operera på afstånd, samla smådrag, som kunde vara viktiga, och så foga dessa samman till ett helt.

Hvad har jag egentligen att förebrå min hustru? . . . fortsatte han sin tankegång, i det han med raska steg närmade sig hemmet. Hon är ju alltid hemma, när jag kommer, och kunde i de få fall, der jag trott mig hafva skäl till misstankar, mycket tydligt slå mig på fingrarna med fullt acceptabla bevis.

Så nog vore det dumt att misskänna henne. Till den slutsatsen kom han nu.

Han kom äfven till ett annat resultat.

Han började smått blygas för sig själf.

Hade han icke till exempel flerfaldiga gånger ertappat sig med otillättna tankar på den vackra creolskan? . . . Hade han icke?

Nå, så trogen behöfde man då sannerligen icke vara. En tanke var nu en gång en tanke. Och i detta fall kunde det väl knappast bli annat. Det vore ju så långt ifrån att . . .

Men alltid kunde man ju gå ned en stund på Nybroviken . . . Alltid kunde man kasta ett öga på den exotiskt varma företeelsen. Nog kunde man också låta sig presenteras och sedan . . .

Jaså, Kurt åker skridskor med henne — kom han nu in i en annan tankegång. — Det är då en sju sabla karl, den der Kurt, med sina kvinnor . . . Kanske vore det rent så godt för lilla Vivi, att hon finge ögonen öppna för sin blifvande herr gemåls svagheter. Ty, fördöme mig, han blir bättre som gift . . . Nå, det der få de väl alltid resonnera om själfva, när de komma på tu man hand.

Och med ett relativt sjukt samvetes hela begär, att ställa sig i fagrade dagar — nu speciellt med tanke på, att han icke hade någon *svårare* synd att förebrå sig själf — öppnade han dörren till sitt hem, der allt gick i snörrät ordning som å en påmönstrad man-of-war.

Åtminstone trodde han det själf.

* * *

Det blef sammanträffande hos öfverstinnan denna middag; riktig släktmiddag till och med.

Hvarken Jane eller Kurt syntes på minsta vis förråda hvad, som förefallit dem emellan under förmiddagen.

Kurt var visserligen en kanske något *för* artig kavaljer mot sin föstmö denna afton — åtminstone tyckte öfverstinnan, att han föreföll ovanligt "les honneurs", som hon med ett menande ögonkast anförtrodde Allan.

Men det hade redan blifvit en regel för henne, att se denne blifvande svåger under så många växlande skepnader, beträffande hans courtoisie gent emot Vivi, att hon sedan icke riktigt visste, hvar hon hade honom. Besynnerligt nog kunde hon dock ej, hur uppmärksamt hon än fixerat deras görande och låtande — Kurts och Janes nämligen — med skäl anse sig hafva något att anmärka vis å vis *den* äfven före förlofningen såsom sjuk ansedd saken. Men hon hade ju — för den händelse, att något kunde hända, alltid ett godt medel i det kort, som hon lyckats komma öfver, och som nu hvilade så väl förvaradt i hennes schatull.

Med det beviset i sina händer, skulle allt Jane utan vidare inse, hvem som hade öfvertaget, bara öfverstinnan yttrade ett ord om att lämna vapnet i Allans händer.

Öfverstinnan betraktade den förrådiska korrespondensen från Jane till Vivi som en skatt. Dumt nog hade hon ej, likt draken i sagorna, lagt sig att rufva derpå, eller ännu ens ett ögonblick tänkt fröjda sina ögon med att se efter om den fans kvar.

Under middagens lopp blef det tal om, hvad man skulle roa sig med på kvällen.

Fästmannen kom dervid helt hastigt fram med, att ett tjänste-åliggande kallade honom bort redan omedelbart efter måltiden. Han beklagade sig därför, att han denna afton finge ställa sig utom den angenäma samvaron med sin lilla fästmö och hennes charmanta fru mor.

Öfverstinnan kände sig smickrad af frasens afrundning och var genast färdig erkänna, att krigstjänsten gick före gudstjänsten. Det vill säga andemeningen i detta gamla ordstäf kom fram på ett annat sätt: ty öfverstinnan blandade aldrig in guds namn eller hvad, som hörde till religionen, när hon talade om världsliga nöjen. Hon var således äfven i detta fall mycket olik den stora, tanklösa hopen, som låter tungan löpa med vinden bara för att ha något att säga.

Vivi höll naturligtvis nu som alltid med sin mor.

Det styng af missräkning, som Kurts hastiga uppbrott nu vållade henne, fick icke förrådas med klagan, ehuru hon äfven erfor en inre förnimmelse af, att det der talet om tjänsten endast vore ett svepskäl.

Och denna inre förnimmelse — hvilken ligger som en bjudande eller varnande röst i alla älskande kvinnohjärtan — fann nu äfven ett visst stöd af den tvifvelsamma blick, som Vivi såg hastigt blänka fram ur Janes ögon.

Vid kaffet, som serverades omedelbart på maten, kunde Vivi icke heller undgå märka, att hennes fästman föreföll vara ovanligt nervös.

Han vred sig oroligt på sin stol och svarade flera gånger riktigt befängdt på hvad, man frågade honom, tills han ändtligen med klockan i handen sprang upp och tog ett brådskande afsked under förklaring, att han trodde sig komma för sent.

Vivi, som följde honom ut i tamburen, fick denna gång icke någon godnatt-kyss. Han gjorde sig knappt tid att trycka hennes hand.

Med orolig bäfvan i sitt hjärta hörde hon, hur han riktigt stormade utför trapporna.

När hon kom tillbaka in till de andra, hade hon tårar i ögonfransarne.

Öfverstinnan, som genast märkte detta, rynkade pannan i

det hon vände sig till Vivi sägande: — En krigares maka gråter aldrig . . . Kom i håg det, Vivi! . . . Vill du bli en militärs hustru, måste du lära dig, att alltid se din makes rensel vara packad . . . Så nu vet du, hur det är med *den* saken.

Hon märkte ej det sarkastiska löje, som vid dessa högtrafvande ord flög öfver Janes amorinmun.

Men deremot såg hon med välbehag, hur kapten Bratte gjorde en bifallande nick, liksom hade han dermed velat säga, att åtminstone *han*, som militär, uppfattade värdet af öfverstinnans visa ord till sin hjärtnupna dotter.

Den korta tystnad, som derpå inträdde, bröts af Jane, hvilken, utan att förråda, hvad stort intresse, som låg till grund för hennes ord, hördes säga: — Jag undrar, om vi inte skulle titta ned på Nybroviken ett tag i kväll? . . . Det skall ju bli stor illumination . . . Hvad säger du om saken, Allan?

— Nybroviken? — svarade hennes make, uppvaknande ur de tankar på mrs O'Brin, som åter fått makt med honom, och nu omfattande förslaget med af Jane oväntad bredvillighet. Det vore kanske icke så illa . . . Jag hade nästan tänkt . . .

Han hejdade sig. Jane kastade en forskande blick på sin man, ja, en mycket frågande blick, som han skyndade sig att undvika, när han fortsatte:

— Jo, det skall verkligen bli rätt roligt. Vi kunna . . .
Öfverstinnan föll in med en grimas af missnöje:

— Hvad är det nu för nya konster? Jag börjar tro, sporten förvrider hufvudet på er alla . . . Du, Allan, gamla karlen . . .

— Kära mamma, något *sportande* kan det väl knappast bli tal om i det här fallet. Hvarken jag, Jane eller Vivi äro skridskogångare och . . .

— Jaså, ni tänka taga Vivi med eder?

— Naturligtvis! Hon kan väl också behöfva komma ut ett tag och se på Stockholm i vinterlif.

— Utan att hennes fästman är med? Undrar det, jag.

— Är hon med *oss*, med *mig*, så har det ingen fara . . . Kurt är själf stor älskare af skridskosport och skulle helt visst ingenting högre önska, än att få Vivi till en liten skridskogångerska vid sin sida.

Öfverstinnan syntes öfverlägga en stund med sig själf innan hon svarade:

— Må göra då! Kanske har du inte så orätt . . . Fast nog tycker jag, det börjar luta mot världens sista tid när flickor, ja, fruor med föresten — här fick Jane sig en blick — skola fara fram på velocipeder, i kapproddsbåtar, på skridskor och allt sådant . . . Men kan hon göra sin fästman ett nöje dermed så, inte vill jag stå i vägen.

Här kom en ny blick, som träffade Jane, hvilken genast läst undermeningen i fostermoderns ord så snart som äfven Kurt nämdes.

Men andra tankar än på debatter med öfverstinnan hade nu fått makt med fru Jane.

Hon anade ett dubbelspel under allt detta, särskildt hvad, som rörde Kurts brådska och Allans bredvillighet att mot vanligheten genast gå in på ett förslag, som hans hustru hade framkallat.

Det låg någonting under detta, som nu intresserade Jane mer, än hvad öfverstinnan tänkte om damernas moderna smak för sport, eller stackars Vivis behof af att äfven på sportens fält stå skyddande vid sin blifvande makes sida.

Ty Jane insåg mycket väl, hvarför öfverstinnan i detta afseende bröt med gamla fördomar, och äfven hvarför bifallet åtföljdes af den der blicken, som mer uteslutande egnades Jane.

Men hvad ville *Allan* på Nybroviken?

Det var den frågan, hon nu särskildt gick ut för att lösa, och ej för att som nyss uteslutande söka ett tillfälle, att på

närmare håll studera den kvinna, hvilken hon några timmar förut sett lutad emot Kurts arm ila fram öfver isen med all den grace, som hennes förföriska natur kunde utveckla under erotiska eröfringar.

En aning sade henne nämligen, att mrs O'Brin skulle vara nere på banan äfven på kvällen under illuminationen.

Och om hon nu icke vore det, fick ju Jane i alla fall en lektion i den sport, som hon nu till hvad pris som helst satt sig i sinnet att lära sig.

Efter många förmaningar, att icke bryta benen och framför allt att icke falla på något opassande sätt, öfverantvardade öfverstinnan ändtligen sin kära Vivi i Allans och Janes vård, sedan en särskildt tillsägelse, att man ej fick dröja längre än till nio, blifvit framsagd med behörig tonvikt.

Glad som en barnunge kastade Vivi på sig ytterkläderna med tanke på hur öfverraskad hennes egen Kurt, sportmannen Kurt, skulle bli, då han fick höra, att hans "lilla fästmö", äfven i detta fall ville bli honom fullt värdig.

Och i det de gingo utför Nybrogatan hördes Vivi därför hviska till Janes med en röst, som darrade af undantryckt glädje:

— *Hvad* tror du, han skall komma att säga?

— Hvilken han? svarade Jane förströdt, i det hennes tankar voro åt långt annat håll än Vivis.

— Kurt, förstås!

— *Hvad* om då? . . . *Hvad* är det med Kurt?

— Ack, du förstår väl jag menar, hvad han skall komma att tycka om, att jag lär mig åka skridskor.

— Ja så, det . . . Jo . . . jo . . . ja, hvad vet jag? . . .

— Du är så besynnerlig . . . Har det händt dig något sedan du var hemma i förmiddags?

— Var jag annorlunda då?

Allan började spetsa öronen.

Han kom att tänka på, hvad Lewymeyer haft att berätta.

Kanske vore det ändå eld under den der röken?

Och han föll in:

— Jag säger verkligen som Vivi; du är ganska *besynnerlig*, Jane . . . Har du varit ute något på förmiddagen?

— Endast till Nybrogatan efter garn, sedan jag helsat på hos Vivi ett tag . . . Du vet ju, vår läkare har sagt, att jag måste ha en smula luft och mer motion än jag kan få i våningen.

— Du har då icke varit till Lidingö-bro?

Fru Jane var nära att förråda sig. Anfallet kom mer oföberedt än någonsin.

Visste han verkligen något, fast han icke förr än nu kommit fram dermed?

Icke ett ord om denna sak hade han sagt, när han kom hem. Tvärt om hade han varit idel solsken och pratat med henne om allt möjligt utan minsta yttring af misstankar, hvilka alla för en tid varit liksom bannlysta.

Således skulle kampen åter tagas upp?

Men för denne ovärdige, för denne väderhane till man, som Kurt visat sig vara, ville fru Jane verkligen icke mana fram de riskabla följder, som minsta medgifvande i denna sak kunde draga med sig.

Liksom hon icke hört frågan, fortsatte hon därför vänd till Vivi:

— Besynnerligheten är icke så stor som du tror. Jag gick bara och tänkte på en liten öfverraskning.

— Såå . . . Då tänkte du nästan som jag, då.

— Kanske alldeles lika, när allt kommer kring . . . Hvad säger du till exempel om, att du skulle tiga med de här öfnin-garna ända till du blir någorlunda säker på skridskor, så att du kan öfverraska honom med att kunna åka på ensam hand?

— Ack, visst vill jag det! utropade Vivi gladt . . . Tänk, hvad han då skulle få stora ögon!

— Ja, inte sannt . . . Tiger du, så icke skall jag säga ett ord . . . Och icke du heller . . . Eller hur Allan?

— Hm! Tiga tycks verkligen vara din starka sida, när du inte *vill* svara, inpassade Bratte med vissa afsiktliga understrykningar . . . Nyss frågade jag till exempel, om *du* varit till Lidingö-bro i dag . . . Men icke ett ord fick jag till svar.

— Frågan förefaller mig högst märkvärdig . . . *Jag* till Lidingö-bro? . . . Hvad menar du?

— En liten slädtur till värdshuset?

— Men Allan, *hvad* menar du? . . . Brukar *jag* fara ensam till värdshuset?

Rösten hade rätta tonfallet för öfverraskning och förtrytelse.

— Jag har icke heller sagt, att du farit dit *ensam*.

— Sää . . . Med *hvem* skulle jag haft sällskap? . . . Ha, ha, ha! . . . Det är visst du, som är *besynnerlig*, och icke jag . . . Var så god och säg med *hvem*?

Men det var just detta som Allan icke kunde säga. Och då han själf trodde mycket litet på hela denna befängda historia, kastade han bort saken med ett skämtsamt:

— Med dina drömmar, lilla toka . . .

— Drömmar? . . . Om hvad då? . . .

Vid skenet af en gaslykta lät hon en hastig blick glida öfver Allans drag. Hon uppfattade genast, att han ingenting visste, men att han *möjligen* hört något prat om äfventyret utaf den der Lewymeyer, som aldrig kunde tiga.

Ställningen var likväl ännu mycket osäker.

Om icke äfven Kurt — hvilket vore häpnadsväckande — komme att själf berätta händelsen för Allan, skulle *hon* aldrig

någonsin erkänna detta, funnes det ock tio sådana vittnen som Lewymeyer, hvilken nu började bli riktigt farlig.

Och med fast beslut att redan nästa dag uppsöka denne herre, och ställa honom till svars för hans allt för närgångna intresse om hennes person, kunde hon ej hindra sig från att säga:

— När allt kommer kring, är det kanske löjtnant Lewymeyer, som åter tagit mig till oskyldigt föremål för sina historier vid edra dryckeslag . . . Eller hur?

Allan kände sig genomskadad. Ganska generad svarade han:

— Ja, min älskling! Det är verkligen Lewymeyer.

— Men min Gud! Hvart vill han då komma med alla dessa insinuationer? . . . Det är ju saker, som rent utaf gå ut på heder och ära . . . Och det är din *plikt*, att under sådana omständigheter ta mig i försvar med fullt allvar . . . utbrast Jane med en ifver, som nästan suggererade henne till tro på egen oskuld, i hvad man nu lade henne ytterligare till last.

— Kära barn, du tar vid dig alldeles för häftigt . . . Om det vore som du säger, skulle jag . . . ja, ta mig tusan, tror jag icke, att jag utmanade honom på duell . . . Men nu är det *icke* dig, som det är tal om denna gång. Utan . . .

Han stannade emedan han verkligen icke visste, hur han skulle fortsätta.

Jane hade fått för mycket vind i sina segel att hon nu skulle vilja vända.

Med häftighet som nyss på samma gång som med en viss grad af förvåning fortsatte hon:

— Icke mig? Kanske jag då skulle kunna få veta *hvem*, som denna gång blifvit utsatt för hans smutskastning?

— Du kan ju icke ha något vidare intresse af den saken, svarade Allan undvikande och verkligen i trångmål, beträffande hur han här nöjaktigt skulle kunna draga sig ur spelet.

Men fru Jane hade allt att vinna genom att fullfölja den

roll af förorättad, som hon nu spelade. Endast genom att af-
tvinga sin man ett fullt bindande svar på den fråga, hon senast
frankallat, kunde hon känna sin egen ställning mera fast.

Vändande sig till Vivi, som under hela detta samtal endast
deltagit som stum åhörare — dock ej utan att känna ämnet in-
tressera mer, än hon rätt kunde förklara — utbrast fru Jane
med nödig timbre af indignation:

— Nå, hvad säger du, Vivi? . . . Tycker du ej, att när
man som jag orättvist blir beskyld för än det ena än det andra,
så . . .

— Du har ju *icke* blifvit beskyld denna gång, kära Jane . . .
Lugna dig då, annars blir ju hela kvällen förstörd, och nu äro
vi ju redan framme. Se bara, huru förtjusande arrangementer,
som blifvit gjorda. Det är åtskilliga tusental lyktor, som här
ge taflan just den rätta stämningen af iskarnaval. Icke sannt?

Det var Allan, hvilken för att komma från det svar, som
Jane ville afpressa honom, kastade fram dessa sidofrågor.

Men han hade icke tur. Jane höll i sig, när hon nu tvär-
stannade strax invid biljettluckan, sägande med bestämdhet, som
icke kunde rubbas:

— Jag går hem, Allan, om du icke nu säger mig, *hvem*
det var, som denna gång blifvit måtafla för herr Lewymeyers
lögner.

— Jane! Man hör oss . . . Inga namn åtminstone . . .

— Jo, hennes! . . . Hennes!

Allan blef nästan konfunderad af denna envishet.

Folket trängde på, och passagen var icke vidare bred.
Alla ville skynda sig att få plats i den stora, lefvande karusell,
som redan satt sig i rörelse kring musikpaviljongen å banans
midt, från hvilken floder af regementsmusikens toner rullade
mot stränderna, manande och lockande med förförisk kraft.

Nästan mellan tvenne eldar — den ena viljan af att nu i

afton komma med i denna ringdans för att om möjligt draga fördel af Lewymeyers löfte; den andra obehaget af att se sin hustru skynda bort; ty detta visste han, att hon skulle göra, om han ej villför hennes begäran — manades han att svara, i det han lutade sig så nära henne som möjligt:

— Det var mrs O'Brin, han menade.

Jane spratt till . . . Åter en gång denna kvinna.

Och med tanke på, hvad hon fått utstå för den vackra creolskans skull, när hon kommit hem från sitt första djärfva kärleksmöte med Kurt, glömde hon nu för ett ögonblick bort, att det *icke* var någon annan än hon själf, fru Jane Bratte, hvilken nu liksom förut stått modell till Lewymeyers sannskil-dringar.

Denna tro framgick också med full naturlighet, när hon sade, i det Bratte tog plats för att lösa biljetter:

— Jag anade det . . . En *sådan* kvinna kan man vänta sig hvad som helst af.

Bratte svarade ej. Men han förbannade sin dumhet att hafva låtit tvinga sig till en lögn, som han inför sitt hjärta och samvete måste blygas för.

Något annat försvar hade han ej, än att han tagit det namn, som för ögonblicket mest legat för honom, namnet på den kvinna, för hvilken han när som helst var beredd att göra sig till riddare.

* * *

En osäker trio sträfvar fram i närheten af de längst ut belägna bänkarna på Roddklubbens stora skridskobana.

Deras vinglande steg och häftiga, famlande armrörelser visa, att här har man noviser uti den liturgi, hvori en Jacson Hayne, en Ivar Hult, en Catani vunnit biskopsdömen; de smi-

diga skridskorörelsernas liturgi. Ty äfven skridskosporten är en kult för dem, som gjort det graciösa till religion.

Här nere, ett godt stycke från den larmande, medsolsringlande glidkrets, hvars brännpunkt är musikestraden, hafva öfningsarna plats.

Här lär man sig kryppa för att slutligen kunna flyga. Det förra i exakt bild, det senare kanske något för entusiastiskt i liknelsen, tagen såsom generell sådan.

Att döma af de tre, som just nu i halfdunklet af banans ytterkant taga de första stapplande stegen — om hvilka ett franskt kvickhufvud sagt: "Det är de första stegen, som bli dyra" — att döma af dessa, ser det sannerligen icke ut, som om krypandet en gång kunde öfvergå till flygt.

En medelålders, undersätsig man har här tagit sig för en vansklig uppgift.

Utan att själf kunna stort mer än stå på skridskorna, har han på hvar sida en ung dam, hvilka båda, endast med uppbyggande af största fond energi, kunna hindras från att allt för ofta falla på knä å falske Rans spegeltak.

Det hela blir mer svår balansrörelse på en punkt än ett fortskridande mot något utstakadt mål.

Lätta utrop af skrämsel, skratt, som nog låta åtskilligt konstlade, om de skulle ställas som adekvata uttryck för situationerna i fråga, en manligt docerande stämning, som dock förråder tvifvel på egen kunskap, och så en triol af missräkningar, när ett tu tre stödjepelaren själf vacklar till allt för hotande — se der kapten Bratte, hans maka och svägerska på Nybroviken en illuminationskväll.

— Det här ser icke lofvande ut, säger fru Jane, just som en ny, svårare öfverhalning göres . . . Sannerligen tror jag icke, att en kavaljer till hade varit af nöden.

— Såg du? Det var Kurt och . . . Sid. 338.

— Ja, Kurt skulle ha varit med, inföll Vivi lifligt. Han skall ju åka så bra?

— Tror jag det, hördes nu Allan något retligt . . . Han har ju hållit på, sedan han gick i kolt.

— Men om han nu vore med, hur ginge det då med öfverraskningen, som du skulle bereda honom? sade Jane ironiskt. Jag skulle föreslå, att du och jag ginge hit ensamma om förmiddagarna och öfvade oss. Eller också någon annan stans, der man kunde vara mer ogenerad . . . Fiskartorpsjölen eller Brunnsviken eller hvar du vill. Ty det är i alla fall . . .

— Icke utan mitt medgifvande och lämpligt förkläde, afbröt Allan kategoriskt, i det han kände sin inneboende jalousie mot hustrun flamma upp på nytt . . . Man vet aldrig, hvad folk kan prata.

— Nej, det har du då verkligen rätt i. Tänk så befängdt med den der mrs O'Brin. Jag *tror*, att det kan vara sant . . . Men i alla fall . . .

— Tyst Jane! Här ha vi öron öfver allt! . . . Se upp! Ha ni då inte ögon att . . .

En häftig törn.

Allan gjorde ett våldsamt försök att hålla balansen. Några snurrande rörelser, vinglingar åt alla sidor och så pladask midt emellan de båda damerna, som släppta drefvos af farten mot en bänk, till hvilken Jane kom lagom att sjunka ned, under det Vivi nära att störta gled efter mot halfsystemens framsträckta händer.

En vändning af hufvudet och Vivi gaf upp ett lätt skri, samtidigt med att hon stammande hördes säga till Jane:

— Såg du? Det *var* Kurt och . . .

Fortsättningen dog bort i ett oredigt mummel.

— Hvad säger du? utbrast Jane ifrigt . . . Var det Kurt? . . . Din fästman, lade hon till, då hon tyckte sig själf

märka ett nästan för stort intresse i uttalandet af Silfversporres förnamn . . . Var det verkligen han?

— Skulle jag icke känna igen honom? svarade Vivi nästan gråtande. O, hvarför kom jag då hit? . . . Och hvarför sade han, att det var tjänsten, som . . .

— Det säga alla män, när de vilja komma undan, svarade Jane föga tröstande. Men är du så alldeles säker på, att det var han? . . . Jag tycker, att nog borde han . . . Kunde du icke se, hvem han hade med sig?

— En *kvinn*a, kanske en älskarinna . . . O, jag vill hem; jag vill aldrig hit mera . . . Mellan Kurt och mig skall det bli slut redan i morgon dag.

— Var nu icke dum. Bevis först . . . Och icke ett ord åt Allan, som nu kraflar sig fram mot oss. Gud, hvad han ser komiskt ut. Ha, ha ha!

— Tror du *han* såg något? stammade Vivi.

— Allan? Icke det minsta. Han föll ju som en säck.

Och fru Jane skrattade på nytt ett skratt, som hånande tvingade sig fram mellan skuggorna, hvilka kretsade mot glödlamppljusets långa floder öfver den af millioner skridskofårar rispade isen.

Hon trodde på Vivis ögon.

Det bara förvånade henne, att hon icke själf sett något. Aningen sade henne också, hvem det var, som här kretsade fram vid Kurts arm.

Hon hade kunnat svära på, att det var mrs O'Brin.

Således ännu en gång, samma dag som . . .

Hvem led mest? Jane eller Vivi?

Detta skulle vara svårt att säga.

Båda led. Men dessa lidanden voro af så ofantligt skilda naturer. Vivi led som den i sina ljufvaste drömmar hastigt uppskrämnda flickan, då hon finner verkligheten så helt annan än

bilderna af hvad hon drömt. Hon led de besvikna förhoppningarnas lidande. Den första kärlekens kalla frostnatt hade sänkt sig ned öfver hennes känslors spirande grönska, och hon kände, hur hennes jungfruliga själ frös till is för trolöshetens skarpa kyla.

Jane led på ett annat sätt.

Hon hade icke rättighet till den kärlek, som denna trolöse man prackat på henne.

Det vore ju redan ett brott att nämna denna känsla med kärlekens heliga namn.

Men trots det lagstridiga, hade hon tagit emot, hvad han gifvit henne . . . Ja, än mer. Hon hade gifvit *gengåfvor*, stulna liksom de, han gaf henne. Men i alla fall ärligare menade så till vida, att hon ej nästa timme portionerade ut likadana åt någon annan.

Detta hade han gjort.

Dermed nedsatte han värdet på Janes gåfva, utan att ens betrakta den det minsta såsom resultat af en möjlig, djup själsstrid, i hvilken de onda lidelserna fått öfvertag.

Han kränkte hennes offer, utan att själf stå det minsta öfver henne i själsvärde. Liksom hon stal från Allan, bestal ju han sin Vivi . . . Ja, båda.

Att hon icke längre än så fick behålla lönen för sitt brott, att hon redan timmen efter deras glödande, brottsliga kärleksrus skulle kastas bort för en annan, och för denna kvinna, till hvilken fru Jane fick ett allt mer outsläckligt hat, detta vållade hennes lidande.

Att han skulle gifta sig med Vivi, detta kunde Jane fördraga med stort jämnmod, ja, så stort, att hon efter vigseln dem emellan trodde sig kunna för all framtid visa bort allt försök till vidare närmande från hans sida.

Men att han och mrs O'Brin . . .

— Ah!

— Hvad ni se högtidliga ut, mina damer, hördes nu Allan, i det han med möda försökte balansera sig ned på bänken vid sidan af Jane . . . Det der gick alldeles åt fanders. Men så var det också en väldig törn. Hörde ni, om han bad om ursäkt?

— Nej, inte jag åtminstone, svarade Jane med lugn, som om saken icke vore värd att vidare sysselsätta sig med . . . Gjorde du dig illa, Allan?

— Slog armbågen i, så det blixtrade för ögonen . . . Men nu så ska' vi väl försöka vår lycka en gång till. Man får minsann icke ge sig så lätt.

— Nej tack! Jag har fått nog, svarade Vivi med bortvändt ansikte, när Allan ville på nytt fatta hennes hand.

— Fått nog? *Du* har väl ingenting att beklaga dig öfver, som kom undan för så godt pris.

— Det vet du verkligen icke, snyftade Vivi, ur stånd att längre kunna tillbakahålla sina tårar, då Allans ord föreföllo henne såsom ett direkt hån.

Men detta kunde Allan naturligtvis icke hafva en aning om.

Han bara förvånades öfver, att en flickas pjunkighet kunde urarta så långt, att hon föll i tårar bara därför, att hennes kavaljer genom en olycklig slump råkat ut för det missödet att stå på näsan, då han som bäst bort stöda sin dam.

Och han fortsatte därför:

— Var nu förständig, Vivi. Icke ser du Jane gråta åt sådana här bagateller . . . Du vill ju *öfverraska* din fästman med att en dag kunna dansa riktiga pas de chat på skridskor, när ni som gifta komma ned på isen. Ja, kanske förr. Kurt skall . . .

— Tyst! O, var tyst, Allan!

Det låg en sådan klagan i dessa hastigt frampressade ord, att Bratte blef öfverraskadt förvånad.

Han kastade en forskande blick på Jane, liksom ville han af henne veta förklaringen på denna plötsliga förstämning, denna

tvära öfvergång från den ystra munterhet, som nyss lagt sin prägel öfver Vivi, till en nästan hysterisk fruktan för hvad, som nyss roat henne.

Men af Janes minspel kunde han icke finna någon förklaring. Lekande satt hon der och lät skridskons hvassa näsa skära runor i den vid sätet till snö söndermalda isytan, på samma gång som hon icke det minsta syntes fästa sig vid hvad, som afhandlades mellan hennes man och halfsystem.

— Hvarför gråter Vivi?

Frågan riktades till Jane. Med fullkomlig behärskning svarade hon:

— Hur skall jag kunna veta det?

— Men det finns väl i herrans namn något annat skäl än . . . än att jag råkade bli kullskuffad? Jag är visst inte någon professionist utan bara dilletant i den här konsten. Det visste ni förut; och därför vet jag icke ens, om jag behöfver taga till bönboken. Eller kanske jag skall falla på knä och bedja om förlåtelse för mitt förfärliga tjänstefel som instruktör?

Allans röst stegrades till häftighet.

— Prata inte nu . . . Du vet, att Vivi är så nervös, svarade Jane, lugnt som förut. Jag anser, att vi göra klokast i att gå hem så fort som möjligt. En sådan här kväll är man förresten mer utsatt för missöden än vanligt. Vi få göra om det *utan* illumination . . .

— Hvad säger du om det, Vivi? I morgon kväll till exempel . . . Vill du då?

— Aldrig mer!

Allan blef allvarsamt förargad.

Det gick icke alls som han hade beräknat. Fåfängt hade han stirrat efter löjtnant Lewymeyer, som kanske nu var i bästa färd med att snurra omkring med den dam, hvilken gjort ett så mäktigt intryck på kapten Brattes lugna hjärta. Och nu satt

han själf här, vid sidan af dessa två, som alldeles ändrat både humör och vigör, sedan "instruktören" gjort sin första, enda och oförvållade kullerbytta.

Hvarför ville Vivi icke åka?

Icke brukade *hon* annars vara behärskad af egenvilja . . . Hon var ju som ja och amen till allt, hvad en auktoritet sade. Och Allan vore ju en auktoritet vis å vis denna flicka, som åtminstone hitintills blickat upp mot honom med all den släktbeundran, som en svägerska från Kungsör bör hafva för en sväger, som är örlogskapten och nästan färdig att bli berömd som maritim författare.

Detta tänkte kapten Allan Bratte, i det han med afund betraktade en ung man, som, med handen ogeneradt om sin skönas smärta lif, lade ut i de härligaste ytterskär vid tonerna af den segslitna valsen "Donauwellen".

Och han gaf sig själf ett heligt löfte, att vintern skulle icke förgå, innan äfven han lärt sig åka ytterskär, eller — han jämkade genast något, när han nu såg en mästerlig sväng, som de älskande gjorde, när de gingo öfver på andra skäret — åtminstone lära gå säkert i vanlig framskridt.

— Nå, som ni vill då, bröt han tystnaden . . . Inte ska' vi väl sitta här och skaffa oss lunginflammation alla tre. Vita' af oss skridskorna, så komma vi säkrare fram till karlen, der vi hyrde dem. Annars blir det väl grätduett, om jag på nytt . . .

— Allan! Var icke stygg nu.

— Stygg? Hvad menar du, Jane? Eller var det kanske för att icke Kurt hade tillfälle att . . .

— Allan!

Kort och hvasst kom detta ord från Vivis läppar.

— Men så säg då, flicka, hvad som går åt dig? Bara jag talar om Kurt, så blir du alldeles befängd. Kan du icke

förstå, att en man kan hafva sysselsättningar, som äro långt, ja, åtminstone lika viktiga, som att hänga om halsen på sin . . .

— Du får icke vara stygg mot Vivi, afbröt nu Jane med ett tonfall, hvilket gjorde Allans förvåning om möjligt ännu större, men som af Vivi belönades med en blick, hvilken trängde likt en tagg till Janes hjärta.

— Kom nu! Får jag lof?

Och han böjde sig ned samt tog af damernas skridskor utan att yttra ett ord vidare om hvad som händt.

På stadigare fötter närmade sig den lilla misslyckade skridskoåkaretrion den krets, der lifvet pulserade som starkast.

Det fans sex ögon, som här med hela sin kraft synade en och hvar af alla de åkande, hvilka rusade förbi i ungdomlig yra, utan att egna en tanke åt denna inkvisitoriska observation.

Der voro Jane och Vivi, som båda sökte samma mål, ehuru uttrycken i den blick, som skulle träffa detta, var så vidt skiftande, vare sig den kom från Janes eller Vivis ögon.

Der fans den sårade kärlekens blick, som födes af sorg, parad med stolthet; ett återsken från Vivis hjärta, såsom det nu kände lifvet.

Der fans hatets och hämndgirighetens blick, den försmådda älskarinnans ögon, som Jane ville slunga mot dessa två, hvilka hon nu stormlångtade att få möta i denna ystert brusande karnaval på isgolf.

Så fans det slutligen Allans ögon, som med sviken längtans hela intresse flögo från ansikte till ansikte för att finna *henne*.

Men intet af dessa sex letande ögon kunde finna det sökta . . . Kretsen var för vid, typerna för växlande i ständigt crescendolopp och sågos i en belysning, som var förvirrande med reflexer från bågglampor, bloss och kulörta lyktor af glas och papper; grinande glada ansikten i skiftande myller om hvarandra, unga och gamla,

vackra och fula drag, men alla med gemensam prägel af stundens lycka.

Kapten Bratte med damer hade hunnit fram till den brygga, som leder upp från isen öfver snabbåkarebanan. Hans blickar flögo ännu omkring liksom ifrigt sökande någon. Jane och Vivi hade samma intresse äfven de — men ej samma mål, som Allan. Allt nog voro de tillräckligt disträa, att ej hafva ögon för hvarandra.

Vivi kom sist. Plötsligt hejdades hon på själfva bron af en framsträckt arm.

Förskräckt tog hon några steg åt sidan, samtidigt spanande efter sitt sällskap, som redan var i land.

Hennes blickar mötte Kurts.

— Vivi! Så fick jag då . . .

— Släpp mig, herr . . . herr löjtnant!

Och innan Kurt hann hemta sig från sin förvåning, hade Vivi, hans trolofvade, redan hunnit fatt kapten Bratte och Jane, hos hvilka hon skälfvande liksom sökte skydd mot någon öfverhängande fara.

-- Kära barn, hvad går åt dig? hörde hon Allan fråga . . . Du är ju alldeles krithvit . . . Mår du illa?

— Ja . . . Ack, om jag väl vore hemma!

Bratte hejdade en förbifarande släde. Nästa minut voro alla tre i rask färd mot Vivis hem.

Allt detta hade gått så hastigt, att Kurt Silfversporre ej fått tillfälle att samla sina tankar till ett beslut om hvad nu vore bäst att göra.

Allan och Jane hade han ej sett.

Med en undertryckt ed, som skulle gifva luft åt hvad han nu kände, slet han på fläcken af sig sina skridskor, just der Vivi nyss passerat.

Han visste nu *hvarför* hon uppträdt på detta sätt emot honom.

Naturligtvis hade slumpen låtit henne se honom och mrs O'Brin åka tillsammans der nere.

Och i det han kort derpå, villrådig om hvar han nu gjorde klokast i att gå — klockan var nu öfver nio — mekaniskt styrde sina steg mot Hamngatan tänkte han:

— En fördömd historia det här! . . . Men alltid blir det väl någon råd . . . I kväll är ett sammanträffande i alla fall för sent . . . Och väl är det . . .

Hans sorglöshet vann med hvarje steg mer och mer i styrka. Han trodde sig känna kvinnonaturen allt för väl, att behöfva frukta svårare sviter af hvad, som nyss hade skett.

Vivi vore ju ett barn mot de andra. Hon skulle gråta och klaga. Han skulle med löften, bedyranden och lögner åter-

vinna henne, trots allt. Och just därför, att han *icke* älskade henne, skulle segern bli så mycket lättare . . .

Kvinnor som gråta, tänkte han, med erfarenhet af rikaste slag, äro icke de svåraste att öfvervinna . . . Värre då sådana som Jane . . .

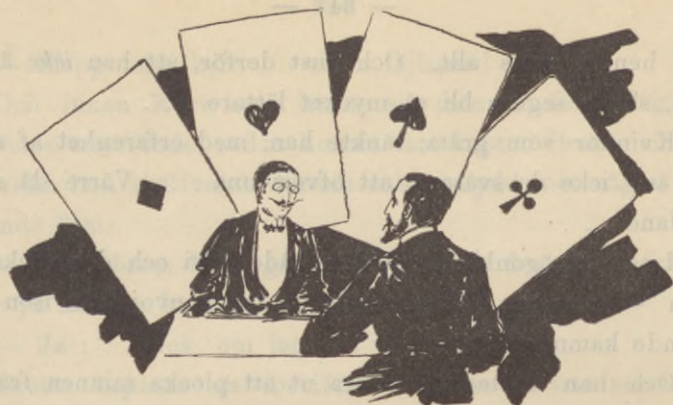
I samma ögonblick glömdes både Vivi och den vackra creolskan — som nu hunnit hem under konvoj från isen af en väntande kammarjungfru.

Och han lät tankarna fara ut att plocka minnen från förmiddagens äfventyr, att åter känna de kyssar, som Jane *själf* gifvit honom i ett kärleksrus, hvars make han ännu aldrig känt förr än denna dag, hvilken bjudit honom så mycket, men slutat så förargligt.

— Ja, *tusan* så förargligt! mumlade han, i det han steg in på Rydberg . . . Men i alla fall var det tur, att det icke var Jane, som såg mig och *henne*.

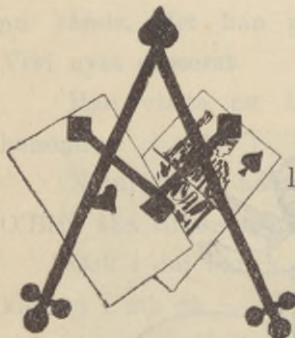

ELFTE KAPITLET.

“Spader dams” bekanta.

llan Bratte längtade icke till “klubben” den aftonen.

Han var vid misshumör, och gammalt skrock säger, att man aldrig skall hoppas på Fortuna, när man är vid dåligt lynne.

Derför följde han med sin hustru hem i stället, sedan man lugnat öfverstinnan med, att Vivis hysteriska gråt helt visst härledde sig från någon opasslighet, hvilken ej hade med skridskoturen det minsta att göra.

Nå den saken hade då Jane bättre reda på.

Men hon fann det nu fördelaktigare att tiga med hvad hon visste.

Kanske fans det också hos henne något af den sangvism, som Kurt fått i så rikligt mått till tröstare, när något gick honom emot.

Ty att det var förargligt, att Vivi skulle taga saken så seriöst som hon nu gjorde, det kunde Jane icke frångå, så mycket mer som ett grand själföföbräelse vaknat till lif inom henne, när hon såg den våldsamma smärta, som Vivi gaf sig helt åt.

Men på samma gång som hon kände denna föföbräelse, kom äfven den snara själfursäkten fram att hjälpa henne.

Som Kurt nu betedde sig, var det ju icke längre hon, Jane, som borde taga sig af samvetsagget mer än i högst liten dosis. Det fans ju redan en annan kvinna mellan Kurt och Vivi. Och det var naturligtvis mot *henne*, som anklagelserna borde riktas och ej mot Jane.

Besynnerligt nog var äfven denna andra en gift kvinna . . . Eller kanske det *icke* var så besynnerligt . . . Mähända var det just uteslutande *andras* hustrur, som den bälde riddaren egnade sina öfversvallande känslor af förbjuden erotik.

Vid denna punkt erfor fru Jane en ny känsla.

Skammen öfver, att hafva lätit sig öfverlistas af en sådan kärlekens tjufskytt som Kurt Silfversporre, rann öfver till raseri. Hon glömde fullständigt, hvad hon med sitt felsteg vållade Vivi, och gjorde sig, som sakerna nu stodo, nästan solidarisk med henne i den hämd, som båda deras bedragare skulle få erfara.

Naturligtvis kunde det icke bli tal om bekännelser för Vivi . . . Jane tänkte aldrig i lifvet bekänna något . . .

Men på samma gång som hon gjorde Vivis sak till sin, skulle hon ju äfven tjäna sina egna intressen. Och därför ville hon redan nästa dag gifva Vivi några råd, som hon väntade sig mycket af, när de kommo till utförande.

Hon skulle säga henne bland annat, hur Kurt egentligen borde tagas — fast hon ännu icke var på det klara med detta själf. — Och så skulle hon med största försiktighet anförtro Vivi, hvad man borde tänka om Kurts förhållande till *andra* kvinnor — naturligtvis byggt på sannolikhetsskäl, för så vidt det rörde andra än Jane själf.

Vid den tråkiga supén i hemmet denna afton kunde hon ej låta bli att göra en jämförelse mellan Allans och hennes måltider på tu man hand, och hvad som tilldragit sig under den eldiga déjeunén på värdshuset samma dag.

Tyst och sluten satt han der och förde mekaniskt, men alltid med samma flegmatiska lugn, gaffeln, glaset och tekoppen till sina i jämn rörelse försatta läppar.

Hon var alldeles viss på, att supén denna gång liksom oftast annars skulle förflyta utan ett ord dem emellan; så vida hon icke själf gaf initiativet till något tankebyte, hvilket icke heller skulle utsträcka sig till mer än allra mest sammandragna gränser.

Hur ofta hade icke detta plågat henne.

I början af deras äktenskap fans det åtminstone en och annan ljusglimt — det fans till och med en smula hopp om lycka. Hon hörde afundsamma röster prisa hennes make i alla möjliga tonarter, och hon trodde nästan själf, att Allan i evig tid skulle bli det ideal, som hon såsom gift kvinna hade att blicka upp till.

Så kom hans första lilla utbrott af svartsjuka.

Detta tog Jane endast såsom ett ytterligare bevis på, att hon verkligen var lycklig med sin man.

Den kvinna, hvars älskare icke är svartsjuk, njuter endast en half kärlek.

Detta hade hon hört; och hon trodde derpå, ända tills denna sjukdom hotade att blifva kronisk.

Då blef kärleksbeviset besvärligt.

Hon hade hellre önskat sig en mer akut åkomma af detta slag, med hopp om en reaktion, som skulle återställa deras förhållande till status quo vid tiden kring brölloppet.

Och nu hade det verkligen blifvit reaktion.

Men icke som fru Jane ville hafva det.

Svartsjukan hade öfvergått till en dietisk flegma, som redade henne. Fast han nu verkligen hade något att vara allvarsam samt jaloux öfver, visade han sig nu lugnare än någonsin. Det utbrott, som under dagens lopp kommit fram med hans anspelningar på hennes färd till Lidingö-bro, kunde i matthet endast jämnställas med hans obekantskap om verkliga fakta. Redan vid första paraden hade han släppt sitt vapen och gifvit henne ett sådant öfvertag, att hon skulle kunnat skratta sig till döds i segerrus, om saken också ej haft allt för smärtsamma sidor.

Det var ju fråga om denna mrs O'Brin, om henne, som Kurt ju måste skatta högre än Jane, efter som han *så* snart kunnat glömma värmen och värdet af hvad hon — Jane — hade gifvit.

Som hon kände det nu, der hon mer af artighet än af behof af kroppslig näring höll sin man sällskap, skulle hon hellre på nytt velat stå i breschen af en stor äktenskaplig scen, än sitta tård af själförakt öfver den prekära ställning, som hon nu intog.

Ty den var prekär.

Hon började nästan ana, att hennes man ledsnat på henne, ana, att denna känsla af indiferentism — som i regeln smyger sig in hos de af kyrkan sammankopplade, när de första kalenderåren af äktenskapets vandring runnit ut — nu hade öppnat sina ödande groddblad.

Detta vore värre än uppenbar fejd.

Alderdomens dås skulle således redan hafva börjat?

Hon gjorde sig den frågan med motvilja.

Hon gjorde den också med oro.

Ty som förhållandet nu var mellan henne och *Kurt*, blefve hon ju på så vis redan en gammal nucka, som fick lefva därför att ingen — såsom i de gamlas tider — hade rätt att bringa henne om lifvet.

Hon vände och vred på denna tanke, under det att blicken allt mer och mer sög sig fast vid den ätande, som satt der så otäckt lugn och antagligen icke tänkte på någonting . . .

Hon trodde så, fru Jane.

Och derunder kom hon allt närmare den punkt, som visade henne, att det moderna äktenskapet är ett helvete för hvarje kvinna, som deri tror sig finna sällhet för hela lifvet . . .

Och då gingo tankarne åter öfver till *Kurt*.

Hon *ville* ej leda dem öfver åt detta håll. Men hon kunde icke hindra deras lopp.

En sådan kärlek som hans — hon kom till den slutsatsen — vore i alla fall bättre, än ett simpelt bostadsförhållande med mat och dryck, ett äktenskap, just som hennes eget nu tycktes arta sig till.

Stackars *Vivi* förlorade i detta ögonblick ett stort slag.

Jane ändrade på nytt sina signaler. Oberäknelig som alltid gaf hon efter för stundens intryck och blef åter den svaga Jane.

Känslan af att lifvet skulle förflyta i denna drönande enformighet — hvaraf hon nu såg en lefvande bild — kom henne att nervöst rusa upp med en hastighet, som ej kunde undgå att vålla *Allans* förvåning.

Med ett uttryck af otålighet — motiveradt af andra intressen än Jane trodde — hörde hon honom säga:

— Skall nu också *du* börja i samma stil som *Vivi*?

— Hur menar du?

— Hvarför rusar du upp så der?

— Emedan jag är trött på att sitta här längre.

— Tänker du icke äta något i kväll?

Frågan föreföll Jane — i den sinnesstämning, hvori hon nu befann sig — så platt, så prosaisk och själstom, att hon ej kunde låta bli att utbrista:

— Äta! . . . Är då hemmet icke annat än blott och bart en matinrättning, en asyl för hunger, törst och sömn? . . . Är det *så* du menar?

Han kastade på sin hustru en förvånad blick, i det han lade gaffeln från sig och svarade:

— Du har rätt, Jane . . . Jag tycker verkligen, att hendlifvet för oss börjar få bra mycket smak af hotell.

Han yttrade detta i en ton, hvilken tydligt nog markerade, att han menade hvad han sade.

Kanske hade han också i detta nu — häftigt störd som han blifvit i andra, mer lockande tankar — för afsikt, att med ens klargöra för dem båda, för sig själf och sin hustru, en ställning, som äfven han börjat känna tryckande — sedan en annan kvinna än Jane visat sig i hans kurs.

Men han kom aldrig så långt.

Jane hade åter sjunkit ned på den stol, som hon nyss lemnat.

Hufvudet låg lutadt i hennes händer, hvilka krampaktigt vredo sig, under det att hela hennes varelse skakades som af ljudlös, hysterisk gråt.

Han blef mer förvånad än orolig.

Så som Jane visade sig nu, hade Allan aldrig sett henne. Han kunde icke erinra sig, att någonsin hafva ertappat en tår i hennes ögonvrår, ännu mindre hafva hört henne snyfta som nu.

Jane hade alltid — äfven under de *stora* scener, som sedan någon tid fått rum på deras äktenskapsteater — visat ett rent utaf beundransvärdt kallblod, som bemötte hans vrede med kyla, hans häftighet med isande och vaket lugn.

Han hade också efter alla dessa utbrott tyst för sig själf medgifvit, att hon egde rättighet att bemöta honom som hon gjort.

Hon visste ju med sig själf, att hon var oskyldig, och att han dömde henne orättvist . . .

Detta hade blifvit Allans mening.

Och när denna tanke nu åter kom öfver honom, veknade hans hjärta. Förvåningen vek för ängslan. Han böjde sig ned öfver den snyftande och hviskade:

— Förlåt mig, Jane.

Hon rörde sig ej, men han hörde hur gråten snarare blef häftigare än aftagande.

Han lade sin arm kring hennes lif och tryckte henne närmare till sig, i det han hviskade som nyss:

— Förlåt mig Jane . . . Min älskade lilla hustru . . .

Häftigt rusade hon upp. Den blick, hon nu riktade på sin man, var icke tårdränkt, när hon med samma reserverade kyla som alltid annars hördes säga:

— Jag ber . . . Ingen komedi . . .

— Hur menar du? Är det en komedi, att . . .

— Allt mellan oss är komedi . . . eller rättare tragedi, afbröt fru Jane, med ett tonfall, som icke alls stegrades eller visade tecken till upphetsning ej heller till sorg . . . Men vill du för framtiden bespara både dig och mig många obehag så . . . så gå vi våra egna vägar.

Han stirrade på henne med åter vaknande förvåning.

Nyss snyftande, gråtande, när han vågat komma med ett sanningsord, som han verkligen känt, kastar hon nu med lugn och utan minsta tecken till sorg samma tanke, men i omklädd form, midt i hans ansikte.

Han förstod henne icke.

Han skulle aldrig kunna lära sig förstå denna natur.

Emellertid kände han i detta ögonblick en gränslös beundran för denna stolta, underliga kvinna, som mer än någonsin syntes honom öfverlägsen i konsten att behärska sig själf, att gömma sig inom sitt eget jag, samma stund som hon våldsamt bröt med det närvarande.

Och det kom för honom, der han stod villrådlig om det parti, han nu borde taga, att de ord, hvilka nyss och för första gången blifvit framkastade dem emellan, endast vore hugskott af drömmar, som aldrig han hvarken kunde eller ville realisera . . .

Eller skulle hon verkligen . . .

Detta vore ju uppenbar skilsmässa!

Men hvad fans det väl, som motiverade en sådan brytning?

Trolöshet?

Nej! . . . Icke från hennes sida.

Detta erfor han, ju mer kärleken till henne vände åter . . .
Och han kände, hvad han gick att förlora . . .

Icke heller från hans sida . . . Ty i detta nu existerade
icke den vackra creolskan för honom ens som ett minne.

En liten naggande anklagelse af annan natur smög sig
visserligen på honom.

Han måste medgifva, att han icke alltid behandlat sin
charmanta och vackra hustru med tillbörlig uppmärksamhet.

Men det felet skulle ändras, ändras mycket snart.

Han skulle taga exempel af Kurt, damernas riddare par
preference. Och dermed skulle Jane bli annorlunda. Han älskade
att tro detta.

Och i försmaken af denna nydaning inom deras hemlif —
ty detta blefve en ny tid — log han sitt mest älskliga leende
— det vill säga så pass älskligt en man med goda föresatser
kan le — när han sade:

— Min lilla, rara hustru! Icke ha vi andra vägar att gå
än den gemensamma . . . Hvart skulle det bära hän, om du
gick för dig och jag för mig?

Hon kastade en fullt behärskad blick på honom, när hon
svarade:

— Till bådas vår lycka!

— Jane! Har du hjärta att säga detta? Har du hjärta
att tänka dig lyckan utan mig, din make, som du dock lofvat
kärlek och tro för lifvet?

Det låg något sträft i hennes röst, när hon på denna fråga
svarade med en ny:

— Löften? . . . Hvad äro väl sådana, då de ej hållas?

Han trodde sig veta, hvart hon syftade — ehuru Jane
var mycket för långt från en sådan mening — när han svarade,
ej utan en lätt färgskiftning:

— Du har misstagit dig, Jane . . . Jag känner henne ej ens . . . Har aldrig bytt ett ord med henne . . .

Hans hustru spratt till . . .

Nu förstod hon allt.

Ett svårt hugg hade på nytt träffat hennes egenkärlek.

Allans ord — oförsiktigt uppriktiga, därför att han redan trott sig genomskådad — hade med ens tydliggjort, att äfven han, maken, höll på att glida från henne.

Ett mycket lätt tankeslut sade henne äfven, hvem den kvinna var, som åter en gång korsade hennes väg . . . Och lika lätt var det nu att inse, hvarför den icke annars sportälskande Allan nu i hast blifvit så begifven på att besöka skridskobanan.

Detta blef henne för mycket . . . *Två* sådana nederlag på en dag, utan att hon såg minsta utsikt till att kunna hämnas.

Hon var träffad i sin ömtåligaste nerv.

Hon kände att makten började farligt glida henne ur händerna; dels makten öfver *maken*, på hvilkens dyrkan hon aldrig trott sig kunna tvifla — men som hon själf bedragit af nyck att få regera ännu ett manligt hjärta — dels väldet öfver den andre, *älskaren*, med hvars kärlek hon lekt . . . tills hon själf blifvit bränd.

Allan missuppfattade äfven nu sin hustru.

I den eld, som brann ur dessa trolska ögon, som han ursprungligen älskade af högfärd, men nu började dyrka med verklig passion, trodde han sig se ett återsken af den kränkta makans känslor, när hon finner sig försmådd för en annan kvinna.

Och hans relativa oskyldighet växte upp till en jätte, som bar dödssyndens eldplåt i sina händer, färdig att bränna in dess syndastämpel på hans panna för det brott, hvilket ännu icke ens mognat till en tanke, brottet att förnimma, till och med oklart förnimma, att det fans ännu en kvinna i världen,

hvars ansikte var värdt hans dyrkan, en kvinna, som icke var hans hustru.

Med den oärliges bäfvan på räkenskapens dag sträckte han bönfällande sin hand mot den stolta, höga rättsvisan, hvilken i hans makas gestalt stod framför honom med blickar, som hvar och en ljungade fram en redan bevisad anklagelse.

Hans själ ville tigga nåd, men läpparne sveko.

Och handen mottog hon icke . . . Nåd gafs icke.

Och så föll dom.

Skärande hvassa kommo orden, hänande, grymma och utan en fläkt af lindring, när hon sade:

— Stackare! . . . Äfven *du* hennes slaf . . . Tigg nu af henne, hvad du *aldrig* skall få af mig . . .

Hon gick.

Han hörde hur nyckeln vreds om i låset till hennes boudoir.

Bruten sjönk han ned på den stol, der fru Jane nyss hade suttit.

Den brottsliga hade segrat.

Djäfvlulen hade vunnit en ny framgång, der han nu från sitt hörn lät sig smekas af den bedragne mannens snyftningar.

Härfvan var trasslig nog att kräfva själar, när den en gång skulle redas ut.

* * *

Den antika dalkarlsklockan i kapten Brattes matsal lät höra elfva silfverklara slag.

Allan spratt till och vaknade upp ur sina orediga drömmar, framkallade af hustruns ord, när hon lämnade rummet.

Med en frånvarande blick skärskådade han detta rum, der allt var i så minituös ordning, som han gerna kunde önska sig.

Den antika buffén — ett minne från Sveriges storhetstid

och plundringsfärder i religionens namn — stod der så skinande, som väntade den när som helst sin ursprunglige egares, den katolske, sydtyske anherrens, återkomst från någon munter jagt i den gamla borgens domäner.

Remmare och dryckeskärl af silfver glänste bland skålar, fat och bricker, och de tunga, snidade dörrarna syntes med högtidligt allvar postera för ännu större dyrbarheter, hvilka bakom massiva plankor och handsmidda lås sökt skydd mot tjufvars och skälmars snikna blickar.

Men Allan såg lika litet detta som han nu fäste sig vid något annat i detta rum, der han med varm pietet för gamla tider samlat skatter, af hvilka till och med en Hammer och en Bukowski skulle uppvägt många med vikten i "rödan gull".

Hans blickar kröpo med minutvisarn på den gamla klockan.

Mer och mer skred den från tofsiffran, att åter söka upp den första milstolpen på sin färd mot midnattens timme.

Nu tog han upp sin krönometer.

Båda gingo på sekunden lika, jämt och korrekt som allt i detta hus; allt utom kärleken, som sprang sina egna vägar; än hit än dit, men aldrig till det mål, der han skulle vara bofast.

Så en blick mot det draperi, bakom hvilket Jane nyss hade försvunnit.

Nyss? . . .

Nej för en god timme sedan.

Detta visste åtminstone husan, som vid den tiden stuckit in hufvudet för att se, om hon finge duka af.

Förvånad hade hon sett sin husbonde i det läge, hvori dryckenskapen stundom bringar sina offer.

Och hon hade åter gått, ljudlöst, undrande, nyfiken och pinad af vetgirighet.

Aldrig hade hon sett kapten Bratte, måttligheten själf, på

detta sätt vid bordet . . . Och frun, som gått in till sig . . . Förtviflad förstås . . . Nå, den saken vore då i så fall ingenting att undra på . . . En gentleman, som börjar dricka . . . Fy, för den lede!

Detta var husans tankar, som hon naturligtvis genast började att meddela åt kokerskan, hvilken i sin tur bredde ut sig öfver, hur hennes, kokerskans man, hade varit, innan han slutligen strök med i "dille".

Detta beskref hon med tårar i blicken samtidigt med att hon gifmildt delade med sig af den ranson guds gåfvor, som för dagen ansågs lämpligt stor att förnilla från husets rikliga förråd af mat och dryck.

Men kapten Bratte hade icke en aning om, att det kunde gå honom på samma sätt som kokerskans man, när han, just som klockan slog half tolf, äntligen kom sig för att fatta ett beslut, eller rättare rycka verkligheten närmare in på lifvet.

Likt en, som ledes af en osynlig hand och själf är blind, letade han sig fram till tamburen.

Tveksamt fattade han telefonvefven, under det att den andra handen lade sig på signalklockans ljuddämpare.

Först vid tredje signalen, och när han hunnit arbeta sig fullt vaken, kom en nervös röst i hans öra med ett vresigt: "Allmänna!"

Ett par minuter senare hör han en röst från klubben:

— Hallå! Lewmeyer!

— Det är Bratte. Ha ni börjat?

— Visst f—n! Kommer du inte?

— Säg till, att man håller öppet i fall jag icke hinner fram före tolf.

— För dig är det alltid öppet . . . Här är det öfverraskning i kväll, må du tro.

— Hvad då?

— Inga namn i telefon . . . Ha, ha ha! . . . Men så mycket kan jag säga, att det jag lofvade i middags, det kan ske än, eftersom du icke kom ned på viken i kväll, som du lofvade.

Allan var nära att anse sig utsatt för drift, när han svarade:

— Hvad säger du?! . . . Är *hon* der?

— Hysch! . . . Kom!

Afringning.

All tvekan var nu bortblåst.

Tio år yngre till vigör och med sprättaktig omsorg klädde han sig som till fest; dock ej i frack. Skägget ansades med ömhet, och håret benades, pomaderades och borstades vida kärleksfullare än han gjort på länge, men likväl allt med den brådska, som var af nöden.

Nu var han klädd. En låda i skrifbordet öppnades. En bundt sedlar gled från schatullet in i plånboken. Så ut i tamburen och på med pelsen och mössan . . .

När klockorna slog tolf i stadens kyrktorn, öppnade kapten Allan Bratte porten till Strandvägen.

Han gick mot äfventyr, hvarom han ej kunnat drömma. Han gick också än en gång rakt i famnen på en grinande satan.

* * *

Nästan andfädd af den snabba promenaden genom åtskilliga af Stockholms i uslaste trafikskick varande gator — alla dock de fashionablaste — uppnådde kapten Bratte det moderna storstadskomplex, inom hvars murar "klubben" hade säte och stämma.

Ännu några korta halftrappor, och han befann sig i en tambur, der antalet rockar, pelsar, mössor och hattar vittnade om, att den innanför liggande våningen ej var folktom.

En djupt bugande vaktmästare, med utseende af uttjänt militär, öppnade deubbattenterna till en magnifik samlingsal —

naturligtvis i tidens smak hällen antik, med möbelimitationer från antikvitethandlarnes expositioner och med falska gyllenläder både på väggar och stolar. I den stora, öppna spiseln flammade, trots den sena timmen, en duktig brasa, och framför denna hade två yngre militärer, båda i uniform, tagit plats på hvar sin så kallad braspall.

Vid Allans inträde vände dessa herrar sina blickar mot honom för att genast på äkta preussermanér springa upp och intaga en artighetsställning, hvars fulhet endast kan jämföras med dess ofärdiga stelhet.

Kapten Bratte passerade dem med en kort nick och styrde sina steg mot en på glänt stående dörr, bakom hvilken ljudet af en kraftig svordom lät förmoda, att någon hade anledning att känna sig missnöjd.

Allans inträde rubbade ej de innevarandes sysselsättning, som bestod i kortspel.

Man gaf icke ens det minsta akt på honom, förr än han med ganska hög röst utbringade sitt god afton.

— Å fan! Är det du? . . . Kanske du kommer med tur! hördes nu en af wirakvartetten brista ut . . . Det kunde verkligen behöfvas, för det här går åt helvete, hvad jag kan se . . . Fy satan så'na kort! . . . Vingel!

— Vinglar du igen? . . . hördes nu en annan falla in utan att helsa på kapten Bratte, som intresserad stannat vid en stol . . . Det måtte djäfvulen ha dig till motspelare . . . Har du inte en enda honnör i färgen? . . .

— Håll käften! kom det helt kategoriskt från en tredje i laget, hvilken liksom de öfriga såg ut att höra till krigsgudens söner . . . Spel ut nu bara! . . . Det är sista som går . . .

Och han fortsatte i samma ögonblick, som kortet med ett väldigt dunk kastades ut:

— För millioner, brunsvedda . . . var det *du*, som satt

inne med damen? . . . Dra' för tusan! . . . Det här blir, sablar i min själ, halfva morsarfvat.

Accompanjerade af spelmarkernas skrammel, då de vandrade från den ene till den andre med en hastighet, som vittnade om handhafvarens stora vana vid dylikt värf, kom nu ett ordsvall, hvare termer från gränder och hamnar smögo sig kamratlikt till kasernernas blomsterspråk. Men af något, som man här borde väntat sig — att döma af kvartettens eleganta och efter senaste londonersnitt skurna gångkläder — något af "gentlemanlik" fans icke ett spår i denna konversation, hvare den ena munnen tog glåpordet från den andra, för att ytterligare förgrändadt kasta ut det på nytt mot dess gifvare.

Allan Bratte hade varit här förr.

Det syntes på hans sätt att med jämnmod låta sina öron suga in dessa dissonanser från afgrundens vokalisering.

Han var till och med redan så inne i situationen, att han med uttryck af största intresse lät blickarna följa gången af det sista "gif", som nu följde på en talangfullt skött blandning och kupering.

Derför gaf han ej heller akt på, att en sjätte person nu hastigt kommit in i wiraspelarnes rum och syntes ämna sig ut i den stora samlingsalen. Men vid åsynen af kapten Bratte blef han stående med alla tecken till villrådighet alldeles bakom åskådarens rygg, liksom hade han der velat söka skydd för den öfverhängande fara, af hvilken hans nervösa och bleka anletsdrag bar tydlig sagan.

Bratte stod orörlig, djupt försjunken i betraktandet af spelets gång.

Utan att ha något intresse af hvarken vinst eller förlust i detta parti, tycktes han dock njuta af de lyckans växlingar, som han här kunde skönja med hvarje kort, som spelades ut.

Att döma af den tystnad, som nu rådde, syntes saken vara allvarsam.

Betänksamt jämkade och placerade man de färgtryckta kartongbitarne, som om det gällt att med dessa manipulationer tumma Fortunas vilja, innan man beslöt att våga ett "begär".

Under minspel, som ingenting fingo förråda, hvarken glädje eller missräkning, brann det dock i denna stund af snikenhetens mest glödande passioner. Och dessa kunde ej döljas i de blickar, hvilka gång efter annan lurande smögo sig öfver kortsolfjädrarne för att söka stjäla sig till motspelarens styrka eller svaghet.

Den, som satt lämpligast till, sökte äfven att af Allans drag kunna inhemta en vink om, hur spelet kunde ställa sig. Han plirade till och med så ofta på detta orakel, att en annan blef misstänksam och hördes yttra, vänd till Bratte:

— Hvad fan står du och koxar för? . . . Ska' du spela, fins det bord derinne . . . Eller också vänta der i soffan, tills det här blir slut . . . Det *här* spelet sköta vi själfva.

Allan vände sig om utan att svara. Han uppfattade meningen som sig borde och medgaf, att han under liknande omständigheter skulle farit ut på samma sätt.

Nu fick han se den sjätte, eller för honom den femte. Med en nästan hviskande helsning bjöd han denne sin hand.

Det var en medelålders man, hvars hår redan börjat hvitna vid tinningarna. De nervösa, något pussiga dragen sökte fåfängt att visa konventionell sällskaplighet, när han tillgjordt muntert besvarade Allans helsning och derpå hördes hviska i en annan tonart, som mer passade för tragiken:

— Hör du, käre bror! . . . Får jag säga dig ett par ord?

— Gerna två, svarade Bratte kort . . . Ska' vi gå dit ut?

Han gjorde en handrörelse åt salen. Den nervöse svarade med en nick.

Salen var tom.

De unge männen hade nu förståndigt nog retirerat från denna utpost för spelpassionens snapphanekrig.

Onödigt brådskanie, liksom gälde det att finna plats, fast det stora bordet i salens midt var alldeles obesatt, skyndade Allans interlokutör mot detta och frågade:

— Vill du ha punsch eller konjak?

— Ingendera, svarade Allan, i det han lät blickarna fara öfver den med glas, flaskor och iskylare öfversållade skifvan... Hvad var det du ville? . . . Jag har litet brådtom, ser du . . . För jag har stämt möte med Lewymeyer . . . Han är ju här, eller hur?

Det var en fråga! Spörj snarare när han *inte* är här... Det är just vis à vis honom, som jag ville tala med dig.

— Nå, låt höra då . . . Tusan hvad du ser olycklig ut... Har du haft un jour mauvais? . . . Eller . . .

— En djäkla dålig dag, käre vän . . . Två tusen krigare gosse!

— Fina papper . . . På wira?

— Nej, ecarté och paré, förstås.

— Fy fan! Då kan man lika gerna singla slant.

— Gerna, bara man har *tur*.

Han skrattade själssjukt, och glaset darrade i hans hand, när han nu förde det till sina läppar och tömde det i ett enda drag, för att genast derpå slå i åt sig på nytt.

— Du dricker för häftigt, sade Allan, i det han skarpt fixerade den nervöse . . . Skall man spela med utsikt att vinna, det må nu vara här eller i Monaco, måste man ge fan i Bacchus . . . Ingen kan tjäna två herrar, utan att till sist stöta sig med båda.

— Predika du! Jag var väl ett as som . . .

Han hejdade sig och Allan föll in:

— Skön själfkritik . . . Men hvarför?

— Pengarna voro Emys, svarade spelaren med själföbråelsens tonfall, i det han tömde det andra glaset konjak . . . Hon skulle ha dem till . . .

— Intresserar mig icke, afbröt Allan kärft . . . Din hustru borde snart vara van vid dessa transaktioner och skall väl som annars ge dig absolution på carte blanche.

— Tror jag icke, suckade spelaren . . . Kan jag icke *nu* hålla ord, så . . . Hör du, käre vän . . .

— Jag har icke tid med dig nu, afbröt Bratte på nytt . . . Var Lewymeyer *derinne*?

— Ja visst! . . . Jag lofvade . . . Det vill säga, jag hoppades, att han skulle ge mig revanche.

Han höll Bratte kvar med ett grepp i rockslaget.

— Men det ville han inte?

— Nej, inte på kredit . . . Det var därför, som jag tänkte, att möjligen du kunde . . . *ville* menar jag . . . Ty nog vet jag, att du *kan* hjälpa en gammal vän, som . . .

Han stannade i meningen och fäste på Allan en bedjande blick, lik opierökarens, då sista slanten att fullända det påbörjade ruset skymtar fram på hans omtöcknade hjärna.

Blicken var skarpsynt som den döendes.

Han kände sin man, och visste, att man tog honom säkrast med att smeka hans egenkärlek.

Derför lade han också in hela sin själ, när han fortsatte, då Allan icke gaf honom något svar:

— Ja, *du* är ta mig satan den ende gentleman, som finns i hela lokalen . . . Det är därför som jag vänder mig till dig, för att låna en hundralapp . . .

— Att spela bort den också? svarade Bratte, ej oberörd af det smygande smickret.

— Nej, nu känner jag, att jag *måste* vinna. Pengarne har

du igen, innan vi skiljas i kväll . . . Hade icke *hon* varit med, så vore jag icke nu så pank som jag är.

— Hon; hvem menar du? frågade Allan nyfiken, i hast erinrande sig, hvarför han egentligen kommit upp på klubben denna kväll.

— "Spader dam" vet jag.

— Har icke tusan reda på, hvem hon är. Här brukar väl sällan finnas några andra damer än . . .

— I leken, nej . . . Men denna spader dam är icke af bara papper, må du tro . . . Fast nog rör hon sig med sedlar, som . . .

— Kom hon hit med Lewymeyer? afbröt Allan med aning om hvart det syftade.

— Just precis! På slaget elfva.

— För att spela?

— Hvad annars? Och de ha en alldeles förbannad tur både hon och han . . . Försök får du se.

— Ska' bli rätt intressant . . . Går du med?

— Gerna, bara du kan hjälpa mig med det der, som . . . den der hundralappen.

Allan svarade icke. Men han tog fram sin plånbok, i hvars rymliga fack en bundt sedlar snart bländade "vännens" lystna ögon.

Med ett knapt märkbart tack tog denne mot lånet, och sade sedan i ett tonfall, hvori själfstilliten åter fått öfvertag:

— Kom, så gå vi in . . . Jag presenterar.

Man gick åter genom det rum, der wirapartiet ännu fortsattes, men nu med en spänning, som nått lidelsernas kulmen.

Med brådskande ifver öppnade läntagaren dörren till ännu ett rum, ett stort furstigt möbleradt gemak, der icke mindre än tre spelpartier hade tagit plats.

Allan trodde ej sina ögon, mot hvilka han gång på gång måste föra handen, liksom fångande en hägring.

Vid det bord, som fått plats midt i rummet, såg han sitt förkroppsligade ideal.

Intet tvifvel . . . Det kunde icke vara någon annan.

Men likväl . . . Drömde han icke? . . .

Det *var* mrs O'Brin, och dock icke hon.

Denna kvinna, som i retande fägring satt der vid bordet vis å vis en stormrik possessionat, var ju på samma gång ett vidunder af förkroppsligad spellidelse.

Hennes ögon brunno med en eld, som kommo de svarta irisringarna att glöda, likt de elektriska lampornas fibrer; och öfver de starkt olivbrungula kinderna, härligt rundade, och för blicken liknande lenaste sammet, drog då och då en sky af djupare bottenfärg, som visade, att blodet der under pulserade med abnorm häftighet, och som äfven kom den halft dekolleterade barmen — för hvilken en Venus Afrodite skulle känt sig fattig på behag — att häfva sig med korta vågor, likt krabbsjöar mot en klippstrand.

Juvelernas glans från det magnifika halsbandet, hvilket i flera hvarf smög sig efter beundransvärdt harmoniska former, korsades med de regnbågsbrutna strålarna från diamanterna i de ringar, hvilka prydde hennes konstnärligt mejslade fingrar, som nu nästan med skälfning sorterade korten.

Och under detta bestyr kunde man då och då iakttaga, hur hennes mun — för hvilken superlativen ej ens skulle räckt till att ge målande uttryck — sköts fram likt en trotsig liten rosenknopp, hvilken när som helst ville slå ut, och som just nu gjorde detta, när Allan — som betraktade henne med pilgrimens blick på relikn — hörde henne utbrista:

— Par bleu! Hvilka kort!

Orden hörde han icke. Och om han hade hört dem, skulle de — till och med ännu mer prosaiska — hafva varit välljud för hans öron.

Men han såg något.

Han såg två rader bländande tänder, som i form och hvithet gjorde botten på denna exotiska ros — just genom färgmotsättningen mot läpparnas karmosin — till något sällsamt fångslände. Poeternas starka fraser om det dyrkade föremålets "pärlätänder" skulle här haft berättigande.

Och han ryste af sällhet vid den tanken, att dessa läppar, denna gudamun, äfven den blifvit skapad för kyssar, och att kanske äfven han . . .

— Bror! hörde han sin introducerande vän säga, nästan hviskande . . . Man observerar dig derborta vid bordet.

— Nå än se'n? svarade Allan vresigt, förargad öfver att ha blifvit störd . . . Får man kanske icke . . .

— Se på henne så der, menar du? . . . Gerna för mig, men . . .

— Skall du då icke presentera?

— Naturligtvis, bara ecartén blir slut . . . Du kan vara öfvertygad om, att hon icke skulle bli dig bevågen, om vi störde henne just nu . . . Se der! De' var tusan så'n tur hon har! . . . Få nu se, hur det går för Lewymeyer . . . Jag unnar honom allt, utom det goda.

Den nämde såg icke glad ut.

Israelitiska blodet tog ut sin rätt, när han nu gjorde en rätt kännbar förlust.

Med ett uttryck, som vittnade mer om axplockning från kanonexercis med rekryter än om salongsspråk med sköna damer, hade han slungat fram sitt paré på vinst för possessionaten.

Men när förtrollerskan nu "tog hem", följdes hennes rörelser af ett par blickar, hvilka lyste som rofdjursögon, då det för säkert ansedda bytet plötsligt ryckes undan dess klor.

I samma ögonblick fick Lewymeyer syn på kapten Bratte.

Det snikna uttrycket vek hastigt undan för en fadd grimas, som skulle föreställa vänskaplighet, men mer markerade någon bakslug tillfredsställelse.

Med ett kort skratt snörflade han fram på imiterad ryttarskånska.

— Ä! . . . Bon soir, cher ami! Braur kaum ändau!

— Som du ser.* Bättre sent än aldrig.

Allan svarade, men med blickarne alltjämt häftade vid den bedårande kvinnan, som deremot icke alls hvarken tycktes se eller höra annat, än hvad hon var upptagen med.

Lewymeyer fortsatte, vänd till Bratte:

— Du har varit väntad länge i kväll. Och nu skall det verkligen bli roligt se, om du har bättre tur än jag . . . Jaså spader! fortsatte han. De' va' då tusan, så mycket spader ni har . . . Kan inte, annat . . . Dyra hackor det der. Icke ens ett enda litet stick.

Och partiet fortsattes som nyss med strängt intresse tills det var slut, då Lewymeyer reste sig med en mullrande ed.

Pänningar kommo fram. Stora sedlar och guld.

Och i samma mån som Lewymeyers plånbok blef tunnare, växte vinsten på spelerskans sida.

Det hela var en scen af Monte-Carlobanken en miniature.

Sydländskan hade rest sig liksom de öfriga.

Det låg en trotsig ysterhet öfver hela hennes väsen, när hon nu vände sig till den besegrade possessionaten, sägande med ett gäckande skratt:

— Nu ser ni, monsieur! Det är icke endast Amor, som är mig bevågen.

Den förlorande svarade med en röst, som lät något nervöst, i det han vred sina mustascher:

— Hade jag varit viss på detta, skulle jag aldrig varit nog djärf att införa madame i detta vårt lilla privata lag. Jag är

straffad . . . Men få nu se, om denna madames tur icke mer är ett undantag än en regel . . . Får jag lof att presentera min vän, kapten Bratte?

Och han gaf Allan en vink att komma närmare, ett tecken, som denne redan länge väntat på — men från Lewymeyer — med till dess höjd stegrad otålighet, och som han därför ögonblickligen skyndade sig att efterkomma.

I häftigheten märkte han ej, hur den nyss så nedslagne vännen — han, som spelat med sin hustrus pängar — gaf honom en blick, hvilken lika väl kunde uttrycka en varning som ett beklagande.

Allan Bratte var frånvarande för allt annat än tanken på att ändtligen få lära känna den kvinna, som länge nog upptagit så många timmar af hans tillvaro.

Och i det han nu — när hans namn nämndes för den i tysthet tillbedda — gjorde sin allra mest utstuderade komplimang tyckte han sig ändtligen vara mer än till fullo belönad för den pina han utstått allt ifrån inträdet i detta rum.

Han mottog nästan med skolpojksaktig tafatthet — fast han helst skulle velat verka något af oemotståndlig don Juan — hennes framsträckta hand, utan att ens lägga märke till, att det endast kunde vara skönhetsens nom de guerre, när Lewymeyer i samma ögonblick hördes säga:

— "Spader dam".

— Tycker ni icke, att det är ett underligt namn man här gifvit mig, herr kapten? hörde han den presenterade utbrista.

— Mycket ovanligt, svarade Allan, i det han endast hade namnet mrs O'Brin, född de las Spinolas i sina tankar . . . Men . . . Det är ju en drottning Isabellas ättling, omplanterad i en Maria Stuarts romantiska land och sedan förd till Mälardrottningens sagostränder.

Huruvida mrs O'Brin uppfattade denna något krystade

komplimang, — kanske träffande med hänsyn till ett *visst* släktskap med Isabella af Spanien — kunde Allan icke märka.

Deremot förnam han mycket väl, hur hon nu helt prosaiskt och utan omsvep frågade honom:

— Och det är ni, kapten Bratte, som skall drifva min fortune på flykten?

— Förlåt! Jag förstår verkligen icke?

— Det är ju ni, som skall vinna, jag förlora? . . . Är det icke så?

Det låg en så passionerad glöd i denna hennes fråga, att det icke ens var underligt, att Allan ännu en gång kände sig bragt ur den roll, han helst skulle velat spela vid detta sitt första sammanträffande med "la belle créole".

Han tolkade också frågan efter *sitt* sinne, när han svarade:

— Naturligtvis blir vinsten min . . . Åtminstone vill jag uppbjuda hela min själ, hela mitt hjärta, ja, våga, hvad ni vill, madame, för den lyckan, att . . .

— Se så! Ni tar verkligen en enkel *ecarté* ännu mer allvarsamt än jag . . .

— *Ecartén*?

Frågan kom likt en naturlig följd af hvad, som rörde sig i hans hjärta.

Spelkort, bord och marker hade i detta nu alldeles lämnat hans intresse.

Han hade ju denna kväll icke skyndat till klubben med längtan att brottas med Fortuna. Det var söderns eldiga dotter, han ville träffa, men ej en kvinna, som lågade för de gröna bordens lockelser.

Också missförstod han henne åter en gång, när hon svarade på hans senaste famlande fråga:

— Hvad annars? Löjtnant Lewymeyer har redan sagt mig allt . . . Och jag måste bekänna, att det skall göra mig ett

ofantligt nöje, att få fresta lyckan tillsammans med en så skicklig spelare som ni, min herre . . . Men pardon! . . . Jag måste först telefonera hem . . . Lisette skulle hemta mig klockan ett, men det ser nu ut, som hon ej behöfver komma förr än . . .

— Icke alls, madame! afbröt Allan entusiastiskt . . . Att på nattlig stråt få bli er riddare, skulle göra mig till . . .

— Den lyckligaste bland dödlige, menar ni? . . .

— Alldeles så, madame. svarade Allan, just icke vidare glad öfver att ej själf få utbringa den romanfras, som hon nu tog ur hans mun.

— Nå väl, ni skall få det, fortsatte hon gäckande . . . Bara inte sedan madame, eder gemål . . .

Och hon afslutade den lätt genouskinliga tanken med ett klingande skratt.

I det hon hastigt lämnade rummet, sade hon i dörren.

— Five minutes, You know! . . . Au revoir, messieurs!

Man kan godt säga, att Allan blef perplex.

En sådan fond af frigjordhet hade han aldrig väntat af denna kvinna.

Han hade visserligen långt ifrån tänkt sig henne som ett drömmande dygdemönster. Men något annat, än hon nu visat, ville han hellre hafva sett i hennes uppträdande.

Sydländsk liflighet -- ja, till och med ysterhet -- var något, som ej kunde ställas i bredd med detta sätt att "gå på".

Och han förvånade sig äfven öfver, hur hon kunnat lära sig — på så relativt kort tid — svenska språket till den grad, som hon redan låtit honom höra, och hvare den sydländska brytningen knappast blef mer störande än militärсноbbarnes försök att imitera skånska.

Han mediterade just öfver detta, när Lewymeyer slog honom på axeln, sägande:

— Nå min gosse! Ärrr hon inte pikant, hvä?

— Jo, i sanning! . . . Men hur tusan kommer det sig, att vi se henne här?

— Lifvad för spel, kan du väl förstå.

— Jo något! Kanske till och med för mycket . . . Är det du, som . . .

— Introducerat henne? . . . På sätt och vis . . . Och du må tro, att mitt påhitt möttes med acklamation.

— Besynnerligt i alla fall, mumlade Allan mera för sig själf . . . Fan så besynnerligt! . . . Hvad skulle väl hennes man säga, om han visste af detta?

— Han vet ingenting, förstås . . . Och för närvarande är han på väg till Glasgow, dit någon viktig angelägenhet, man säger arfstvist rörande en bomullsfabrik, kallat honom hals öfver hufvud.

— Men är det icke äfven besynnerligt, att han ej har henne med sig? . . . Han är ju svartsjukare än riddar Blåskägg, har jag hört?

— Just därför tog han sina försiktighetsmått, må du tro . . . Ja, han är verkligen komisk, den der mister O'Brin . . . Fan så komisk! . . . Som *alla* svartsjuka män förresten, tillade han med en sarkastisk blick på Allan, hvilken i den sinnesstämning, han befann sig, dock icke tog åt sig det minsta af Lewymeyers speffin, utan deremot högst intresserad fortsatte:

— Det måtte varit tusan så dåliga försiktighetsmått. Hur skulle hon väl annars . . .

-- En kvinna förmår *allt*, käre bror, när det gäller, att öfverlista en narr . . . Hon har själf berättat för mig, att det just är hennes kammarsnärta, hvilken den gamle token satt som Heimdal på bron till sitt privata lilla himmelrike . . . Men så rik han än är, gnuggar han på styfvern . . . Den bevakade har bjudit öfver. Och så fick "la belle créole" vingarne fria.

— Pigan skall förråda henne, inföll Allan energiskt.

— Knappast! I dylika fall spela kvinnorna gerna half and half med större ärlighet, än du tror. Och genom att tiga, har ju flickan i detta fall största vinsten . . . Nej, min vän! . . . Gifter jag mig, så nog skall jag skaffa en, som ingen ann vill titta åt.

Och åter kom det en ironisk blick smygande från isralelitens pince-nez, denna gång träffande Allan så, att han mot sin vilja kände hur blodet drefs upp mot hufvudet, när han svarade:

— Nä, den der saken lägger jag mig verkligen icke i. I alla fall skall det bli roligt, att få ett parti ecarté med en så högst ovanlig medspelare, svarade Allan, behärskande den ytterligare missräkning om "idealet", hvilken framkallats af Lewmeyers skvaller.

— Förbannadt intressant! Hon spelar med en croupiers färdighet . . . Men man får se upp . . . Du hörde, att jag tog mig friheten, att nämna henne under ett nom de guerre, som jag hittat på . . . Hä, hä, hä! Inte bra? . . . Här vill hon nu icke heller kallas för annat än "Spader dam", och med oss — vi utvalda förstås — som "Spader dams bekanta".

— Spader dam? . . . Simpelt, tycker jag.

— Men träffande . . . Det är just spader, som tycks vara hennes färg . . . Men se, der ha vi ju henne.

Och i det han vände sig till den, hvilken nyss fått låna pengar af Bratte, sade han:

— Du vill ha revanche, kan jag se?

— Alldeles! Ju förr dess hellre.

— Godt! Då försöka vi med paré som förut.

Man tog plats, och spelet var snart i full gång.

Redan från början syntes spänningen växa, dels på grund af ecarténs höga valör, dels äfven emedan hvarje paré äfven hade ett vackert belopp.

Endast en af kvartetten syntes visa tecken till nervositet, just den, hvilken hoppades få revanche.

Lewmeyer, som märkte detta, gjorde allt, hvad han kunde för att öka denna oro, väl vetande, att ingen gör lättare en faute än den, som sitter inne med fruktan.

Allan var lugn.

Han var till och med plötsligen befriad från den lidelse, som drifvit honom ned vid detta bord, eller rättare till detta möte, som genom Lewmeyers meddelanden redan förlorat det pikantas udd.

Nästan automatiskt lade han ut sina kort och med den snabba säkerhet, som just är kännetecknet på spelaren par préférence.

Han kunde icke gerna mera metodiskt gå till väga, än han nu gjorde, hvilket tydligen uppväckte en viss besvikenhet hos den bedårande kvinnan, som kanske beredt sig på något helt annat, ehuru hon endast då och då med förstulna blickar konstaterade det faktum, att kapten Bratte nu kastat allt besvärande gods af courtoisie öfver bord, för att få så mycket större operationsrum i spelmanövrerna.

Lewmeyer skötte sin roll af uteslutande vadhållare hors concours. Han hade sina ögon spändt fästa på de andre, hvars minspel han med snabb spejareblick följde lika troget och beräkande, som hade han arbetat vid en totalisator.

Resultatet tycktes dock icke blifva i hans smak.

Han hade tydligen, äfven han, misräknat sig, liksom la belle créole, som nu med ganska stor häftighet kastade en hacka på bordet, då det väl hade behöfts minst en knekt.

I samma stund som låntagaren med högbelåten min vann ett nytt paré, visade sig en äldre man med martialiskt utseende alldeles invid de spelande.

Det var en man med distinguerade drag, men af hvars

flydda kraft
nu knappast
återstod an-
nat än den
mask af hög-
dragenhet,
som ofta
präglar vis-
sa öfverklas-
sens män,
då de länge
»lefvat med».

Man kunde
dock under
den skenba-
ra likgiltig-
het, med
hvilken han
betraktade
än det ena
än det andra
af spelbor-
den i detta
rum, hafva
sett, hur han
särskildt
sneglade
mot den

vackra kvinnan. Icke som om han varit öfverraskad af att finna henne här. Nej, snarare som om det vore hennes sätt att handhafva korten. Nu tog han sig till och med friheten att gifva råd, när han böjde sig mot mrs O'Brin sägande:

— I detta fall hade jag icke spelat som ni, madame.

Utan att vända sig mot rådgifvaren svarade hon med mycket omaskeradt missnöje:

— Är det ni, baron Wulfencrantz, eller jag, som spelar? . . . Jag anhåller om att få sköta mig själf.

Hennes röst tolkade förargelse.

Utan att svara, gjorde den tillrättavisade två korta bugningar, i det han lade högra handen på hjärtsidan af sin redingote, ur hvars ficka stack fram snibben af en röd silkesduk.

De spelande hade varit för mycket inne i sina kort att gifva akt på detta intermezzo.

De märkte nog icke heller, att den rådgifvande satte sig midt emot "Spader dam" i soffan på långväggen, och att han roade sig med åtskilliga konstiga fingeröfningar, som möjligen kunnat förklaras såsom utbrott af förtrytelse öfver den vackra damens tillrättavisande ord.

Spelet fortgick efter detta utan vidare afbrott.

Men den bevågenhet, som Fortuna hitintills visat kapten Bratte och låntagaren, syntes nu med ens hafva kastat om.

När partiet började lida mot slutet var utgången icke svår att se.

"Spader dam" hade fått ett glänsande öfvertag.

Då uppgörelsen gjordes, var det också hon, som gick hem med största vinsten.

Lewymeyer kom i nästa tur.

Den efterlängtade revanchen hade för låntagaren blifvit ett nytt nederlag.

Hundrakronan sprang, och han stod nu — när han med stela blickar reste sig för att lämna lokalen — ytterligare i skuld till Lewymeyer, som utan minsta tecken till bryderi mottog en förbindelse på femhundrafemtio kronor.

— Nå hvad säger ni, kapten Bratte? Har jag icke en kolossal tur? hördes nu "la belle créole".

— Fenomenal, madamé, svarade Allan, i det han stoppade på sig plånboken.

— Ja, jag tycker det sannerligen själf . . . Men lyckan är verkligen icke att lita på. I Monaco vann jag till exempel på en kvart fyra "rouge" efter hvarandra, men förlorade på en "noir" dubbla vinsten, då jag var dum nog att femte gången ändra färg. I sjätte var det åter rouge.

— Ni älskar spel, madame? svarade Allan sorglöst och nästan redan glömsk af sin förlust . . . Deri kanske ligger den största faran . . . För mig är ett parti ecarté eller whist en förströelse, som knappast vinner i värde om det är tjugofemöres ecarté eller sådant öfverdåd som ecarté på hundra kronor, hvilket jag för öfrigt varit med om endast en enda gång, och detta just nu vis à vis er, madame.

— Ha, ha, ha! — Hon skrattade med silfverklang, och en ysterhet, som var medryckande — C'est le premier pas qui coût! . . . Så är det alltid . . . Men nästa gång . . .

— Är en skälm, madame, afbröt Allan, äfven han skratande . . . När man spelar hasard, måste man alltid räkna med Fortunas nycker . . . Det kan därför sällan bli tal om skicklighet, utan mer om vissa knep.

Utan afsikt hade dessa sista ord sagts med viss hetta.

"Spader dam" spratt till och kastade en orolig blick åt soffan, hvarest den nyss tillrättavisade baronen fortfarande syn-tes sitta, nu försjunken i en årgång Journal Amusant, hvars åtskilligt vågade illustrationer och text tydligen lade band på hela hans uppmärksamhet.

Den lätta rodnad, hvilken för ett ögonblick dragit sig öfver spelerskans kinder, drefs lika hastigt på flykten, innan Allan hunnit gifva akt derpå.

Och med lika obesvärad glädtighet som förut svarade hon:

— Ni säger *knepe*, herr kapten? . . . Delvis kan ni ju ha rätt, om man nämligen med detta något vulgära uttryck menar skicklighet att anpassa sig efter de kort, man har på hand . . . Hvad man kallar det, kan ju dessutom göra alldeles detsamma. Hufvudsaken är väl i alla fall, att man får en liten förströelse och . . .

— En god vinst, afbröt Allan, långt ifrån att dermed hafva någon undermening, men oafsiktligt bifogande dessa ord med en blick, för hvilken creolskan helt förvirrad sänkte sina eldiga ögon, tydligt förvirrad i långt högre grad, än Allan ansåg sina ord gifvit anledning till.

I tanke att möjligen hafva sårat henne med detta inpass om vinsten — familjen O'Brin var ju känd att vara stormrik — skyndade han sig därför att ursäktande tillägga:

— Pardon madame! Med *knepe* menar jag här endast ett mer synligt resultat af den skicklighet, som man under spelets gång lagt i dagen, och på långt när icke i den mening, hvilken ni, madame, tyckes taga det.

Hon kastade på honom en blick, som nästan bländade honom, och utbrast derpå i ett nytt klingande skratt, när hon med återvunnet godt humör vände sig till mannen i soffan sägande:

— Och ni, min bästa baron Wulfenkrantz. Tycker icke äfven ni, att jag redde mig utmärkt mot kapten Bratte?

Den tilltalade syntes icke ha varit så fördjupad i sin lektyr, som man skulle kunnat tro. Utan dröjsmål svarade han:

— Ni redde er charmante, madame, synnerligast mot en så skicklig *ecarté*spelare som kapten Bratte . . . Men, på min ära! Ni måste i alla fall vara på er vakt . . . En annan gång kan lyckan lätt vända sig, tillade han med ett ögonkast, hvars listiga blinkning också hade något att betyda, utom hvad som

sagts med ord . . . Om jag skulle få föreslå, borde madame icke redan i kväll gifva revanche, ty då . . .

— Revanche! inföll Lewymeyer, som under detta samtal stått införlifvad i betraktande af en bredvidsittande grupp wira-spelare . . . Det ordet påminner mig just om den af våra vänner, som nyss lämnade oss . . . Han skulle icke varit så enträgen. Jag bad honom vänta till i morgon eller öfvermorgon. När turen är borta, hjälper det ej att ha god vilja . . . Hade han lydt mitt råd, vore han åtminstone nu sex hundra kronor tätare, och den här lilla lappen oskrifven, fortsatte han, i det han med omtänksam noggrannhet synade den förbindelse, som den bortgångne lämnat honom som säkerhet för spelskulden.

Granskningen tycktes hafva utfallit till belåtenhet, när han tillade:

— Ett glas champagne skulle kanske icke smaka så illa på det här; eller hur mina vänner? Jag har redan sagt till vår vaktmästare . . . Får jag lof?

Och han bjöd sin arm åt "Spader dam", som dock icke låtsades märka hans invit, utan i samma ögonblick och med ett förföriskt leende utsåg Allan till sin kavaljer.

Böjande sig mot honom sade hon hviskande:

— Nya bekantskaper äro alltid intressantast . . . En avant, monsieur!

Allan kastade en sidoblick på Lewymeyer för att se, hur denne upptog detta changement.

Men den militäre israeliten tycktes bära sitt nederlag som själfbjuden kavaljer med stort jämnmod.

Han blef i stället dörröppnare och ciceron samt ledsagade Allan, "Spader dam" och baron Wulfencrantz genom åtskilliga af våningens rum för att ändtligen stanna i en mindre, förtjusande salong, der han med en värtalig gest visade på en gnistrande champagneservis, ur hvars nysilfveriskylare tvenne "lång-

halsars“ gyllene och hartzade korkar stucko upp i aningsfull väntan att effektivt få springa mot taket.

Det blef också Lewmeyer förunnadt att få representera värdskapet inom denna lilla slutna krets. Han gjorde det äfven med färdighet, dervid vackert visande en af kardinaldygderna hos sin ras, nämligen den, att alltid vara “pass opp“.

Allans intresse för den mörkhyade skönheten började mer och mer återvända, när champagnes pärlor gjorde sin verkan.

Han glömde totalt bort, hvad som nyss passerat, för behaget, att äntligen känna sig nära denna kvinna, som kunnat göra ett så mäktigt intryck på hans annars lugna hjärta, hvilket aldrig förr, ens under ungarlsdagar, låtit sig förledas till mer än tämligen reserverad glöd för “the fair sex“.

I detta var äfven inbegripet de vaknande känslorna för Jane — som han friat till kanske mer af beräkning än af böjelse.

“Spader dams“ ystra skratt och lekande naturell verkade på Allans flegma som ljudet af en regementstrumpet på den kasserade nummerhåsten, hvilken plötsligt väckes ur den magra beteshagens lugna frid till känslor och hågkomster, som länge varit grafsatta.

Med girighet följde han hvarje hennes rörelse, nästan rädd att förlora en enda af dessa gracefulla attityder, i hvilka hon med naturlig ledighet försatte sig, under det att de causerade med hvarandra om allt och om intet . . .

Det vill säga: det var “la belle créole“, som causerade.

Allan fylde endast i här och der, när hon begärde ett mer direkt svar på någon fråga.

Men det kom också ögonblick, då han förvånade sig själf med att foga långt fler ord till svar, än han i regeln brukade slösa med . . .

Ja, efter hand tvingade han nästan sin tunga att sekundera hennes liflighet.

I sådana ögonblick var han fullständigt borta från hela sitt gamla jag. Det var som om hennes ord, hennes blickar och de kattungemjuka böjningarna af hennes retande figur skänkt honom något af den ungdomliga vivacité, som han aldrig setat inne med och aldrig drömt om att få känna. Och i utbrottet af denna sprudlande yra, kom det plötsligt öfver honom ett vansinnigt begär att få kyssa dessa juvelprydda fingrar, att få hviska något i dessa sammetslena öron, något, som — han kände det — skulle kasta honom i nya förhållanden, skulle nödga honom att sätta till alla klutar för seglats på ett farvatten, hvilket han icke egde sjökort till, och der han ännu aldrig farit fram — den förbjudna kärlekens skärfyllda haf.

Hon hade rest sig, samtidigt med att Lewymeyer och baron Wulfencrantz lämnade rummet liksom genom en tyst öfverenskommelse.

Med ett leende, som kom Bratte att skälfva af nya, utmanande tankar, hade hon fattat ett af de gnistrande kristallglasen och sade, vändande sig till honom:

— A la votre santé, monsieur! Eller, skål! som ni säga här i landet.

Det var verkligen första gången, som någon kvinna utbragt hans skål — synnerligast under förhållanden sådana som dessa . . .

Med berusning och på samma gång med bäfvan för den blick, som åtföljt hennes ord, tömde han glaset till sista droppen och var sedan genast färdig att skänka i på nytt, för att i sin tur utbringa hennes skål så der på tu man hand.

Men hon hejdade honom sägande, i det hon förde honom fram mot ett af rika draperier omgärdadt fönster:

— Nej, icke *nu*, min herre . . . Jag vågar ej . . . Men säg mig en sak . . . Vill ni ha revanche i dag eller i morgon?

Allan tyckte sig genomströmmas af en pinande obehaglig känsla. Men det oakadt förde han hennes hand till sina läppar sägande:

— När ni så finner för godt.

— Det är ni som bestämmer, svarade hon med ett nytt ännu mer bedårande leende.

— Gerna i kväll, om ni vill.

Hon syntes öfverlägga ett ögonblick, innan hon svarade:

— Kanske är det dumt, att nu fresta Fortuna mer än ni gjort? . . . Hon är onådig mot er.

Det låg på samma gång något af varnande råd och eggande listighet i dessa ord. Men Allan var på nytt

till den grad bunden af hennes retande kvinlighet, att han knapt hört hennes fråga innan han svarade:

— Onådig? Nej gudomligt nådig, tycker jag, när hon lätit mig träffa er.

Och han förde åter hennes hand till sin mun och lät en passionerad kyss bränna sig fast mot det lena hullet, samt fortsatte:

— Bestäm! Jag är eder slaf.

— Ni vill således? . . . Men då måste vi skynda oss. Klockan är nu öfver tu, ser jag . . . Till tre vill jag vara hemma.

— Om jag får lof, telefonerar jag efter vagn?

— Tack!

— Och följer er till porten . . .

— Ni får det. Men . . .

Dörren öppnades i samma ögonblick, och de båda andra herrarne trädde in. Wulfencrantz var ovanligt upprymd, när han, ganska mycket slöddrande på målet, hördes säga:

— Aha! En liten tété à tété . . . Störde visst i det intressantaste ögonblicket? . . . Ja, du med förresten, bror Lewymeyer, ty . . .

Allan var nära att taga detta som en förolämpning mot sin dam, och rynkade ögonbrynen i det han steg fram för att ge svar på tal.

Men mrs O'Brin hejdade honom hviskande:

— Säg ingenting! . . . Ni ser ju, hur det nu är fatt med honom; med båda förresten.

Lewymeyer syntes emellertid bära sitt rus med stor säkerhet. Han höll sig åtminstone lugn.

Lutande sig mot Bratte fortsatte mrs O'Brin:

— Skulle ni inte lika bra kunna få revanche här inne, så få vi bättre vara i fred?

— Gerna det, ma chère, svarade Allan med en anstrykning af samma förtrolighet, som den förföriska kvinnan visade honom, men äfven med försiktigt hviskande stämma för att ej blottställa hvarken sig eller henne.

Ty det undgick honom ej, att baronens blickar mer än en gång voro vända mot dem, då de ej hade fullt upp att göra med israeliten, hvilken han ej tycktes vilja lämna ett ögonblicks ro.

Så som oftast är fallet med män, då de äro ankomna — synnerligast om de hafva privilegium på att få räknas till öfverklass i samhället — gjorde dryckesvarorna denne baron synnerligen talträng. Och han hade just nu kommit in på ett ämne, hvilket mer än andra var hans gebit, nämligen älsklingstemat kvinnor. En hel liten armé af beundrade Evas döttrar passerade revy under minutiös beskrifning från den gamle sybariten, under det att han energiskt kvarhöll sin motsträfvige åhörare med ett fast grepp i rockkragen, hvartill äfven den osäkra hållningen tycktes uppfordra honom.

Han syntes med ett ord ej längre påminna sig, ännu mindre uppfatta, att det fans en dam i närheten, och icke heller en kavaljer till denna dam, hvilken tagit henne under sitt beskydd.

Just nu hade han med otrolig hastighet hunnit till dussinet fullt af sina "eröfringar" och lät den tolfte skönheten träda fram, en viss beryktad chansonette från en tjugonde klassens "fröjd" i "Världens hufvudstad", en kvinna, hvars bekantskap han gjort under hennes omskrikna sejour i Berns Salonger och Svea Salen. Han hade riktigt råkat i extas och utfor nu som bäst mot en känd diplomat, som skulle förorsakat, att denna diva till sist kommit i ett oförutsedt klammeri med rättvisan i Birger Jarls gamla stad.

— Det vore en skriande orättvisa, bröt han ut med kinderna glödande af hetsighet, om man så der på minsta misstanke skulle kalla en kvinna, en dam, ja, en främmande nations älskeliga undersåtarinna till detektiven för bortkomsten af en krånål, hvilken — ja, jag bedyrar det vid min vapensköld — den

gamle narren gifvit henne som minne från en liten, hvad skall jag säga, ömmare privatséance, ett . . .

— Hysch! Ser du då icke, att . . .

— Hvad då? Hvad ser jag? Hvarför bryter du af, just då jag är som bäst i farten med att ge dig en verkligt sann bild af hur härlig min Bianca verkligen var? En sådan kvinna! . . . Ah! . . .

Allan kände att han ej längre kunde lägga band på sin vrede. Tillräckligt högt för att det skulle höras äfven af den högljudde libertinen brast han ut:

— Jag får upplysa herr baron om, att det här icke är ett rökrum.

Han möttes af ett par glämiga ögon, när han af Biancas beundrare fick till svar:

— Rökrum? . . . Nej . . . Nej visst! . . . Men jag har ju icke heller någon eld på min cigarr . . . Kanske kapten möjligen vill stå till tjänst med en sticka . . . För det här fördömda elektriska ljuset har man då tusan så liten brinnande nytta af . . . Men för att återgå till min lilla inklinasjon, nej min största, min härligaste . . .

— Var det inte fråga om ett parti? föll nu mrs O'Brin baronen i talet. Det vill säga, jag vill ge kapten Bratte revanche, efter som han nu så enträget ber mig derom. Herrarne kunna ju fortsätta med paré, eller hur?

— Gerna det, gerna det, min nådiga, inföll baronen, men fick genast till svar af Allan:

— Hellre såge jag, att detta parti få spela alldeles ensam med mrs O'Brin. Och jag är viss om, att herrarne icke skola neka mig denna lilla favör.

— För all del, svarade Lewymeyer. Kommer mig alldeles utmärkt till pass för jag har ännu en ouppgjord affär derute. Au revoir om en stund.

— Skulle ni icke vilja öka er godhet med att skaffa oss kort? hejdade creolskan honom i dörren . . . Vi sitta litet mer incognito här inne.

— Gerna! Mycket gerna! kom svaret, i det han skyndade ut.

— Och jag slår mig ned här som vittne eller sekundant, inföll baronen obesväradt, i det han tog plats på en stol bakom Bratte, som redan tagit sig plats vid bordet, der det fans godt rum, trots att champagneservisen stod kvar.

Allan hade gerna opponerat sig på det bestämdaste mot detta baronens arrangement. På en blick af creolskan, en blick hvilken liksom bad att alla uppträden måtte undvikas, lät han emellertid den ankomne sitta kvar. En liten misstanke, som ett ögonblick smugit sig på honom med varning om, att denna anordning hade några andra bevekelsegrunder än enbart afundsjuka öfver att han skulle bli lämnad ensam med den bedärande sydländskan, vek fullständigt undan då han — i samma stund som Lewymeyer kom in med kort och marker — gaf akt på, att "vittnet" eller "sekundanten" fått nog, som man säger.

Tungt hängde nu baronens hufvud ned mot bröstet, och af andedräktens jämna, snusande lopp, kunde man vara öfvertygad om, att han redan var ett godt stycke på väg in i drömmarnas värld, och att han icke alls skulle falla dem till besvär.

När Lewymeyer åter stängt dörren bakom sig och skyndat till andra spelorgier — som för honom kanske voro mer lockande än ett paréspel med den pratsjuka friherren — kände Allan hur han allt mer genomströmmades af sin lidelse för den retande kvinna, hvilken nu med blickar af djupaste glöd — återsken från afgrunden, som Allan betecknade dem, ej utan att komma sanningen mycket nära — drog hans själ till sig; ja, satte tvångströja på hans förnuft.

Han lofvade sig själf, att ej låta en stund som denna en-

dast bli brukad, ja bortslösad med kortens hazardlek, hvilken nu endast blef honom ett medel att denna kväll få vistas i hennes trolldom så mycket längre.

Baronens närhet förargade honom visserligen, och gjorde lyckan endast half.

Men sömnen är ju dödens broder. Och på den grund kunde Allan ju betrakta den nu nästan snarkande figuren bakom hans plats, som om den icke funnes till,

Han söfde in sig i denna tro allt mer, under det att han med vanlig värdslöshet handskades med de kartongbitar, som med största säkerhet redan tolkade, att Fortuna denna gång behagade ställa sig på hans, den blindes, sida.

Ecartén var mycket hög, ja, djärft hög, samt skulle, derest Allan haft otur, mycket snart hafva länsat hans plånbok fullständigt. Men som det nu såg ut att gå, borde han icke blott kunna återvinna hvad han förlorat denna kväll, utan mer till. Ja, mycket mer.

Men han blef nästan förargad på denna fenomenala tur.

Det var nu icke pängar han ville vinna. Det var kärlek han eftersträfvade.

Ett visst något sade honom också, att kvinnor, som tappa i spel, bli alldeles omöjliga för ömmare känslor. Detta hade han hört sägas. Själf hade han aldrig förr bytt ett spelkort med en kvinna, på när en gång i "bondtolvva" med svärmodern, hvilken lyckligtvis gått ut som vinnande.

Ja, det var den tiden, under frieriets dagar i det idylliskt historiska Kungsör.

Som ett dunkelt minne drog denna landtligt enkla "bondtolvva" nu förbi hans upphetsade själsblick, och han tyckte sig deri skönja, huru öfverstinnan med verklig förtjusning stoppade på sig de trettiosex öre, som då blifvit hennes vinst.

Men nu var det icke hennes gamla kärndrag, som han hade för sig vid bordets motsatta ände.

Nu var det de glödande passionerna i kvinnohamn, något af vulkan i eruption, som lockade med fantastisk fågring.

Hon blef, der hon nu satt med förlust på förlust för hvarje kort hon spelade ut, ett monster af lidelser, men ett monster, som han skulle afsvurit sig den eviga saligheten för, bara han ständigt kunnat få behålla henne så som hon visade sig nu för hans af glansen nästan dimmiga blickar.

Detta var ju ett spel om själar; ja, om salighet eller fördömelse.

Han kände det. Och han lät sig allt fort ledas af denna osynliga makt, som nu behärskade hvarje hans drag.

Om guid är salighet, då borde denna snart vara hans . . . Såvida lyckan icke plötsligt vände sitt hjul åt *andra* hållet.

Hjärnan är som en ångpanna. Man får icke glömma manometern, ty då kan det lätt bli explosion.

Det blef katastrof.

Allan hade glömt att läsa af den manometer, som reglerade trycket i motspelerskans känslolif. Hvad han instinktivt fruktat, inträffade också hastigare än han kunde klargöra det.

Ett ljud, som mera vittnade om det vildaste utbrott af ett såradt djur, än sprunget ur en mänskostrupe, banade sig väg öfver hennes läppar, och med en ed — en ed, sådan som män bruka svära, då de gripas af högsta vrede — kastade hon ut sitt sista kort samt rusade upp från bordet.

Allan hade äfven sprungit upp. Han trodde ej sina öron.

Svor hon? Var det icke bara en inbillning af hans uppjagade fantasi? Hon, denna sagolika företeelse, kunde väl hon få en ed, en sådan ed, öfver sina glödande läppar, skapta endast för svärmeri och ljufva kyssar?

Han måtte sett löjlig ut, der han nu stod framför henne

som ett frågetecken, utan att kunna gifva sin förlägenhet ord, men som hon ändå så väl kunde se.

Hon brast ut i ett klingande skratt, som kom den sofvande att rycka till på sin stol, men för att redan nästa ögonblick åter falla i sömn.

— Ni såg så lustig ut, sade hon nu, med det förra uttrycket af vrede liksom bortblåst . . . Det är därför jag skrattar . . . Och så blef jag så . . . så förfärligt ond på er nyss för denna märkvärdiga tur. Ni skulle, om någon, kunna spränga en spelbank . . . Få nu se, om jag ens har, så att jag kan likvidera min skuld.

— Madame, ni är för nervös i kväll, svarade Allan lugnande, i det han hviskande böjde sig mot henne för att baronen ej skulle höra dem — om han möjligen ej vore tillräckligt insomnad . . . Men hvarför nu tala om pänningar? Jag svär eder, att jag ej vill ha ett öre af min vinst; jag svär, att . . .

— Min herre! Detta kan tagas som en förolämpning.

— Madame! Ni missförstår mig, återtog Allan, något afkyld genom både tonfallet och den min, som åtföljt hennes ord. Jag menar . . . Vi kunna ju pröfva lyckan ännu en gång; ja, redan nu genast, om ni tillåter det.

— Omöjligt! Jag har icke stort mer än femtio kronor kvar, sedan ni fått er vinst.

Allan såg rådvill ut. Han hade på läpparne, att bjuda henne anstånd mot revers. Men han vågade sig icke fram med detta förslag, hvilket han ock ansåg kränkande att betjäna sig af mot en kvinna, synnerligast mot en kvinna som mrs O'Brin.

— En idé! brast hon ut . . . Spelar ni poker?

— Poker? Det är ju ett riktigt amerikanskt skälmspel bland cowboys och sådana gossar. Nej! Poker kan jag verkligen icke.

— Förfärligt roligt! fortsatte creolskan, som tycktes vara

hemma i litet af hvarje i spelväg . . . Något svårt är det visst icke. Men i alla fall bör man ju, när det rör summor, alltid kunna något . . . Har ni varit med om att gissa på tre kort då?

— Inte det heller, min nådiga, sade Allan allt mer förvånad.

— Men det har jag, utbrast creolskan med ett nytt klingande skratt, som kom baronen att åter en gång röra sig oroligt i sömnen . . . Som risken här blir störst, ja, nästan uteslutande på *min* sida, vågar jag föreslå detta spel, hvilket har den stora fördelen, att ej draga ut på tiden . . . Hon är öfver tre nu. Och jag *måste* hem . . . Förlorar jag, skall jag gärna lemna förbindelse . . . Vi ta tusen kronor kortet. Vill ni?

Allan var svarslös. Med allt mer växande undran hade han lyssnat till hennes lifliga ordström utan att fatta mer deraf, än att hon nu ville kasta sig in på den djärfvaste hazard. Men med minne af hennes ord, då han föreslog, att ej mottaga några pänningar af henne, slog han sig nu ned vid bordet i afvaktan på hvad som skulle komma.

Med en graciös handrörelse räckte hon honom en kortlek sägande:

— Ni blandar, jag kuperar.

Och Allan blandade, men med en min, hvars högtidliga allvar kom henne att fråga:

— Är ni rädd?

— Rädd? Nej, visst icke . . . Men något nyfiken, det medger jag gerna.

— Sää. Nå då skall ni snart få den plågan stillad . . . Så här går det till. Ni tar ett kort, hvilket ni vill, ur leken. Baksidan håller ni mot mig. Framsidan mot er själf. Var så god sätt er så, att jag ej kan se genom kortet. Så der ja! . . . Nu skall jag gissa, hvad det är för kort, som ni dragit. Gissar jag rätt, har jag vunnit, i annat fall förlorat ett tusen kronor.

— Men det blir ju trollkonster och icke spel, inföll Allan

ovilligt . . . Jag vet verkligen icke, om jag kan gå in på något dylikt.

— Ni vill icke? Nå väl! Då är ni icke längre *min* vän.

Detta argument var afgörande. Med en kort bugning fogade han sig efter hennes vilja.

Det var så tyst i rummet, att han kunde höra sitt hjärtas slag, när han nu på en vink af henne drog ut det första kortet, ungefär midt i leken.

Knappt hade han fört det mot sina ögon — ja, han hade ej ens själf, behärskad af andra tankar som han nu var, sett kortets valör — innan hon med säker röst brast ut:

— Spader tre!

— Rätt gissadt! svarade Allan nästan tonlöst, i det han åter ville lägga kortet från sig, men hejdades af hennes:

— Nej, får jag se! Måste själf kontrollera, annars kanske ni af *artighet* ger mig rätt med orätt.

Och hon skrattade på nytt sitt underliga skratt, när hon blef öfvertygad om, att det verkligen också var en spadertrea.

Lutande sig själfsvåldigt mot stolsryggen fortsatte hon derpå, i det hon satte händerna bakom sin nacke och böjde sig, så att hennes svällande figur med oroande tydlighet trädde fram för Allans glänsande blickar:

— Nu nästa kort. Hocus, pocus; ett, två . . .

— Tre! kompletterade Allan liksom i yrsel, i det han nu höll upp ett andra kort.

Hon liksom sökte med tvekan bland lekens nu femtioen olika karaktärer. Och under detta sökande vred hon sig af och an i attityder, som hardt när piskade Allan att rusa upp för att sluta henne till sin famn med vild berusning och utan en aflägsen tanke på, att de ej voro ensamma, att baronen kunde vakna, och att en dylik situation vore första steget till en ny, larmande skandal, om vittnet funne för godt att berätta hvad han sett.

— Spader, är det, hörde han henne nu säga liksom mer för sig själf.

Han böjde just jakande sitt hufvud, när hon fortsatte med säkerhet och ett nytt skratt:

— Spader kung!

— Alldeles! Var så god se . . .

— Två tusen alltså?

— På öret, min nådiga.

— Nå då har jag i alla fall vunnit något, om jag skulle gissa fel på tredje kortet . . . Ska vi blanda om?

— Som ni behagar.

— Jag tror det är säkrast . . . Men trean och kungen gå ut . . . Är det inte egendomligt, att jag alltid får spader?

— Fenomenalt! svarade Allan, i det han på nytt började blanda och sedan sköt leken åt henne till kupering.

Den känsla af berusning, som tills nu hade behärskat honom, vek helt plötsligt — då han åter lade sin hand på korten — för en misstänksam oro.

Det förekom honom, som kände han två ögon äfven riktade mot sin rygg.

Ljudlöst var det som nyss, då andra kortet skulle gissas. Baronens snusningar och tunga andedrag hade alldeles afstannat; men creolskan började åter med de retande vridningarna från höger till venster, vaggande rörelser, som sutte hon i en för svallsjöar krängande båt.

Hvad var det?

Bestämdt var baronen vaken. Den rörelse — visserligen obetydlig — som hans stol nu gjorde, kunde icke gerna göras af en sofvande.

Var det då någon intrig på färde?

Det kom för Allan en tanke, att man borde byta plats. Hon skulle sätta sig på Allans stol och vice versa.

— Nu är ni allt för långsam, monsieur. Hvarför drar ni icke?

— Jag tänker på en sak.

— På hvad då? På mig kanske? . . . Eller på er fru? svarade hon gäckande, i det hon höjde sitt finger med skälmaktigt hot.

— Naturligtvis på *er*, madame, svarade Allan, i det han reste sig och gick fram till henne.

Något nervöst utbrast hon, just som han stod alldeles tätt invid henne och åter kände sig snärjas i trollkretsen af hennes behag:

— Men vi glömma ju alldeles spelet. Det är ju ett kort till.

— Ja . . . ja visst! . . . Kanske ni vill, att vi skola ömsa plats.

— Hvarför det?

Frågan kom tvär, men ändå med timbre af osäkerhet. Och den åtföljdes icke af någon utaf dessa berusande ögonkast, med hvilka hon, allt sedan inträdet i detta rum, varit så frikostig.

Men de togo en annan riktning. Och Allan följde den. Det var nu omisstydligt baronen, som var föremål för hennes uppmärksamhet.

Egendomligt nog hade denne åter börjat snusa och pusta som förut. Hans ställning på stolen syntes rent utaf trotsa tyngdlagarna, så att det nästan hvilket ögonblick som helst kunde väntas, att hans tunga kropp skulle störta till golvet.

Hon lade sin arm på Allans arm, i det hon med förförisk värme hördes hviska:

— Sofver han?

— Nog ser det så ut, svarade Allan i det han ej kunde motstå begäres att böja sig ned och trycka en kyss på hennes blottade hals.

— Nej, nej! . . . Icke så! . . .
Tänk om han skulle vakna och
se oss så här . . .

Men hennes blickar visade
långt ifrån någon fruktan för
en dylik händelse. Snarare bjödo
de honom att kyssa ännu en
gång.

Det gjorde han också. Men
när han derpå lade sin arm kring
hennes lif och drog henne när-
mare sig för att tydligen äfven
fånga en kyss på hennes sväl-
lande läppar, då sköt hon häftigt
undan honom, på nytt hviskande,
flämtande:

— Au mon dieu! Icke så . . .
Icke *nu* . . .

I detta "icke nu" låg ett
löfte, ett medgifvande om, att
han dock hade att vänta den
lycka, som hon nu nekade ho-
nom.

Och han kände hur hvarje
nerv skalf i honom, då han åter
på en vink af henne, tog plats
på den stol, han nyss lämnat,
då drifven af vaknande misstan-

kar, nu på nytt fångad af passioner. I detta ögonblick glömde
han fullständigt, att han redan var en bunden man, en gift man.
Hemmet existerade icke för honom i detta nu.

Sin hustru egnade han icke en tanke.

— Och nu taga vi det tredje kortet! utbrast förförerskan, i det hon på nytt var inne i sitt spelbegär . . . Få nu se, hur det går . . . Tänk, om ni nu med er oro bragt hela min gissningstalang på flykten.

— Min oro? Säg min *kärlek*, sade Allan oförsiktigt högt.

— Tst! Tst! Vi äro icke ensamma *här*.

Hvarför lade hon särskildt tonvigt på *här*?

Allan gjorde sig med stormande känslor af sällhet den frågan, i det han med darrande hand drog fram ett kort, och höll upp det som förut.

Återigen de vaggande rörelserna som nyss . . . Åter denna sökande väntan, men som Allan nu mindre gaf akt på, än det underliga sammanträffande, att hon nu hade att gissa på en ny, en tredje spader, och detta till och med det kort, som redan gifvit henne ett nom de guerre i klubben.

Svaret dröjde längre än nyss. Men att döma af hennes muntra blickar, tycktes hon icke oroas af möjligheten att svara fel.

Lekande lät hon de juvelprydda fingrarne trumma ett lifligt staccato mot den glänsande bordsduken, under det att hennes blickar gjorde de djärfvaste klatschar mot Allan, som slutligen, när väntan blef väl lång, fann sig föranlåten att komma fram med ett frågande:

— Nå . . . å?

— Ser ni icke, att jag vet det? brast hon ut i det hon kokett riktade pekfingret mot sig själf.

— Jag tror, att ni vet det. Men jag antar, att det äfven hör till reglerna i detta besynnerliga spel, att man säger ut, hvad man gissar.

— Förstår ni icke, när jag pekar på mig själf då?

— Kanske, svarade Allan, i det han samma ögonblick liksom drivven af en aning kom att hastigt vända sig om.

— Spader dam! utbrast mrs O'Brin, samtidigt med att Allan rusade upp och stälde sig framför baronen, hvilken med alla tecken till häftig förlägenhet också reste sig, oroligt undvikande de genomborrande blickar, som Allan utan att säga ett ord riktade på den ertappade falskspelaren.

— Hvad vill ni? Hvarför stirrar ni så der? utbrast Wulfencrantz slutligen med en röst, som icke alls vittnade om, att han tagit för sig för mycket.

— Herr baron, svarade Allan med isande lugn, trots att vreden brann glödande i hans blick . . . Hvad jag *vill*, blir bäst för oss att tala om i enrum och ej i närvaro af . . .

— Spader dam, har jag ju sagt, inföll creolskan, i det hon lade sin hand på Allans axel . . . Hörde ni icke det, herr kapten?

— Jo, jag hörde, svarade Allan, fortfarande fixerande baronen, som, bugande sig för mrs O'Brin, brast ut, åter anläggande en ankommen mans sluddriga uttal:

— Pardon, madame, jag somnade visst . . . Och efter hvad jag nu tror mig förstå, har jag kanske i sömnen på något vis, hvad skall jag säga . . . *stört?*

— Ut herre! ropade Allan till i högsta grad af vrede . . . Ut härifrån!

— Hvad tusan säger ni? Har ni blifvit galen?

— För Guds skull, lugna er, käre kapten Bratte, hviskade mrs O'Brin.

— Så! *Käre* kapten! Nå det låter verkligen familjärt, fortsatte baronen sluddrande.

— Ut! Ut! Eller erkänn, att ni är en usling!

— Herre! Tag tillbaka edra ord, eller vid satan . . .

Dörren slogs upp. In trädde Lewymeyer, som vid åsynen af de tre personerna i den situation, hvori de nu tedde sig, stannade på tröskeln med uttryck af lifigaste öfverraskning.

Med en förstående sidoblick på mrs O'Brin sade han:

— Kanske jag stör? . . .

— Nej, för all del, svarade Allan kort. Spelet är slut och jag skall nu gå hem.

— Äfven jag, inföll "Spader dam" med tillkämpadt lugn, men äfven med en blick, som kom baronen att åter taga plats på den stol, der han nyss låtsats sofva; och hvarpå han äfven nu — åter spelande ankommen — tycktes färdig att somna in.

— Kanske vi då få sällskap? gentog Lewymeyer osäkert, i det han i smyg kastade en blick på Allan och "la belle créole". Jag kommer genast, bara jag får göra upp derute. Au revoir.

— Kapten Bratte! Ni lofvade ju att följa mig?

— Jag håller, hvad jag lofvar, svarade Allan, dock utan vidare värme och med en blick, hvilken ej kunde missförstås. Men kanske ni föredrager, att baron . . .

— Kan ni förlåta? . . .

Hon lade vid denna fråga sin arm i hans och tryckte sig hårdt intill honom samt fortsatte utan att afvakta hans svar:

— *Måste* vi gå öfver salen derute, förbi alla de andre? Hon är öfver fyra nu, och jag . . .

— Kom madame! afbröt Allan hviskande, gripen af ett nytt rus vid den blick af passion, som träffat honom . . . Den här vägen komma vi ut osedda. Vagnen väntar dernere.

Och han öppnade dörren till en mörk korridor.

Ljudlöst smög hon sig efter, smidigt som en orm och med en ny blick af förståelse på baronen.

Samma stund som dörren drogs igen, reste sig Wulfencrantz med en undertryckt ed.

* * *

I den ännu mörka vintermorgonen vaggar en hyrvagn öfver de moddiga gatornas snö och isvallar.

En man och en kvinna ses skymta derinne i den eleganta, sidenklädda kupén.

Förtroligt har hon lutat sitt hufvud mot mannens axel, och i de mörka, därande ögonen glöder en sällsam eld.

Han har slagit armen om hennes hals. Med lidelse drager han henne närmare intill sig, och gång på gång mötas deras läppar i långa, brinnande kyssar.

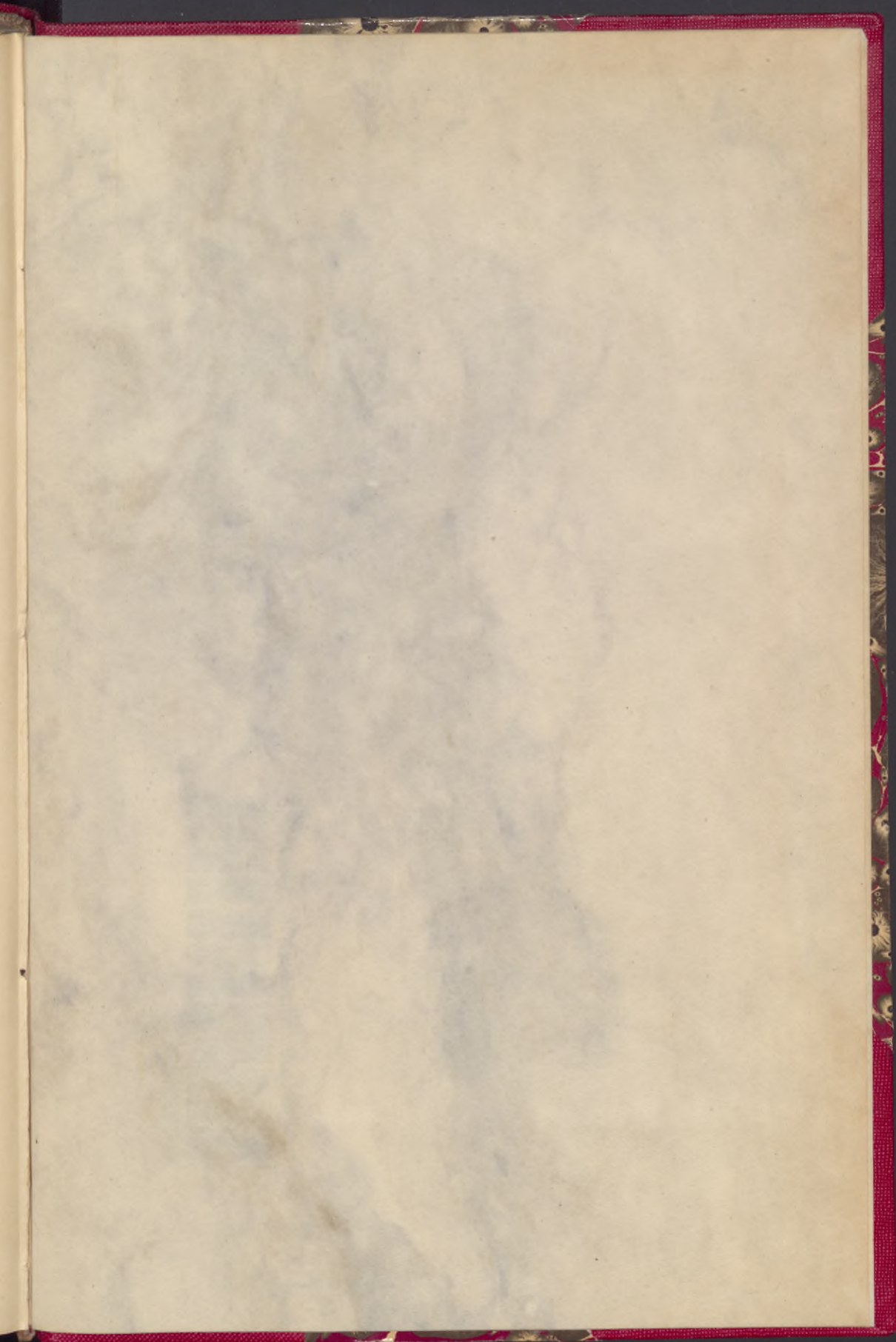
Mannen är Allan Bratte, Janes make.

Kvinnan är mr O'Brins hustru, "la belle creole", "Spader dam".

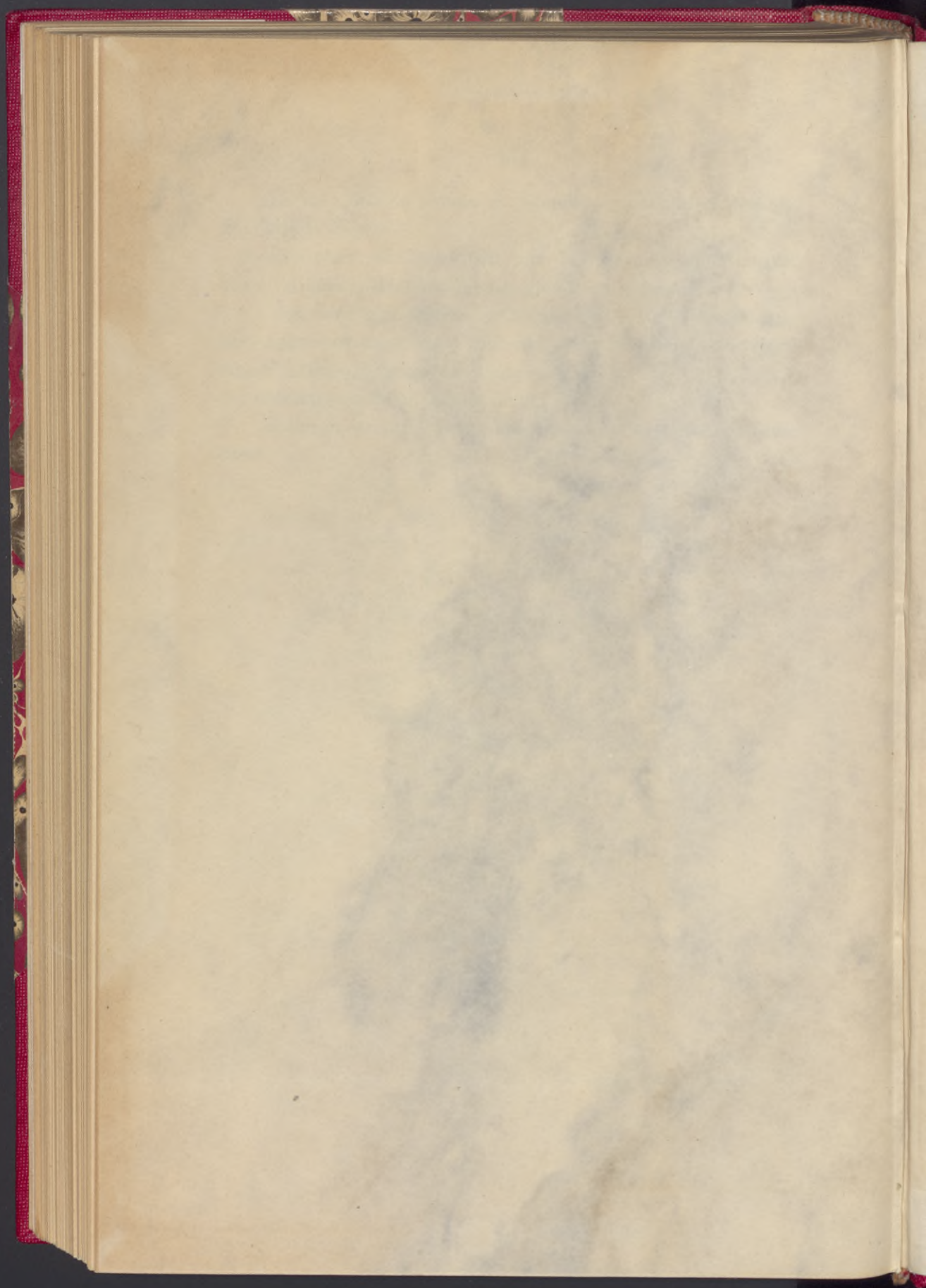

(Slut på första delen.)

6000254885

Göteborgs universitetsbibliotek

